TREW

PLANTAE
SELECTAE

6
B
B
7
8

Biblioteca nazionale centrale di Firenze

This page was intentionally left blank

*

Pagina lasciata intenzionalmente vuota

6.B.B.7.8

PLANTAE
SELECTAE

QVARVM IMAGINES
AD EXEMPLARIA NATVRALIA
LONDINI IN HORTIS CVRIOSORVM NVTRITA
MANV ARTIFICIOSA DOCTAQVE PINXIT

GEORGIVS DIONYSIVS EHRET
GERMANVS

COLLEGIT
ET PVBLICO VSVI DICAVIT

D. CHRISTOPHORVS IACOBVS TREVV
MEDICVS NORIMBERGENSIS

POST IPSIVS MORTEM
NOMINIBVS ET NOTIS ILLVSTRAVIT

D. BENEDICTVS CHRISTIANVS VOGEL
PROFESSOR MEDICINAE ET BOTANICES
IN ACADEMIA ALTORFINA

IN AES INCIDIT
ET VIVIS COLORIBVS REPRAESENTAVIT

IOANNES IACOBVS HAID
PICTOR ET CHALCOGRAPHVS AVGVSTANVS

* * *
* *
*

A. R. S. MDCCLXXI.

6 B

LECTORI BENEVOLO

S. & O.

D. CHRISTOPHORVS JACOBVS TREVV.

QUæ a teneris ſumma voluptate animum affecit meum plantarum cognitio, eam pro virium & temporis ratione nunquam non augere ſtudui, eademque poſtea me officii publici curis defatigatum ſæpius recreavit & adhuc dum recreat. Quamdiu vitæ generis conditio id permittebat, itineraque præcipue favebant, nullam prætermiſi occaſionem, ex campis & hortis innumerabilis ferme horum naturæ productorum copiæ tantam acquirendi notitiam, quantam circumſtantiæ offerebant. Pedem denique Norimbergæ figens, cura ægrotorum demandata, impeditus quidem fui, quo minus fertiliſſimi agri noſtri divitias ulterius ſcrutari poſſem; ſed exoptata mihi contigit occaſio varias multasque raras in hortulo domeſtico quotannis plantas alendi. Et quemadmodum ſemper curam geſſi, plantarum acquiſitarum memoriam exemplaribus naturæ ſiccatis conſervare: ita etiam poſtmodum conceſſis a DEO propitio viribus, ad earundem vivam faciem, quæ alias facta exſiccatione evaneſcit, picturis idoneis ſupplendam animum applicui. Peropportune primum ad manus mihi fuit pictor ex Bohemia ortus & hic locorum per plures annos commoratus, D. ANDREAS IGNATIVS MAIERVS, qui mira facilitate & promtitudine plantarum imagines adeo ſaltem naturæ ſimiles effingendi artem callebat, ut citra errorem cognoſci & a congeneribus diſtingui poſſent. Paullo poſt occaſio mihi nata eſt commercium, ejusdem ſcopi obtinendi cauſa, cum D. GEORGIO DIONYSIO EHRET ineundi. Hic a patre, Sereniſſ. Electoris & Comitis Palatini Rheni hortulano aulico, topiariæ arti pariter deſtinatus & informationi D. AVGVSTI GVILIELMI SIEVERTI, celeberrimi horti principalis Carlsruhenſis olim præpoſiti, traditus ab hoc ſimul plantas pingere in parergum a ſcopo primario non alienum didicit, hocque ſtudium poſtea omni induſtria excoluit, occaſione præſertim ſingulari favente, dum forte fortuna a. 1730. Ratisbonam venit. Hic namque locorum a D. WEINMANNO, tunc temporis iconum pro edendo opere ſuo botanico colligendarum ſtudioſiſſimo, mercede conducebatur, ut per integrum annum his pingendis ſolummodo animum adjungeret; ibidemque deinde easdem occupationes per ſesquiannum adhuc continuabat, D. LOESCHENKOHLIO, mercatori & horti florentiſſimi poſſeſſori, eadem officia præſtans. Interea temporis & horis ſucciſivis ſibi ipſi quoque confecit plures plantarum, tum indigenarum tum hortenſium, imagines vivas &, quum earum collectio ad numerum 600. iam accederet, eam amicorum cuidam meorum æſtumatiſſimo vendidit, cujus benevola conceſſione obtenta, eandem ut ſupra memoratus MAIERVS imitaretur, curavi; qua facta acceſſione numerus picturarum Maierianarum mihi comparatarum ad 1700. excrevit. Sed de præſtantia laudati FHRETI certior factus, petii inſuper ab eo, ut meum etiam in uſum rariores plantas ſibi obviam factas ad ipſa naturæ exemplaria ſuper charta majore & nitidiore pingeret: cui deſiderio quum per tres ferme annos ſatisfeciſſet, atque præterea, itinere per Helvetiam, Provinciam Galliamque inſtituto, ſubinde aliquas icones, plurimas autem, Londini denique pedem figens, quotannis mittere continuaret & adhuc continuat, numerus earum 300. iam excedit. Quilibet autem facile prævidet, poſteriores Londino acceptas, & indicati numeri duas tertias ferme partes conſtituentes, reliquis longe eſſe præferendas, tum ob plantarum, quas repræſentant, raritatem, tum ob artificis, qui perpetua & indefeſſa induſtria per tot annos huic exercitio ſoli ſe denique conſecravit, perfectionem. Ad eam porro haud exiguum contulit, quod celeberrimo LINNAEO interea familiaris factus fuit ab eodemque characteres plantarum genuinos ad normam Botanicorum ſyſtematicorum repræſentare didicit: id quod ipſæ delicatiſſimæ HORTI CLIFFORTIANI figuræ plurimæ, ut & omnes hujus generis, quæ utrique tomo ſplendidiſſimi itinerarii RICHARDI POCOCKE additæ ſunt, EHRETI nomine ſubſcripto abunde iam teſtatum fecerunt; omnium autem maximæ illæ, quas ipſemet aeri incidere (nam artem hanc pari ſucceſſu felici ſimul iam diu exercet) & vivis coloribus illuſtrare ab aliquot iam annis cœpit, nunc autem continuare atque præterea junctis concinna copula in una eademque tabula pluribus plantis additisque papilionibus rarioribus exornare denuo agreſſus eſt; ceu earum tabularum octo ad meas iam pervenerunt manus. Ne autem viva facies earum quoque rariorum plantarum, quas ex ſeminibus ab amicis benevole mecum communicatis in horto domeſtico educare contigit, memoria excideret, pictorem hujus loci, D. NICOLAVM FRIDERICVM EISENBERGERVM excitavi, ut vires in hoc picturæ genere pariter exerceret, id quod eo uſque feliciter ceſſit, ut nunc in eo ſolo occupatus meam collectionem ad 150. icones adaugeret, non computatis floribus ita dictis coronariis, tulipis nempe, hyacinthis, narciſſis, ranunculis, anemonis ſimilibusque anthophilorum potiſſimum deliciis, quorum imagines ſigillatim ultra numerum 200. aſcendunt, ex quibus plurimæ ſunt imitationes earum, quas ſupra laudatus SIEVERTVS ad naturæ normam in horto Carlsruhenſi, ejusmodi quoque plantarum generibus inſtructiſſimo, olim elaboravit & amicus quidam, poſſeſſor illarum factus, mecum communicavit, nonnullæ etiam factæ ſunt ad exemplaria, quæ iam ſatis ubique celebris Virgo noſtras, BARBARA REGINA DIEZSCHIA, pinxit. Quum

autem

autem EISENBERGERVS in imitando & amplificando opere Blackvvelliano nunc potiſſimum deſudet, & propter ea non ſemper ipſi otium ſit, meis ultra curis ſatisfaciendi, excitavi porro alios hujus loci pictores, nimirum D. MAGNVM MELCHIOREM PAYERLEIN & D. CEORGIVM GVILIELMVM BAVRENFEIND, adeo felici ſucceſſu, ut hi quoque eidem ſtudio ſe nunc dicarent & venuſtas plantarum imagines pro mea collectione augenda iam pararent, ſpes vero haud vana ex ſpeciminibus plus quam 50. iam elaboratis naſceretur, ambos egregios futuros eſſe in hoc picturæ genere artifices, cumprimis quia ſatis iam comprobarunt, ſe non tam panis lucrandi quam laudis obtinendæ gratia vires ſuas intendere, idque etiam fortunæ eorum conditio permittit. Tandem duplici ex capite ſilentio præterire nequeo alium adhuc ex noſtratibus eidem ſtudio præcipue deditum pictorem, nempe D. NICOLAVM GABLERVM. Primum namque hujus dotes ſingularem attentionem merentur non ſolum propterea, quod omnino totum plantarum habitum æque, ac characteres partium fructificationis, accurate repræſentare valet, verum etiam ideo, quod huic occupationi reliquum ejus vitæ genus plane contrarium videtur, dum coriarii filius unicus eidem opificio tanquam primario ſcopo exercendo addictus eſt; deinde cum hoc quoque nunc commercium ineundi occaſio mihi facta eſt, adeoque ſpes affulget, collectionis hactenus indicatæ augmentum hujus adminiculo, Deo volente, pariter futurum eſſe.

Hæc omnia, Lector benevole, non vanæ oſtentationis gratia, ſed eum tantum in finem paullo prolixius expoſui, ut de propoſito mox indicando æquum ferre poſſis judicium. Hanc enim oculorum mentisque oblectationem, æque jucundam ac utilem, mihi ſoli comparare vel reſervare nunquam cogitavi; in votis potius ſemper habui, ut aliquando communis fieret. Jam dudum ergo plurimas harum imaginum, easque præcipue, quæ telluris noſtræ vel etiam hortorum vulgares alumnas repræſentant, illis deſtinavi, quibus operi WEINMANNIANO ſupplementum haud ſupervacaneum addere forſan placeret; reliquas vero atque illas imagines, quæ plantas rariores atque ex his multas haud pridem ex remotiſſimis orbis terrarum regionibus in Europam translatas, ſingulari præterea artificio pictas ſiſtunt, condendo opere peculiari dignas cenſui. Accidit igitur a. 1748., ut celebris Auguſtanorum pictor atque chalcographus, D. JOANNES JACOBVS HAID, ex voto Norimbergam veniret & harum imaginum collectionem attentus perluſtraret, tandemque de pulchritudine earum certior factus conſilium caperet, ex iisdem illas, quæ vel raritate vel formoſa ſpecie præ reliquis ſeſe commendant, omnes vero laudati EHRETI manu artificioſiſſime pictæ ſunt, omni ſtudio & accuratione in aes incidendi, vivis coloribus ſuper charta maxima nitidiſſimaque repræſentandi & ſingulis ſemeſtribus intervallis decuriam in publicum edendi, hacque ratione, ſi Deus vitam ac vires conceſſerit, tamdiu continuandi, quam id ipſi ex emtorum numero commodum erit.

Ne autem ſuſpicio oriatur, hoc opus cum illo, quod D. EHRETVS ipſe modo ſupra indicato evulgare cœpit, eſſe unum idemque, monendum duxi, ſi vel etiam quædam plantæ in utroque compariturae ſint, non una tamen eademque ratione id futurum eſſe, de quo tabulæ ejus iam editæ ſatis teſtantur; id quod pariter valet de nonnullis, quarum ſimiles iam proſtant in ſplendidis operibus IOANNIS MARTYN, MARCI CATESBY & Societatis Hortulanorum Londinenſium: omnes enim, qui hæcce opera cum noſtro collaturi ſint, facile deprehendent, illas etiam imagines, quas denuo & plerumque magis completas publicamus, haud eſſe ſupervacaneas; ut taceam, multa opera per Angliam publicata noſtris in regionibus ignota manere, vel ſaltem pretio multo majori redimenda eſſe.

Hiſce præmiſſis iungendæ nunc porro ſunt rationes, quibus hujus operis editionem, divino aſpirante auxilio, proſequi conſtitutum eſt.

I. Quum forma & magnitudo naturalis in plantarum imaginibus ſervata notionem perfectiorem reddat: ea in noſtris ſemper conſpicienda erit vel circa integram plantam, ſi chartæ normam non excedat, vel circa ejus partes, ſi contrarium obſtet.

II. Ordinem certum, ſive alphabethicum ſive ſyſtematicum, nemo expectabit, utpote in ejusmodi collectionibus nec neceſſarium, nec jucundum, nec poſſibilem, nec denique commodum. Non neceſſarius quippe eſt, quoniam, ſi per Dei gratiam noſtra collectio ad eam molem pervenerit, ut juvandæ memoriæ cauſſa alphabeti ordinem expoſcat, hic indicis adminiculo facile ſuppeditari poteſt, ſyſtematicus vero ordo ab aliis ad cujusvis lubitum jam concinnatus proſtat; non jucundus, quia & generum & ſpecierum imagines ſæpiſſime longa ſerie jungendæ eſſent minus formoſæ; non poſſibilis, quia ejusdem generis ſpecierum imaginibus poſt priorum evulgationem paratis locus præcluderetur; non commodus denique eſt, quia auctores atque emtores legibus adſtringit ſorti & voluntati humanæ mutabili contrariis. Quamvis autem omnem ordinem ſtudio neglecturus ſim, eum tamen obſervabo, ut rariores & haud ita pridem noſtris in regionibus viſæ, aut accuratius ſaltem examinatæ, reliquas præcedant, magis jam notæ vero, ceterum tamen ſingulari formoſitate ſeſe commendantes, non niſi parcius & quaſi ornamenti vel oblectationis tantum gratia compareant.

III. Characteres partium fructificationis genericos omnibus jungere plantis, ſcopus præfixus haud magis requirit. Hic namque in eo tantum verſatur, ut plantarum, quas repræſentare contigit, facies habitusque ſiſtatur naturali adeo ſimilis, ut non ſolum iis, qui miris & infinitis ferme naturæ in hiſce productis variationibus ſe delectare amant, verum etiam illis, qui de ſpeciebus generi cuidam vel iam adſcriptis vel adhuc adſcribendis certiores fieri cupiunt, ſufficere queat. Ceterum, mea quidem ſententia, labor ſupervacaneus haud eſt, ſingulis ſpeciebus characteres, ex quibus de genere earum judicium ferri ſolet, appingere: ſed quamvis lubenter iſta, majoris utilitatis gratia, in opere hoc ſemper præſtitiſſem; obſtat tamen, quod non omnes alienigenæ plantæ ſingulas fructificationis partes ubique ad perfectionem perducunt, & quod præterea earum repræſentatio in his, quas nunc producimus, ab artificis voluntate dependet. Nihilominus tamen ejusmodi characteres ſæpius reperientur, quarum delineatio ab aliis hucusque nondum facta eſt.

IV. Hiſtoria

IV. Hiſtoria ſingulis plantis commentarii inſtar addenda eandem ob rationem pariter in opere noſtro abſolute neceſſaria non eſt: & ſi etiam talem conficere voluiſſem, una tamen ex parte graviores inſtantioresque occupationes impedimento ſunt, quo minus illi debitas curas impendere valeam, & altera ex parte ad ejusmodi laborem ſuſcipiendum is tantum idoneus eſt, cui ipſas plantas vivas obſervandi & examinandi occaſio contigit, qua careo circa pleraſque in opere hoc comparituras, utpote quas noſtra tellus nondum aluit.

V. Omne ergo, quod me ſingulis imaginibus additurum, divina fretus gratia, ſpondere poſſum, eſt nominis adſcriptio. Quum vero plantas, quas repræſentant, claſſici auctores vel jam recenſeant, vel adhuc taceant, hæc etiam nomina vel jam approbata vel ulteriori ſcrutinio demum approbanda aut corrigenda ſunt. Ex illis, quæ pluribus claſſicis auctoribus iam in uſu ſunt, elegi brevitatis cauſſa ea tantum, quæ ſufficere videbantur ad indicandos auctores reliqua ſynonyma jam recenſentes, vel integram plantæ hiſtoriam, vel characteres ſaltem ejus generis exponentes, ut ſimul illis, qui plura ſcire deſiderant, fontes, unde ea haurire queant, indicarem. Quod ad nomina mihi ipſi nondum ſatis probata attinet, iis tamdiu uti liceat, usque dum accuratius plantæ examen meliora & aptiora doceat. Huc pertinent illa, quibus indicantur plantæ quædam, quarum characteres generici a nemine, quantum mihi ſaltem conſtat, hucuſque ſatis examinati ſunt, itemque illæ, de quibus dubius adhuc hæreo, num ullo nomine jam indicatæ ſint: de omnibus enim quo minus certior fieri queam, obſtant otii huic ſtudio dicati limites perquam anguſti, licet fontes forſan ad manus eſſent. Ceterum ex nominibus genericis approbatis illud ſemper primo loco poſui, quod mihi aptiſſimum videtur. Vt autem hujus delectus rationem reddam, meam opinionem de nominibus plantarum in genere brevibus declarare liceat. Singula genera, ſecundum regulas cujusvis ſyſtematis formanda, peculiari nomine diſtinguenda, & omnes plantas iisdem characteribus gaudentes ejusdem generis nomine appellandas eſſe, nemo de commodis ejusmodi ſyſtematis informatus amplius dubitat, neque eorum conatum reprobat, qui nomina a veteribus, imo etiam recentioribus, botanicis uſurpata in alia novaque mutant, quoties ipſorum regulis contraria ſunt. Id unicum tamen mihi perſuadere nequeo, diſcentium commodo fieri, ut more nunc invaleſcente plura genera, quibusdam fructificationis partium notis ſatis diſtincta, ob reliquarum ſimilitudinem indeque derivandam naturalem affinitatem ad unum idemque genus reducantur, unico propterea nomine generico comprehendantur, tanquam ſpecies vero notis ab iisdem partibus derivatis diſtinguantur. Eſt namque hæcce affinitatis inquiſitio quidem laudanda & ad methodum quandam naturalem ſtruendam neceſſaria; ſed ejusmodi methodum non niſi ſummos & exercitatiſſimos viros ex crebra attentaque generum comparatione aſſequi, recte jam monuit cl. LVDWIGIVS. Methodi ergo artificiales, quas vocant & quales ſunt omnes hucusque expoſitæ diſcentiumque præcipue cauſſa excogitatæ, a naturali diſtinguendæ ſunt; propterea vero in illis minus opportune formantur regulæ in hac tantummodo obſervandæ. Quum autem in methodis artificialibus, præcipue illis noſtro ævo approbatis, iisque ipſiſſimis, quæ ſæpius memoratam affinitatem commendant obſervandam, præcipiatur, generum notas a ſolis fructificationis partibus deſumendas, ab iisdem vero reliqui habitus notas excludendas hasque ſolummodo ad ſpecierum diſtinctionem adhibendas eſſe: ſequitur, metuendam eſſe tyronum confuſionem, niſi a notis ſpecificis viciſſim excludantur omnes illæ, a quibus genericæ deduci ſolent. Porro, ſi hæcce affinitatis norma circa omnia genera obſervanda eſſet, nonnullæ claſſes ampliſſimæ, e. gr. plantarum umbelliferarum, flore cruciato, papilionaceo, liliaceo &c. ad perpauca eſſent reducenda genera; ſed multa nomina accurate definita diſtinctæ & perfectæ notioni formandæ minus obſtant, quam pauca amplioris ſignificationis, ut propterea hic quoque valeat antiquus canon: qui bene diſtinguit, bene docet. Quoniam ergo cujuslibet methodi uſus primarius ille eſt, ut diſcentes ad facilem plantarum nondum cognitarum notitiam manu ducantur, illa ſane difficilis redditur, quæ in definitione notarum genericarum exceptiones & limitationes reſpectu fructificationis partium obſervandas injungit, ut taceam injuriam quæ nominibus accurate jam definitis eorum deletione ſine cauſſa urgente ſuſcepta infertur. Puto autem, nullam cauſſam urgere, ut plantæ nominibus genericis jam diſtinctæ fructificationis partibus differentes propterea uno nomine generico jungantur & reliqua nomina recepta deleantur, quia nonnullæ harum partium inter ſe conveniunt, ideoque mutuam affinitatem indicant: quum, licet nominibus diſtinguantur, nihilominus, manuductionis ad methodum naturalem cauſſa, maior minorve earum affinitas indicari queat, quando in ſyſtematico ordine unum genus affine proxime ſequitur alterum ſimulque affinitatis nota additur, vel claſſes ſecundum hanc affinitatem in ordines, hi autem denique in genera dividuntur. Quod ad nova nomina generica formanda attinet, ea tanto majori pretio habenda eſſe, quanto magis ſimplicia & linguæ eruditorum accommodata ſunt, omni dubio caret; ſed nomen alicujus generis diſtinctum & a claſſico quodam auctore jam receptum, præterea latinæ linguæ flexioni non penitus contrarium, propterea tantum eſſe mutandum, quia compoſitum ſit, vel linguæ hujus puritati non reſpondeat aut etymon ejus lateat, pariter nondum convictus ſum: nomina namque barbara notioni formandæ non magis obſtant, quam illa, quæ a nomine proprio celebrium botanicorum uſu approbato derivantur, vel quorum, ut ut puriſſimorum, etymon aliis commune eſt. Vt taceam latinam linguam etiam indeclinabilia non penitus abhorrere. Nomina denique compoſita, quandoque etiam hybrida, præcipue ſi cognationem cum alio genere affini indicant, potius conſervanda quam reprobanda eſſe, autumo: quia omnium nominum primarius uſus conſiſtit in ſublevanda memoria, omnes autem eorum innovationes præcipue eo in caſu, ubi priſtina nomina hiſtoriæ cauſſa nihilominus conſervari neceſſum eſt, eandem aggravant. Iisdem ex rationibus eandem quoque ſententiam teneo de nominibus ſpecificis. Si novæ occurrunt cujusdam generis ſpecies, vel etiam jam cognitæ alii generi adſcribendæ, ſpecifica nomina rectius omnino a propria qualitate vel forma, quam comparatione cum aliis, aut circumſtantiis accidentalibus, deſumuntur; ceterum vero, ut memoriæ parcamus, recepta jam nomina, niſi omni ex parte imperfecta ſint, haud excludenda multoque minus ob levem tantum notam corrigenda aut mutanda eſſe, puto: alias namque nominum horum formatio perpetuæ ferme obnoxia eſſet mutationi. Species, quæ colere aut magnitudine partium ſolummodo differunt, vel ordinariam faciem ex cauſſis occaſionalibus mutant, licet mutatam retineant, imo interdum pro-

pagent,

pagent, varietates omnino sunt: &, si species, quæ multis totius habitus partibus inter se conveniunt, uno eodemque nomine specifico conjunguntur, memoria multum levatur, præcipue iis in generibus, quæ specierum copiam habent; si vero differentia unius vel alterius partis in singulis his plantis non simul notetur & reliquis nominibus sigillatim addatur, sed omnes solo varietatis nomine indicentur, confusio facile oriri potest, & distinctum nomen varietatis citandæ deficit, ut taceam, normam, ad species a varietatibus distinguendas unam eandemque, omnibus vix applicabilem & proinde incertam esse. Nomina veteribus medicis & hodie adhuc pharmacopolis usitata esse conservanda, illis quidem concedo, qui hoc non sine ratione urgent; propterea tamen regulas systematicorum botanicorum communes negligere, necessarium mihi saltem non videtur: nam, conservato etiam nomine medicis & pharmacopolis noto, nondum tamen notio plantæ hoc nomine intelligendæ conservatur, nec error omnis evitatur illis in generibus, quæ plures hodie comprehendunt species, nisi illa medicinalis hac nota sigillatim distinguatur. Quis e. gr. inter tot Veronicæ species cognoscet illam a pharmacopolis asservari solitam propterea, quod toti generi nomen hoc conservatum est? Omnibus hinc satis fieri posse, puto, si plantæ iisdem fructificationis partibus gaudentes eodem quidem nomine generico appellarentur, medicinalis vero simul a reliquis nomine suo antiquo & simplici distingueretur: referantur ergo a botanicis omnes e. gr. Veronicæ & Becabungæ species ad unum Veronicæ genus, distinguantur etiam species medicinales æque ac reliquæ, notis suis specificis, v. gr. secundum LINNAEUM H. Clif. p. 8. ita, ut altera nominetur **Veronica caule repente, scapis spicatis, foliis ovatis serratis strigosis;** altera **Veronica foliis oppositis lævibus crenatis, floribus laxe spicatis ex alis:** addatur tantum his notis simul, quod prior sit **Veronica,** posterior vero **Becabunga officinarum.** Hoc eodem facili & nulli systemati contrario modo conservari etiam possunt alia nomina plantarum celebria: recensentur quidem illa inter synonyma ab iis, qui eadem novis suis nominibus delent; sed hac methodo longe difficilius memoriæ mandantur, præsertim ab istis, qui non, ut ajunt, ex professo rei herbariæ operam navant. Hæc autem ad normæ, quam in hisce elegi, rationem reddendam sufficiant.

VI. In selectione terminorum, approbatis auctoribus receptorum & a vaga significatione liberatorum, minus scrupulosus fui, quum accuratam distinctionem systemata tantum requirant. Neminem ergo offendat, rogo, quod floris masculini & staminei, feminini & pistillati, hermaphroditi seu androgyni & perfecti seu completi i. e. staminibus & pistillo simul instructi, pistilli & styli, calycis & perianthii, corollæ & petali, fructus & pericarpii &c. nominibus, ceu omnibus rite definitis, promisce usus fuerim. Vt calycis & corollæ distinctio sæpius dubia evitetur, lubens quidem utrumque simplici perianthii nomine salutassem secundum normam & rationes, quas in Commercio litterar. physico - thechnico medico Norimb. a 1744. p. 358. seqq. fusius exposui, præcipue quum postea cognovi, cl. WACHENDORFFIVM in horti Ultrajectini indice a 1747. publicato eosdem terminos ad condendum novum systema suum in usum vocasse: sed quum omnes innovationes absolute haud necessarias, tanquam a scopo præfixo alienas, studio præterii, hanc quoque neglexi. Ubi necessitas urgebat, novas specierum definitiones proponere, cl. LINNAEVM pressius sequutus sum, præcipue in foliorum figuris nominandis, vel saltem propterea, quod nomen ab omni dubio liberant figuræ ab ipso additæ.

VII. Quæ sub nominum collectione quandoque sigillatim monenda in mentem venerunt, quæque de nonnullis plantis singularia accepi relata, aut ipsemet observavi, ea notis adjectis indicare haud supervacaneum duxi. Ubi & in his reliquis ab aliorum sententia dissentio, id neutiquam contradicendi pruritu omnibus merito exoso, sed solummodo cogitationes libere exponendi animo nemini infenso factum, omniaque proinde rectius sentientium judicio subjecta esse, moneo.

VIII. Ubi denique mentionem feci auctorum nostro ævo meritis suis celebrium, nuda tantum eorum nomina sufficere propterea ratus sum, quod illa ipsa omnibus encomiis superiora habeam.

Jam vero nil reliquum est, quam ut huncce conatum de publica utilitate merendi cupidum sincero voto comiter. Faxit DEVS T. O. M. ut ille in ipsius gloriam amplificandam cedat, hujus studii cultoribus gratus utilisque existat, eorumque applausu ulterius provehatur.

Dabam Norimbergæ pridie Nonas Martii A. R. S. cIↄIↄccL.

Avertissement.

Den Liebhabern der Käntnis der Blumen, Pflantzen und Gewächse kan nicht unbekannt seyn, daß das grosse botanische Werck des seel. Herrn Weinmanns, welches eine grosse Sammlung derselben in natürlichen Farben vorstellet, nach einer zehenjährigen unausgesetzten Bemühung und ununterbrochenen Fortsetzung im Jahr 1745. zum glücklichen Schlusse gekommen sey. So geneigt die Aufnahme dieses grossen und in seiner Art noch niemals gesehenen Wercks war, so vielfältig waren die Erinnerungen und der Zuspruch gründlicher Kenner der Botanik und anderer Liebhaber der Pflanzen, Blumen und Gewächse, diese Materie damit nicht zu beschliessen, sondern aus dem unerschöpfflichen Pflantzenreiche noch mehrere Schönheiten der Natur auf gleiche ergözende Weise vorzustellen. Es fehlte auch weder an weiterer Materie, noch an erfahrnen Gönnern in der Nähe und Ferne, welche noch manche in angeregtem Wercke nicht enthaltene Stücke gütig anerboten. Doch die Verleger waren über jenem nicht ohne Ursache ermüdet, und es drangen noch andere Gründe vor, sich in nichts weiters einzulassen; Herrn Seuters hochsteigendes Alter hinderte ihn, der Endigung eines neuen Versuchs entgegen zu sehen: und ich allein fand viele Gründe, es gleichfalls liegen zu lassen: und so blieb es vier Jahre beym Alten, ohne an etwas weiters zu gedencken.

So unempfindlich ich in dieser Sache war, so sehr vermehrte sich der Zuspruch und das Anfragen der Pflanzenliebhaber, und ein unvermutheter Umstand sezte mich aus meiner Gleichgültigkeit. Ich hatte das Glück, daß mir der Zutritt zu der Gewogenheit des berühmten Herrn Hofraths D. Treu in Nürnberg offen stund. Dessen auserlesene und grosse Sammlung von gezeichneten und gemalten Blumen und Pflantzen war mir theils durch den daselbstigen trefflichen Apothecker und curiosen Sammler und Kenner der von der Natur hervorgebrachten Dinge, Herrn Beurer, theils durch andere Pflanzenliebhaber und Kenner bekannt gemacht und angepriesen worden. Ich bekam dadurch Lust 1748. eine Reise dahin zu thun, und diesen seltenen Schaz von botanischen Zeichnungen selbst anzusehen. So geneigt des Herrn Hofraths Gütigkeit war, mir zuerlauben, daß ich ihn gantz betrachten und durchsehen konnte, so groß war das Vergnügen, das ich aus dessen vorzüglicher Schönheit, Pracht, Auswahl und grossen Vorrathe schöpfte. Als nun hinzu kam, daß belobter Herr Hofrath Treu seine ganz uneigennüzige Absicht mercken lies, diese mit so vieler Mühe, Sorgfalt und grossen Kosten zusammen gebrachte Sammlung zum Dienste der Publici zu einer gründlichen und fleisigen Ausgabe zu überlassen: so wurde meine bißherige Gleichgültigkeit mercklich überwogen, und ich empfand einen kräfftigen Zug, meine Kräffte einer so rühmlichen Absicht aufzuopfern. Ich entschloß mich ohne weiteres Bedencken, mit mehrbelobtem Herrn Hofrath D. Treu mich hierüber in einen eigenen Vertrag einzulassen, und ich schäzte mich glücklich, dessen Vollziehung von einem Verfasser zu erwarten, den ich mir nicht besser wünschen konte, und bey dem alles zu finden ist, was man zu der Vollkommenheit der Ausführung eines Werckes von dieser Art fordern kan.

Der Treuische Vorrath solcher Sammlung ist beträchtlich und sehr groß, und es verdienet dieses unvergleichlichen Mannes Vorrede zu diesem Wercke davon selbst nachgesehen zu werden. Er ist so schön, daß dessen Ausdrückung einen besondern Fleiß und wohlausgeführte Arbeit erfordert. Damit nun meiner Seits nichts ermangeln, ich mir aber nicht mehr aufladen möchte, als Kräffte, Zeit und Umstände zulassen, so wurden wir einig, vorerst allein den ansehnlichen Vorrath von gezeichneten und gemalten Pflantzen zum Gegenstande zu erwählen, welche der in diesem Stücke wegen seiner grossen Stärcke sehr berühmte Maler, Herr George Dionysius Ehret, welcher dermalen in London ist, verfertiget hat. Zwar sind auch die übrigen Stücke, welche von Nürnbergischen Malern unter der Aufsicht des Herrn Hofraths verfertiget worden, allermeist sehr schön und nett, und verdienen allen andern Sammlungen entgegen gesezt werden. Allein auf einmal alles übernehmen würde den Plan zu weitläuffig und zu schwehr in der Ausführung gemacht haben. Da also für diesesmal nur ein Theil auszuwählen war, so mußte die Wahl auf die Ehretischen Original-gemählde fallen, da sie in ausnehmendem Grade Kunst und Wahrheit miteinander verbunden, und die Natur in ihrer ausgesuchten Schönheit ausgedrücket, dabey auch meistens in Deutschland entweder gar noch unbekante, oder doch noch nie so vollständig vorgestellte Pflanzen abgebildet haben. Ich hoffete dabey, daß, wo dieser Beyfall finden würde, es sich sodann leicht schicken könnte, die übrigen schönen Stücke in einem etwas kleinerem Format nachzuholen.

Viel schwehrer war der Entschluß, wie die Ausführung solcher vorhabenden Ausgabe sollte vorgenommen werden, daß sie mit der Schönheit, Pracht und Richtigkeit der Ehretischen Original-Zeichnungen und Malereyen überein kommen möchte. Der Herr Hofrath Treu forderte dieselbige nicht nur in genugsamer und genauer Richtigkeit, sondern auch in Ansehung des Papiers und der Kupfer in eben so ansehnlichem Prachte, damit die Ehretischen Zeichnungen in ihrer Schönheit nicht verkleinert, sondern in gleicher Grösse und Gestalt unverändert vorgestellet würden. Ich begriff aber wohl, was vor besondere Mühe und Kostbarkeit dieses erforderte, und wie viel Schwierigkeiten so wohl der grosse Vorschuß, als auch die Absezung in Ansehung des Preises in den Weg legen würde. Doch mein dabey gesuchtes Vergnügen überwand auch diesen Anstand. Ich ließ mir beyfallen, der gute Geschmack herrsche nunmehr in Deutschland eben so gut, als bey den Ausländern, und es würden wahre Kenner und Liebhaber gerne eine Arbeit in etwas höherm Preisse sich anschaffen, auf deren Richtigkeit und Schönheit aller mögliche Fleiß und Kosten gewendet würden. Ich entschloß mich also auch im Vertrauen auf GOttes Beystand hiezu, und die eingekommenen vielen Versicherungen und Bestellungen sind unverwerfliche Proben, daß ich nicht unrichtig geurtheilt habe. Von der Zeit an habe ich Hand an dieses schöne Werck geleget, und die Vortrefflichkeit desselbigen hat mich munter gemacht, alle Schwierigkeiten zu überwinden, und mit so viel Fleiß und Aufmercksamkeit daran zu arbeiten, daß ich nun mit dem ersten Zehend bereits fertig, und mit dem zweyten auf Michaelis hervorzutretten im Stande bin.

Ich finde nicht nöthig, von der Verfassung dieses Werckes ein mehreres hier anzuführen. Der berühmte Herr Verfasser gibt davon in einer gelehrten Vorrede, welche dem ersten Zehend beygefügt seyn wird, selbst Nachricht; und sein in der gelehrten Welt überall bekanter Ruhm versichert mich, daß er bey allen Kennern der Botanik in diesem Vorhaben eben soviel Beyfall erhalten werde, als seine übrigen vortrefflichen Ausarbeitungen billig erhalten haben.

Es ist also nichts übrig, als daß ich den Kennern und Liebhabern des Pflantzenreiches, welche gewohnt sind, aus der Schönheit der Pflanzen die Schönheit ihres Uhrhebers zu erkennen und zu verehren, Nachricht gebe, wie ich es mit der Ausgabe dieses kostbarn Werckes zu halten gedencke, da meine Absicht nicht ist, die Liebhaber auf einmal mit vielen Kosten zu belästigen, sondern es also einzurichten, daß sowohl mir die aufzuwendende Zeit und der grosse Fleiß möglich, als auch den Käufern die Anschaffung ohne Abgang der Schönheit der Bilder leicht und erträglich gemachet werde. Ich bin nemlich entschlossen

1. Alle halbe Jahre, so GOtt Kräffte und Gesundheit verleyhet, zehn Stücke auf groß Imperial Folio unter dem Titul: Plantæ selectæ &c. herauszugeben, wobey die Käufer nach ihrem Belieben mit schönem Holländischen oder auch Deutschen Papiere bedienet werden können. Jedes Zehend wird mit einem Titul und Texte versehen, in welchem der Herr Hofrath D. Treu die Pflanzen mit ihren Benennungen, von welchen er in der Vorrede Rechenschafft gibt, und meistens einer besondern Beschreibung ihres eigenen Characters, nebst Anmerckungen versiehet. Jedes Zehend wird als etwas gantzes angesehen werden können, und fünf Zehenden werden einen Band ausmachen, der aus fünfzig gemalten Kupfertafeln bestehen wird.

2. So schmeichelhafft ich den Weg einer Pränumeration erwählen könnte, so gedencke ich doch nicht, mich desselben zu bedienen, sondern den Liebhabern alsbald, wann sie den gesezten Preiß für jedes Zehend bezahlen, auch das Exemplar dagegen zu liefern, damit sie ohne Sorge einiger Gefährde seyn mögen. Man wird aber für ein Zehend auf Holländisch Papier 3. fl. 36. kr. und auf deutsch Papier fl. 2. 45. kr. in Reichs gängbaren guten Sorten zu bezahlen haben. Ich bin fest überzeugt, und die Kenner, so das erste Zehend gesehen haben, haben es gestehen müssen, daß in Ansehung der Verfassung, Richtigkeit und prächtigen Schönheit des Werckes dieser Preiß mit gröster Geflissenheit sehr geringe und nidrig gesezet seye; so daß sich die Käufer darüber im geringsten nicht werden zu beschwehren haben, noch sich verdriessen lassen, die Gelder postfrey einzusenden, und die Kosten der Fracht zu tragen. Indessen wird dieser erleichterte Preiß nur denjenigen zu gute kommen, welche sich zu diesem Wercke in der Zeit anmelden, bis das dritte oder vierte Zehend heraus kommt. Dann welche sich späther dazu entschliessen werden, werden entweder gar nicht mehr können bedienet werden, oder doch einen höhern Preiß bezahlen müssen. Der besondere Aufwand wegen der Auflage eines jeden Blatts, der Aufenthalt der Zeit wegen der mühsamen Art u. d. g. können einen jeglichen leicht überführen, daß man keinen starcken Ueberschuß der Auflage machen könne, sondern dieselbige nach einer bald sich zeigenden mässigen Anzahl der Käufer einrichten müsse.

An Schönheit des Papiers, und Fleiß, Kunst und Nettigkeit der Arbeit wird den folgenden Zehenden um so weniger was abgehen, je fertiger und geübter diejenigen in der Fortsezung werden müssen, welche unter meiner Aufsicht daran arbeiten.

3. Daß übrigens mein Versprechen seine richtige und genaue Erfüllung jederzeit haben werde, davon darf ich mir ohne Ruhmredigkeit wohl schmeicheln, daß ich die Liebhaber der Künste und schönen Wissenschafften bißher überzeuget habe. Verschiedene Wercke, so aus meiner Hand und Verlag gekommen, darf ich davon als Zeugen anführen, bey deren keinem mein Versprechen nicht überflüssig erfüllet, und das Werck geendiget worden ist, wann sich gleich manche Hindernissen hervorgethan haben.

4. Ich kan aber dieses bey gegenwärtigem Wercke, so schwehr auch dessen Ausführung immer seyn mag, um so getroster versichern, je sorgfältiger und glücklicher ich gewesen, alles, was hinderlich seyn könnte, aus dem Wege zu räumen. Das zweyte Zehend ist in Kupfer zum Abdruck schon geraume Zeit fertig, und das dritte am Ende, so daß man das vierte schon in Bereitschafft liegende bald angreiffen kan. Herr Hofrath D. Treu hat die Vorsorge gehabt, mir den Text von drey Zehenden schon in die Hände zu liefern, und die gewisseste Versicherung zu thun, daß es an weiterm Vorrathe niemals fehlen solle: womit dann alle Sorge, daß es, wo nicht liegen bleiben, doch verzögert werden dürffte, von selbst hinweg fällt. Was vor ein vortrefflicher und überflüssiger Vorrath von Ehretischen Zeichnungen aber von diesem grossen Botanico aus der Hand dieses Künstlers seit zehen Jahren gesammelt worden, davon habe ich die fürnehmsten auf ausdrückliches Verlangen einiger Liebhaber hier anzuzeigen nicht ermangeln wollen. Nicht als ob wir im Sinne hätten, diese alle herauszugeben; sondern die Liebhaber zu überzeugen, daß man überflüssigen Vorrath habe, von den schönsten, seltensten und beträchtlichsten eine vergnügliche Auswahl zu machen, zumal auch künfftig derselben noch mehrere nachfolgen werden, womit diese schöne und prächtige Sammlung vermehret werden wird. Mit derselbigen aber und deren Ausgabe werde ich so lange fortfahren, als eines Theils der Liebhaber Beyfall, andern Theil aber des Verlegers Gutbefinden es erfordern wird. Dann so groß der Vorrath ist, so ist doch die Einrichtung also gemachet, daß das Werck nach seiner Art vollkommen seyn wird, man mag abbrechen wo man will.

Ubrigens sind auch auf geschehene mehrmalige Anfrage die Botanischen Liebhaber und Freunde hier zu benachrichtigen, daß selbige von dem Weinmannischen botanischen Wercke der Zeit noch mit Exemplaren auf Medianpapier zu 140. fl. auf Regalpapier aber zu 175. fl. können bedienet werden.

Geschrieben in Augspurg 1750. M. Jun.

Joh. Jacob Haid, Maler und Kupferstecher.

Admonitio ad Lectorem.

Non ignotum esse puto botanophilis, magnum B. WEINMANNI opus botanicum, quod *phytontozoiconographiæ* titulo insignivit, inque eo insignem florum plantarumque copiam coloribus nativis interstinctam exhibuit, jugi decennii opera continuatum, tandem anno cIↃIↃccXLV. exoptatum finem attigisse. Et benevole quidem cupideque novum hoc operis botanici exemplum ab orbe literario, & imprimis herbarum studiosis, exceptum esse, quod et novitas commendabat, & pulchritudo atque demonstrata artis peritia, vel ex eo constare potuit, quod multoties editores viri docti, & plantarum atque herbarum notitia dudum celebres cohortati sunt, cœpto in tramite pergerent, nec laudabili instituto finem imponerent, cum maxima, quæ inter plantas occurrit, varietas innumeras adhuc naturæ divitias suppeditet. Fuere quoque passim botanophili non vicini modo, sed & exteri, qui uberiorem materiam & exempla complura nondum exhibita obtulere. Tanto tamen editores delassaverat tædio decennii labor vere improbus & molestus, ut rationibus aliis quoque urgentibus, novos conatus plane respuerent. Nam & provectior ætas Seuteri, vix novi operis finem expectatura, & impedimenta haud pauca, quæ se meo animo objecerant, obstitere, quo minus manus ulli novo operi admoveremus. Itaque per quadriennium cessavimus.

Quamvis autem animum commoveret ad nova audenda plane nihil, non destitere tamen botanophili, & urgendo atque excitando in aliam me partem trahere conati sunt: quibus cum accederent circumstantiæ novæ, frigus illud, quod conceperam, paulo ejectum est. Beaverat me benevolo amore celeberrimus Norimbergensium poliater, D. CHRISTIANVS IACOBVS TREV, ser. principi Onoldino a consiliis aulæ & archiater, quem insignem thesaurum iconum plantarum manu artificiosissime pictarum & delineatarum possidere, tum præstantissimus Beurerus, pharmacopœus & naturæ productorum collector scrutatorque curiosissimus Norimbergæ indicaverat, tum botanophili alii impense laudaverant. His illecebris persuasus anno cIↃIↃccXLVIII iter Noricum suscepi, ut has artis elegantias meis occulis possem intueri. Patuit mihi, quæ fuit viri summi humanitas & benevolentia, tota farrago, tanta pulchritudine, magnificoque habitu & selectu abundans, & rara felicitate superbiens, ut quantam ex ea cum cura perlustrata delectationem cœperim, verbis effari mihi vix liceat. Pertraxit animum in admirationem laudatissimi viri benevola, quam mihi nihil tale expectanti explicuit, voluntas, non obstituros vel sumtus magnos vel laborem insignem, quibus in hac collectione defungendum ipsi fuerat, quo minus bono publico eam destinaret, & jucunda ac eleganti editione vulgaret. Qua insigni viri optimi benevolentia, & de bono publico egregie merendi voluntate in partes mox pertractus, de obstetricando his conatibus pulcherrimis cogitare cœpi. Itaque non cunctatus non editionis modo consilium suscepi, sed cum celeberrimo possessore quoque de ea transegi, ratus, nec meliorem nec doctiorem in eo argumento auctorem mihi obtingere posse, cum omnia ab eo sperare possem, quæ ad ejusmodi operis perfectionem ullo modo requiruntur.

Insignis vero & copiosus excellentissimi Treuii apparatus est, de cujus circumstantiis & rationibus legenda est præfatio edendo operi præfixa. Eam autem artis elegantiam, nitorem & accurationem præ se fert, ut non nisi summo studio & industria illum imitari liceat. Itaque ne plus oneris susciperem, quam vel vires, vel temporis & circumstantiarum aliarum rationes possent permittere, statui eas primo plantas seligere, quas abundanti copia celeberrimo possessori suppeditaverat insignis in eo pingendi genere peritiæ & felicitatis pictor, GEORGIVS DIONYSIVS EHRETVS, Londini hodie degens. Quanquam autem nec reliquæ, quas pictores quidam Norimbergenses curante D. Treu fecerant, icones artis elegantia & insigni pulchritudine carebant, ut hanc certe collectionem quibuscunque aliis non copia modo, sed perfectione quoque liceat opponere: omnem tamen apparatum una editione complecti velle, id quidem prolixum nimis & incertum, valdeque difficile visum est, placuitque partem tantum unam seligere. Ehretianarum vero picturarum eligendarum præ aliis ratio erat, non tantum artis cum naturæ veritate junctæ singularis plane &

eximia præstantia, sed & naturalis pulchritudinis διατύπωσις vix imitanda, selectus autem plantarum exoticarum rarissimus, cum pleræque vel plane non visæ sint in Germania, vel imperfecte tantum vulgatæ. His præmissis si faverent circumstantiæ, facile mihi visum reliquas forma paullo minore suo tempore adjicere.

Et hæc quidem facile decreveram: difficilior consulatio fuit, qua ratio editio suscipienda sit, ut splendidior pulchritudini Ehretianæ sylloges responderet. Nam non accurationem tantum cel. possessor postulabat, sed in chartæ quoque & iconismorum magnitudine Ehretianos sequendos cupiebat. Quod, facile comprehendebam, quantum laboris & sumtuum postulaturum sit, & quas difficultates objectura sint tum horum magnitudo, tum pretii emtori statuendi ratio. Vicit tamen eas amor insignis, quem conceperam, ratus ita Germaniam sensum & judicia de artium elegantia emendavisse, ut aliis terris nihil in ea re concedat, nec displiciturum opus, paulo licet cariori pretio, quam solet fieri, constans, modo in eo elaborando nec sumtibus, nec arti & industriæ pepercero. Itaque divino auxilio fretus humeros oneri supposui, lætus postea multis virorum magnorum cohortationibus & exemplarium petitione confirmatus, & insigni operis præstantia excitatus, omnis laboris tædia & molestias patienter devoravi, ea attentione & industria rem urgens, ut prima nunc decas prodire possit, & instantis auctumni auspiciis prodire queat decas altera.

Plura ut botanophilis de operis argumento & scopo hoc loco enarrem, supervacaneum puto, præfatione doctissimi auctoris, primæ decadi adjecta, cuncta eleganter exponente. Ea autem est incomparabilis medici in senatu literario auctoritas, ea eruditionis fama, ut botanicæ studiosis hunc laborem non minus placiturum esse, quam reliquos, certissime mihi persuasum habeam.

Vnum itaque restat, ut plantarum atque florum studiosis, qui ex artificii pulchritudine supremi artificis elegantiam solent colligere, exponam, quas rationes ego in edendo hoc opere iniverim; & quam viam ingressus sim, ne & emtores magnis simul atque semel sumtibus obruantur, & ea temporis mihi copia suppetat qua rite cuncta & adhibita, qua licebit, industria exequi valeam, facilis autem fiat & parabilis emtoribus operis splendidi & magnis sumtibus constantis, editio. Nempe his conditionibus conatum hunc circumscribere placuit:

I. Singulis semestribus, Deo favente viresque largiente, una decas iconismorum prodibit, charta maxima, quam imperialem vocant, præfixo titulo: *Planta selecta &c.* Curam autem geram, ut tum in charta Batava nitidissima, tum in Germanica eleganti eorum copia emtoribus fieri queat. Singulas decadas titulo textuque augebit cel. D. Treu, additis plantarum nominibus (de quo tamen ejus instituto atque scopo ipsa illius præfatio legenda est) & plerumque proprii characteris descriptione & annotationibus. Tametsi vero singulæ decades sua constabunt integritate, quinque tamen decadibus pictarum imaginum constabit tomus operis unus.

II. Quamvis consuetus sit hodie prænumerandi, quem vocant, mos, non recurram tamen ad eum, sed tradam illico pro accepta pecunia emtoribus decadem, quam redemerint: quo pacto omnis periculi metus evanescit. Venibit autem quælibet decas in charta Hollandica florenis 3. 36. cr. in Germanica flor. 2. 45. cr. Quod pretium quidem studio, quantum licebat, minimum, & si rei momentum spectes, infra ejus dignitatem posui, ne deterrerentur emtores sumtus magnitudine: epistolæ vero & pecuniæ sine meo sumtu mittendæ, & portoria emtoribus solvenda sunt. Non durabit tamen parabilis hujus editionis conditio & pretium, ultra tertiam vel quartam decadem; qui enim serius nomen professi fuerint, illis aut cariori pretio constabit, aut plane non copia amplius erit. Aliud enim ob determinandum juxta emtorum multitudinem in tanto operis splendidi sumtu exemplarium numerum, quem valde supergredi non licet, circumstantiæ non patiuntur.

Curam autem sancte habebo ne in omnibus, quæ sequentur, decadibus quisquam vel chartæ pulchritudinem, vel artis & industriæ præstantiam æqua ratione desideraverit: imo spes est fore, ut qui obstetitrices huic operi manus adhibent, indies exercitatiores redditi se ipsos emtorumque expectationem superent.

III. Promissorum vero fidem me semper fecisse, nec moris esse mei, ut in spongiam optime cogitata & cœpta incumbant, sed per Dei gratiam me explevisse accurate omnia, quæ publice aliquando eram pollicitus, diversa opera a me vulgata testes sunt luculenti, quibus constat, nulla mihi impedimenta remoram potuisse injicere.

IV. Certissima id ratione de hoc quidem opere, licet magnis difficultatibus haud careat, possum promittere, cum intensissima cura usus omnia impedimenta feliciter superaverim. Decas enim secunda æri jam incisa præloque dudum parata est, tertia ad finem vergit & proximus quartæ locus esse poterit. Textum ad tres decades jam suppeditavit cel. Treu industria, quam nunquam nobis defuturam, qua fide est, sancte est pollicitus: adeoque timendum minime est, ne intercidat conatus, adeantque emtores periculum. Vt vero constaret, qui incomparabilis iconismorum Ehretianorum apparatus & numero & elegantia stupendus in museo Treuiano prostet, non denegare volui, quod amici quidam petivere, ut indicem præcipuarum huic paginæ subjicerem. Quamquam enim animus nobis minime est, has imagines omnes ære exprimere; curiositati tamen lectoris satisfaciet, ut intelligat, insignem copiam non deesse rarissima & pulcherrima exempla seligendi: ut taceam, hodie in iis continuandis non defatigari possessorem eruditissimum. Continuationis autem duratio tum ab emtorum alacritate pendebit, tum ab editoris circumstantiis; in tanta enim imaginum abundantia ita curam disponendi habuit collector præstantissimus, ut, quæcunque decas finem imposuerit, opus tamen perfectum compareat.

Ceterum botanophilis sæpius rogantibus indicandum hac occasione putavi, operis botanici Weinmanniani adhuc exempla superesse, in charta media pretio fl. CXL. in charta regia fl. CLXXVII.

Edebat Augustae Vindelicorum M. Junio A. MDCCL.
Joannes Jacobus Haidius pictor & chalcographus.

Index plantarum, quarum imagines pinxit D. Ehretus suntque Norimbergæ in Museo D. D. Treu.

1. Heliocarpus H. Cliff.
2. Laurus foliis enervibus obverse ovatis utrimque acutis integris annuis H. Cliff. Benzoin Boerh.
3. Laurus Indica Hort. Farnes.
4. Lychnidea Virginiana Blattariae accedens, Been albi foliis e regione binis longe inter se distantibus Pluk. flore coeruleo. Eadem flore rubello.
5. Palmae folio planta acaulos fructu clavato polypyreno Houst.
6. Guanabanus Perseae folio, flore intus albo, exterius virescente, fructu nigricante squamato vulgo Cherimolia Feuill. obs.
7. Gale quae Myrto Brabanticae similis, Caroliniensis baccata, fructu racemoso sessili monopyreno Pluk.
8. Fraxinus ex nova Anglia pinnis foliorum in mucronem productioribus Rand.
9. Cistus ladanifera Hispanica Salicis folio, flore albo macula punicante insignito, Tournef.
10. Cistus semper virens Laurifolia floribus eleganter bullatis Virginiana Banist. Chamaedaphne Catesb.
11. Cistus Virginiana flore & odore Periclymeni Bannist.
12. Cinnamomum foliis latis ovatis frugiferum Burm. Zeyl.
13. Melocactus Indiae orientalis spinis albicantibus Rand. H. Chels.
14. Melocactus Indiae orientalis spinis flavis, costis plurimis.
15. Melocactus striis in spiram intortis Rand. H. Chels.
16. Melocactus minor spinis flavescentibus Mill.
17. Mimosa latifolia siliquis latis articulatis Houst.
18. Musa fructu cucumerino longiori Plum.
19. Ejusdem Spadicis fructiferi verticilli tres priores.
20. Ejusdem floris & fructus maturi structura in magnitudine naturali.
21. Musa caudice maculato, fructu recto rotundo breviori odorato Sloan.
22. Ejusdem spadix floriger cum spathis.
23. Ejusdem spadix fructus maturos ferens.
24. Senna spuria arborea villosa, foliis latis mucronatis, siliquis articulatis Houst.
25. Senna spuria plerumque hexaphylla, flore magno, siliqua pentagona alata. Houst.
26. Ternatea flore simplici coeruleo Acad. Reg. sc. 1708.
27. Robinsonia Rand. H. Chels.
28. Bonduc vulgare maius polyphyllum Plum. Guilandina Linn.
29. Saururus alius humilis folio carnoso subrotundo Plum, Piperis Linn. species.
30. Guajava alba dulcis H. L. B.
31. Lilium Acadiense pumilum, flore rubro punctato Dodarti.
32. Lilium Martagum Canadense maius maculatum foliis longioribus Mill.
33. Lilium Martagum Virginianum flore aureo punctato, petalis florum non reflexis Catesb.
34. Lilium foliis sparsis, floribus reflexis, pedunculo floris uno folio notato Gron.
35. Plumeria flore roseo odoratissimo Tournef.
36. Ketmia Indica foliis digitatis, flore magno sulphureo, umbone atro-purpureo, pediculis foliorum spinosis Mill.
37. Isora Althaeae foliis, fructu breviori & crassiori Plum.
38. Guazuma arbor ulmifolia fructu ex purpureo nigro Plum.
39. Granadilla Americana folio oblongo leviter serrato petalis ex viridi rubescentibus Martyn.
40. Granadilla fructu citriformi, foliis oblongis Tournef.
41. Granadilla folio lunato, flore parvo albo, fructu succulento ovato Houst.
42. Granadilla folio hastato holoserico, petalis candicantibus, fimbriis ex purpureo & luteo variis Martyn.
43. Granadilla flore suave rubente folio bicorni Tournef.
44. Acer maximum foliis trifidis vel quinque fidis Virginianum Pluk.
45. Acer Virginianum folio majore subtus argenteo supra viridi splendente Pluk.
46. Acer Americanum folio majore subtus argenteo supra viridi splendente, floribus multis coccineis Mill.
47. Crataegus folio subrotundo serrato subtus incano Tournef.
48. Crataegus Virginiana foliis Arbuti Tournef.
49. Bauhinia foliis quinquenervis lobis acuminatis remotissimis H. Cliff.
50. Cornus femina Americana angustiori folio fructu coeruleo Mill.
51. Cornus mas odorata folio trifido margine plano sassafras dicta Pluk.
52. Meadia Catesb. app.
53. Verbascum humile alpinum villosum Borraginis folio & flore H. L. Bat. an Meadiae species.
54. Celastrus inermis, foliis ovatis serratis trinervis, racemis ex summis alis longissimis H. Cliff.
55. Mespilus aculeata Pyrifolia denticulata splendens, fructu insigni rutilo Virginiensis Pluk.
56. Mespilus Caroliniana Apii folio vulgari similis major, fructu luteo Mill.
57. Nux juglans Virginiana nigra H. L. B.
58. Nux juglans Virginiana nigra fructu oblongo profundissime insculpto Rand. (H. Chels.
59. Pavia Boerh.
60. Pinus Americana palustris Mill.
61. Suber latifolium perpetuo virens C. B. pin.
62. Quercus orientalis Castaneae folio, glande recondita in capsula crassa & fungosa Tourn. Cor. Pocoke Itiner. II. tab. 87.
63. Quercus latifolia magno fructu, calyce tuberculis obsito, Tourn. Cor.
64. Siliquastrum Canadense Tournef.
65. Sisyrinchium Africanum Iridis folio, flore aurantio maculis rubris adsperso, petalis æqualibus Mill.
66. Sisyrinchium ex Capite bonae spei flore albo.
67. Spiraea Americana latiori folio serrato, floribus ex rubro albicantibus, Mill.
68. Spiraea fruticosa foliis oblongis serratis, flore albo ex Virginia.
69. Tragia alia scandens Vrticae folio Plum.
70. Viburnum foliis cordato-orbiculatis glabris serratis plicatis Gronov. fl. Virg.
71. Acacia non spinosa flore albo, foliorum pinnis latiusculis glabris, siliquis longis planis Houst.
72. Ficus Bengalensis folio subrotundo, fructu orbiculato H. Amst.
73. Ficus sativa Eucurou Monspeliensibus dicta.
74. Hermannia frutescens folio Ibisci hirsuto molli, caule piloso Boerh.
75. Boerhaviae nova species.
76. Blattaria flore ferugineo H. R. Paris.
77. Asphodelus spiralis luteus Italicus flore magno H. R. Par. ex lusu naturae staminibus nonnullis petaloideis.
78. Asphodeli species ex Capite bonae spei.
79. Arum maximum Italicum Tourn.
80. Arum maximum Aegyptiacum vulgo Colocasia C. B.
81. Christophorianæ species nova ex Virginia.
82. Hedysarum Americanum pinnatum.
83. Iris ex Virginia foliis gramineis, planta singularis structuræ.
84. Magnolia altissima Laurocerasi folio, flore ingenti candido Catesb.
85. Magnolia Laurifolio subtus albicante Catesb.
86. Anonis Caroliniana perennis non spinosa, foliorum marginibus integris, floribus in thyrso candidis Martyn.
87. Cereus altissimus gracilior, fructu extus luteo, intus niveo, seminibus nigris pleno Houst.
88. Cereus minimus scandens polygonus spinosissimus, flore purpureo Mill.
89. Cereus scandens minor polygonus articulatus Par. Bat.
90. Cereus altissimus Surinamensis spinis fuscis Boerh.
91. Chamærhododendron Pontica maxima, Laurocerasi folio flore candidissimo macula lutea punctata notato, staminibus purpureis Tournef.
92. Hura Americana Abutili folio H. L. B.
93. Hæmanthus Colchici foliis, periantheo herbaceo H. Elth.
94. Colutea Orientalis flore sanguinei coloris lutea macula notato Tournef.
95. Colutea orientalis foliis minoribus flore luteo.
96. Leonurus foliis amplis ovatis serratis subtus albicantibus, flore coccineo.
97. Lilio-Narcissus Indicus flore albo exterius rubente Tourn.
98. Lilio-Narcissus Africanus Scillæ foliis, flore niveo linea purpurea striato Mill.
99. Lilio-Narcissus Indicus saturato colore purpurascens Moris.
100. Lilio-Narcissus Iaponicus rutilo flore Moris.
101. Lilio-Narcissus Iaponicus rutilo flore minore.
102. Lilio-Narcissus Iacobæus flore sanguineo nutante H. Elth.
103. Lilio-Narcissus Americanus Belladonna dictus Par. Bat. flore ex albo & roseo striatim variegato.
104. Corallodendron Carolinianum, floribus spicatis coccineis, radice crassissima Mill.
105. Corallodendron triphyllum Americanum spinosum, flore ruberrimo Tour.
106. Corallodendron triphyllum Americanum non spinosum, folis magis acuminatis, flore pallide rubente Houst.
107. Telephioides arborescens foliis latis subrotundis & subtus incanis, fructu maximo Rand.
108. Chelone Acadiensis flore albo Tourn.
109. Crotalaria Orientalis foliis simplicibus, floribus magnis aureis.
110. Crotalaria Caroliniana Rattle Box dicta.
111 Ricinus Americanus major caule virescente H. R. Par. omnibus totius plantæ floribus pistillatis.
112. Ricinoides arbor Americana folio multifido Tournef. Iatrophæ species Linn. H. Cliff.
113. Ricinoides Americana Staphisagriæ folio Tournef.
114. Yucca foliis filamentosis Moris.
115. Yucca Draconis folio serrato reflexo H. Elth.
116. Pancratium Americanum floribus albis odore balsami Gileadensis.
117. Pancratium Americanum, foliis latissimis floribus niveis majoribus odore balsami Gileadensis.
118. Symphytum seu Pulmonaria non maculosa foliis glabris Americana, flore patulo cœruleo Pluk.
119. Bocconia racemosa Sphondylii folio tomentoso Plum.
120. Stevvartia Linn. Act. Vps. 1741. p. 79. Catesb. App. 13.
121. Calaba folio citri splendente Plum. Planta secundum characterem alius generis.
122. Ananas aculeatus fructu ovato, carne albida Plum.
123. Ananas folio vix serrato Boerh.
124. Cedrus magna sive Libani conifera I. B. integræ arboris facies imminuta.
125. Ejusdem ramus cum conis in magnitudine naturali.
126. Liriodendrum Linn. H. Cl. Tulipifera arbor Virginiana Boerh.
127. Papaja fructu oblongo Melonis effigie Tournef.
128. Anapodophyllum Canadense Morini.
129. Anona fructu lutescente lævi scrotum arietis referente Catesb.
130. Araliastrum Quinquefolii folio majus, Ninzin vocatum D. Sarrasin Vaill.
131. Araliastrum Fragariæ folio minus Vaill.
132. Turnera frutescens Ulmifolia Plum.
133. Turnera frutescens folio longiori & mucronato Mill.
134. Vitis idæa palustris Americana oblongis splendentibus foliis, fructu grandiore rubro plurimis intus acinis referto Pluk.
135. Andromeda foliis ovatis acutis crenatis planis alternis, floribus racemosis Linn. H. Cliff.
136. Andromeda foliis ovatis, pedunculis fasciculatis, capsulis pentagonis apice dehiscentibus Gronov. Fl. Virg.
137. Alkekengi Bonariense repens, bacca turbinata viscosa H. Elth.
138. Alkekengi Curassavicum, foliis origani incanis flore viete sulphureo fundo purpureo Boerh.
139. Ahovai Nerii folio flore luteo Plum. Thevetia Linn. H. Cliff.
140. Cornutia flore pyramidato cœruleo, foliis incanis Plum.
141. Phillyrea latifolia lævis C. B.
142. Phillyrea Oleæ Ephesiacæ folio Pluk.
143. Phillyrea Ligustri folio C. B.
144. Thuyæ seu arboris vitæ species ex Virginia.
145. Ammania palustris angustifolia Houst.
146. Cytisus foliis subrotundis glabris floribus amplis glomeratis pendulis Shavv.
147. Cytisus procumbens Americanus flore luteo ramosissimo, qui Anil suppeditat apud Barbadensium colonos Pluk.
148. Tithymaloides Laurocerasi folio non serrato H. Elth.
149. Tithymaloides frutescens folio Anacampserotis Tournef.
150. Scherardia Urticæ folio subtus incano, floribus violaceis, spicis inter flores foliaceis Mill.
151. Teucrium Virginicum Origani folio H. Elth.
152. Rhamnoides salicis Tourn. Coroll. mas & femina.
153. Rhamnus Afer spinis longis cortice albo, fructu cœruleo Boerh.
154. Rhamnus alter foliis salsis flore purpureo C. B.
155. Prinos Clayt. Fl. Virg.
156. Rauvvolfia tetraphylla latifolia Plum.
157. Oldenlandia humilis hysoppifolia Plum.
158. Alaternoides Africana Telephii legitimi Imperati folio, flore viridi H. Amst.
159. Garidella foliis tenuissime divisis Tournef.
160. Nigella orientalis flore flavescente, semine alato plano Tournef. Coroll.
161. Omphalodes Lusitanica elatior Cynoglossi folio Tournef.
162. Mitella Americana florum petalis fimbriatis Tournef.
163. Bermudiana Iridis folio fibrosa radice Tournef.
164. Bermudiana Palmæ folio radice bulbosa D. Lign. Tournef.
165. Campanula minor Africana Erini facie, flore violaceo, cauliculis procumbentibus Herm. Fl. L. B.
166. Campanula Canariensis Atriplicis folio tuberosa radice Tournef.
167. Kæmpferia Hort. Cliff.
168. Claytonia Gronov. Fl. Virg. flore carneo. Eadem flore albo.
169. Chamæcerasus montana fructu singulari cœruleo C. B.
170. Petiveria Solani foliis, loculis spinosis Plum.
171. Barleria Solani folia major, flore purpureo Mill.
172. Diervilla Acadiensis flore luteo Act. Ac. Reg. sc. Par.
173. Rudbeckia, quæ Obeliscotheca Caroliniana foliis glabris lucidis angustis, flore aureo, disco nigerrimo.
174. Cerasi similis arbuscula Mariana Padi folio, flore albo parvo racemoso Pluk.
175. Cerasus Hottendottorum fructu parvo cœruleo in corymbo nascente.
176. Phaseolus Americanus florum spica pyramidata, semine coccineo nigra macula notato Plum.
177. Solanum Americanum frutescens, foliis oblongo-lanceolatis, flore albo nova species.
178. Malpighia mali punici facie Plum.
179. Chelidonium maximum acavolon Canadense Cornuti. Sanguinaria major flore simplici H. Elth.
180. Evonymus Virginianus Pyracanthæ foliis, capsula verrucarum instar asperata rubente Pluck.
181. Evonymo affinis Aethiopica semper virens, fructu globoso scabro, foliis Salicis rigidis serratis H. L. B. Kiggellaria H. Cliff 462.
182. Randia frutescens, spinis bijugis, foliis subrotundis, floribus albis Houst.
183. Bignonia Americana minor Fraxini folio, flore coccineo Catesb.
184. Abies Taxi folio odore Balsami Gileadensis Raii Hist.
185. Abietis species ex America.
186. Cassine foliis antagonistis Pluk.
187. Partheniastrum Americanum Ambrosiæ folio Ac. Reg. sc. Paris.
188. Dracontii Linn. vel Mitchelli (Act. Ac. Cæs. N. C. Vol. VIII. app. p. 206.) species.
189. Cacalia Americana erectior foliis triang. floribus albis umbellatim dispositis Mill.
190. Cacalianthemum folio Nerii glauco H. Elth. Kleinia Linn.
191. Laurocerasus Lusitanica minor Tournef.
192. Ornithogalum floribus umbellatis, Spatha bivalvi, foliis triangulis Gronov.
193. Ornithogali aut Hyacinthi species ex Capite bonæ spei.
194. Guidonia Ulmi foliis flore roseo Plum. Grevvia Linn.
195. Hydrargia Linn.
196. Gentiana forte, quæ Periclymenum Virginianum flore coccineo, planta Marilandica spicata erecta foliis conjunctis Sherardi Rai hist.
197. Galeopsis, quod Lamium fruticans Teucrii folio lucido, calyce & flore magno candido tantilla purpura varie notato H. Cath.
198. Adhatoda minor Canariensis Pluk.
199. Tsubakki, frutex flore roseo, fructu pyriformi tricocco Kæmpf. Camellia Linn.
200. Fumaria siliquosa radice grumosa, flore bicorporeo ad labia conjugato &c. Pluk. Bicucullata Marchant Ac. Reg. Par. sc. a. 1733. Commerc. litt. Nor. 1739. p. 295.
201. Clematis rubra repens Miller.
202. Manconillæ nomine missa planta fructu cum 12. loculis.
203. Indigofera ex qua Providence Indigo.
204. Indigofera ex qua Quatimala Indigo.
205. Ludvvigia capsulis subrotundis Linn.
206. Convolvulus foliis trilobatis flore azureo ex Carolina Australi.
207. Helleborine singularis habitus ex Carolina.
208. Reseda Aegyptiaca Mignonette d'Egypte vulgo.
209. Melothria Linn.
210. Tacamahaca vulgo seu Populus gemmis balsamum fundentibus.
211. Iuniperus foliis inferioribus Iuniperinis superioribus Sabinam vel cupressum referentibus Boerh.
212. Abutilum fruticosum aquaticum folio cordato, flore pallide luteo Houst.
213. Papaver Coriandri folio ex Siberia.
114. Ceratophyton, cui stellæ marinæ adhærent.
215. Fabago Belgarum sive Peplus Parisiensium Lugd.
216. Fabago Africana frutescens folio latiori fructu tetragono Mill. dict.
217. Mesembryanthemum radiatum, ramulis prolixis recumbentibus H. Elth.
218. Mesembryanthemum procumbens, teretifolium micans, flore amplo coccineo filamentis atris.
219. Mesembryanthemum noctiflorum flore intus candido extus phœniceo odoratissimo H. Elth.
220 Mesembryanthemum Bellidiferum H. Elth.
221. Mesembryanthemum foliis corniculatis longioribus H. Elth.
222 Mesembryanthemum foliis triquetris glaucis, floribus amplis sulphureis. Nulla icon H. Elth. huic respondet.
223. Ipomoea foliis linearibus pinnatis floribus solitariis Linn. H. Cliff. p. 66. Quamoclit foliis tenuiter incisis & pinatis Tournef.
224. Ruellia humilis parvo flore cœruleo, capsulis teretibus Houst.
225. Cnicus exiguus capite cancellato, semine tomentoso Tournef.
226. Platanus orientalis verus Park.
227. Ascyrum Balearicum frutescens, maximo flore luteo, foliis minoribus subtus verrucosis Salvadore Boerh.
228. Malvaviscus arborescens flore miniato clauso H. Elth.
229. Manihot arborescens folio vitigneo glabro Houst.
230. Arbutus folio serrato. C. B.
231. Iasminoides Laureolæ folio flore candido interdiu odoratissimo H. Elth.
232. Costus officinarum Dale pharmacolog. p. 366. Commel. Fl. Malab. p. 23.
233. Virga Aurea Marilandica foliis latioribus hirsutis, panicula florum ex albo flavescente Mill.
234. Ficoidea Hispanica annua longiori folio Vaillant. H. Elth.
235. Filipendula foliis ternatis Linn. H. Cliff. 191. Ulmaria major trifolia flore amplo pentapetalo Virginiana Pluk.
236. Dracocephalum Americanum Breyn. Prodr.
237. Penstemon Mitchell. Act. Ac. Cæs. N. C. Vol. VIII. app. p. 214.
138. Frutex laurifolio pendulo, fructu tricocco, semine nigro splendente Anglis Red Wood. Catesb. I. p. 10.
239. Parietariæ folio planta villosa, floribus monopetalis in capitulum sessile collectis ex H. Chelseano.
240. Planta sarmentosa Americana peculiaris generis.

MONITUM.

Cum centenarius numerus *imaginum plantarum ſelectarum* ab EHRETO ad Exemplaria naturalia, in anglicis Curioſorum hortis nutrita, nitidiſſime pictarum, quas b. TREWIVS ex propria collectione harum iconum maxima ex parte ſelegerat, & exſculpendas, vivisque ſuis coloribus ornandas utrique *HAIDIO, Patri* primo indeque *Filio*, mandaverat, atque nominibus idoneis, characteris explicatione, collectis ſynonymis & adiectis notis illuſtrandas ſibi ſumſerat, cuius partes poſt ipſius ſubitam mortem ex pietate in beatum Virum mihi, dum viveret, amiciſſimum, & in id exoratus ſuſtinere tentaram, iam ſit expletus, meum nunc eſſe cenſui, paucis indicare: *Johannem Eliam HAIDIVM*, qui poſt mortem b. Patris, quæ huius erant, ut iam dixi, in ſe ſuſcepit & dexterrime curavit, iam, cum b. *TREWII* voluntas paternaque ſit impleta, operi huic finem imponi velle. Quod ipſi propterea disſuadere nolui, quod apte nunc fieri poſſet, & *Ehretianarum* iconum publicatu præ aliis dignarum tantus numerus non amplius eſſet, ut metam præfixam transſilire commodum putaremus. Etſi enim *Ehretianæ* icones, quæ adhuc ſervantur in collectione plantarum imaginum *Trevvianarum*, centenum & quinquagenum fere ſupergrediantur numerum, tamen cum maxima earum pars ab aliis iam & crebrius, nec multo deterius, depicta ſit, has denuo depicturus iniuſtius facere mihi ipſi viderer, cum & contra noſtrum inſtitutum eſſet, nec ego hanc Scientiam, iam iuſto pretioſiorem, mea culpa adhuc cariorem fieri, facile paterer: iam ægre ferens, quod in ultima Decade icon *Elliſiæ*, in *Actis novis* N. C. publicata, ſit recocta, qui plures pulchras icones in id iam ſepoſitas reiecerim, cum eas iam publicatas nollem denuo venditare Publico: Et eas, quæ adhuc ſuperſunt, ob raritatem, & alias præcipuas dotes inprimis dignas, quæ communicentur Publico, data alia occaſione interſerere non omiſſurus ſim; id tantum dolens, quod aliæ ſint imperfectius depictæ, nec character fructificationis additus, quo poſſint accurate determinari, nec nobis ſit cognita via, qua ea, quæ deficiunt, ſuppleri queant: aliæ vero, quum ſint parvæ nec natura ſpecioſæ, ob id iam ex parte ab *HAIDIO* reiectæ, convenientiorem alibi invenient locum. Monendum porro putavi, me læte quædam in *altera LINNÆI Mantiſſa* annotata legere, quæ ante eam viſam iam annotaveram, vel annotanda reſervaveram; & invenire inter novas *Eius* ſpecies *Iridem* noſtram *ochrolevcæ* nomine deſcriptam; quam talem habens ſecundum *EHRETI* originalem iconem depingendam curaveram. Contra nec reticendum putavi, me de *Veratro* noſtro, quod tab. 77. exhibuimus, nunc ſuſpicari, id eſſe *Heloniadem bullatam LINNÆI*, cum huius deſcriptio & delineatio, in *Amœnitatum Academicarum Volumine tertio* p. 12. t. I. f. 1. data, huic noſtræ conveniat, nec diſcrepet loco natali, noſtræ & *Linnæanæ* plantæ patria *Penſylvania* & finitimis locis; quin etiam ſciamus utramque ſolo fere eidem ſupercreſcere, propterea quod *LINNÆVS* de ſua, eam locis muſcoſis, *MILLERVS* vero de noſtra, eam umbroſis inhabitare perhibeat; ſuper hoc & ſit ex *MILLERI* relatione valde crebra, ut Botanici, in plantis eiusdem regionis attenti, oculos ſubterfugere non facile potuerit. Sed *MORISONI* & *PLVKNETI* figuras, quas citavit *LINNÆVS* in *Speciebus plantarum*, a noſtra diverſas cenſeo. Sic rurſus de *Melanthio*, quod dixi *virginicum* & delineandum curavi t. 81 me dubium, fere factum, an dictum ſit, quum ungues petalorum ipſis bracteis maiores & in charactere *LINNÆI* generico & ab *HILLIO* l. ſ. c. dicantur & ſint ſecundum Eosdem lineares: ſed ponderatis denuo ſupra memoratis rationibus decidentibus priſtinam ſententiam deſerere nolui; licet ungues latius & brevius delineati videantur, & hoc vitio adhuc magis laborent ſculpti, ſed tamen non deſint, & hi in iconis originalis, attentius inſpectæ, quibusdam floribus, ſitum lateralem magis tenentibus, clarius conſpiciantur, nec maiores a *PLVKNETO*, quem citavit *LINNÆVS*, delineentur. Item & hoc annotandum; me ſubdubitaſſe, an *Sida*, tab. 89. depicta, quam pro nova declaravi ſpecie, re vera talis ſit, cum *Sida Abutilon* dicta cum hac quam plurimum habeat convenientiæ & ipſa hoc anno in horto Academico noſtro pulvino ex lætamine, terra ſuperſtrato, facto inſata ibidemque adoleſcere licta, tulerit pedunculos vulgaribus maiores, flores non ſingulares, ſed confertos producentes: Verum, his propius inſpectis examinatisque, tales quidem videri, ſed re vera non eſſe, cum in ſummitate tantum huiusmodi conſpiciantur, & hi propterea tales videantur, quod ob flores in ſummitate confertius provenientes & folia ipſos diſtinguentia breviſſima, prima ſpecie ramulus pro pedunculo & pedunculi pro pedicellis haberi poſſint, ſed cum iisdem ſemper internaſcuntur foliola, nec umbellæ veram faciem unquam induant, illis noſtræ, pro novæ habitæ, comparari nequeunt. Nec illud ſilentio prætereundum puto, me de *Helictere*, tab. 92. publicata, quam dixi *LINNÆI Iſoram*, *JACQVINII Jamaicenſem*, fere ambigeris, an dicta ſit, cum *JACQVINIVS* in ſua *Enumeratione ſyſtematica plantarum americanarum* vel *novarum* vel *minus cognitarum*, in fine p. 38. ex *herbario Franciſci a MYGIND* deſcripſerit *Helicterem*, cognominatam *barbadenſem*, quæ cum noſtra fere in totum convenire videtur, ſi exceperis folia in utraque pagina tomentoſa, qualia ſuprema forſan & iuniora ſunt; ſed dum fructus deſcriptio adhuc deficiat, incertum adhuc eſt, verene ſit a *Jamaicenſi* diſtincta, an eadem ac illa. Rurſus de *Pipere*, quod tab. 96. depictum dedimus cognomento *obtuſifolii*, referre placet me addubitare, an memoratum ſit; licet aliam non noverim *Piperis* ſpeciem, quæ noſtram depictam magis referat, & eius imago ab *EHRETO* ad naturam facta, cuius ad ſimilitudinem noſtra eſt expreſſa, ſit ab Hoc, nomine *PLVMIERII*, dictum indicante, *TREWIO* miſſa. Sciendum vero eſt, me idcirco addubitare, quod nec a *PLVMIERO* nec a *LINNÆO caulis maculati* & *foliorum ſubnervoſorum* fiat mentio; quod in aliis ab iisdem ſedulo fuiſſe factum animadvertimus. Sed, dum hæc ſcribo, incido in *Hiſtoriam SLOANI Jamaicenſem*, quam in id evolvi, ut perveſtigarem, an ipſi *Piperis* ſpecies non ſit noſtræ analoga, cum fruſtra alios idcirco perquiſiverim: & en, quod feliciſſime cecidit, mihi primo obtutu occurrit Ipſius *Piper longum humilius, fructu e ſummitate caulis prodeunte*, cuius deſcriptionem cum noſtra dum comparo examuſſim reſpondere, quin & nervos, ut ſunt, & certe in pedunculo ruborem indicari, intelligo. Juxta eamdem enim *caulis* pedalis, rotundus, geniculatus, viridis (ſed non maculatus). *Folia* alterna, obovata, ipſi ſeſſilia, (melius ſubpetiolata,) decepto foliorum ſubſtantia ad petiolos ſe extendente, glabra, atro-viridia, ſucculenta, nonnunquam emarginata, ſubnervoſa ut Plantagini aquaticæ, quatuor pollices anglicos (nimirum cum brevi petiolo) longa, duos lata. *Spicæ* terminales, (ſed non ſemper,) quatuor pollices longæ, graciles, *Piperi longo* ſimiles, pedunculis rubris (unde & caulis ſic coloratus aut potius tali colore variegatus ſubinde eſſe poteſt) inſiſtentes: his odor ſuaveolens & ſapor acer. Ex quo nunc colligere eſt hoc eſſe dictum *LINNÆI* & *PLVMIERII*: & rurſus idem quod noſtrum depictum. De eo vero, ſi forte acciderit, quod unam vel alteram plantam non ſatis extricaverim, quin & nomine novo dignam, aut noviori mihi non ſatis cognito iam publicatam, alio adhuc indicaverim, neminem æquum iniquius iudicaturum ſpero; propterea quod in ſimilibus vivis plantis Viris artis peritiſſimis id quotidie uſu venire ſoleat, & difficillimum ſit ex icone tantum plantam determinare, nec liceat ex una vel altera nota in icone obvia, in deſcriptione vero plantæ hactenus deſiderata, & cuius exemplar vivum ob oculos non eſt, in aliam, præſertim in novam, concludere: ſiquidem in imagine vel bona ſæpe lucidius quædam exprimantur, in ipſa planta obſcurius conſpicienda; ad hoc & planta ipſa pro ætate & anni temporibus faciem valde mutare, eamdemque culta & pro diverſo ſolo, cui innaſcitur, plane aliam induere poſſit. Nec harum icones, modo ſint bonæ, inutiles putandæ, potius aliis digniores, quæ publicentur, dum poſſint plantam hactenus neglectam vel dete-

detegere, præcipue iis, qui plantam, pro qua habetur, poſſident ut componere poſſint, vel aliorum attentionem magis excitare, ut data occaſione ulterius in eam inquirant eamque extricent. Et optandum ſane eſſet, ut *LINNÆVS Catalogum plantarum*, quas ob ignoratas notas ſuo *ſpecierum Indici* inſerere nondum potuit, velit titulo ſibi *dubiarum* proponere, quo alii ipſis magis invigilent & ſuam in ipſis extricandis collocent operam, vel ſibi ipſis non fidentes aut ipſi communicare, aut easdem depingere, exſtimulentur. Nam horum perplures adhuc in europæis hortis cultas, (ut taceam feras,) vel nomine alieno, vel plane neglectas, latere, non eſt quod probem, cum id ex *LINNÆI Mantiſſis* & aliorum *Botanicorum recentiorum Scriptis* ſufficienter pateat, & unusquisque, qui in plantas ſibi commiſſas inquirere velit, id propriis obſervatis confirmare poſſit, quorum aliqua in Catalogo horti noſtri Academici ſiſtere mihi eſt animus.

INDEX.

Abutilon vid. Malache.
Acacia (*Mimoſa glauca Linn.*) Tab. XXXVI, pag. 9.
Acer (*rubrum L.*) LXXXV, *ſpecioſum* LXXXVI, 47. (*Platanoides* L.) XCI, 50.
Ananas (*Bromelia Ananas L.* α) II, (δ) III, 1.
Annona (*triloba L.*) V, 1. (*africana L.*) XLIX, 16.
Araliaſtrum (*Panax quinquefolium L.*) VI, f. 1, (*trifolium* L.) f. 2, p. 1.
Arctotis (*acaulis L.*) XCIII, 53.
Arum (*maculatum L. H. Cliff.* ζ) LVI, 26.
Azalea (*nudiflora L.*) XLVIII, 16.
Blattaria vid. Verbascum.
Bocconia (*frutescens L.*) IV, 1.
Bromelia (*Pinguin L.*) LI, 21.
Byttneria (*ſcabra L?*) LXXX, 42.
Ceanothus (*americanus L.*) XCIV, 53.
Cedrus (*Pinus Cedrus L.*) I, LX & LXI, 1 & 28.
Cereus (*Cactus repandus L.*) XIV, 3. (*flagelliformis L.*) XXX, 6. (*grandiflorus L.*) XXXI & XXXII, 7.
Chelone (*glabra L.*) LXXXVIII, 49.
Corallodendron (*Erythrina americana Mill.* β) VIII, 2. (*Erythrina herbacea L.*) LVIII, 27.
Crotalaria (*juncea L.*) XLVII, 15. (olim *Crotalaria alba* nunc *Sophora alba L.*) LXXIX, 42.
Cuiavus vid. Guaiaba.
Ehretia (*tinifolia L.*) XXV, 4.
Ellisia (*Nyctelea L.*) XCIX, 56.
Ficus (*benghalenſis L.*) L, 19. (*Carica L.*) LXXIII & LXXIV, 37.
Galega (*cinerea L?*) XCVII, 55.
Guajaba (*Pſidium pyriferum L.*) XLIII, 12.
Guanabanus vid. Annona africana.
Hæmanthus (*puniceus L.*) XLIV, 14.
Helicteres (*Iſora L.*) XCII, 52.
Heliocarpus (*americana L?*) XLV, 14.
Hura (*crepitans L.*) XXXIV & XXXV, fig. 1, p. 8.
Indigofera (*tinctoria L.*) LIII, an & LIV? (*diſperma L.*) LV, 24.
Iris (*ochroleuca L.*) C, 56.
Itea (*virginica L.*) XCVIII, 55.
Ixia (*chinenſis L.*) LII, 23.
Lamium (*garganicum L.*) LXXV, 40.
Laurus (*Saſſafras L.*) LXIX & LXX, 34.
Ledum (*Kalmia latifolia L.*) XXXVIII, fig. 1. (*anguſtifolia L.*) f. 2, p. 10.
Lilio-Gladiolus (*Gladiolus triſtis L.*) XXXIX, 10.
Lilio-Narciſſus (*Crinum Zeylanicum L.*) XIII, 3.
Lilium (*ſuperbum L.*) XI, 2.
Liriodendrum (*Tulipifera L.*) X, 2.
Lycium (*afrum L.*) XXIV, f. 1 & 2, p. 4. (*barbarum L.*) LXVIII, 33.
Magnolia (*glauca L.*) IX, 2. (*grandiflora L.*) XXXIII & XXXV, f. 2, p. 8 & 9. (*tripetala L.*) LXII & LXIII, 30.
Malache ſcabra, XC, 50.
Meadia (*Dodecatheon Meadia L.*) XII, 2.
Melanthium (*virginicum L.*) LXXXI, 43.
Meriana (*Antholyza Meriana L.*) XL, 11.
Mespilus (*Cratægus tomentoſa L.*) XVII, 3.
Mimoſa (*ſenſitiva L.*) XCV, 54.
Monarda (*didyma L.*) LXIV, 31.
Muſa, (*paradiſiaca L.*) XVIII - XX, 3. (*ſapientum L.*) XXI-XXXIII, 4.
Palmifolia (*Zamia pumila L.*) XXVI, 5.
Pancratium (*illyricum L.*) XXVII, (*amboinenſe L.* β) XXVIII, 6.
Papaya (*Carica Papaya L.*) VII, 2.
Pavia (*Æſculus Pavia L.*) XV, 3.
Periploca Cynanchum (*Cynanchum acutum L.*) LXXXII, 44.
Petiveria (*alliacea L.*) LXVII, 33.
Phyllanthus (*grandifolia L.*) LXXXIV, 46.
Piper (*obtuſifolium L.*) XCVI, 54.
Plumeria (*rubra L.*) XLI, 11.
Podophyllum (*peltatum L.*) XXIX, 6.
Pontederia (*cordata L.*) LXXXIII, 45.
Populus (*balſamifera L.*) XLVI, 15.
Pulmonaria (*virginica L.*) XLII, 11.
Punica (*Granatum L.*) LXXI, f. 1 & 2, & LXXII, (*nana L.*) LXXI, f. 3, p. 36.
Rhododendron (*maximum L.*) LXVI, 32.
Sida abutiloides, LXXXIX, 49.
Sophora (*occidentalis L.*) LIX, 27. (*tinctoria L.*) LXV, 32.
Tacamahaca vid. Populus.
Theobroma (*Guazuma L.*) LXXVI, 40.
Veratrum (*Helonias bullata L.*) LXXVII, 41.
Verbascum ---- XVI, 3. (*Myconi*) LVII, 26.
Viburnum (*dentatum L?*) LXXXVII, 49.
Urtica nudula LXXVIII, 41.
Yucca (*filamentoſa L.*) XXXVII, 9.

FINIS.

PLANTARVM HVIVS OPERIS BREVIS RECENSIO.

TABVLA I.

CEDRVS foliis rigidis acuminatis non deciduis, conis subrotundis erectis.

Cedrus magna sive Libani conifera *I. Bauh. Hist. I. Libr. IX. p.* 277.

Cedrus conifera foliis Laricis *C. Bauh. pin. p.* 490.

Larix Orientalis, fructu rotundiori obtuso *Tournef. Inst. p.* 586.

Abies foliis fasciculatis acuminatis *Linn. Hort. Cliff. p.* 449. *Wachend. H. Ultraj. p.* 279.

Nota. Cedrus & Larix iisdem characteribus gaudent, quos vide apud LVDWIGIVM *defin. gen. plant. emend. n.* 884. ergo uno eodemque nomine appellantur; sed Cedrus est nomen antiquissimum & celeberrimum: rectius ergo Larix adscribitur speciebus Cedri; Cedrus TOVRNEFORTII autem hoc nomine præter meritum exaltata est & Iuniperi speciebus recte adnumeratur a LINNÆO *Gen. plant. Ed. I. no.* 764. *Ed. II. no.* 917. van ROYEN *Flor. Leyd. Prodr. p.* 89. LVDWIGIO *l. c. no.* 919. *Wachend. Hort. Ultraj. p.* 295.

TAB. II.

ANANAS aculeatus, fructu ovato, carne albida Plumerii *Tournef. Inst. p.* 650. *Plum. Cat. spec. p.* 20.

Bromelia foliis spinosis, fructibus coalitis caulem cingentibus *Linn. Hort. Cliff. p.* 129. *van Royen Pr. Fl. Leyd. p.* 24. *Wachend. Hort. Ultraj. p.* 310.

Nota. Coronæ fructuum foliosæ maiores minoresve non sunt constantes, sed pro varia caldarii temperatura calida humidaque variant: eas apud nos latius, quam in Indiis, excrescere, annotavit DILLENIVS *Hort. Elth. p.* 26. sed nostris quoque in regionibus easdem sæpius parvas manere, in maioribus præcipue fructibus, ipsimet observavimus.

TAB. III.

ANANAS folio vix serrato *Boerh. Ind. alt. P. II. p.* 83. *Rand. Hort. Chelf. p.* 16. *Mill. Gard. Dict.*

Nota. Ananas lucide virens, folio vix serrato *Dill. Hort. Elth. p.* 25. *tab.* 21. & 22. secundum descriptionem multum convenit cum nostra; sed RANDIVS & MILLERVS utramque sigillatim recensent. Colorem cinnabarinum fructu augmentum capiente in viridem, & tandem eodem maturescente in aureum mutatum fuisse, de sua planta annotavit DILLENIVS. Ex MARGGRAVIO *Hist. rer. nat. Brasil. L. I. cap. XVI. p.* 33. & PISONE *de re Indiæ utriusque natural. & med. L. IV. cap. XXXVII. p.* 195. discimus, colorem hunc primo cinnabarinum, tandem flavescentem, pluribus speciebus esse communem: unde colligere licet, illum accidentalem tantum esse.

TAB. IV

BOCCONIA racemosa Sphondylii folio tomentoso *Plum. N. Gen. p.* 35. *tab.* 25.

Bocconia *Linn. Gen. Ed. I. n.* 88. *Ed. II. n.* 500. *Hort. Cliff. p.* 202. *Wachend. H. Ultraj. p.* 102.

Chelidonium maius arboreum foliis quercinis *Sloan. Cat. Iamaic. p.* 82. *Itiner. I. p.* 196. *tab.* 125. sed absque fructu.

Cocoxihuitl seu Herba acris *Hernand. Mexic. p.* 158.

Character. *a.* totus flos nondum apertus, *b. b.* calycis duo folia caduca, *c. c.* stamina, quæ calyce delapso sponte sua deorsum inflectuntur, *d.* ovarium, *e.* stylus, *f.* stigma duplex, *g.* capsula seminalis, quæ, maturo semine, in duas valvas ovales concavas *h.* resolvitur & annulum ovalem *i.* relinquit cum stylo persistente *k.* continuum, qui continet unicum semen nigrum splendens *l.* substantiæ molli succulentæ rubræ *m.* innixum, &, solutis valvis, ex annulo propendens *n.*

Nota. PLVMERII figuræ citatæ nostris non accurate respondent. Secundum illas indicavit characteres LINNÆUS *Gen. Pl. Edit. I.*, eosdem quoad floris partes correxit. *Edit. II.* sed inter hos numerat petala quatuor angustissima, quorum in nostris figuris vestigium nullum reperitur, & stamina plurima (circiter duodecim) quorum hic sex tantum indicantur: an error observatoris, an varietas naturæ?

TAB. V.

ANONA fructu lutescente lævi scrotum arietis referente *Catesb. T. II. tab.* 85.

Nota. Alium, præter citatum auctorem, huius speciei mentionem fecisse, nos latet. Imaginem hanc non ad vivum exemplar, sed ad illud, quod in spiritu vini asservatum D. CATESBY ex America Londinum secum attulit, se pinxisse, D. EHRETVS ipse monuit; Catesbyanam vero figuram ad eundem quoque ductum factam esse, ex formæ similitudine facile patet: differt tamen hæc petiolo florigero & fructifero ex uno eodemque ramo simul prodeunte, floribus paullo minoribus, fructibus e contrario longioribus, superius crassioribus, inferius angustioribus, itemque colore eorum paullo viridiori (quem ante plenam maturitatem, teste descriptione, ostendunt) nec non seminis figura. Ceterum interna quoque fructus facies seminumque dispositio nostræ imagini adpicta est.

TAB. VI.

Fig. I. **ARALIASTRVM** foliis ternis quinquepartitis, Ginseng & Ninzin officinarum.

Araliastrum Quinquefolii folio maius, Ninzin vocatum, D. Sarrasin *Vaill. Serm. de struct. flor. p.* 43. *no.* 1.

Aureliana Canadensis R. P. Lafiteau, Ginseng Chinensium *Catesb. App. p.* 16.

Panax foliis ternis quinatis *Gronov. Flor. Virginic. Clayt. P. II. p.* 147. *Wachend. H. Ultraj. p.* 14.

Character. *a.* flos cum calyce nondum apertus, *b.* flos pentapetalus expansus a facie anteriori, *c.* idem a facie posteriori cum calyce, *d.* pistillum cum ovario, *e.* fructus immaturus, *f.* idem maturus ex CATESBY opere mutuatus, *g.* radix recens effossa, *i.* bina semina unius baccæ matura, *k.* unum a latere cum altero contiguo.

Nota. Panax nominatum est hoc genus a LINNÆO *Pl. Gen. Edit. II. no.* 246., unde GRONOVIVS nominis novi rationem petiit. Radix huius speciei, ob virtutem medicam in Europa quoque nostro ævo celebratissima, Ginseng & Ninzin vel Nisy nomine in officinis pharmacopolarum prostat. Quemadmodum autem Ginseng est nomen Chinense, Ninzin seu Nindsin & Nisji vero Iaponicum: ita etiam plantæ, quæ hoc nomine in China & Japonica notæ sunt, penitus inter se differunt. Radicis Chinensis seu Coreanæ & Japonicæ differentiam solide iam exposuit BREYNIVS *diss. de radice Ginsem seu Nisi &c.*; ipsas autem plantas porro etiam ut species non solum unius, verum etiam diversi generis, distinguendas esse, tunc demum innotuit, quum P. IARTOUX plantæ Chinensis (*Lettres édifiantes & curieuses &c. X. Recueil p.* 159. *& dans la description de l'Empire de la Chine &c. par le P. du* HALDE *p.* 150.) Japonicæ vero KÆMPFERVS (*Amœnit. exoticar. fasc. V. p.* 818.) exactam descriptionem & figuram cum publico communicarunt: conf. cum his, quæ leguntur in *Commerc. litt. Norimb. A.* 1742. *p.* 388. & locis ibidem citatis. His demonstratis, ulteriori probatione haud opus est, Gin-seng Chinensium & Nindsin Japonensium virtute quoque differre, adeoque consultum esse, utriusque radicem, in officinis promiscue haud raro occurrentem, secundum characterem, citatis locis sufficienter expositum, sollicite explorare. Nostra effigies est illa planta Chinensis, sed secundum plantam ex Pensylvania Londinum in hortum celeberrimum PETRI COLLINSON delatam ibique cultam facta, de qua iterum conf. *Commerc. litt. Norimb. l. c. p.* 391. GRONOVII *Flor. Virginic.* CLAYTON *P. II. p.* 147. & CATESBY *l. c.*

Fig. II. **ARALIASTRVM** foliis ternis tripartitis & quadripartitis.

Araliastrum Fragariæ folio minus *Vaill. Serm. de struct. flor. p.* 43. *no.* 3.

Aralia foliis ternis ternatis *Gronov. Flor. Virginic. Clayt. P. I. p.* 35.

Panax foliis ternis ternatis *Eiusd. P. II. p.* 147. *Wachend. H. Ultraj. p.* 14.

b. flos eius in magnitudine aucta.

TAB. VII.

PAPAYA fructu oblongo Melonis effigie *Tonrnef. instit. p.* 659. *Plum. Cat. spec. p.* 20.

Character. *a.* flos androgynus, *b.* flos femininus, *c.* fructus rudimentum discissum, *d.* calyx exiguus, *e.* semen pelliculæ suæ candidæ adhuc inclusum.

Nota. Hoc plantarum genus a LINNÆO vocatur Carica *Gen. Pl. Ed. I. no.* 719. *Ed. II. no* 913., cuius speciem recenset in *Horto Cliffort. p.* 461. illam, quæ, ut ipsemet inter synonyma indicat, est Papaya fructu Melopeponis effigie *Plum. & Tournef. l. c.*, & reliquorum consensu eadem, quam figuris repræsentarunt CLVSIVS *Cur. post. p.* 42. MARGGRAVIVS *Hist. rer. nat. Bras. p.* 103. PISO *de Indiæ utriusque re nat. p.* 159. BONTIVS *hist. nat. & med. utriusque Indiæ p.* 96. BOYM *Fl. Sinens. lit. A.* PLVKENET *Phytogr. tab.* CCLXXVIII. *fig. I.* HORT. MALABARICVS *T. I. tab.* 15. MERIAN *Insect. Surin. tab.* 40. 62. 64. & RVMPHIVS *Herb. Amboin. T. I. tab.* 50. 51. Quemadmodum autem horum omnium figuræ earumque descriptiones in eo conveniunt, quod sint hujus speciei 1.) folia frequentius & profundius divisa, eorumque singuli lobi multo angustiores atque præterea per totum ambitum insigniter serræ in modum incisi, 2.) fructus rotundiores seu ovati atque præterea coloris flavi vel ex flavo virentis, 3.) floris figura quidem eadem, sed color flavus notante MARGGRAVIO & PISONE, imo prorsus albus, monente BOYM & H. Malab. Auctore: ita ex hisce nostræ speciei differentia satis superque patet, cum qua sola PLUKENETI *fig.* 2. *tab. cit.* aliquam similitudinem, quoad foliorum saltem figuram, habet. Ceterum flos eius androgynus lit. a., hoc in plantarum genere a nemine hucusque observatus, peculiarem adhuc meretur attentionem.

TAB. VIII.

CORALLODENDRON triphyllum Americanum non spinosum, foliis magis acuminatis, flore pallide rubente Houstoun Cat. MSST. *Mill. Gard. Dict.*

An Corallodendron Americanum, foliis acutioribus Houstoun Cat. MSST. *Rand. Hort. Chelf. p.* 59. *no.* 8?

Nota. Hoc plantarum genus a DILLENIO appellatur Coral *Hort. Elth. p.* 20., a LINNÆO vero Erythrina *Gen. plant. Ed. I. no.* 571. *Ed. II. no.* 688. cuius plures species, non autem nostram, recenset *Hort. Cliff. p.* 354.

TAB. IX.

MAGNOLIA Lauri folio subtus albicante *Catesb. T. I. p.* 39. *Dill. H. Elth. p.* 207. *Mill. Gard. Dict.*

Magnolia foliis ovato-lanceolatis *Linn. Hort. Cliff. pag.* 222. *Gronov. Flor. Virg. Clayt. P. I. p.* 61. *van Roy. Pr. Fl. Leyd. p.* 493. *Wachend. H. Ultraj. p.* 110.

TAB. X.

LIRIODENDRVM foliis angulatis truncatis.

Liriodendrum *Linn. Hort. Cliff. p.* 223. *Gen. Plant. Ed. I. Corollar. no.* 960. *Ed. II. no.* 545. *Gronov. Flor. Virg. Clayt. P. I. p.* 60. *van Roy. Pr. Fl. Leyd. p.* 494. *Wachend. H. Ultraj. p.* 110.

Tulipifera arbor Virginiana *Herm. Ind. Hort. Lugd. Bat. p.* 612.

Tulipifera Virginiana, tripartito Aceris folio, media laciniata, velut abscissa, *Pluck. Almag. p.* 379. *Phytogr. tab. CXVII. fig.* 5. *CCXLVIII. fig.* 7. *Catesb. T. I. p.* 48.

TAB. XI.

LILIVM foliis sparsis, multiflorum, floribus reflexis, fundo aureo, limbo aurantio, punctis nigricantibus, pedunculis singulis unico folio instructis.

Lilium foliis sparsis, floribus reflexis, pedunculo floris uno folio notato *Gronov.*

Nota. Convenit hæc species floris magnitudine, figura & colore cum illa, cuius effigies ad manus quoque iam est & vocatur Lilium-Martagon Canadense maius maculatum, foliis longioribus *Mill.* Sed illius pedunculi binis foliis gaudent, atque hanc præterea florum numerus, scapi altitudo, pedunculi in pyramidem digesti speciosissimam reddunt. Pro ulteriori explicatione EHRETVS ipse sequentia retulit: Hoc Lilium primum floruit mense Augusto a. 1738. in horto instructissimo PETRI COLLINSON, Botanophili egregii, ubi ipsum delineavi. Excreverat in altitudinem 6. pedum cum dimidio, caule pereleganti purpureo coniformi, a basi ima ad verticem usque circumcirca folia emittente. Planta hæc, quantum scio, necdum descripta, nec delineata est. Natale eius solum est Pensylvania, ut mihi indicavit celeberrimus GRONOVIVS, qui & rogatus datam descriptionem concessit.

TAB. XII.

MEADIA foliis oblongis serratis, floribus reflexis purpureis.

Meadia *Catesb. App. p.* 1. *tab.* 1.

Character. *a.* flos integer, *b.* unum segmentorum separatum, *c.* tubus cylindraceus, *d.* locus, cui segmenta corollæ adhærent, *e.* stamina conniventia, *f.* eadem diducta cum tubo concreta, *g.* filamentum breve, *h.* anthera lanceolata, *i.* ovarium e tubo protractum, *k.* stylus cum stigmate simplici, *l.* staminibus longior, *m.* persistens & augmentum capiens, *n.* calyx semiquinquefidus persistens, *o.* capsula ovata unilocularis, *p.* horizontaliter, *q.* verticaliter dissecta, *r.* placenta libera cum seminibus adhærentibus, *s.* semina.

Nota. Elegans hæc planta pariter floruit in laudato horto Collinsoniano a. 1744. mense Septembri, nata ex seminibus ex Virginia acceptis. CATESBY *l. c.* iam eius effigiem descriptionemque suppeditavit, novam inde genus constituit & a RICHARDO MEAD, Archiatro Regio & Viro de orbe litterato dudum iam optime merito, Meadiam salutavit, simulque anonymus characteres eiusdem, sed ex sicco tantum exemplari desumtos, & absque figuris, fusius exposuit. Secundum hos antheræ sunt didymæ, stylus staminum longitudine, capsula bivalvis apice dehiscens; num autem tubus sit staminum coalitus, an ad corollam pertineat, in dubio relinquitur propterea, quod in aliis deprehensa est corolla a tubo separata & diversa, in aliis cum illo arcte connexa. Secundum nostras figuras antherarum quidem structura satis distingui nequit, stylus autem staminibus longior est, & capsula in ipsa CATESBY descriptione dicitur membranacea quadrifariam in apice dehiscens, cui etiam nostra figura respondet. Quod ad tubum attinet, is omnino ex staminum coalitu producitur & corollæ segmentis fulcrum præbet. Cum hac planta penitus convenit Auricula Vrsi Virginiana, floribus albis, Borraginis instar rostratis, Cyclaminum more reflexis D. Bannisteri *Pluck. Almagest. p.* 62. *Phytograph. tab.* CXXIX. *fig.* 6. quum vero flores dicuntur albi & folium figuræ additum delineatur integrum: si non pro specie distincta, pro varietate saltem agnoscenda erit. Ceterum cum his conferri quoque meretur Auricula Vrsi Myconi seu Verbascum humile Alpinum villosum Borraginis flore & folio *Tournef. Inst. p.* 147. *H. L. Bat. p.* 619. *Boerh. Ind. alt. I. p.* 228. *n.* 10., cujus historia atque effigies, sed imperfecta, prostat apud LVGDVNENSES *p.* 837. *I. B. III. p.* 689. & cujus mentionem, sed pariter imperfectam, etiam fecit CLVSIVS *App. alt. Auct. p.* 7., ut & HALLERVS *Stirp. Helv. p.* 512. *n.* 6. nec non HIST. OX. *III. p.* 558., ubi vero *sect. V. tab.* 24. falsa plane substituitur icon; naturæ propius accedit effigies MVNTINGII *Beschr. der Aardgevv. p.* 382. *Phytogr. fig.* 113. & bona reperitur in PARKINSONI *Paradis. terrestr. p.* 237. *fig.* 3., melior in PIERRE VALLET *Jardin du Roy &c. fol.* 14. cujus viliores imitationes sunt illæ SWERTII *Florileg. P. II. tab.* 4., de BRY *Antholog. seu Florileg.* & MERIAN *Florileg. renov. tab.* 38.) optima &, si floris fructusque analysin omissam excipias, perfecta nomine Saniculæ Alpinæ foliis Borraginis villosæ inter icones egregias, quas NIC. ROBERTVS & LVD. CHATILLON pararunt (de quibus vid. SEGVIERII *Biblioth. bot. p.* 167.) quarum aliquot specimina ad nostras pervenerunt manus, & citata toto habitu, flore fructuque Meadiæ characteres externa facie adprime repræsentat.

TAB. XIII.

TAB. XIII.

LILIO - NARCISSVS Africanus Scillæ foliis, flore niveo linea purpurea ſtriato Milleri *Ehret. tab. V. fig. 2.*

An Lilio-Narciſſus Zeylanicus latifolius, flore niveo externe linea purpurea ſtriato *Commel. H. Amſt. I. p. 70. tab. 37. Tournef. Inſt. p. 386. Bœrh. Ind. alt. II. p. 147. Burm. Theſ. Zeyl. p. 142. Mill. Gard. Dict.* ſeu Amaryllis ſpatha multiflora, corollis campanulatis æqualibus, ſcapo tereti ancipiti; *van Royen Prodr. Flor. Leyd. p. 36. van Wachend. H. Ultraj. Ind. p. 321.*

Nota. Lilio - Narciſſus nominatur Amaryllis a LINNÆO *Plant. Gen. Ed. I. no. 289. II. no. 321.* In quibus plantæ indicatæ, nempe EHRETI Africana & COMMELINI Ceylanica, quoad imagines valde ſibi ſimiles, conſtanter conveniant an differant, iudicent illi, quibus utramque vivam examinandi occaſio ſuppetit. EHRETI tabula foliis caret noſtræ adpictis ſed magnitudine imminuta, ex qua iudicanda etiam eſt proportio craſſitudinis ſcapi flores ſuſtinentes, eiusque partis prope foliorum ortum prodeuntis, qui præterea ex anguſta & compreſſa baſi mox valde craſſeſcit & teres fit. Ceterum monemus, unum ex bulbis, quos hoc nomine ipſe EHRETVS communicavit cum D. IOAN. GVSTAVO SILBERRAD, J. U. D. Reip. Norimb. Advocato & curioſo Botanophilo, anno ſuperiori protuliſſe ſcapum florigerum, nosque hac occaſione obſervaſſe, floris ſtructuram plane recedere a Lilio-Narciſſi charactere, dum ex ovario, ſpathæ fundo immediate adhærente, provenit tubus longiſſimus (quem manifeſte etiam delineat COMMELINI figura citata) ſtylum ſolum continens & in amplam corollam demum ſe explicans, cuius ſegmentorum baſi, non autem ovarii receptaculo, implantantur ſtamina, quo ordine ſane hic flos convenit cum Crino Linnæi, cuius floris ſtructuram delineatam dedimus in Commercio Litterar. Norimb. a. 1744. tab. V. fig. 1. 2. Sed de his alia forſan occaſione plura.

TAB. XIV.

CEREVS altiſſimus gracilior, fructu extus luteo intus niveo, ſeminibus nigris pleno *Sloan. Cat. Iamaic. p. 197. Itiner. II. p. 158. Raii Hiſt. III. dendrol. p. 22. Mill. Gard. Dict.*

a. ſemen maturum, *b.* in magnitudine aucta.

Nota. Melocacti, Cerei & Opuntiæ ſpecies ſolo Cacti nomine comprehendit LINNÆVS *Gen. Edit. I. no. 390. II. no. 466. H. Cliff. p. 181. H. Upſ. p. 119.*; ſed non omnium applauſu. Planta, quam in horto domeſtico per aliquot annos colimus, quatuor pollices alta pariter oſtendit articulum, deinde ad ſesquipedem recta aſcendit, caſu autem in vertice læſa tum ibidem, tum ex angulis infra articulum, plures emiſit ramos ſeu ſtolones recta itidem aſcendentes. Diameter trunci craſſiſſimi ſesquipollicem vix ſuperat; angulorum numerantur ſeptem, octo & novem, ſuntque depreſſi & a recta via haud parum plerumque deflectunt; lanugo ſpinæque ſunt flavæ, quæ ſatis rigidæ ætate nigreſcunt; pellicula glauco illo pulvere, quo plures aliæ ſpecies adhuc teneræ teguntur, caret hincque ſalignea viriditate ſemper nitet. Nondum noſtra planta florem excluſit.

TAB. XV.

PAVIA *Bœrh. Ind. alt. P. II. p. 260. Linn. H. Cliff. p. 43.*

Nota. Elegantem huius ſtirpis iconem & characteris definitionem primus exhibuit BOERHAAVIVS l. c. Effigies picta, ſed vilior & absque fructu, proſtat etiam in Catalogo plantarum, quem Hortulanorum Societas Londini vernacula lingua a. 1730. edidit tab. 19. An Arbor pentaphyllos Virginiana floribus ſpicatis monopetalis *Raii Hiſt. II. p. 1800.* & Saamo'-una *Piſ. Ind. utriusque Hiſt. p. 175. Pluck. Phytogr. tab. LVI. fig. 4.* ſit eadem planta, omni dubio nondum caret.

TAB. XVI.

Fig. I. VERBASCVM caule ramoſo, ſpica laxa, foliis inferioribus petiolatis oblongo-acutis, denticulatis glabris, flore obſolete fuſco.

Blattaria folio lato vix laciniato, flore obſolete fuſco, apice piſtilli purpureo *Boerh. Ind. alt. I. p. 226.*

Blattaria flore ferrugineo *H. R. Pariſ. p. 31.*

Fig. II. VERBASCVM caule ramoſo, ſpica laxa, foliis inferioribus petiolatis oblongo-acutis dentatis glabris, flore obſolete flavo venis purpureis variegato.

Blattaria folio lato vix laciniato, flore obſolete flavo, apice piſtilli purpureo *Boerh. Ind. alt. I. p. 226.*

Blattaria obſolete flaveſcente colore *H. L. Bat. p. 90.*

Nota. Blattaria differt quidem a Verbaſco præter habitum peculiarem fructu rotundiori; nihilominus tamen, ob reliquam fructus & floris conformationem penitus eandem, a recentioribus ad Verbaſci genus recte refertur. Figuram ſecundam nomine Blattariæ flore ferrugineo miſit EHRETVS; ſed floris picti color cum nominato non conveniebat, & huius nominis genuinæ plantæ imaginem nobiſcum benevole communicavit HEISTERVS ab Ehretiana non niſi florum colore differentem, quare eius ſpicam florentem illuſtrationis gratia fig. I. addimus. Utraque ergo planta eſt varietas tantum unius ſpeciei, quæ foliis etiam propius ad Verbaſci quam ad Blattariæ ſpecies accedit, adeoque externo iam habitu ſuo harum limites excedit.

TAB. XVII.

MESPILVS Caroliniana Apii folio, vulgari ſimilis, maior, fructu luteo *Miller.*

Nota. Europeæ vulgaris ſtirpis varietas fructu luteo videtur hæc Caroliniana, quam neque inter Carolinas CATESBY plantas, neque alibi, indicatam reperimus, ſi excipias ramuli imaginem ad hanc EHRETI ipſam factam, quam eodem nomine propoſitam ſiſtit opus illud precioſiſſimum, quod variorum curis papiliones Anglicos collectos ſtirpiumque iconibus decoratos exponit & a pictore BENI WILKES editum proſtat Londini hoc titulo: *the English Moths and Butterflies* 4 reg. *p. 40. no. VII. tab. 83.* ſeu *L. I. cap. II. Claſſ. I. ſect. b. tab. 7.*

TAB. XVIII.

MVSA caudice viridi, fructu longiore falcato anguloſo *Sloan. Cat. pl. Iamaic. p. 189. Itinerar. II. p. 141.*

Muſa fructu cucumerino longiori *Plum. Nov. Gen. p. 24.*

Muſa racemo ſimpliciſſimo *Linn. H. Cliff. p. 467. van Roy. Pr. Fl. Leyd. p. 10. van Wachend. H. Ultraj. p. 322.*

Muſa Serapionis *Lob. Hiſt. p. 639.* Muſa Seraphionis ſeu Ficus Indica *Herm. Muſ. Zeyl. p. 70. Burm. Theſ. Zeyl. p. 164.*

Dudaim *Ludolph Hiſt. Aethiop. L. I. cap. 9. §. 21. eiusd. commentar. p. 139. §. 72. Scheuchz. Phyſ. ſacr. T. I. p. 108. tab. 89---91.*

Piſang & Pyſan *Meiſters oriental. Gärtn. p. 80.* Piſſang. *Rumph. Herb. Amboin. Part. V. L. VIII. cap. 1. ſeqq.* quæ omnino conferri merentur.

TAB. XIX.

MVSÆ fructu longiori ſpadicis ſeu racemi fructiferi verticillus primus & ex parte ſecundus tertiusque in naturali magnitudine.

TAB. XX.

MVSÆ fructu longiori flores & fructus in magnitudine naturali.

Explic. a. flos fœcundus, 1. petalum exterius ab ovario ſeparatum, ut ſtamina ad receptaculum usque appareant, 2. petalum interius ſeu nectarium, *b.* flos ſterilis a facie exteriori, *c.* idem a facie interiori ſeu ſpadicem verſus

ſus, *d.* flos ſterilis monſtroſus, *e.* idem explicatus geminatis petalis & nectariis, cuiusmodi flores plures inter verticillos florum ſterilium repeꝛiebantur, *f.* fructus ex verticillis ſterilium florum decerptus, quales ad perfectionem non perveniunt, *g.* fructus perfecti & maturi transverſe diſſecti pars inferior, *h.* pars ſuperior, *i.* dimidium fructus per longitudinem diſſecti, *k.* ſtylus perſiſtens.

Nota. Planta, ad cuius exemplar naturale hæ effigies factæ ſunt, floruit a. 1736. Londini in caldario Domini Baronetti IOSEPHI AYLOFFE, ubi ad ſummam perfectionem pervenit fructusque LXI. maturos protulit. Eodem anno Hartecampi prope Harlemum floruit eadem ſpecies, quam LINNÆVS ſub nomine Muſæ Cliffortianæ in peculiari libello delineatam & deſcriptam in publicum edidit, ſimulque accuratam huius vegetabilis hiſtoriam exhibuit, quam poſtea in Horto Cliffortiano pag. 467. ſupplevit. Quæ nos ipſi obſervavimus, cumprimis circa floris ſtructuram variam, in Commerc. Litterar. Norimbergenſi a. 1739. p. 42. 49. 106, & a. 1741. pag. 385. 393. expoſuimus & figuris illuſtravimus. Hucusque annotata ad examen revocavit BREYNIVS Act. Ac. Cæſ. N. C. Vol. VIII. app. p. 180.

TAB. XXI.

MVSA caudice maculato, fructu recto rotundo breviore odorato *Sloan. Cat. pl. Iam. p.* 192. *Itinerar. II. p.* 147.

Muſa fructu cucumerino breviori *Plum. N. G. p.* 24.

Cenorins Luſitanorum *Acoſt. cap. IX. p.* 57. *Cluſ. exot. L. IX. cap. XLII. p.* 283. *Rumph. Herb. Amboin. Part. V. L. VIII. cap. II. p.* 130.

TAB. XXII.

MVSÆ fructu breviori ſpadix floriger in magnitudine naturali.

Expoſ. a. a. pedunculus folii, *b.* ſpadix, *c. c.* involucrum ſpathas una cum floribus coërcens vi illorum disruptum & decidens, *d. d. d.* ſpathæ revolutæ a facie interiori, *e. e.* ſpathæ flores involventes a facie exteriori, *f. f. f.* florum verticilli.

TAB. XXIII.

MVSÆ fructu breviori ſpadicis fructiferi verticilli tres priores in magnitudine naturali, cum fructibus nonnullis ex maturitate dehiſcentibus.

Nota. Hæc ſpecies a. 1739. primum in Anglia floruit in caldario Ducis de RICHMOND, ut & in horto Chelſeano eodem anno. Flores ſteriles ſeu maſculini, qui in altera ſpecie perſtiterunt, in hac deciderunt.

TAB. XXIV.

Fig. I. LYCIVM foliis linearibus, flore fructuque minore.

Lycium foliis linearibus *Linn. H. Cliff. p.* 57.

Hauſegi anguſtiſſimo folio, flore purpureo *Vaill. Cat. H. R. Pariſ. MSt.*

Rhamnus ſecundus *Weinm. p.* 216. *tab.* 864. *b.*

Rhamnus alter foliis ſalſis, flore purpureo *C. B. pin. p.* 477.

Rhamni I. ſpecies altera *Cluſ. Hiſp. p.* 66. 68. *Hiſt. p.* 109. 110. *I. B. I. p.* 32.

An Iaſminoides Africanum Iaſmini aculeati foliis & facie *Niſſole Ac. Reg. Sc. Pariſ. a.* 1711. *p. m.* 317. *tab.* 12. *fig. I. Dill. nov. pl. gen. p.* 159. *Mill. Gard. Dict.*, *Mich. nov. pl. gen. p.* 224. *no.* 3.

Expoſ. a. flos integer, *b.* corollæ particula cum adhærente ſtamine, *c.* quinque ſtamina ſeparata, *d.* ovarium cum ſtylo, *e.* calyx, *f.* fructus maturus integer cum umbilico depreſſo & baccam quaſi duplicem referente, *g.* bacca a facie ſuperiori cum umbilico integro *h* in magnitudine aucta, *i.* eadem transverſe diſſecta, *k.* ſemen magnitudine auctum.

Nota. Hunc fruticem primus deſcripſit eiusque iconem exhibuit CLVSIVS l. c.; ſed fructus nullam mentionem fecit. Quæ LOBELIVS *obſ. p.* 598. *ic.* 180. DODONÆVS *p.* 754. LVGDVNENSES *pag.* 141. & IO. BAVHINVS *l. c.* de hoc frutice protulerunt, ea a CLVSIO mutuati ſunt. COLVMNA ἐκφρ *p.* 38. eundem Spinæ ſanctæ nomine deſcribens fructum rotundum parvum piſo parem definit. Effigiem noſtram ab EHRETO iam 1732. Ratisbona accepimus, ſed absque fructu, quem nos in ſeminario aſſervatum adpingi curavimus COLVMNÆ deſcriptioni omnino reſpondentem. Icon fruticis eiusque floris, quam NISSOLE l. c. accurate delineatam exhibuit, cum noſtra ſatis convenit, ſi excipias fructus ſeminisque magnitudinem maiorem, conf. *Dillen. l. c. tab.* 12.; ſed ipſe non niſi dubius affirmat, ſuam ſpeciem eſſe Rhamni prioris alteram Cluſii. Ceterum tam exiguam magnitudinis differentiam clima ſolummodo vel fruticis vigor producere poteſt.

Fig. II. LYCIVM foliis linearibus, flore fructuque maiore.

Rhamnus Afer ſpinis longis, cortice albo, fructu cœruleo *Boerh. Ind. p.* 246. *Ind. alt. II. p.* 212.

Rhamnus primus *Weinm. p.* 216. *tab.* 864. *a.*

Expoſ. a. corollæ diſſectæ & explanatæ interiora cum quinque ſtaminibus tubo adhærentibus, *b.* ſtamen ſeparatum, *c.* ovarium cum ſtylo filiformi eiusque ſtigmate bifido, *d.* fructus cum umbilico prominente, *e.* idem transverſe diſſectus, *f.* idem maturus & exſiccatus cum calyce perſiſtente, *g.* axis ſeu placenta, cui ſemina adhærent, *h.* ſemen maturum, *i.* idem in magnitudine aucta

Nota. Hanc effigiem EHRETVS Londini paravit adſcripto nomine BOERHAVII iam allegato. Ex colore fructus adpicti primum quidem ſuſpicio nobis orta eſt, num ſit potius Iaſminoides aculeatum, humile, Halimi minoris folio, flore maiori violaceo, fructu craſſiori per maturitatem flaveſcente *Mich. p.* 224. *tab.* 105. *fig.* 2.; ſed non ſolum huius corollæ tubus adhuc amplior & magis flexus, verum etiam fructus pentagonus eiusque umbilicus depreſſus pingitur. Omne præterea dubium movit fructus maturus a laudato EHRETO communicatus, quem omnino ex cœruleo purpuraſcentem & poſt macerationem in aqua fuſcum (fig. f. g. quas nos addidimus) deprehendimus, indeque concludimus, eius picturam eſſe factam ante plenam maturitatem, coloris differentis cauſſam. Ceterum ipſe BOERHAAVIVS dubius fuiſſe videtur, num hæc ut ſpecies, an ſaltem ut varietas, a priori didiſtinguenda ſit. Poſtquam enim l. c. no. 3. Rhamni primi alteram ſpeciem CLVSII recenſuit & addidit, huic eundem vel ſane quam ſimillimum adeſſe, qui in Africa creſcit: no. 8. ſigillatim indicat eundem Afrum, eidemque idem CLVSII nomen allegatum, ut ſynonymum, iungit monens tamen, huic folia longiora floremque atro-purpureum eſſe. WEINMANNI figuræ noſtris apprime ſimiles ſunt.

TAB. XXV.

EHRETIA foliis alternis oblongis acuminatis, ſpica florum ſparſa, petalis reflexis albis.

Calaba folio Citri ſplendente Plumerii *Rand. H. Chelſ. p.* 38. *Mill. Gard. Dict.*, *van Royen Prodr. Fl. Leyd. p.* 476. *van Wachend. Ind. H. Ultraj. p.* 103.

Expoſ. a. flos adhuc clauſus, *b.* idem expanſus a facie laterali *c.* poſteriori *d.* ſuperiori *e.* quinque ſtamina & piſtillum, *f.* calyx, *g.* fructus *h.* transverſe diſſectus, *i.* ſemen.

Nota. Elegantis huius ſtirpis effigiem a 1746. accepimus Calabæ nomine ſupra indicato, ſed character eius adpictus & cum illo Calabæ *Plum. nov. gen. p.* 39. *& tab.* 18. expoſito collatus ſtatim declarabat huius nominis errorem. PLVMIER namque, qui non niſi unicam novit huius generis ſpeciem, citato nomine ſpecifico indicatam, characteris delineatione repræſentat *calycem quadrifidum; petala quatuor, duo maiora & duo minora alternatim poſita, ex anguſta baſi ſubrotunda & ob reflexos margines excavata; ſtamina plurima; fructum pollicem craſſum, ſphæricum carnoſum, oſſiculum unicum cum ſimplici nucleo includentem.* VAILLANT *Acad. R. Sc. Pariſ. a.* 1722. *p. m.* 207. idem genus, ſed novo Kalophyllodendri nomine, deſcribens eundem characterem confirmat atque præterea addit, *ex nervo, folia in duas partes per longitudinis medium dividente, ad latera excurrere nervos ſimplices pinnis ſimiles*, ex qua eleganti compage nominis rationem petiit, quam etiam, atque ſimul *folia ex adverſo bina ſeu oppoſita*, omnino manifeſtant omnes figuræ, quas ut ſpecies huius generis citat, quarum tres recenſet: prima ipſi audit

Kalo-

Kalophyllodendron Americanum folio oblongo, cui, tanquam ſynonymum, iungit non ſolum Calabam folio Citri ſplendente *Plum. l. c.* (quam plantam ſine dubio ex plantis Plumerianis ſiccis recognovit) ſed etiam Anonam Americanam foliis oblongis ex adverſo binis, plurimis conſpicuis venis in parallelos ſecundum latitudinem venuſte diſcurrentibus *Pluk. Phytogr. tab. CXXXV. fig.* 3. Secundam ſpeciem nominat Kalophyllodendron Indicum folio ſubrotundo, cuius ſynonymum facit Punnam *H. Malab. T. IV. fig.* 38. & tertiam appellat Kalophyllodendrum Indicum folio & fructu minori, quod ipſi idem eſt cum Tsjerou-Punna *H. Malab. T. IV. fig.* 39. Hunc foliorum textum peculiarem, tanquam characterem hujus generis æque, ac fructificationis partium reliquos, communem etiam conſideravit BVRMANNVS *Theſ. Zeyl. p.* 130. dum a ſimilitudine cum fibris cuiusdam muſculi per longitudinem diſſecti idem genus Inophyllum ſalutavit: cuius duas recenſet ſpecies: prima eſt Inophyllum flore quadrifido, quam eleganter delineat, & non ſolum cum tertia Vaillantii ſpecie & Tsjeru-Punna *H. Malab.*, verum etiam cum Calaba Plumerii eandem declarat, licet eius figuræ tum folia ab illis figuræ PLVKENETII a VAILLANT citatæ, tum floris magnitudo & ab hac H. Malabarici & ab illa PLVMERII longe recedant, ut taceam calycem, quem hic exacte delineat BVRMANNVS vero in deſcriptione expreſſis verbis negat. Altera ſpecies eſt Inophyllum flore octifido, quam Vaillantii ſecundam ſpeciem, Punnam *H. Malab.* (ubi etiam octo petala & depinguntur & in deſcriptione numerantur) itemque Arborem indicam Mali medicæ amplioribus foliis Maderaſpatanam *Pluk. Phyt. tab. CXLVII. f.* 3. & Bintangor maritimam *Rumph. Herb. Amb. P. II. L. III. c. XXVI.* (ubi elegans eius icon tab. 71. reperitur, ſed, ut docet deſcriptio, & florum & foliorum magnitudine imminuta, ſola fructus ſigillatim adpicti magnitudine naturali ſervata) eſſe aſſerit. LINNAEVS *Pl. Gen. Edit. I. no.* 436. *II. no.* 511. huius generis nomen, a VAILLANTIO excogitatum, in Calophyllum mutavit & eius characterem exponens definit; *calycem quadripartitum deciduum, petala quatuor, ſtamina plurima; ſtylum ſimplicem cum ſtigmate capitato & fructum unilocularem,* cuius unicam ſpeciem, nomine Calophylli foliis ovatis obtuſis, ſtriis parallelis transverſalibus *H. Cliff.* 206. recenſet, & cum ſpecie tertia Vaillantii, prima Burmanni & ab his citata figura H. Malab. coniungit, in Flora eius Zeylanica vero no. 202. Calabam Plumerii etiam ut ſynonymum addit, ibidemque no. 201. ſpeciem ſecundam Vaillantii & Burmanni ſeu Punnam H. Malab. nomine Calophylli foliis ovalibus recenſens, huius quoque florem tetrapetalum, calycem vero magnitudine petalorum eſſe monet: conf. RVMPHIVS l. c., qui p. 211. ſeq. *flores* non ſolum illis *malorum Europæarum maiores*, verum etiam ita deſcribit, quod *compoſiti ſint ex* 9. *vel* 10. *albis, ſubrotundis, ſemicavatis & integris petalis, formam minoris roſæ retinentibus, quorum bina externa maxima ſint, his vero oppoſita bina alia cruciata inque horum medio quinque vel ſex alia minora extrorſum flexa* (ex quibus octo procul dubio ſunt ordinaria, reliqua vero extraordinaria, qualia plures ſtirpes luxurioſæ excludunt) *quorum cavitas iterum erigatur &c.* quæ de ſtaminibus, piſtillo & fructu addit a communi Calabæ deſcriptione non recedunt. Calophylli generis definitionem retinet porro VAN ROYEN *Flor. Leyd. Prodr. p.* 476. VAN WACHENDORFF *H. Ultraj. Ind. XIII.* 103. & LVDWIGIVS *Defin. G. Pl. emend. no.* 455. qui vero Calabæ nomen revocavit.

Ut ut autem recentiores hi auctores ſyſtematici in definiendo huius generis charactere & diſtinguendis eius ſpeciebus non omnes penitus conſentiant: nihilominus tamen ex iisdem ſatis intelligitur, noſtram effigiem & toto ſuo habitu & charactere generico ab omnibus indicatis & hucusque notis penitus differre, quo excitati ex EHRETO quæſivimus, annon in nomine adſcripto error commiſſus fuerit? Sed reſpondit, hoc ipſo nomine eam, non aliam, ſtirpem in horto Chelſeano coli: unde certiores etiam facti ſumus, nec illam, quam RANDIVS *Hort. Chelſ. Ind.* & MILLERVS in *Gardeners Dictionary* eodem nomine recenſent, aliam eſſe, licet hic characteris definitionem ex PLVMERIO addiderit, procul dubio antequam illum ipſe obſervare potuerit: quare & reliqua, quæ idem de eius propagatione per nuces ex Americæ partibus calidioribus venientes, de cultura in caldariis uti arboris Coffeæ perpetua, & de gummi maſtichis ſimili (unde Anglorum vernacula *Maſtick-tree* appellatur) ex hac ſtirpe colligendo monet, de genuina Plumerii Calaba intelligenda eſſe, conſtat. Eſſe autem noſtram ſtirpem omnino aliam, obſervarunt iam VAN ROYEN & VAN WACHENDORFF, utpote qui, licet Calophylli ſpeciem H. Cliff. locis citatis indicaverint, nihilominus Calabam Citri folio ſplendente Plumerii ſigillatim recenſent, & quidem hic p. 387. inter plantas nondum definitas, ille p. 534. inter ſtirpes vagas, claro teſtimonio, eandem hanc ſtirpem eodem nomine falſo ipſis quoque oblatam eſſe. Quum ergo huius ſtirpis character nec cum illo Calabæ PLVMERII & LVDWIGII, ſeu Kalophyllodendri VAILLANTII, aut Calophylli LINNAEI & Inophylli BVRMANNI, neque cum alio, quantum ego quidem reperire potui, conveniat: illa novum genus novo nomine diſtinguendum conſtituit. Et quum laudatus EHRETVS eius non ſolum effigiem, verum etiam characterem primus in publicum produxerit, atque præterea ſingulari ſua induſtria atque virtute botanicorum ſcholæ ſe diu iam commendaverit: ab eius nomine generis huius appellationem derivare minus dubitavimus. Sit ergo eius nomen EHRETIA, hoc charactere ab aliis ſtirpibus diſtinguenda:

CALIX: Perianthium regulare, monophyllum, ſemiſexfidum, ſegmentis acutis *a. f.* perſiſtens *g. h.*

COROLLA regularis, hexapetala; petala oblongo-lanceolata *d.* reflexa *b. c.*

STAMINA: filamenta ſex, petalorum longitudine, antheræ oblongæ *b. c. d. e.*

PISTILLVM: Ovarium globoſum *d. e.* ſtylus ſimplex *b. c. d. e.* perſiſtens g., ſtigma bifidum, *d. e.*

RECEPTACVLVM: ad baſin ovarii, *d. e.*

PERICARPIVM: bacca globoſa *g.* carnoſa, tetrapyrena *h.*

SEMINA: quatuor exigua, oblonga *i.*

Ut autem plenior huius ſtirpis hiſtoria exſtet & characteris nonnulla ab omni dubio liberentur, ſequentia idem EHRETVS, a nobis interrogatus, ſuppeditavit. Flos eſt vere hexapetalus. Styli extremum ſeu ſtigma, microſcopio præcipue conſideratum, eſt duplex. Fructus deprehenditur carnoſus, talis etiam permanet & non dehiſcit: ille, quem delineavi, ad plenam maturitatem non pervenit. De numero ſeminum ſemper quaterno e multiplici examine certus ſum. Lineam, quam per medium ductam indicat imago *b.* talem etiam ſiſtunt naturæ exemplaria. Stirps ipſa in fruticem excreſcit 4. ad 7. pedes altum, cuius habitum imminutum figura adiecta declarat; viret ſemper, & folia iunioris rami talem obtinent magnitudinem, ſtructuram & colorem, qualem a facie eorum ſuperiori & inferiori adpinxi. Per æſtatem libero aeri exponitur & menſe Maio floret; quandoque vero iam Martio menſe in caldario, in quod brumali tempore transfertur, ibidemque fovetur eo caloris gradu, quo Aloës ſpecies conſervantur. Educatus eſt hic frutex ex fructu, quem beatus nunc MILLAR, Chirurgus, Carthagine nova miſit nomine Calabæ indicato, quo hucusque hic locorum gaudet. Ceterum frutex hic nullum fundit gummi, neque etiam cortex eius foliaque maſticata ullum produnt peculiarem ſaporem vel odorem, quo pariter flores, quantum memini, carent.

TAB. XXVI.

PALMIFOLIA femina.

Palmæ folio planta acavlos, fructu clavato polypyreno *Houſt.*

Expoſ. *a.* clava ſeu ſpica feminæ per axis longitudinem diſſecta, ubi diviſio & inſertio fructificationis partium feminearum conſpicitur; *b.* eiusmodi pars ſeparata, cuius petiolus tegitur capitulo oblongo-quadrato & (ut videtur) fungoſo, utrinque grano ſeminifero fœto, introrſum ſeu interiori eius ſuperficiei adnato; *c.* clava ſeu ſpica maris pariter per axis longitudinem diſſecta, ubi diviſio & inſertio fructificationis partium maſculinarum apparet; *d.* una ex his partibus ſeparata in magnitudine naturali *e.* aucta, ubi capitulo fungoſo, pyramidali inverſo utrinque adhærent plures ſquamulæ, procul dubio maſculino polline refertæ; *f.* eiusmodi ſquamula ſeparata.

Nota. Rariſſimam hanc & novi generis plantam alibi iam deſcriptam vel depictam eſſe, nondum reperire licuit. Mas & femina, ſeparatam conſtituit plantam, quæ utraque educata & ad fructificationis partium perfectionem perducta eſt Londini in Domini

Baronis PETRI (Lord PETERS) horto; fed quum hic peregrinis plantis refertiffimus & ad easdem alendas inftructiffimus, poft obitum Perilluftris huius Viri præmaturum, trifte ulterioris culturæ fatum expertus fit, hæc quoque planta periit, nec amplius nunc Londini reperitur, quare ex D. EHRETO momenta characteris plura, quam quæ figurarum harum ope nobifcum communicavit, expifcari haud potuimus.

TAB. XXVII.

PANCRATIVM foliis enfiformibus, fpatha multiflora, floribus magnis candidis fragrantibus.

Pancratium Americanum floribus albis, odore balfami Gileadenfis *Rand. H. Chelf. p.* 150.

Nota. Huius plantæ effigies valde fimilis eft illi, quæ vocatur Narciffus totus albus, latifolius, polyanthos maior, odoratus, ftaminibus fex e tubi ampli margine extantibus *Sloan. Cat. pl. Jamaic. p.* 115. *Itinerar. I. p.* 244. feu Narciffus Americanus, flore albo multiplici, odore balfami Peruviani *Tournef. Inftit. p.* 358. & Pancratium Americanum floribus niveis odore balfami Peruviani *Mill. Gard. Dict.* cuius imago proftat apud *Martyn. Plant. rar. hift. p.* 27. fed foliorum florumque figura & magnitudine multum differt.

TAB. XXVIII.

PANCRATIVM foliis amplis ovatis acutis petiolatis, fpatha multiflora floribus minoribus candidis fragrantibus.

Pancratium Americanum, folio latiffimo, floribus albis odoratis *Rand. Hort. Chelf. p.* 150.

An Narciffus Amboinenfis folio latiffimo rotundo, floribus niveis inodoris *H. Amftel. I. p.* 77. ?

Nota. Horti Amftelodamenfis icon foliis multum convenit cum noftra, floris autem figura & odoris abfentia minus: forfan in naturæ exemplaribus differentia tanta non occurrit. Recenfetur a MILLERO l. c. Pancratium Americanum foliis latiffimis, floribus niveis maioribus, odore balfami Peruviani, quod idem cum noftro erit, fi nulla differentia in floris magnitudine reperiatur.

TAB. XXIX.

PODOPHYLLVM lobis foliorum truncatis & laciniatis, flore expanfo polypetalo.

Anapodophyllum Canadenfe *Catesb. T. I. p.* 24.

An Podophyllum *Linn. H. Cliff. p.* 202. *Gronov. Flor. Virg. Clayt. I. p.* 57.

Anapodophyllum Canadenfe Morini *Tournef. Inft. p.* 239. *Boerh. Ind. alt. II. p.* 72. *Rand. H. Chelf. p.* 16. *Mill. Gard. dict.*

Dentaria monophyllos, Anapodophyllon Parifienfibus *Morif. H. R. Blef. auct. p.* 258.

Aconitum humile bifolium, five Aconitifolia flore albo unico Levcoii campanulato, fructu Cynosbati *Menz. pugill. pl. rar.*

Aconitifolia humilis flore albo unico campanulato, fructu Cynosbati *Eiusd. tab.* 11.

Herbæ Paris affinis bifolia, Pomum maiale Londinenfibus *Raii Hift. I. p.* 671.

Papaveri affinis montana Aconitifolia, Ranunculi nemorenfis radice *H. L. Bat. p.* 478.

Ranunculi facie planta peregrina *H. R. Parif. p.* 153.

Nymphææ congener Alpina, Anapodophyllum Canadenfe Morini *Pluk. Almag. p.* 267.

Solanum pomiferum monophyllon umbilicifolium in fex plus minus profundas lacinias divifum Banifteri Cat. MSt. *Pluk. l. c.*

Solano congener monophyllum aut diphyllum, Aconiti folio, flore albo *Hift. Ox. III. p.* 533.

Expof. a. flos integer a facie pofteriori, *b.* fructus integer maturitati proximus *c.* transverfe *d.* fecundum longitudinem diffectus cum placenta, cui adhærent feminum rudimenta, *e.* femen maturum a facie laterali *f. g. a facie* utraque lata.

Nota. P. MORIN in libello, cui titulus: *Remarques neceffaires pour la culture de Fleurs &c. à Paris* 1667. 12. huius plantæ non nifi nudo Anapodophylli nomine mentionem facit *p.* 33. & 52. Num eius patriam alio in opere idem indicaverit vel defcriptionem eiusdem dederit, nos latet. Primam eius, fed adhuc mancam, defcriptionem invenimus in MORISONI *H. R. Blef. l. c.*, accuratiorem vero poftea, unacum integræ plantæ primi, fecundi & tertii anni (ubi demum florere incipit) omniumque fructificationis partium effigie exhibuit MENZELIVS *l. c.* fecundum quem flos pendulus feu nutans eft, campanulatus & hexapetalus (quem numerum nec reliquorum auctorum defcriptio fuperat) duodecim ftaminibus præditus, fructus vero per maturitatem flavefcit parumque rubefcit. Ab hoc hiftoriam eiusdem plantæ mutuati funt RAIVS & BOBARTVS, Partis III. Hift. Ox. auctor, quibus adhuc accedit brevis BANISTERI defcriptio a PLVKENET *l. c.* evulgata. Figuræ floris fructusque, quas TOVRNEFORT *Inft. tab.* 122. deinde produxit, cum Menzelianis proxime conveniunt, ceterum autem maiori induftria elaboratæ funt. Demum iterum comparuit huius plantæ effigies in opere Catesbiano cum breviffima & mutila eius defcriptione, cui figuræ, bina tantum folia cum flore a facie anteriori ex finu eorum prodeunte repræfentanti, prorfus fimilis eft noftra; differt autem a Menzeliana & Tournefortiana foliorum lobis non bifidis, fructu maiori, flore pariter maiori expanfo & polypetalo, itemque ftaminum numero, quorum 20. fæpe numeravit LINNAEVS *Gen. Pl. Ed. I. no.* 426. *II. no.* 498. Ceterum aliam fpeciem recenfet TOVRNEFORT l. c. p. 665. nomine Anapodophylli Canadenfis Ricini folio Saraceni; fed hæc cum altera eadem eft, tefte VAILLANT a BOERHAVIO l. c. allegato. Quum ergo flos, fructus & folia Catesbianæ & noftræ figuræ nonnihil differant ab illa Menzeliana & Tournefortiana, dubii fumus, numne conftans varietas huius plantæ reperiunda, & fecundum illam fynonyma fupra indicata diftinguenda fint. Id unicum adhuc monendum eft, florem ante expanfionem involutum effe calyce fpathiformi caduco, monente LINNAEO l. c., quem etiam, imperfecte tamen, iam adumbravit MENZELIVS tab. cit. in flore nondum aperto: huius involucri delapfi veftigium repræfentare videtur noftra fig. *a.* pone petalorum infertionem.

TAB. XXX.

CEREVS teres multangularis fpinofiffimus articulatus ramofus ferpens, flore purpurafcente diu noctuque aperto, fructu exiguo rubente.

Cereus minimus fcandens polygonus, fpinofiffimus flore purpureo Milleri *Ehret. tab. II. fig.* 3.

Cereus minimus, articulatus, polygonus, fpinofus *Boerh. Ind. Alt. I. p.* 294. *no.* 12. *H. Carlsruh. a.* 1747. *edit. p.* 15. *no.* 173.

Expof. a. flos integer, *b.* idem per longitudinem diffectus, *c. c.* ovarium, *d. d.* perianthii feu calycis fegmenta ima pilofa, *e.* ftylus ftaminibus multo brevior, *f.* eius capitulum in magnitudine aucta antherarum pulvere obfitum, *f**. idem ab hoc pulvere purgatum in naturali & aucta magnitudine, *g. h.* idem alius conformationis in naturali & aucta magnitudine, *i. i.* aliquot ftamina eorumque nexus cum corollà, *k.* ftaminis apex feu anthera in magnitudine aucta, *l.* caulis craffitudo, *m.* novus caulis propullulans, *n.* fructus immaturus, *o.* maturus in magnitudine naturali, *p.* transverfe fectus cum feminum ordine, *q.* femen feparatum, *r.* in magnitudine aucta.

Nota. Quamprimum hanc Cerei fpeciem pinxit EHRETVS, illam etiam ipfe æri incidit & vivis coloribus illuftratam publicavit, a tribus vero annis eandem tabulam, additis aliis more poftea cœpto plantis, operi fuo continuando no. II. inferuit hac fubiuncta hiftoria ex Anglico idiomate traducta: *curiofis digna hæc planta ex horto regio Parifienfi cum horto medico Chelfeano a.* 1740. *communicata elegantiffimum fuum florem produxit menfe Aprili a.* 1745. *Perianthium compofitum eft ex fegmentis variis ac irregularibus, flos autem conftat ex duodecim petalis regularibus externe & interne egregii coloris purpurei. Ex centro floris furgit ftylus pariter purpureus, copiofiffimis ftaminibus circumdatus, quorum fila iterum purpurea, apices vero lutei funt. Hic flos interdiu fe explicat & per tres quatuorve dies apertus manet, quo a reliquis huius generis fpeciebus fe diftinguit, quarum omnium flores non nifi noctu fe aperiunt & nunquam ultra octo vel decem horas vigorem fuum confervant.* Hactenus ille. Ceterum quum idem fingulis tribus operis fui tabulis addat aliam, qua floris fructusque partes characterifticas repræfentat, harum loco tab. IV. tres tantum huius ftirpis alabaftros feu floris nondum explicati globos ætatis magnitudine & figura differentes fiftit. Effigies, quam nos producimus, facta eft ad exemplar authenticum, ut loquuntur, feu primum picturæ, quam laudatus Auctor fuper membrana nitidiffime repræfentavit & paullo poft nobifcum communicavit, cui deinde, occafione favente, manu PAYERLINI addendas cura-

curavimus reliquas figuras ſuperius explicatas, Ehretianam, characteris præcipue intuitu, illuſtrantes. Coluit namque D. D. SILBERRAD, in expoſitione Tab. XIII. iam laudatus, Cerei ſpeciem, ex horto Carolsruhano acceptam, tam optato ſucceſſu, ut iteratis iam vicibus non ſolum flores excluſerit, ſed etiam fructus maturos produxerit. Hanc ſtirpem eiusque florem non ſolum cum pictura EHRETI, verum etiam cum viva planta (cuius ſobolem ipſe unacum effigie transmiſit, quamque hucusque vegetam conſervavimus) conferentes deprehendimus, utramque in eſſentialibus penitus inter ſe convenire, in accidentalibus vero paullulum differre. Stirps namque Londino accepta ſibique relicta ex uno quaſi caudice plurimos interea produxit caules cylindraceos infirmos, quorum longiſſimi pedem nondum ſuperarunt, ita præterea quaſi articulatos, ut ad palmæ circiter diſtantiam, ſingulis annis productam, digiti minimi craſſitudinem acquirerent, deinde vero ad breve ſpatium calamum ſtramineum vix ſuperarent, atque præterea ex ipſis his intervallis haud raro ramos laterales emitterent. Color illorum ſplendens, ſeu nullo polline obfuſcatus, & nunc intenſius viridis nunc magis flavus eſt. Superficies inæqualis redditur a plurimis (9--12) angulis recta excurrentibus, ſed leviſſime tantum elevatis, qui ſinguli, alterno tamen ordine, ad minima intervalla exaſperati ſunt exiguis ſpinarum ex flavo rubentium & flexibilium faſciculis ſeu ſtellulis ita, ut tota ſtirps iisdem obſita quaſi appareat. Ceterum nullum huc usque excluſit florem. Huic ſtirpi in omnibus annotatis reſpondet illa Carolsruhana, ſi excipias ſpinas magis flaventes, caulis craſſitudinem *l.* & longitudinem: hæc namque quinque pedibus iam maior eſt, illa pollicem facile æquat. Notandum autem, cultorem ramos eius omnes radicales & laterales, ad floris excluſionem juvandam, ſollicite ſemper removiſſe, hocque modo etiam voti ſui compotem factum fuiſſe adeo, ut una ſtirps 10. & plures flores pedetentim verno tempore, imo æſtate vergente novos adhuc, produceret, fructusque altero anno perficeret. His exploratis & cum Ehretiana effigie collatis, obſervavimus ſequentia: 1) flores hi omnes illis Ehretianæ effigiei paullo minores erant; 2) color eorundem, tum in caldario tum ſub dio provenientium, deprehendebatur magis dilutus, ceterum ex cæruleſcente tam amœne purpuraſcens nitensque, ut omni arti impoſſibile fuerit, eundem perfecte repræſentare; 3) color, ſitus & figura ſegmentorum corollæ & perianthii ægre a ſe invicem diſtingui poterant, ut taceamus huius infima ſegmenta piloſa in figura Ehretiana non obſervanda; 4) ſtaminum filamenta *i. i.* non purpurea ſed pallida apparebant; 5) ſtylus *e.* ſtaminibus brevior erat; 6) eius extremum longe aliter deprehendebatur conformatum, quam in reliquis huius generis ſpeciebus; quarum flores hucusque depicti reperiuntur: in illis namque multifidum & radiorum inſtar expanſum eſt (conf. tab. noſtra XIV. XXXI. & XXXII.) in hac format capitulum ſimplex oblongum & obſcure trigonum *f.* f_*, cuius veſtigium in Ehretiana quoque figura apparet, ut taceamus, idem capitulum in nonnullis floribus ſolummodo oblongum *g. h.* repertum fuiſſe; 7) ovarium *c.* magis pallebat; 8) flores quoque diu noctuque per aliquot dies explicati perſiſtebant, tandemque cadentes, ad unum omnes, relinquebant ovarium vegetum viridiorem colorem *n.* induens, quod altero demum vere, mole interea parum auctum, nova coloris viridis in flavo-rubellum *o.* mutatione maturitatem indicabat & diſſectum *p.* ſemina perfecta *q. r.* exhibebat fuſca. Leves hæ differentiæ, dummodo vel ipſæ ſub circumſtantiis variis conſtantes ſint, monent, ambas has ſtirpes non ut ſpecies, ſed ut varietates maxime affines, eſſe conſiderandas: licet namque Bœrhaviana ſpecies in RANDII Horti Chelſeani indice atque MILLERI dictionario iam recenſita reperiatur, antequam altera Pariſienſis ut nova ibidem recipiebatur & ſpecifico nomine diſtinguebatur; noſtra tamen opinio confirmatur ex eo, quod in nova Horti Carolsruhani catalogi editione ſupra indicata citato nomini Bœrhaviano ut ſynonymum iungitur Cereus ſcandens minimus polygonus ſpinoſus ex H. R. Pariſienſi. Omne autem dubium tandem ſuſtulit obſervatio ſuperiori anno 1751. contingens. Coluit namque interea temporis laudatus D. D. SILBERRAD ſobolem ſtirpis Londino acceptæ eodem modo, quo antea illam ex Horto Carolsruhano miſſam tractavit, qua ratione non ſolum illa huic & longitudine & craſſitudine immo toto habitu caulium valde ſimilis reddebatur, verum etiam flores protrudebat omnibus notis ſupra fuſius deſcriptis reſpondentes adeo, ut utramque ſtirpem ſimul floribus ornatam ſollicite examinantes ne minimam quidem differentiam in omnibus eius partibus deprehendere potuerimus, ex quo liquido conſtat, differentias ſeu varietates inter utramque ſtirpem, ſi quæ contingant, nonniſi ab ætate, vel cultura, vel etiam tempeſtate varia produci.

TAB. XXXI.

CEREVS gracilis ſcandens ramoſus plerumque ſexangularis, flore ingenti atque fragranti, calice aureo, corolla argentea, fructu ex carneo flaveſcente.

Cereus ſcandens minor polygonus articulatus. *Herm. Parad. Bat. p.* 120. *Bœrh. Ind. p.* 181. *no.* 8. *Ind. alt. I. p.* 293. *no.* 11. *Tilli H. Piſ. p.* 37. *Rand. H. Chelſ. p.* 84. *no.* 10. *Mill. Dict.*

Cereus Americanus maior articulatus, flore maximo noctu ſe aperiente & ſuaviſſimum odorem ſpirante *Volck. Heſp. I. edit. Germ. & Lat. p.* 233. *tab.* 234.

Cactus ſcandens, angulis quinque *Linn. H. Upſ. p.* 121. *no.* 11. pluribusve obtuſis *H. Cliff. p.* 182. *no.* 10.

TAB. XXXII.

CEREI gracilis ſcandentis &c. flos & maturus fructus.

Expoſ. *Fig. I.* flos penitus expanſus a facie anteriori 2. idem iam marceſcens per longitudinis medium diſſectus; *a.* ovarium ſeu fructus rudimentum, *b. b.* receptaculum ſeu locus, ubi ovarium cum flore iungitur, *c. c.* ovarii tubercula piloſa & folioſa, *d.* eius cavum, *e. e. e. e.* tubi calycis foliola, *f. f.* eius ſegmenta abſciſſa, *g. g.* corollæ petala, *h. h. i. i.* ſtamina, quorum maxima pars *h. h.* ex tubi lateribus oritur, reliqua *i. i.* eius faucibus adnata eſt, *k. k.* ſtylus ex ovarii vertice proveniens & inclinato ſitu ad corollæ oras ferme pertingens, *l.* eius extremum in plures fimbrias ſeu ſtigmata diviſum, fig. 3. eiusdem extremi fimbriæ expanſæ cum ſtyli cavitatis orificio, 4. fructus maturus integer cum floris tubi aridi reliquiis, 5. idem fructus per longitudinis medium diſſectus, ubi ſemina matura plurima in gelatina albicante & viſcoſiſſima nidulantia apparent, 6. 7. ſemina matura, 8. 9. quoddam eorum iam germinans, 10. 11. ejusmodi germinis plantula cum duobus cotyledonibus ſeu foliis ſeminalibus, ſingula in magnitudine naturali & aucta.

Nota. Viliſſimæ huius ſtirpis flos ex eo tempore, quo primum in Europa ſe conſpiciendum præbuit, non ſolum ob ſingularem ſuum ſplendorem & fragrantiſſimum odorem, verum etiam ob plures alias rationes omnibus ſemper admirationi fuit. Nec defuerunt, qui eundem & deſcripſerunt & depinxerunt. Unica adhuc huius ſtirpis pars ad perfectionem perducta pro abſolvenda eius hiſtoria deſiderabatur, fructus nimirum maturus. Felici tandem ſidere contigit, ut Gedani in horto D. D. IO. PHIL. BREYNII talis enaſceretur. Is namque per 25. annos coluit eiusmodi ſtirpem quotannis ferme flores excludentem, ſed omnes poſt octiduum unacum fructus rudimento cadentes; anno vero 1748. d. 27. Julii horum quidam prodiit, qui marceſcens ſingulari fato reliquit fructum integro poſt anno plenam demum maturitatem conſequutum. Quamprimum laudatus Vir pro amicitia ultra duo iam luſtra humaniſſime conſervata de eodem nos certiores reddidit, accuratam eius deſcriptionem & imaginem ut nobiscum benevole communicet, petivimus, quarum etiam paullo poſt nos participes fecit, quare imagines vivis coloribus repræſentatas ipſo annuente huius tabulæ XXXII. fig. 4--11. in publicum producimus. Imago, quam tab. XXXI. ſiſtit, a D. EHRETO Londini anno 1746. facta eſt atque repræſentat tres huius ſtirpis caules unacum radicibus vel claviculis in libero aëre prorumpentibus: unus horum caulium florem perfecte explicatum, ſecundus expanſioni proximum, tertius alium adhuc imperfectiorem ſuſtinet. Accepimus autem ab eodem iam a. 1734. menſe Septembri, dum Pariſiis adhuc degebat, aliam huius ſtirpis florentis imaginem, ſuper charta huius norma ampliore repræſentatam, cum fructu ſimul adpicto, cuius imaginem Londinenſi imagini adpingendam curavimus. Reliquit autem nos incertos, num hæcce imago ſecundum fructum maturum facta fuerit (quia neque litteris hoc teſtatum fecit, neque interioris ſtructuræ imaginem addidit) usque dum ex collatione cum Breynianis imaginibus hæc cognoſcere liceret. Quoniam ergo hæ Breynianæ imagines non ſolum externam faciem, verum etiam internam compagem ſeminumque maturorum & ex parte iam vegetantium figuram ſimul exhibent: huic laudato viro plenam nunc omnium Cerei generis characterum cognitionem debemus. Vt autem floris huius venuſtiſſimi interior etiam ſtructura magis cognoſci queat, tabulæ XXXII. iunximus figuras 1. 2. 3. quas ad naturæ exemplaria depingendas curavimus: coluimus namque pariter in horto domeſtico eiusmodi ſtirpem & plures eius ſoboles per 20. iam annos, unde nobis harum parandarum occaſio enata eſt. Qui plura de hac ſtirpe ſcire avet, adeat Academiæ Cæſareæ N. C. Actorum Vol. IX. Append. p. 175. ſeqqu. ubi non ſolum ſæpius laudatus BREYNIVS fructus maturi, verum etiam nos totius

ſtirpis eiusque floris hiſtoriam & deſcriptionem variis obſervationibus & neceſſariis figuris illuſtratam, itemque huius generis characteres, fuſius expoſuimus.

TAB. XXXIII.

MAGNOLIA foliis oblongis ſubtus ferrugineis, flore ampliſſimo candido, baccis rubellis.

Magnolia maximo flore, foliis ſubtus ferrugineis *Rand. Hort. Chelſ. p.* 123.

Magnolia altiſſima Lauro-Ceraſi folio flore ingenti candido *Catesb. Tom. II. p.* 61.

TAB. XXXIV.

HVRA *Linn. H. Cliff. p.* 486. *tab.* 34. *van Roy Prodr. Fl. Leyd. p.* 232. *Van Wachend. Ind. H. Ultrai. p.* 383.

Hura, the Sand-box tree, *Hughes natural hiſtory of Barbados p.* 114.

Hura, the Sand-box tree, Iamaica Walnuts, Warnelia, Havelia *Mill. Gard. Dict. app. ſecund. edit. Germ. edit. p.* 410.

Hura Americana Abutili Indici folio *Commel. H. Amſt. II. p.* 131. *tab.* 66. *Rand. H. Cliff. p.* 98.

Baruce ex Hura celſa arbore *Cluſ. exot. p.* 47.

Baruce fructus ex pluribus nucibus arboris Huræ *I. Bauh. Hiſt. T. I. p.* 333. *Sloan. Cat. Pl. Iamaic. p.* 214. *Itinerar. Vol. II. p.* 186. *n. VIII.*

Qvavhtlatlatzin ſeu arbor crepitans *Hernand. Hiſt. Mex. p.* 88.

TAB. XXXV.

Fig. I. HVRAE Tab. XXXIV. floris fructusque partes.

Expoſ. *a.* floris maſculi ſeu ſtaminei iulus coniformis & ſquamoſus cum ſuo petiolo in naturali magnitudine & forma, qua primum prope florem femineum in conſpectum venit; *b.* idem iulus adultior cum ſquamis magis iam diſtinctis atque cum veſtigiis coccineorum corpuſculorum prorumpentium; *c.* idem iulus integer, ex cuius parte ſuperiori ſub ſquamis magis evolutis iam prodierunt hæc corpuſcula; *d.* idem iulus per longitudinis medium diſſectus, ubi ſquamarum & corpuſculorum nexus cum petiolo, ſeu potius receptaculo, apparet; *e.* ſquama cum adhærente corpuſculo ſeparata in magnitudine naturali; *f.* eadem lentis ope aucta, ut clarius appareat fabrica corpuſculi ex ſingulis ſquamis orientis cylindracei ſeu potius ovalis, duobus apicum ſeu antherarum ordinibus onuſti & in extremo bifurcati; *g.* ſquama reflexa auctæ magnitudinis interius concava; *h.* eadem ab exteriori facie viſa cum ſitu apicum in magnitudine aucta *i.* naturali; *k.* eadem ab interiori facie viſa; *l.* flos femininus integer a facie ſuperiori *m.* laterali *n.* per longitudinem diſſectus; *o.* pedunculus cum calyce; *p.* ovarium a calyce denudatum, *q.* pedunculus & calyx, remoto ovario, per longitudinem diſſectus, *. locus, ubi ovarium adhæret, *r.* ovarium transverſe *s.* longitudinaliter diſſectum, *t.* fructus maturus ex multis capſulis compoſitus a facie ſuperiori cum eius umbone perforato, *u.* capſula ſeparata a facie interiori in duas valvas dehiſcens, 1. una valva a facie interna, 2. altera a facie externa, 3. huius ſuperficies plana vicinæ capſulæ contigua, 4. margo elevatus, 5. pars libera quadantenus convexa & involucro membranaceo adhuc tecta, 6. foramen, *x.* eadem valva ſeparata, 7. eius pars convexa denudata, 8. involucrum membranaceum ſeparatum, 9. inciſura pro formando foramine ſuperiori, *y.* eadem valva a facie interna, 10. inciſura, 11. margo planus, qui cum altera valva committitur, 12. nucleus in ſitu, *z.* utraque valva adhuc coniuncta transverſe diſſecta, 13. craſſitudo partis convexæ, 14. margo elevatus, 15. latera contingentia, 16. foramen ſupremum, *α.* vaſa ſeu inſignes fibræ involucri externi ad valvarum commiſſuras, *β.* fulcrum capſularum, 1. eius corona ſuperior foramina obtegens, 2. axis, cui capſulæ adhærent, 3. corona inferior capſulis ſubiecta, 4. pedunculus, *γ.* nucleus ſeparatus, 5. eius corticis margo compreſſus, *δ.* nucleus transverſe diſſectus.

Nota. Stirpis huius rariſſimæ fructus Baruce nomine diu iam Europæis notus & a CLVSIO atque ex hoc a IO. BAVHINO ſatis apte deſcriptus atque delineatus eſt; ipſius autem ſtirpis primam deſcriptionem, ſed imperfectam, ſuppeditavit, & rami ſimul figuram, ſed valde imminutam, exhibuit HERNANDEZ abſque tamen flore & fructu: hunc quidem ſatis clare deſcripſit, illius vero ne quidem mentionem fecit, gemmas tamen in icone leviter indicavit. In Europa ex nucleo enatam ſtirpem vidit, deſcripſit & delineavit CASP. COMMELINVS, ubi etiam fructus integri, utriusque putaminis capſulæ & nuclei ſatis laudabilem figuram & exactam deſcriptionem addidit. Poſtea huius arboris eiusdemque fructus mentionem etiam fecit SLOANE, ſed ſine deſcriptione & icone. PHIL. MILLERVS unicam vidit ſtirpem florentem in horto D. Baron PETERS alibi iam laudato, ex qua procul dubio deſumſit floris feminini deſcriptionem in characteris explicatione; ſed maſculini nullam adhuc fecit mentionem. Addit porro in deſcriptione, arborem adſurgere ad 14. 16. pedum altitudinem, folia æque ac iuniores ramos ſucco lacteo turgere, patriam eius novam Hiſpaniam, inde ſemina in inſulam Barbados delata, & ex his arbores prognatas in curioſorum hortis poſtea cultas eſſe. Anno 1737. accurata eius delineatio comparuit curante LINNAEO in H. Cliffortiano, ubi etiam delineati ſunt flores feminini eodem anno in arbore 6. pedum menſe Octobri primum obſervati: additur, hanc ſtirpem ætatis provectioris aculeos aſſumere, quos etiam icon indicat. Secundum hos flores generis huius characteres definivit idem *Gen. Pl. Ed. I. n.* 933. *II. n.* 1013. ex hoc *van Royen Pr. Fl. Leyd. p.* 232. *Ludvv. no.* 1045. ſed adhuc imperfectos. Anno ſequente Londini in horto Chelſeano idem flos menſe Novembri provenit, quo ipſo anno noſtram imaginem EHRETVS paravit & nobiscum communicavit. Quum hæc, præter flores hos nullis ſtaminibus nulloque ſtylo præditos, peculiarem adhuc iulum indicaret, ſtatim nos ſuſpicati ſumus, flores hactenus obſervatos femininis acceſſuros, iulum autem maſculinos producturum eſſe, id quod etiam D. EHRETO ſignificavimus, eumque ſimul excitavimus, ut in hos æque, ac illorum ſtylum, ulterius ſollicite inquireret. Feliciter accidit, ut eadem horti Chelſeani ſtirps anno 1745. jam menſe Auguſto flores excluſerit, propterea facilius perfecerit & expectationi ſatisfecerit eousque, ut iuli flores omnino maſculinos ad perfectionem quoque perduxerit, quos pariter ab eodem depictos paullo poſt accepimus, utrosque ipſe vero ſimul in tabula Operis ſui XII. publico iam expoſuit. Tandem huius ſtirpis icon & deſcriptio inſerta reperitur operi illi, quod ſuperiori demum anno Londini in folio maiori prodiit hoc titulo: *the natural hiſtory of Barbados by* M. GRIFFIT. HVGHES, *p.* 114. *tab.* 5., quæ continet iconem rami cum unico flore feminino & iulo maſculino, ut & fructus integri pariter a noſtro EHRETO, ut ſubſcriptio docet, delineatam & ſculptam, quid? quod ſecundum exemplar ab ipſo publicatum factam, omiſſa analyſi fructus & utriusque floris; cuius deſcriptio brevis pariter ex EHRETI potius quam propria obſervatione deſumta videtur. Singulare autem eſt, quod colorem floris maſculini rubeolum (*reddiſh*) feminini vero rubrum (*red*) definiat. Memorabile porro eſt, quod idem de celeri & ingenti augmento craſſitudinis & altitudinis huius arboris, præcipue ad locum umbroſum & udoſum plantatæ, refert & tribus exemplis illuſtrat, ceterum etiam brevium, attamen craſſorum aculeorum, quibus truncus copioſe obſitus eſt, meminit. Quod porro ad noſtram imaginem attinet, folia eius teneriora & in ambitu minus criſpa apparent, quam in tabula Ehretiana citata, procul dubio ob ætatem iuniorem, quare etiam totus caulis viridis adhuc eſt, cuius maxima pars ibidem fuſco iam cortice obducta & a reliqua herbacea parte diſtincta conſpicitur: aculei autem in neutro exemplari apparent, quos tamen Commeliniana figura ſtirpis unius anni iam depinxit, præcipue ad ſingulos petiolos foliorum, quæ in iſta figura laciniata potius quam inciſa repræſentantur. An corpuſculum, cui adhærent antheræ, primum viride ſit, ut monſtrat fig. *h. k.* deinde vero rubrum evadat ſecundum imaginem *e. f.*, ab EHRETO explicatum haud accepimus. Tres antherarum ordines indicat EHRETVS in deſcriptione, duos tantum in ipſa imagine, quot etiam numerat HVGHES, qui addit, has antheras continere farinam albidam. Femininus flos, referente EHRETO, ſolitarius provenit ex rami vertice, & prope hunc iulus, ambo abſque involucro, capituli aciculæ magnitudine; gemmæ vero foliorum obductæ ſunt ſtipulis dilute ferrugineis, quarum duas prope pedunculum floris feminini provenientes indicat tab. XXXIV. Femininum florem omnes pro corolla monopetala declarant; quum vero is nullo plane ſtylo inſtructus ſit, ut certiores nos reddidit EHRETVS iterum iterumque interrogatus: tubus hic infundibuliformis, ſeu potius ſecundum TOVRNEFORTIVM hypocrateriformis, nil aliud eſt quam ipſe ſtylus, adeoque femininus hic flos apetalus. Oras eius in 12. ſegmenta diviſas definit LINNAEVS, 13. indicant figuræ Ehretianæ & 15. vel 16. numerat HVGHES in deſcriptione. Fructus capſularum numerus pariter varius videtur: MILLERVS & LINNAEVS 12. deſcribunt, 12. & plures HERNANDEZ, 13. COMMELINVS, 14. EHRETVS, cuius imago a facie ſuperiori, demta receptaculi corona ſuperiori, Commeliniana vero cum hac corona repræſentata eſt. Quum

nobis

nobis ad manus sit eiusmodi fructus capsulis suis tamen iam solutis, complementi gratia adpingendam curavimus fig. z. utramque valvam transverse dissectam, nec non petiolum β unacum axi huiusque corona superiori & inferiori, quibus comprehenduntur & firmantur capsulæ. Harum putamina crassa & vere lignea fig. z. 13. 13. colligantur membranaceo involucro eadem obducente fig. t, u. 5, x. 8, quæ, ubi contiguæ inter se sunt capsulæ, fibris nervosis & crassioribus gaudent, quarum unam pariter depictam, fig. *α.* addidimus,

Secundum omnes fructificationis partes nunc observatas characterem huius plantarum generis integrum hisce definimus:

Flos masculinus & femininus in eadem stirpe prope se invicem proveniens.

Flos stamineus seu masculinus.

CALYX: *Julus* conicus squamatus, *squamæ* imbricatæ concavæ subrotundæ, unifloræ.

COROLLA nulla.

STAM. Sub singulis squamis prodit *corpusculum* ovatum in extremo bifidum coloratum, duobus vel tribus antherarum ordinibus ornatum: *Antheræ* minutissimæ.

Flos pistillatus seu femininus.

CALYX: *Perianthium* breve monophyllum canaliculatum truncatum integerrimum.

COROL. nulla, nisi stylum pro corolla agnoscas.

PIST. *Ovarium* subrotundum sulcatum, *stylus* magnus infundibuli-seu hypocrateriformis coloratus, corollam referens: *Tubus* oblongus cylindraceus, stigmata plura (12-16) foliacea obtusa æqualia brevia plano-convexa, in limbum orbiculatum collecta.

PERIC. *Nux* globosa depressa angulosa, composita ex multis capsulis (12-14,) communi involucro membranaceo colligatis & ad utrumque apicem coronatis; *capsulæ* totæ ligneæ, lunulatæ, extrorsum convexo-obtusæ, introrsum compressæ uniloculares, superius foramine pertusæ, inferius elastice dissilientes in duas valvas.

SEMEN: *Nucleus* solitarius, fere orbicularis magnus compressus marginatus.

Fig. II. MAGNOLIAE TAB. XXXIII. floris fructusque partes.

Expos. 1. Floris gemma, 2. involucrum commune totam gemmam involvens cum peculiari lingula, 3. alabastrus post incrementum captum spatha sua adhuc tectus, 4. idem expansioni proximus cum spatha iam fissa, *a.* rami extremum, quod terminat floris pedunculus, *b.* foliorum petioli abscissi, 5. eadem spatha separata a facie interna, 6. alabastrus penitus denudatus, *a. b. b.* eadem indicant ac in 4. figura, 7. ovarium seu fructus rudimentum cum stylis singulorum loculorum & staminum axe *d.* seu receptaculo, 8. stamen separatum a facie interna cum duobus loculis farinaceis luteis, antherarum vices præstantibus, 9. idem a facie externa, 10. fructus maturus seu strobilus multilocularis cum aliquot baccis maturis adhærentibus & stylis *c.* persistentibus *d.* receptaculo staminum & *e.* petalorum ac perianthii, 11. loculus separatus & iam hiulcus simplicem baccam continens, 12. alius loculus cum bacca ex filo suo pendente, *c.* stylus persistens, *f.* eius insertio ad basin loculi, *g.* cavitatis pellicula, 13. baccæ semen ab utraque facie.

Nota. Elegantem imaginem speciosissimi huius floris unacum descriptione exhibuit CATESBY l. c., sed absque partium anatome, hac vero auctiorem & totam emendatam ærique pariter incisam & vivis coloribus illustratam anno 1737. publicavit ipse noster EHRETVS, *vid. Commerc. litterar. Norimb.* a. 1738. *p.* 225. quæ ob magnitudinem inter tabulas suas collectas non extat. Nostram imaginem propterea tamen non esse supervacaneam ex collatione satis patebit. Facta autem est ad naturale exemplar, quod D. CAROLI WAGERI hortus in *Parsons Green* prope *Fulham* anno 1737. aluit & cuius mentionem etiam fecit MILLERVS l. c. Floris diametri amplitudinem EHRETVS comparavit undecim pollicibus, & petalorum numeravit decem: CATESBY reperit quandoque undecim & duodecim. Ceterum silentio præterire haud possumus, in illa specie, quam nos tab. IX. iam repræsentavimus, DILLENIVM *H. Elth. p.* 207. *tab. CLXVIII.* accurate depinxisse & descripsisse præter petala (octo plerumque) calycem trifolium a petalis hoc potissimum differentem, quod eius partes pallide virides sint & post secundam floris expansionem cadant, dum petala persistunt & arescunt LINNÆVS *Gen. Pl. Ed. II. n.* 546. huic respondet, excepto petalorum numero, quorum novem definit. CATESBY *T. I. pag. & tab.* 39. eiusmodi calycem pariter, ipsa vero petala clausa depingit & in descriptione eorum caducorum sex numerat, calycis vero nullam mentionem facit. Hæc ergo calycis tria folia in nostra citata imagine iam ante delineationem delapsa & propterea non indicata, eorum tamen, seu potius receptaculi, vestigia infra petala conspicienda sunt. Præterea CATESBY *T. II. pag. & tab.* 8. sistit aliam speciem nomine Magnoliæ amplissimo flore albo, fructu coccineo, cui petala decem vel undecim tribuit, ex his vero tria exteriora ita distinguit, quod sint pallide viridia & reliqua ante floris expansionem tegant, post eam vero ultra longitudinis dimidium se reflectant atque deorsum pendeant. Num ergo huius tabulæ XXXIII. species petalorum parem ex colore, situ, magnitudine, & duratione cognoscendam distinctionem exposcat, affirmare haud possumus, quum neque ex hac neque ex Catesbyana figura, utraque ab anteriori tantum facie repræsentata, id cognosci queat, hic etiam eiusmodi differentiam in descriptione haud indicet. Manifestat autem nostra imago e contrario quasdam partes, involucrum nempe illud gemmæ commune fig. 1. 2. & spatham floris propriam 3. 4. 5., quas auctores citati silentio prætereunt, nisi quod DILLENIVS l. c. thecæ membranaceæ mentionem faciat, quæ ab initio albicans, dein ubi abscedit fusca, tam folia quam flores, ubi primum prodeunt, obvolvit, quacum comparanda erit nostra fig. 1. 2. atque etiam gemma ferruginea suprema tabulæ antecedentis XXXIII. folia tantum, uti videtur, includens. Quid sit fibra ista ex loculo fig. 11. 12. *c.* sursum porrecta atque etiam ad singulos loculos fig. 10. conspicienda, dubii sumus: si stylus persistens sit, uti primo aspectu videtur, figuræ hæ docent, eam imo loculi fundo *f.* inplantatam esse & cum fructu, qui peculiari filo alligatus ex loculo suo, relicta hac fibra, tandem cadit, non cohærere. Illustrationis caussa examinavimus duos strobilos siccos, quos ad manus habemus, atque invenimus non solum has fibras pari modo in omnibus loculis præsentes, verum etiam easdem duras rigidas & omnino ligneas, paullulum tamen flexiles, ceterum autem non tam ex loculis, quam ex ipso eorum receptaculo seu axe provenientes & hinc vere continuas, id quod styli officio neutiquam respondet: an ergo potius pro loculi valvarum fibula habendæ? Dolendum sane, D. EHRETVM non examinasse & depinxisse stylorum loculorumque adhuc tenerorum conditionem, quam ab externa tantum facie & in nexu inter se fig. 7. repræsentavit. Addimus his, examen hoc præterea nos edocuisse, loculorum substantiam duram quidem, sed potius fungosam & suberis cortici similem, quam ligneam, ipsam vero eorum cavitatem pellicula dura polita splendente & facile separabili vestitam esse, quam fig. 11. 12. *g.* indicat. Baccam siccam pariter examinantes reperimus in illa contentum semen unicum durum & cortice polita atque splendente vestitum ea magnitudine & forma, quam fig. 13. 14. ab utraque facie sistit. Tandem ex CATESBY huius stirpis descriptione monemus, folia adultiora tantum subtus ferruginea reddi, iuniora vero ab utraque facie viridia esse.

TAB. XXXVI.

ACACIA non spinosa, flore albo, foliorum pinnis latiusculis glabris, siliquis longis glabris Houst. Cat. Mscript. *Hort. Chelf. p.* 3. *n.* 11. *Mill. Gard. dict.*

Nota. Ab aliis iam depictam aut descriptam esse hanc stirpem, nos latet.

TAB. XXXVII.

YVCCA foliis lanceolatis acuminatis integerrimis margine filamentosis *Gronov. Flor. Virg. P. II. p.* 152.

Yucca flore albo, foliorum marginibus filamentosis. Silkgrass *Clayt. ibid.*

Yucca foliis serrato-filamentosis *Linn. Spec. plant. p.* 319. *n.* 4.

Yucca Virginiana foliis per ambitum apprime filatis *Pluk. Almag. p.* 396.

Yuca foliis filamentosis *Moris. Hist. Ox. T. II. p.* 419. *sect. IV. tab.* 23. *Mill. Gard. dict.*

Yuca Americana filamentosa *Munt. Beschr. der Aerdgevv. p.* 663.

Nota. Scapum florigerum quinque ferme pedes altum produxit hæc stirps in sæpius celebrato horto Collinsoniano. Flos decerptus & sigillatim in magnitudine naturali depictus studio expansus, alias, ut in reliquis speciebus, cymbali instar semi-apertus est.

TAB. XXXVIII.

LEDVM floribus bullatis confertim in ſummis caulibus naſcentibus, foliis ex oblongo lanceolatis integerrimis glabris.

Chamædaphne foliis Tini, floribus bullatis umbellatis *Catesb. II.* 98.

Ciſtus ſemper virens laurifolia, floribus eleganter bullatis D. Baniſt. *Pluk. Alm. p.* 106. *Phytogr. T. CLXI. fig.* 3.

Ciſtus-Ledon ſeu Andromeda laurifolia ſemper virens, floribus dilute carneis, purpureis maculis notatis, extra eleganter bullatis ad infundibuli formam proxime accedentibus, inodoris, confertim naſcentibus, capſula ſicca quinquefariam diviſa *Clayt. Flor. Virg. I.* 21.

Azalea foliis lanceolatis integerrimis non nervoſis glabris, corymbis terminatricibus *Gronov. ibid.*

Expoſ. a. Corolla a facie poſteriore; *b.* calyx profunde quinquepartitus ſegmentis acutis erectis; *c. c.* ſtamina longitudine ferme corollæ decem, ex baſi ovarii orientia eo in ſitu, quo corollæ latera occupant, duplicis ordinis, quinque longiora, totidem breviora; *d.* ſtylus ſtaminibus longior oblique flexus, cum ſtigmate obtuſo; *e.* idem cum ovario; *f.* idem & calyx perſiſtens cum ovario iam adaucto; *g.* pericarpium ex quinque capſulis membrana communi obvolutis compoſitum a facie ſuperiori *h.* inferiori *i.* laterali cum calyce *k.* transverſe ſectum; *l.* capſula ſeparata a facie interiori, ubi dehiſcit, ſeminibus adhuc plena; *m.* eadem vacua; *n.* involucrum ſeminum proprium, in ſicco exemplari a capſulæ lateribus ſponte ſua ſecedens & rugoſum a facie interiori ſeu capſulæ rimæ reſpondente *o* laterali & exteriori; *p.* unum ex ſeminibus perexiguis; *q. r. s.* eædem partes in magnitudine aucta.

Nota. Stirpis huius ramulum florentem eleganter quidem iam delineavit PLVKENET; ſed eius imago & foliorum petiolos & florum pedunculos, immo flores ipſos repræſentat villoſos: fructus deficit. Specioſiorem eius imaginem exhibuit CATESBY, quæ pariter, ac deſcriptio, uti noſtra quoque pictura, horum villorum nullum veſtigium manifeſtat. Addidit hic quoque ramulum fructiferum; ſed fructus & floris partes ſigillatim non indicavit, unde character huius ſtirpis imperfectus relinquebatur. Floris ſtructuram adiunxit EHRETVS, & quum æſtumatiſſimus COLLINSONIVS aliquando nobiscum communicavit capſulas maturas, curavimus, ut hæ earumque partes manu BAVRNFEINDII exacte ſimul repræſententur. Quod ad nomen genericum attinet, notum eſt, Ledum *Michelii nov. plant. gen. p.* 224. *tab.* 106., Chamædaphnen *Buxbaumii Commentar. Ac. Petrop. T. I. p.* 241. *tab.* 8. *fig. I.* Poliifolium *Eiusd. ibid. T. II. p.* 345. *tab.* 21. Chamærhododendron *Tournef. inſt. p* 604 *tab.* 373. ut & quasdam Ericæ ſpecies *Eiusd.* a LINNÆO *Pl. Gen. Ed. II. n.* 426. ad unum genus Andromedæ nomine reduci, procul dubio quia numerus ſtaminum & ſtylorum ut & fructus partium conformatio non differt, licet, ut ipſe monet, corollæ figura varia ſit. Atque omnino Ledum, notante LVDWIGIO *Def. gen. pl. n.* 139. præter calycem pentaphyllum (dummodo vere pentaphyllus eſt, quia icon Micheliana duas capſulas cum calyce perſiſtente repræſentat) & ſtigma emarginatum, obtinet corollam rotatam profunde quinquefidam, Chamædaphne globoſam oris conniventibus, Poliifolia campanulatam ſegmentis leviter reflexis, & Chamærhododendron Tournefortii ſeu Ledum Halleri *Stirp. Helv. p.* 417. tubulatam ſegmentis profundis patentibus, a quibus figuris omnibus differt noſtræ ſtirpis corolla, utpote quæ non ſolum ex anguſto tubo ſubito in amplam campanam ſegmentis erectis deſinit, verum etiam, docente CATESBY deſcriptione, tubum interius in decem ſulcos, ſingulos ſtamina ſingula recondentes, excavatum atque præterea exterius totidem tuberculis ſeu bullulis, in noſtra etiam imagine conſpicuis, a limbo diſtinctum offert: quæ notabilis differentia iis certe, qui corollæ figuram in definiendis generibus non negligunt, pro peculiari genere conſtituendo ſufficere valet, id quod tamen aliis committimus. Nos interea cum ſpeciebus Ledi Halleri (quod genus ab Andromeda Linnæi ſeparavit eique antiquum Ledi nomen reſtituit) coniunximus hanc ſtirpem, quia inter huius & illius corollam minor differentia intercedit. Ceterum monemus, ſpecierum Andromedæ omnium a LINNÆO tum in *Flora Lapponica n.* 163-166. tum in *H. Cliff. p.* 162. *ſequ.* recenſitarum, corollam vel cum Chamædaphnes Buxbaumii vel cum Chamærhododendri Tournefortii corolla convenire, quantum quidem ex ſynonymis citatis colligi poteſt; Azaleæ vero genus tum LINNÆI *Gen. Pl. ed. I. no.* 151. *II. no.* 154. *Flor. Lapp. n.* 89. 90. *H. Cliff. p.* 69. tum HALLERI *l. c. p.* 416. ob ſtaminum numerum altero tanto minorem differre.

Fig. II. **LEDVM** floribus bullatis faſciculatim ex alis foliorum oppoſitis naſcentibus, foliis lanceolatis integerrimis glabris.

Chamædaphne ſemper virens, foliis oblongis anguſtis, florum faſciculis oppoſitis e foliorum alis *Catesby App. pag. & tab.* 17.

Nota. Hæc ſtirps cum præcedenti penitus convenit floris ſtructura; differt autem florum foliorumque magnitudine, & ſitu. Imago hæc facta eſt ad exemplar arbuſculæ ſesquipedes altæ, quæ in horto Collinſoniano anno 1744. flores produxit, cuius imaginis Catesbyana quoque imitatio eſt.
His iam conſignatis & prelo commiſſis ad manus noſtras pervenit *Vol. I. Specier. Plant.* LINNÆI, ubi *p.* 391. & *Gen. nov. n.* 1079. hæ ambæ ſtirpes novum genus conſtituunt, quod huic celeberrimo auctori KALMIA audit, eſtque prior: Kalmia foliis ovatis, corymbis terminalibus, poſterior: Kalmia foliis lanceolatis corymbis lateralibus. Inter Synonyma utriusque ſpeciei adducit nomen Catesbyanum a nobis citatum, in reliquis diſſentit: nomen ſcilicet Gronovianum & Plukenetianum ipſi ſynonyma ſunt poſterioris ſpeciei, prioris vero hæc, Andromeda foliis ovatis obtuſis, corollis corymboſis infundibuliformibus, genitalibus declinatis *Gronov. Fl. Virg. II. p.* 160. & Cyſtus chamærhododendros Mariana laurifolia, floribus expanſis, ſummo ramulo in umbellam plurimis *Pluk. Mantiſſ. p.* 49. *Phytogr. t. CCCLXXIX. n.* 6. His denuo inter ſe collatis reperimus, hanc modo citatam figuram Plukenetianam valde eſſe imperfectam, alteram vero omnino florum faſciculum ex ala cuiusdam folii potius prodeuntem, quam caulem terminantem ſiſtere, adeoque hac ſaltem nota ad poſteriorem ſpeciem propius accedere, ceterum vero nec huius habitum, ſecundum noſtram & Catesbianam imaginem, eſſe villoſum. Si Gronovianum nomen huc pertinet, genitalia potius inclinata, quam declinata, dicenda erunt, ſiquidem ſtamina utriusque ſpeciei corollæ ambitum internum regulari ſitu occupantia & non declinata, ſed ſolummodo ſtylum verſus inclinata, repræſentantur.

TAB. XXXIX.

LILIO-GLADIOLVS bifolius & biflorus, foliis quadrangulis.

Expoſ. a. Corolla diſſecta & explanata a facie interna, *b.* eius ſegmentum ſupremum maximum, *c. c.* duo ſegmenta lateralia, *d. d. d.* tria inferiora, *e.* tria ſtamina, *f.* ſtylus ſimplex, *g.* ſtigmata tria foliacea, *h. h.* ſpatha herbacea duplex, *i.* pericarpium obſcure hexagonum, *k.* idem maturum in tres valvas reſolutum, *l.* ſemen planum & aiatum, *m.* folii quatuor anguli, *n.* bulbus valde prolifer.

Nota. Elegans hæc planta, naturali magnitudine depicta, patriam agnoſcit Caput bonæ ſpei & floruit anno 1745. & 1750. in horto Chelſeano. Mira deprehendebatur bulborum multiplicatio; duo tantum protrudebat folia longiſſima, anguſtiſſima & ſingularis ſtructuræ quadrangulæ; caulis teres & pariter prælongus itidem duos tantum proferebat flores intervallo ſatis magno &, ut videtur, ex geniculis. Absque nomine accepimus hanc imaginem: num planta ab aliis iam deſcripta vel delineata proſtet, nos latet: characteribus peculiaris generis eam gaudere, ſequentia indicant:

CALYX: ſpatha herbacea, anguſta, lanceolata, perſiſtens duplex ad ſingulos flores.

COROLLA monopetala, liliacea, irregularis; tubus inæqualis, inflexus, ad dimidium inferius anguſtus, deinde multo amplior & ventricoſus; limbus patens, in ſex ſegmenta inæqualia ex oblongo acuminata diviſus: ſupremum latiſſimum, profundius inciſum & repandum; duo lateralia anguſtiora, omnia macula faſciali purpurea ſuper medio internæ ſuperficiei diſtincta; reliqua tria inferiora minus profunde inciſa minusque repanda, infimum minimum, omnia faſcia virideſcente notata.

STAMINA tria, corollæ fauces parum ſuperantia; filamenta craſſa ampliato tubi ventri accreta; Antheræ longæ, erectæ, biloculares.

PISTIL-

PISTILLVM: ſtylus ſimplex ſtaminum longitudine; ſtigma triplex foliaceum; ovarium oblongum, obſcure hexagonum.

RECEPTAC. floris ad verticem ovarii.

PERICARP. Capſula trivalvis, ad ſingulas valvas duplex ſeminum ſeries.

SEMINA oblonga plana, alata.

Patet ex his, cum Gladiolo convenire huius plantæ floris corollam numero & inæquali magnitudine ſegmentorum, ut & horum maculis, ita tamen, ut ſegmenta peculiari macula ſignata in Gladiolo inferius, in hac planta ſuperius limbi dimidium conſtituant; in hac ſegmenta maiora in illo minora hanc maculam exhibeant: conveniunt porro ambo ſtaminum, ſtyli ſtigmatum, & ſpathæ foliorum numero & conformatione, itemque radicis figura; differunt vero inter ſe non ſolum totius plantæ habitu, verum etiam corollæ tali ſtructura liliaceam formam referente, unde nominis generici compoſitionem petivimus. Quibus eiusmodi nomina compoſita non arrident, illis aliud excogitandum relinquitur: & quibus nec totius plantæ habitus nec corollæ facies differens pro generis peculiaris charactere ſufficit, illis hæc planta ipſius Gladioli ſpecies & forſan Gladiolus biflorus & bifolius, flore tubulato, foliis quadrangulis dicendus veniet.

TAB. XL.

MERIANA flore rubello.

Expoſ. a. corolla diſſecta ab interiore facie, *b. b.* eius ſex ſegmenta ferme æqualia, *c. c. c.* tria ſtamina, *d.* ovarium, *e.* ſtylus, *f. f.* eius extremum trifidum, *g.* ſtigma ſingularum diviſionum bifidum reflexum, *h.* ſpatha, *i. k. l. m. n.* eædem partes in magnitudine aucta, *o.* ovarium transverſe ſectum cum tribus loculis, *p.* bulbus, *q.* iunior bulbus ex caule propullulans.

Nota. Hæc planta elegantiſſima ex ſemine pariter a Capitæ bonæ ſpei miſſo educata eſt in horto Chelſeano & flores primum ſpectandos exhibuit anno 1750. ſed fructum maturum non perfecit. Bulbus & folia iterum Gladiolo ſunt ſimilia, caulis firmus ramoſus, ex quo alterno ordine proveniunt flores copioſi. Et hæc planta recedit a generibus, nobis ſaltem notis, characteribus ſequentibus.

CALYX: Spatha herbacea oblonga duplex ad ſingulos flores.

COROLL. monopetala tubulata regularis: tubus inæqualis, leviter flexus, ad dimidium inferius anguſtus, deinde paullo amplior: limbus patens, in ſex ſegmenta ſatis æqualia & obtuſa diviſus.

STAMIN. tria longitudine corollæ: filamenta longa, parum inflexa, ex inferiori tubi parte enaſcentia: Antheræ longæ, verſatiles, biloculares, bicornes.

PISTILL. ovarium ſubrotundum, hexagonum: ſtylus inflexus, ſtaminibus longior, ad extremum trifidus: ſtigma ad ſingulas diviſiones duplex, reflexum.

RECEPT. Corollæ ad baſin ovarii.

PERICARP. capſula trilocularis - - - - -

SEMINA - - - - - - - - -

Bulbus ex caule proveniens forte ne ad characterem quidem ſpecificum pertinet, ſed extraordinarie productus eſt, quemadmodum id in pluribus plantis bulboſis quandoque contingit, cuius exempla in Tulipa & Lilio albo obſervata, deſcripta & depicta reperiuntur in *Commerc. litter. Norimb. a* 1735. *p.* 212. *&* 410. *a.* 1741. *p.* 347. Hæc quoque planta nondum, quantum ſcimus, depicta vel deſcripta, immo ne quidem nominata eſt: nos propterea æquum duximus, ea conſervare memoriam MARIÆ SIBYLLÆ MERIAN, quæ ob picturas in lucem evulgatas non ſolum inſectorum, verum etiam plantarum, ſatis celebris eſt.

TAB. XLI.

PLVMERIA flore roſeo odoratiſſimo *Tournef. inſt.* 659. *Plum. cat. pl. Amer. p.* 20. *Mill. Gard. dict. Rand. H. Chelſ.* 160. *Hort. Carlsruh.* 48. *Bœrh. Ind. alt. I.* 315. *Ehret. tab. XI.*

Plumeria foliis ovato oblongis *Linn. H. Cliff.* 76. *van Roy.* 412. *Wachend.* 51.

Nerium arboreum, folio maximo obtuſiore, flore incarnato *Sloane Cat. pl. Iam.* 154. *Itiner. II.* 61. *t.* 185. *&* 186. *f. I. Ex hoc Raj. Hiſt. III. dendr.* 114.

Nerio affinis Barbadenſis arbor latifolia, flore purpureo, Iaſmini odore *Pluck. Phytol. t.* 207. *f.* 2.

Clematis arborea Americana laurinis ampliſſimis foliis, flore laccæ colore odoratiſſimo *Pluck. Almag.* 109. *Mantiſſ.* 50.

Iasminum indicum *Merian Surin. p. & t.* 8.

Quauthlepatli *Hern. Mex.* 67.

Tree Ieſſamin *Hughes Hiſt. Barbad.* 189.

Expoſ. a. flos adhuc clauſus, *b.* explicatus, *c. c.* calyx, *d.* ſiliqua matura externo in latere dehiſcens, *e. e.* axis, ſeu receptaculum ſeminum, *f. f. f. f.* ſemina, *g. g. g. g.* eorundem alæ.

Nota. Huius ſpecioſiſſimæ ſtirpis deſcriptionem & iconem primus, procul dubio, exhibuit HERNANDEZ, ſed valde ieiunam. PLVKENET delineavit folium artificioſe ſculptum, ut & unicum florem & ſemen; ſed omnia noſtris figuris multo minora ſunt & floris figura inſuper alia eſt. Imago, quam publicavit SLOANE, ſiſtit in naturali magnitudine ramum florentem & ſiliquam duplicem adhuc in connexione, ſed absque manifeſto geniculo, nec etiam apertam, cuius magnitudo duplo fere maior eſt noſtra. Addit etiam priori tabulæ exiguam, quaſi pinnatam, figuram; ſed ſine explicatione: forſan ſeminis ala eſt. Huius relatione conſtat, ſtirpem hanc malo arbori magnitudine parem eſſe. Ipſi olim vidimus eam florentem Pariſiis in horto regio in vaſe & caldario cultam, quæ vero exiguam fruticem magnitudine vix æquabat, an ex ætatis vel potius culturæ differentia. Elegantior imago eſt illa SIB. MERIANÆ, ſed absque fructus repræſentatione. In deſcriptione floris coloris equidem nulla fit mentio; noſtrum vero exemplar eius manu pictum omnino roſeum, inſuper lutearum macularum veſtigia indicat. TOVRNEFORT tab. 439. exactam fructus imaginem addidit, cuius ambæ ſiliquæ articulo quaſi coniunctæ & pedunculo ſuffultæ, ceterum vero una tertia parte breviores ſunt noſtra; flos etiam paullo minor apparet; unde concludere licet, omnes partes minutas eſſe. Catesbyana imago noſtræ proxime accedit, quæ eadem eſt, quam ipſe EHRETVS in tabulis ſuis iam publicavit; cuius etiam imitatio eſt illa Hugheſiana, EHRETI manu pariter, ut ſubſcriptio docet, delineata, ſed ad chartæ ſpatium multum imminuta: huic addidit ſiliquæ imaginem, cum ea, quam nobiscum rogatus communicavit, penitus convenientem, ſed adhuc clauſam, quum noſtræ & axem & ſemina adpinxit, ſimul vero monuit, exemplar huius ſiliquæ iam diu fuiſſe collectum & læſum: hinc forſan eius nexum cum pedunculo ex ingenio ſupplevit. Propterea etiam haud conſtat, num ad hanc an ad aliam ſpeciem, aut ſi mavis varietatem, pertineat: plures namque dantur quarum RANDIVS quatuor & MILLERVS ſex iam recenſuit, inter quas ab hoc ſecunda nominatur Plumeria flore maiore, odorato & incarnato, quam præterea in deſcriptione ab altera, cuius ſynonyma collegimus, diſtinguit florum colore dilutiori & copia in maiores faſciculos collecta, quæ procul dubio eadem eſt cum tertia RANDII, ſeu Plumeria latiſſimo folio, flore maiore incarnato. Quum ergo Ehretiana imago huic deſcriptioni magis quam reliquis iconibus reſpondet, forſan hanc ipſam varietatem ſiſtit; quod vero ille tantum, cui utriusque collatio contingit, ab omni dubio liberare poteſt.

TAB. XLII.

PVLMONARIA foliis radicalibus ſubovatis caulinis oblongis glabris, ſcapo laxo, calycibus breviſſimis.

Pulmonaria calyce tubo corollæ breviore, perianthiis quinque partitis *Gron. Virg.* 20. *Mill. Gard. dict. edit. noviſſ. a.* 1752. *append. p. ult.*

Pulmonaria non maculoſa, floribus tubuloſis longis pulcherrimis cæruleis, in panicula pendula congeſtis, foliis teneris glabris latis obtuſis ad margines æqualibus, pediculis dilute purpureis inſidentibus, radice craſſa inſtar Symphyti, Mountain Covvslip *Clayd. ibid.*

Symphytum ſeu Pulmonaria non maculoſa, foliis glabris, Americana, flore patulo cæruleo *Pluk. Phyt. tab. CCXXVII. fig.* 6. *Moriſ. H. Ox. III. p.* 444. *n.* 6. *Rai. H. III.* 266. *n.* 3. *Rand. H. Chelſ.* 164.

Expos. a. Corollæ tubus a facie laterali, *b.* cum limbo quinquepartito, *c. c.* calyx, *d.* corolla dissecta ab interna facie cum quinque staminibus ad tubi ampliati fauces adcretis, *e.* stylus filiformis cum stigmate (an, ut in aliis speciebus, emarginato, ut annotavit LINNAEVS) *f.* calyx quinquedentatus, *g.* quatuor ovula, *h.* stylus & *i.* ovula in magnitudine aucta, *k.* stylus *l.* calyx persistens, & quatuor semina fovens, *m.* quatuor semina a stylo & calyce denudata, *n.* unum ex his in nexu cum stylo.

Nota. Perelegantis huius plantæ delineationem reperire potui haud aliam, quam illam PLVKENETI l. c. Habitu externo recedit quidem illa paullulum a nostra, nihilominus ambas referre unam eandemque plantam, reliquæ notæ nobis persuadent. Ceterum de genere eiusdem valde dubius fuit hic auctor: nam in Almagesto suo p. 359. nomini indicato addit: an Digitali congener, in Amaltheo vero p. 198. hæc subiunxit: an forsan Symphytum seu Pulmonaria Alpina foliis mollibus subrotundis flore cæruleo *H. R. P. schol. bot.* 107. quo loco, ut & in *Tournef. Institut.* 136. *n.* 3. & *Mill. Gard. dict. edit. prior.* nomen hoc solum occurrit; RAIVS vero l. c. utrumque sigillatim recenset, immo ab hac planta nostram calyce brevi distinguit. Satis accuratam eiusdem descriptionem iam exhibuit MORISONVS l. c. sed iconem nullam addidit. Idem nos quoque docet, eam tunc temporis iam in horto Chelseano cultam & ex Virginia allatam fuisse, quam patriam postea confirmavit CLAYTON l. c., qui nomine Anglico idiomate addito simul indicat, montium incolam esse eam; reperiri etiam eandem in extremis Siberiæ oris, annotatum legimus in LINNÆI *Amœnit. Acad. Vol. II. p.* 337. utramque vero ut species distinctas differre, docet IDEM *Spec. plant. p.* 135. *n.* 3. 4. ubi Plukenetiana & Gronoviana planta supra citata vocatur Pulmonaria calycibus abbreviatis foliis lanceolatis obtusiusculis, Sibirica vero Pulmonaria calycibus abbreviatis foliis radicalibus subcordatis, caulinis ovatis, ut addit descriptio p. 136. subnexa. Plukenetiana, Morisoniana, Gronoviana & nostra planta certo certius est una eademque Virginiæ incola, cuius folia lanceolata non sunt, adeoque definitioni primæ speciei LINNÆI minus respondent. Examinavimus præterea siccatum huius plantæ exemplar, quod sæpius iam laudatus BEVRERVS nostras iamdudum a munifico COLLINSONIO accepit & nobiscum communicavit, cuius folia caulina (radicalia deficiunt) latitudine pollicem Rhenanum & longitudine pollices duos cum dimidio circiter æquant & ex angusta basi latescunt & deinde in obtusum mucronem abeunt, adeoque oblonga & Plukenetianæ pariter ac nostræ imagini similia sunt. Radicalis folii figuram MORISONVS ita describit, ut a nostra non differat. Quo usque ergo folia radicalia subcordata & subovata, itemque caulina ovata & oblonga vel lanceolata inter se perpetuo differant, ulteriori examine adhuc opus habet. Iungimus his, EHRETVM hanc imaginem ante aliquot iam annos nobiscum communicasse, sed absque charactere perfecto: rogatus & excitatus ergo hoc anno demum defectus supplevit, favente amicissimo nostro COLLINSONO, cuius hortus instructissimus & hanc stirpem colit. Differentia floris figuræ, quæ occurrit in icone integræ plantæ & eius partium, secundum citatum exemplar siccatum examinata, huius flores, exsiccatione non obstante, paullo maiores & circa eius limbum paullo magis expansos, nec in tam profunda & rotunda segmenta incisos, quam figura a. b. ostendit, se sistebant: forte recens & diu iam expansi floris figura variat.

TAB. XLIII.

CVIAVVS surculis & ramis iunioribus quadrangulis.

Cuiavus agrestis *Rumph. Herbarii Amboin. I. p.* 142. *tab.* 48. *figura bona, sed naturali minor.*

Cuiavus domestica *ib. p.* 140. *t.* 47. *eiusdem præstantia.*

Guaiaba *Marggr. Hist. nat. Bras.* 104. *Pis. Hist. nat. Bras.* 75. *Indiæ utriusque* 153. *cum fig. rudi. de Læt. Ind. occid. p.* 1.

Guyabo (Oviedi) pomifera indica *C. B. pin.* 437. *Ionst. dendrol.* 30. *n.* 3. *t. XIX. ex Clusio.*

Guaiabum *Aldrov. dendrol. edit. Bon.* 586. *Francof.* 419.

Guaiava *Clus. hist. app. p. CCLIV. cum fig. vili. Dalech. hist. Lugd. II.* 1836. *Tournef. Inst. p.* 660. *tab.* 443. *fig. emendanda. Bœrh. Ind. alt. II.* 250. *Merian Surinam p. & t.* 19. *ut & p. & t.* 57. *edit. Lat. fig. imperfecta, magis artificiosa, quam naturalis. Hughes nat. hist. of Barbad.* 132.

Guaiava indica *Weinm. T. III. p.* 84. *t.* 561. *figura secundum Tournefortianam effícta, addito ramulo folioso.*

Guaiava alba dulcis *Commel. H. Amst. I. p.* 121. *t.* 63. *figura satis bona Mill. Gard. dict. Rand. H. Chels.* 91.

Guaiava alba dulcis, Pyra indica seu Granadensia vulgo *H. L. Bat.* 305.

Guaiava alba dulcis, fructu longiori *C. Commel. Fl. Malab.* 34. b.

Guaiava alba acida fructu rotundiori *Pluk. Almag.* 181. *Phytogr. t. CXCIII.* f. 4. *satis bona sed imminuta & incompleta.*

Guaiava rubra acida *H. L. Bat.* 305. *H. Amst. I.* 121. *Bœrh. Ind. alt. II.* 250.

Guaiava rubra acida fructu rotundiori *C. Commel. Fl. Malab.* 34. b. *Mill. Gard. dict. Rand. H. Chels.* 91.

Guaiaves *Merian. Sur. p. & t.* 19. *itemque p. & t.* 57. *edit. Bat. figura eadem ac in Latina.*

Guajavas fructu pallido dulci *Mus. Zeyl.* 3. *Burm. Thes. Zeyl.* 112.

Guayava *Ger. emac. app.* 1612. *Parkins. theatr.* 1634. *utriusque fig. ex Clus. Rai. Hist. II.* 1455. *de Læt. Ind. Occid.* 357.

Guayava indica fructu mali facie *I. B. I. p.* 108. *cum fig. ex Clus. & imminuta.*

Guayavas (Monardi & Gomaræ) *Clus. exot.* 346. *Dalech. Hist. Lugd. app.* 17.

Malo Punicæ affinis pomifera, flore pentapetalo albo, fructu nullis dissepimentis instructo, ex toto esculento rubro maiori *Sloan. Cat. Pl. Iamaic.* 198. *Itinerar. II.* 161.

Malo punicæ affinis &c. fructu &c. minore albo *Eiusd. Catal.* 200. *Itin. II.* 163.

Psidium *Linn. Spec. pl. p.* 470.

Psidium caule quadrangulo *Linn. H. Cliff.* 184. *Fl. Zeyl. n.* 192. *van Roy Fl. Lugd. Prodr.* 268. *van Wachend. H. Vltraj. Ind.* 96.

Psidium ramis tetragonis *Linn. H. Vps. p.* 122.

Psidium ramis quadrangulis *Hill. Hist. of Plants p.* 450. *t.* 11. *figura floris a tergo ex Tournefortio.*

Xalkochotl i. e. Pomum arenosum *Hernand.* 84. *fig. vilissima.*

Xalcocotl seu Guyabo Ximenis *Marggr. Hist. Bras.* 105. *de Læt. Ind. occid.* 227. *cum fig. a reliquis differente, sed pariter vili.*

Cievko seu Goyava fructus *Boym. Flor. Sin. lit. E. cum fig. rudi Ionst. dendrol. mantiss.* 475. *no. VI. t. CXXXVI. ex Boym, sed multum imminuta.*

Pela seu Guayabor *van Reede H. Malab. T. III. p.* 31. *t.* 34. *figura magnitudine naturali & satis bona.*

Malacka-Pela *ibid. p.* 33. *t.* 35. *pari laude digna.*

Expos. *Fig. I.* ramus cum flore a facie anteriori. *a.* flos a tergo.
Fig. II. ramus adultior cum fructu, *b.* fructus transverse sectus, *c.* semina.

Nota. Stirpem hanc, ob fructum quem progenerat suavissimum, Europæis dudum iam commendarunt historiæ naturalis scriptores, ex quibus procul dubio primi fuerunt Hispani, nimirum LVDOV. OVIEDVS, NIC. MONARDES, FRANCISC. LOPEZ de GOMARA & FRANCISC. XIMENES, quorum relata referunt CLVSIVS, DALECHAMPIVS, IO. BAVHINVS, MARGGRAVIVS, IO. de LAET & IONSTONVS. Primis auctoribus accensendus quoque est FRANCISCVS HERNANDEZ, licet eius historia singulari fato multo serius in publicum prodierit: XIMENIS certe descriptio huius stirpis eadem est cum illa HERNANDESII. Post hosce Auctores, præter reliquos supra citatos, plures peregrinantes huius stirpis, vel saltem eius fructus, mentionem quoque fecerunt, quorum præcipuos nominat I. BAVHINVS & SLOANE. Præterea huc etiam pertinere Igbuçamici *de Læt.* 560. ut & Agouti-treva & Caoup *Eiusd.* 611. 612. suspicatus est PLVKENET *Mantiss.* 91.; sed ex levissima horum descriptione comparationem instituere vix licet. Araca Iba autem, cuius iconem & descriptionem exhibet MARGGRAVIVS *Hist. Bras.* 105. & PISO *Hist. Ind.* 152. verosimilius pro Pela *H. Malab.* habetur a RAIO & PLVKENETO; cum qua stirpe, icone & descriptione valde etiam convenit Araca-iba PISONIS *Hist. Bras.* 74. seu Araca-miri EIVSDEM *Hist. Ind.* 151. cuius mentionem quoque facit MARGGRAVIVS *l. c.* 62., licet uterque ambas has stirpes a Guaiaba distinguat. Prioris figuram etiam sistit IONSTONVS *tab. XIX*, sed lepido ausu ex parte eius superiori ab illo fingitur Guaiaba Ximenis, & ex parte inferiori Araca-Iba. Est autem ipsius Cuiavi historia nondum eo usque absoluta, ut omnes de eadem relationes atque ime-

imagines ſuppeditatæ tam facile inter ſe comparari vel ex iisdem character genericus, & multo minus ſpecierum indubius, formari queat. Floris petala omnes deſcribunt alba immo candida: ſolus HILL. l. c. in meo exemplari picto eadem repræſentat ſaturate violacea, licet ea, æque ac alii, alba deſcribat. Affirmant porro florem eſſe fragrantem, ſi excipias Horti Malabarici & Amſtelodamenſis nec non Herbarii Amboinenſis auctorem, a quibus inodorus deprehendebatur: omnes etiam numerant ejus petala quinque, COMMELINUS vero & HVGHES quatuor, quot etiam noſtra imago ſiſtit; van REEDE in Pelæ deſcriptione quatuor vel quinque (in Malacka-Pelæ deſcriptione flos huius ſimilis ſed maior dicitur, icon vero prioris quatuor, poſterioris quinque repræſentat) & MILLERUS in characteris definitione plerumque quinque annotat, ex quibus concludimus, ordinarie eorum quinque, haud raro tamen quatuor tantum deprehendi. Calycis ſegmenta pariter quinque depingunt & deſcribunt omnes fere; Pelœ tamen imaginis pedunculus quidam quatuor tantum ſiſtit, & HVGHES totidem extus viridia intus alba numerat, RVMPHIVS vero calycem tetra- vel pentaphyllum, atque præterea craſſum & deorſum reflexum definit; EHRETVS me monuit, calycis ſegmentorum numerum haud eſſe conſtantem, ſed eum vario modo dehiſcere, prætereaque ſegmentorum unum vel alterum tantum perſiſtere, id quod etiam fig. a. oſtendit, & pedunculorum altera Pelæ indigitare videtur. Calycem porro perſiſtentem & fructum maturum æque, ac immaturum, coronantem repræſentant plurimæ figuræ citatæ; ſed ex OVIEDO iam annotat MARGGRAVIVS & Auctor commentarii in HERNANDESII relationem, coronæ huius folia facile decidere, quemadmodum etiam coronæ loco lacunam tantum exhibet figura PISONIS illaque maturi fructus & Pelæ & Malacka-Pelæ van REEDE, itemque noſtra, nec non Cuiavi domeſticæ RVMPHII, ubi vero lacuna hæc multifida meſpilorum ferme modo repræſentatur; Cuiavi agreſtis vero fructus maturus perfecte adhuc coronatus ab eo pingitur. Externam fructus ſuperficiem plurimi læuem atque politam deſcribunt; RVMPHIVS contra tuberculis inæqualem, quæ tamen addita figura haud notat, noſtra vero indicat. Fructus odor laudatur quidem ſuavis & aromaticus: nihilominus tamen non ſolum HERNANDEZ, verum etiam SLOANE affirmat, eundem cimices quodammodo olere & guſtantibus primis ingratum eſſe: RVMPHIVS illum cum fœni odore comparat, eumque gravem & ori comedentis diu inhærentem declarat. Colorem eius viridem vel luteum nominat C. BAVHINVS, ex viridi flaveſcentem MARGGRAVIVS, ex viridi albicantem van REEDE, luteum OVIEDVS, (qualem etiam pictum ſiſtit tabula Weinmanniana & Meriana 19.) dilute luteum SLOANE, ſaturate luteum COMMELINVS, aureum GOMARA & MONARDES, croceum nitentem PISO, ex luteo rubentem oſtendit figura BOYMI, rubellum (*reddiſh*) nominat HILL ſubfuſcum deſcribit de LAET & ſimilem (*ruſſet*) cum maculis rubris HVGHES, quæ differentiæ vel ſecundum clima, vel maturitatis gradum differre poſſunt. Notatu dignum tamen eſt, quod RVMPHIVS annotat, nimirum Cuiavi domeſticæ fructum eſſe primo viridem gramineum, dein ſicci inſtar graminis vel pallide citreum, Cuiavi ſilveſtris vero intenſe viridem gramineum & fere nigricantem, quem etiam ſervat. Internam ſubſtantiam in quatuor cameras diviſam deſcribit GOMARA, OVIEDVS & MONARDES, quibus contradicit SLOANE additque, ne membranis quidem, uti in Granato, ſeparata eſſe ſemina, ſed nuda pulpæ immerſa. Axem ſeu ſeminum receptaculum quinquifidum repræſentat noſtra figura *b*, cuius ſeparationis veſtigium, ſed obſcurius, exhibet quoque figura RVMPHII, PLVKENETI ut & utraque van REEDE, unde forſan cameræ derivatæ ſunt. Omnium difficillime diſtingui poſſunt, quæ de fructus figura, eiusque carnis colore atque ſapore traduntur. Secundum OVIEDVM, MONARDEM & LOPEZ de GOMARA figura aliis eſt longiuſcula ſeu piriformis, aliis rotundior ſeu maliformis; pulpa aliis rubra vel punicea, aliis alba vel candida, vid. C. & I. BAVHINVS, DALECHAMPIVS & CLVSIVS. Eodem pene modo has differentias indicant PARKINSONVS, RAIVS, de LAET, & HVGHES, qui ſolus addit, eas valde leves eſſe: cuinam autem ſpeciei vel, ſi mavis, varietati hæc vel illa nota conſtans aut accidentalis ſit, ex his auctoribus haud patet. Neque etiam reliqui, qui diſtinctas Guaiavæ ſpecies propoſuerunt, ita inter ſe conveniunt, ut nullum confuſionis dubium ſuperſit. Quantum ex nominibus ſpecificis, iconibus, & deſcriptionibus colligi poteſt, fructus forma piro mediæ magnitudinis ſimilis eſt ſecundum HILL; carne quandoque rubra, quandoque alba, gaudet ſpecies prima SLOANE; fructu paullo maiori, intus albo, admodum ſucculento, non tamen adeo ſapido eiusdem ſecunda; fructu oblongo, carne rubra & dulci eſt illa MARGGRAVII, PISONIS & BOYMI, alba & dulci Pela van REEDE, COMMELINI *Fl. Malab.*, ſecunda ſpecies *H. Amſtel.* HERMANNI *H. L. B.*, prima ſpecies BOERHAVII, MILLERI, RANDII; fructu primo rotundo deinde oblongo, carne pallide albicante cydoniorum inſtar, dulci ſed in perfecte maturis minus grata, prima ſpecies RVMPHII; fructu rotundo, carne alba acida PLVKENETI, fructu rotundo, carne rubra acida CLVSII, Malaka-Pela van REEDE, COMMELINI *Fl., Malab.* prima ſpecies *eiusd. H. Amſt.*) HERMANNI *H. L. B.*, ſecunda BOERHAAVII, MILLERI, RANDII) fructu multo minori & prunum maiorem vix ſuperante, perfecte rotundo, carne duriori, ſed dulciori, coloris ad margines albi ac plerumque porro læte rubentis, ſed in plene maturis iterum evaneſcentis, ſecunda ſpecies RVMPHII: fructum & oblongum & rotundum uni ramo adhærentem carnemque rubram indicat noſtra figura. Ob hanc nondum accurate definitam differentiam ſynonyma quoque confundunt plerique, quæ nos eadem ex ratione coniunximus: quomodo autem a nonnullis diſtinguantur, vid. SLOANE, LINNÆVS & BVRMANNVS *Theſ. Zeyl.* 112. *Herb. Amboin.* 144. Sunt præterea, qui plurium adhuc ſpecierum mentionem faciunt. HERNANDEZ iam tres indicat, ſed tertiam non deſcribit & ſecundam ſolam depingit; a SLOANE additur tertia ſpecies fructu maiori albo; RVMPHIVS ut varietatem non ſolum p. 141. recenſet aliam domeſticam & p. 144. aliam ſilveſtrem, verum etiam p. 145. addit iconem & deſcriptionem alius ſpeciei, quam Cuiavillum nominat; MILLERVS denique in noviſſima Dictionarii ſui editione tertiam ſpeciem nominat Guaiavam albam fructu parvo odorato. Accuratiori ergo diſquiſitione adhuc opus eſt, quænam differentiæ conſtantes ſint, quæve a cultura vel tempeſtatis aut maturitatis gradu dependeant. HERNANDEZ ſecundam ſpeciem a prima diſtinguit ſola tantum fructus magnitudine & horridi illius gravisque odoris magna ex parte abſentia; MARGGRAVIVS & PISO nos docent, ſaporem fructus maturi, ſed nondum flavi, eſſe auſteriuſculum & adſtringentem, deinde gratum & mediæ naturæ, denique dulcem; SLOANE in tribus ſpeciebus recenſitis nullam aliam differentiam invenit, quam fructus magnitudinem eiusque carnem magis vel minus ſucculentam gratamque; RVMPHIVS annotat, Cuiavi domeſticæ alteram ſpeciem differre fructu paullo minori ac magis albenti, glabriori quoque & rotundiori, ſed multo ſuccoſiori delicatiorique & ſilveſtrem cum altera eius ſpecie convenire fructus carne, odore & ſapore, ſed hunc raro matureſcere atque minorem eſſe: ſilveſtrem præterea producere fructum odoris non adeo gravis, eamque fruticis modo creſcere, cultura in hortis vero accedente arboreſcere & tunc maiores fructus ferre delicatiores mollioresque; ceterum ſilveſtrem cum Americana eandem eſſe, ex collatione aliorum auctorum, præcipue IOSEPHI ACOSTÆ, concludit idem p. 143. MILLERVS denique l. c. in expoſitione addita inter alia hæc, latine reddita, adiungit: „duæ ſpecies priores proferunt fructus, „ illi Meſpili & magnitudine & figura ſimiles. Caro primæ „ ſpeciei rubra eſt, ſecundæ alba: poſterior dulcior eſt priore, „ quæ auſtera & adſtringens deprehenditur quodammodo Gra- „ nati fructui ſimilis: num vero hæ ſtirpes ſpecifice differant, „ determinare haud valeo. Tertia ſpecies ſponte creſcens „ reperitur in omnibus inſulis Americæ, ubi frequenter inter „ duas priores occurrit. Huius fructus eſt ferme ovalis & „ Groſſulariæ maiori magnitudine par, coloris obſcure albidi, „ maturus vero ſpirat odorem maxime fragrantem: ſiquidem „ unicus fructus odore ſuo amplum conclave replet, id quod „ nunquam obſervavi in ulla reliquarum ſpecierum, quarum „ fructus in Anglia ſæpius ad perfectionem pervenerunt. „ Quousque hæc conveniat cum Cuiavillo Rumphii, in cuius deſcriptione odoris præſtantioris nulla fit mentio, iudicent alii. Vtut autem hactenus recenſitæ differentiæ ex cauſſis accidentalibus variare queant: annotatæ tamen reperiuntur & aliæ, quæ conſtantem & omnino ſpecificam differentiam indicare videntur. Tales ſunt Cuiavi ſilveſtris rami quadranguli, quos non ſolum LINNÆVS pro charactere ſpecifico agnovit (attamen in *Spec. Plant.* iterum dimittit) verum etiam van REEDE æque ac RVMPHIVS ſigillatim indicavit, neuter vero in additis figuris, uti EHRETVS, repræſentavit.

Addit porro RVMPHIVS, silvestris flores onustos esse staminibus pluribus & magis extensis, florum tres plerumque coniunctos ex uno petiolo prodire; sed huic ultimæ notæ nec nostra nec H. Malabarici figura respondet: an propterea illa RVMPHII iterum distinguenda? Tandem monemus, secundum OVIEDVM, teste DALECHAMPIO & utroque BAVHINO, Guaiabo esse nomen arboris, Guaiaba vero fructus: ceterum Guaiavæ insulæ mentionem facit de LÆT l. c. 341. Obscurum est igitur etymon huius vocis, ex qua reliquæ derivatæ videntur: hinc lubenter LINNÆI nomen substitutum, Psidium nempe, prætulissemus, nisi obstitisset homonymum, ψιθία enim *Nicandri*, *Virgilii & Columellæ* seu Psithium *Plinii*, vitis & uvæ passæ, nimis sane ab hac stirpe differentis, speciem significant.

TAB. XLIV.

HAEMANTHVS Colchici foliis, perianthеo herbaceo, *Dill. H. Elth. p.* 167. *t.* 140. *Mill. Gard. Dict. Rand. H. Chelf. p.* 92.

Hæmanthus Zeylanicus polyphyllos caule maculato Commelini *Tilli H. Pis. p.* 79.

Hæmanthus foliis lanceolatis *Linn. H. Cliff. p.* 127. *Roy. p.* 42. *Wachend. p.* 309. *Hill. Hist. of plants p.* 384.

Hæmanthus foliis lanceolatis undulatis *Linn. Spec. pl. p.* 325. *n.* 2.

Dracunculoides *Bœrh. Ind. alt. II. p.* 266.

Expos. a. flos integer, *b.* ovarium infra florem, *c.* corolla dissecta & explanata a facie interna cum sex staminibus tubo adcretis, *d.* ovarium denudatum, *e.* stylus cum stigmate obtuso, *f.* bacca integra, *g.* transverse secta, *h.* semen, *i---p.* idem iam vegetans.

Nota. Plantam hanc accuratissime iam delineavit & descripsit DILLENIVS, cuius cum descriptione conferri potest illa MILLERI atque BOERHAAVII. Posterior baccam declarat monopyrenam, & talem etiam repræsentat nostra figura *g. h.* Sed DILLENIVS monuit, baccam esse tricapsularem & trispermam (cum quo consentiunt MILLERVS atque LINNÆVS *Pl Gen. no.* 347.) in imperfectis manifeste conspiciendam (quam etiam delineat) unum vero vel alterum tantum semen ad perfectionem pervenire. Est autem hoc nil insoliti in pluribus aliis stirpibus ipsisque Europæis bacciferis, in quorum seminum numero definiendo haud raro hallucinati sunt auctores non infimi subsellii, maturam tantum baccam examinantes: idem sæpius quoque contingere in plantis sic dictis verticillatis & asperifoliis, notum est. Ceterum figura nostra *f.* angulis suis plura loculamenta vacua indicare videtur. Sæpius laudatus MILLERVS præterita æstate cum pluribus fructibus rarissimis, singulari favore publice de prædicando, misit etiam huius stirpis aliquot baccas siccas, omnes monopyrenas, quarum aliquæ chartis adhuc inclusæ vegetare cœperunt, quod iucundum spectaculum depictum conservare haud supervacaneum duximus, sistit ergo *i.* baccam siccam membranaceam, *k.* eius petiolum, *l.* umbilicum, cum quo adhuc cohærent seminis exuviæ corrugatæ *m.*, ex quarum ima parte prodiit radicula *n.* bulbum novum *o.* alens, in quo pro excludendo scapo vestigia *p.* satis manifeste iam discerni possunt. Num hæc stirps & Satyrium e Guinea delatum Robini sit una eademque planta, sollicite etiam inquisivit idem DILLENIVS. Reperitur hæc figura in libro, cui titulus: *le Jardin du Roy tres Chretien Henry IV. &c. par* PIERRE VALLET, *brodeur ordinaire du Roy*, 1608. *tab.* 41. cuius cura, consentiente IO. ROBINO, Botanico Regio & Iatrici horti curatore (qui etiam brevem aliquot rariorum plantarum, & inter eas huius quoque Satyrii, descriptionem addidit) hæ effigies in publicum prodierunt. Eandem ipsam effigiem citatam paullo post, nempe 1612. repræsentavit SWERTIVS *Florileg. P. I. t.* 62. absque auctoris nomine, imo in nominum indice addidit, hanc plantam nondum esse descriptam, quum tamen certo certius eius figura nullatenus sit alia, si excipias tuberis fibras, nescio quo consilio, exiguis globulis terminatas. Swertianæ imaginis imitationem A. 1626. iterum publicavit *Anthologia seu Florilegium in officina Bryana excusum t.* 44. (ubi turpi plagio, præter icones, descriptiones quoque ROBINI sine auctoris nomine reperiuntur) ut & MATTH. MERIAN *Florilegium renov. & auctum A.* 1641. sequutum *t.* 44. nec non A. 1719. VALENTINI *Viridarium reformatum t.* 198, quæ cum illa Meriana & Bryana tabula una eademque est. Interea etiam hæc ipsa effigies iterum comparuit A. 1701. in OL. RVDBECKII *Camp. Elys. L. II. p.* 210. *t. III.* qui pedunculum cum tubere coniunxit, sed figuram, uti omnes rarissimi huius libri, ligno tantum incisam exhibuit, solus vero ingenue fassus est, se plantam non vidisse. Postquam huius plantæ effigiem cum sua planta curatius comparavit DILLENIVS & differentias haud leves annotavit, tandem concludit: „ si figura sit „ accurata, non potest esse nostra planta; accuratam vero „ esse vix crediderim & eandem cum nostra plantam figurari „ suspicor. „ Quanquam autem in reliquis figuris tot tantosque errores haud commiserit VALLET, id quod assertionem hanc dubiam facere posset, eandem tamen firmare videtur icon postea ab ALB. SEBA *Thes. I. t. XII.* exhibita & *p.* 20. nominata Hyacintho affinis Africana, tuberosa caule elegantissime maculato, foliis Colchici latissimis, floribus coccineis, hexapetalis, umbellatis *Hort. Beaum.* quo nomine indicatam plantam pro sua agnovit DILLENIVS. Hæc imago differt a Robiniana & convenit cum Dilleniana & nostra pedunculo florido non ex foliorum gremio, sed ad eorum latus, prodeunte; florum pediculis non nodosis aut articulatis, sed integris; corollæ subiecto ovario non adeo tumido; foliorum marginibus undulatis, & radicis tubere magis conico. Differt autem eadem a Dilleniana & nostra, propius vero convenit cum Robiniana, florum copia multo magis dispersa, eorum tubo angusto & cylindrico, limbo in segmenta angustiora, acutiora & amplissime explanata diviso, staminum filamentis longioribus & magis expansis: insuper radicis tuberi non insidet novum tuber pro pedunculo florigero excludendo, illius vero fibræ multo tenuiores sunt, quam in Dilleniana & nostra figura. Ceterum magnitudo totius iconis multum excedit Robinianam & spatha penitus omissa est, quam tamen, licet in angustiora & reflexa segmenta divisam, illa indicat. Descriptio addita brevis pariter, ac illa Robiniana, ad hæc declaranda minus sufficit. Ex his omnibus probe ponderatis omnino plusquam probabile videtur, & SEBÆ & ROBINI effigiem potius haud omni accuratione, immo Robinianam nonnisi ad siccatum exemplar effictam esse, quam aliam speciem indicare. Quod ad reliquas a laudato DILLENIO citatas PETIVERII & LOBELII figuras attinet, illæ tam viles & imperfectæ sunt, ut earum comparatio difficillima semper futura sit. His subiungimus, perianthеum equidem in nostra imagine herbaceum non esse; coloris vero differentiam a soli solisque benignitate dependere, vidimus in planta hic locorum culta, cuius perianthеum parum tinctum atque etiam flores coloris multo dilutioris apparebant.

TAB. XLV.

HELIOCARPVS *Linn. H. Cliff.* 211. *t. XVI. Roy. Fl. Leyd. Prodr.* 477. *Wachend.* 91. *Hill Hist. of Pl.* 481.

Montia arborescens, Abutili folio serrato, fructu racemoso Houst. *Mill. Gard. Dict.*

Expos. a. flos separatus a facie antica; *b.* postica, *c.* racemus cum capsulis maturis, *d.* capsula separata cum radiis suis, *e.* eadem aperta bilocularis, *f.* semina, *g. h. i.* eædem partes in magnitudine aucta.

Nota. LINNÆVS *H. Cl. l. c.* propterea mutavit nomen huius stirpis ab HOVSTONO ipsi adscriptum, quia ante hunc Montiæ nomine aliud plantarum genus iam indigitavit MICHELIVS. MILLERVS non solum Montiæ nomen retinuit, verum etiam corollæ structuram definit monopetalam infundibuliformem, cuius pars ima tubulosa, superior expansa & in quinque partes secta est, quæ in *Linn. Gen. Pl. edit. I. n.* 444. *II. n.* 530. tetrapetala pronunciatur & in Horto Cliffortiano talis etiam depingitur. Quoniam EHRETVS in nostra imagine floris analysin omisit, hæc plura non declarat, quam quatuor segmenta; forsan autem quinarius eorum numerus haud rarior est. Staminum numerum LINNÆVS in generis definitione citata ad 14. extendit, propterea que hanc stirpem polyandriis adscribit, in speciebus Plantar. vero p. 448. dodecandriis adnumerat. HILLIVS characteris definitioni Linnæianæ, Anglice tantum redditæ, nihil addidit. Racemum cum capsulis depingendum nobiscum communicavit iterum laudandus BEVRERVS. qui eius exemplar inter plantas siccas asservat. Alter loculorum dispermos observabatur, ex quibus binis seminibus vero alterum, in sede sua relictum, ad perfectionem non pervenit.

TAB. XLVI.

POPVLVS foliis longe petiolatis, oblongo lanceolatis, ſerratis, ſubtus albicantibus, mas.

Tacamahaca foliis crenatis, Sadelhout, ſeu lignum ad ephippia conficienda aptum *Parad. Bat. Prodr.* 379. *Plutk. Phytogr. t.* 228. *f.* 2. *Almag.* 360. *Miller. Gard. Dict. app.*

Expoſ. a. Iulus ſeu amentum maſculinum; *b.* ſquama ſeparata; *c.* eadem a facie interna, magnitudine aucta.

Nota. Huic effigiei EHRETVS ſubſcripſit hæc: „ Tacamahaca „ vulgo, Populus gemmis balſamum fundentibus. Iulus appa- „ rebat hoc anno 1748. ſine foliis, & deinde iterum cum foliis, „ uti hic repraeſentatur.„ MILLERVS l. c. nomine Tacamahacae ſupra indicato deſcribit arborem, quæ ſponte creſcit in terris continentibus Americæ, ubi incolæ verno tempore vulnerant eius truncum, ad eliciendum balſamum a medicis illius regionis maxime celebratum atque etiam catalogo ſimplicium inſertum, cuius vero uſus nunc in Anglia exiguus eſt. Aliquot huius arboris ſoboles ante paucos annos ex Canada in Galliam apportabantur, unde nonnulli curioſi eas in inſulam *Jerſey* introducebant, in hortis propagabant, indeque Angliæ reginæ poſtremæ nomine Arbre de la Reine dono mittebant. Arbor hæc ſatis reſiſtere valet hiemali climatis noſtri frigori libero ſub aere &c. Flagella eius, pariter ac folia, penitus ſimilia ſunt illis populi nigræ, & gemmæ, anno renaſcente, antequam folia excludunt, tectæ ſunt balſamo glutinoſo obſcuri coloris, quod tactum digitis adhæret gravemque ſpirat odorem. Folia circa feſtum Michaelis cadunt, & nova prodeunt ſub finem Februarii aut initium Maii: eſt namque ex arboribus, quæ verno tempore primæ regerminant. Earum plures nunc coluntur in horto Chelſeano, quæ produxerunt flores ſuos maſculinos ſeu iulos, qui valde ſimiles ſunt illis nucis iuglandis aut populi, hincque probabile eſt, eam eſſe ſpeciem poſterioris generis; quoniam vero fructus conditio ignota eſt, & in hortis Angliæ nulla harum arborum eum hucusque produxit, genuinum genus definiri nequit. Arbor vaſtis diſpanſa ramis haud viderur, quantum ex iis in Anglia creſcentibus colligi poteſt, ubi nec ultra 14. vel 16. pedum altitudinem nec in amplos caudices excreſcunt, ex fundo autem ſurſum plutes protrudunt ramos laterales ſeu ſtolones. Hactenus ille. Si hac cum deſcriptione comparatur noſtra imago nomenque ab EHRETO adſcriptum: nullum ſupereſt dubium, quin unam eandemque declarent ſtirpem; populi autem eam eſſe ſpeciem genuinam, eo minus dubitamus, quo magis non ſolum huius arboris totus habitus atque balſami ex gemmis profuſio, aliis populi ſpeciebus communis, reſpondet, verum etiam in eo convenit, quod ſolos maſculinos flores ferat, uti populus, quum in iuglande & maſculini & feminini flores in una eademque arbore reperiantur, & naturæ legibus, præſertim in ſtirpibus ſucculentis ad vires ſuas perfectas absque impedimento pervenientibus, non reſpondeat, ut poſt aliquot demum annos feminini flores hosque ſubſequuturi fructus cum maſculinis prodeant: anno nempe 1748. EHRETVS depinxit flores maſculinos & A. 1752. MILLERVS evulgavit nuperrimam Dictionarii ſui editionem, quo tempore feminini nondum comparuerunt. Perſuaſi ergo ſumus, hanc ſtirpem nunquam fructum prolaturam, ſed eius femellam propriam accerſendam eſſe pro notis floris feminei definiendis. Populum nigram folio maximo gemmis balſamum odoratiſſimum fundentibus deſcribit & delineat CATESBY *natural hiſtory of Carolina &c. T. I. tab.* 34. *& Seligmanniana in editione tab.* 68. quæ eſt Populus foliis ſubcordatis oblongis crenatis *Linn. H. Cliff.* 460. *Spec.* 1034. *n.* 4. cuius notæ ſpecificæ ab illis noſtræ valde differunt. An cum noſtra imagine magis conveniant illæ notæ Populi foliis ovatis, acutis, ſerratis *Gmel. Flor. Sibir. I. p.* 152. *t.* 33. quam & Catesbyanam pro una eademque habet LINNAEVS *l. c.* aliis diiudicandum relinquimus: huius certe foliorum figura & totius ſtirpis altitudo magis reſpondet noſtræ ſtirpis deſcriptioni atque imagini, quam Catesbyanæ. Hanc noſtram ſtirpem & Tacamahacam P. B. Pr. & PLVKENETI eſſe unam eandemque, maioribus adhuc premitur difficultatibus. Auctor Paradiſi Batavi prodromi dubius quidem addit: an Tecomahaca *Hernandez rer. med. novæ Hiſp. Theſ. p.* 55. & PLVKENET (cuius icon Hernandeſianæ quoad foliorum figuram & coniugationes valde ſimilis eſt; flos vero & fructus neque delineantur, neque deſcribuntur) absque ulla hæſitatione illam pro ſynonymo agnoſcit: ſed HERNANDESII figura æque ac eius deſcriptio ſiſtit ftuctum in poſtremis ramorum flagellis creſcentem, parvum, obrotundum, fulvum ac ſemine nucleo perſici haud abſimili refertum; folia præterea obrotunda (ſeu potius, ſecundum figuram, ex rotunda baſi oblonga & acuminata) mediocria, ſerrata, &, quod præcipue notandum, non alterno, ut in noſtra imagine, verum coniugato ordine, & quidem ad modum compoſitorum ſine impari. Arboris Tacamahacæ deſcriptiones NIC. MONARDIS *ſimpl. hiſt. p.* 5. & ex hoc CLVSSII *exotic. p.* 298. & IO. FRAGOSI *aromat. hiſt. p.* 97. b. magis adhuc mutilæ & imperfectæ ſunt, nec plura referunt, quam quod arbor magna ſit, ut populus, admodum odorata, & fructus ruber, pœoniæ ſeminis modo. LINSCHOTVS *Ind. Or. P. IV. c. VII. p.* 110. hanc arborem deſcribit altam, eius folia longa anguſtaque, fructus prunis noſtratibus magnitudine ſimiles: quæ deſcriptio a noſtra imagine iterum quam maxime differt. Quæ recentiores auctores, C. BAVHINVS *Pin. p.* 430. *n. I. II.* I. BAVHINVS *Hiſt. I. Libr. IX. c.* 60. *p.* 346. PARKINSONVS *Theatr. bot.* 1608. & RAIVS *Hiſt. II.* 1846. *n.* 11. de arbore hac protulerunt, ex auctoribus hactenus citatis mutuata ſunt. POMET *Traité gen. des drogues* 263. aliam quidem affert deſcriptionem & iconem, ſecundum quam arbor populo pariter quidem ſimilis dicitur; ſed folia viridia cum illis buxi comparantur, & fructus rubri nucis noſtratis magnitudine deſcribuntur, quibus tamen icon minime reſpondet proindeque ficta potius videtur. Quæ IAC. SAVARY *Diction. univ. de Commerce p.* 911. refert, ex POMETO deſumta ſunt. WEINMANNVS *Phytanthoz. t.* 960. *fig. a.* folia repræſentat parva, crenata, & pruno ſilveſtri perſimilia, fructum colore ſanguineo & magnitudine prunis damaſcenis haud inferiorem: ſed ſuſpicionem de hac quoque imagine non genuina habenda auget deſcriptio *p.* 395. *ſequ.* (ubi Tacomaree Braſ. ut ſynonymum perperam additur, quæ arundo ſaccharifera eſt, vid. *Marggr. Hiſt. Braſ.* 82. & *Piſo* 108.) ex auctoribus iam citatis tantum deſumta. Si autem veri quid contineant hæ deſcriptiones, id tantum probant, hanc arborem nil commune habere cum noſtra, & comparationem cum populo ad ſolam magnitudinem, vel ad ſummum etiam ad faciem externam eius, eſſe referendam. Neque tamen recentiſſimi & praeſtantiſſimi auctores, e. c. DALE *Pharmacol. edit. Lugd. Bat.* 1739. 4. *p.* 330. *n.* 4. IO. BOECKLERVS *Comment. ad P. Herm. Cynoſ. mat. med. p.* 657. NEVMANNVS *Chymiæ med. T. II. P. III. a Keſſelio edit. p.* 72. & GEOFFROY *Traité de la matiere medicale T. IV. Sect. I. p.* 104. alia, quam hactenus allata ſunt, nos edocere potuerunt, unde palam eſt, arborem, gummi tacamahacam iam dudum notiſſimum & uſu probatiſſimum fundentem, ſecundum proprios characteres ſuos omnino adhuc incognitam eſſe. IAC. BREYNIVS *Eph. N. C. Dec. I. a. III. p.* 516. deſcribit Tacamahacam liquidam, Guiana ex provincia allatam, ſed arboris, ex qua colligitur, nullam prorſus mentionem facit.

TAB. XLVII.

CROTALARIA foliis ſolitariis lanceolatis, lanuginoſis, petiolis ſeſſilibus, caule ramoſo ſtriato, flore magno aureo.

Expoſ. a. Vexillum; *bb.* duæ alæ; *c.* carina; *d.* ſtamina & piſtillum in nexu naturali; *e.* ſtamina decem connata & explanata, ex quinque filamentis brevibus & antheris longis, & ex quinque filamentis longis & antheris brevibus ſphæricis compoſita; *f.* piſtillum ſeu ovarium cum ſtylo recurvo eiusque ſtigmate laterali; *g.* calyx eiusque labium ſuperius bipartitum a vexillo repando depreſſum, inferius tripartitum connivens, carinam excipiens, *h.* fructus ſeu legumen.

Nota. Noſtræ imaginis absque nomine acceptæ planta, referente EHRETO, Orientem agnoſcit pro patria, & ſex ferme pedum alta atque in tres vel quatuor ramos explicata, A. 1744. in horto Chelſeano floruit. Ex Crotalariæ ſpeciebus hucusque depictis & deſcriptis nulla propius ad noſtram accedit, quam Crotalaria foliis lanceolatis, petiolis ſeſſilibus, caule ſtriato *Linn. H. Cliff.* 357. *n.* 2. ubi ſimul exacte deſcripta reperitur; vexillum tamen noſtræ non flavum

ſed

ſed aureum, &] ſtaminum conformatio peculiaris eſt, quam EHRETVS non ſolum depinxit, verum etiam in nota addita, ſollicito examine repetito, admiratus eſt, LINNAEVS vero non annotavit, qui etiam leguminis figuram non deſcripſit. Quod ad figuras attinet, quas laudatus auctor in ſynonymis l. c. additis citat, illæ omnes parum reſpondent noſtræ, quam procul dubio ob rationem ipſe *Spec. Plant. p.* 714. *n.* 3. unicum tantum ſynonymum ſervavit, ſcilicet Crotalariam Bengalenſem, foliis Geniſtæ hirſutis *Pluk. Almag.* 122. *Phytogr. t.* 169. *f.* 5. ſed huius quoque figura cum noſtra vix comparari poteſt.

TAB. XLVIII.

AZALEA ſcapo nudo, floribus confertis tetrandricibus, ſtaminibus declinatis *Linn. H. Cliff.* 69. *Mill. Gard. dict. edit. noviſſ. app.* 5.

Azalea foliis ovatis, corollis piloſis, ſtaminibus longiſſimis *Linn. Spec. Pl. I* 150. *n.* 3.

Azalea ramis infra flores nudis *Gronov. Fl. Virg. I.* 21.

Ciſtus-Ledon flore monopetalo rubente, caprifolio ſimili, odorato, capſula ſicca longa anguſta, per maturitatem quinquefariam dehiſcente *Clayt. ibid.*

Ciſtus Virginiana, flore & odore Periclymeni D. Banniſteri *Pluk. Almag.* 106. *Phytogr. t. CLXI. f.* 4. *Catesb. I. p. & t.* 57.

Expoſ. a. Flos integer: *b* calyx breviſſimus; *c.* ſtamina declinata, ſeu deorſum flexa longiſſima; *d.* ſtilus cum ſtigmate globoſo; *e.* corolla diſſecta & explanata; *f.* ovarium, cui ſtilus inſidet & ſtamina adſtant; *g.* ſcapus cum fructu maturo; *h. h.* gemmae foliorum florumque anni ſubſequuturi & per totam hiemem iam conſpicuae; *i.* fructus quinquelocularis & corona quinquifida ornatus; *k.* idem, maturus in quinque loculos facile a ſeminum axi ſecedentes dehiſcens; *l.* calyx perſiſtens; *m.* loculi tegumentum ſecedens; *n.* idem ſeparatum; *o.* transverſe diſſectum quaſi trigonum; *p.* fructus transverſe ſectus cum quinque loculis contiguis; *q. q. q.* ſtyli pars perſiſtens; *r. r.* axis cum ſtylo continuus, cui quinquepartitim adhaerent copioſa ſemina foliacea; *s. s.* ſemen in naturali *t.* aucta magnitudine, *u.* diſſectum tenuitatem indicans,

Nota. Eleganter delineatam hanc ſtirpem iam exhibuit PLVKENETVS, qui effigiem, ab ipſo BANNISTERO factam, accepit communicatam; differt autem a noſtra imagine florum ſuperficie piloſa & foliorum ſitu ex adverſo bino: coloris in flore mentionem nullam facit. Num piloſitas (quam etiam ſupra tab. XXXVIII. p. 10 a. annotavimus) ubique conſtans, an climatis tantum productum ſit, aliis diiudicandum commendamus: certe nec noſtra, nec Catesbiana imago horum veſtigium manifeſtat. Eſt autem hoc Catesbianum exemplar minori cura elaboratum tum floris tum ſeminis capſularum figurae intuitu, cuius inſuper explicatio imperfecta eſt. Ceterum hic atque etiam MILLERVS floris colorem varium indicat ita, ut in aliis albus, in aliis ruber, iterumque in aliis purpureus compareat: Catesbiana imago in exemplari noſtro picto cum noſtra penitus colore convenit. GRONOVIVS ſimplicem varietatem hanc tacet; recenſet vero l. c. Azaleam ramis infra flores folioſis & ex obſervatione CLAYTONI addit, eſſe hanc ſpeciem flore albo glutinoſo odoratiori. Num haec, foliorum ſitu vere differens ſpecies, quae eſt Azalea foliis margine ſcabris, corollis piloſo-glutinoſis *Linn. Spec. Pl.* 151. *n.* 4., alia ſit, quam illa floris tantum colore variante, modo indicata, doceant alii. LINNAEVS in plantar. ſpeciebus omnia immutat. Nomen, in horto Cliffortiano indicatum & noſtram imaginem ſatis apte definiens, hic non ſolum mutat, atque ab eo ſeparat nomen Plukenetianum & Catesbianum ſupra citatum antea cum hac ſpecie coniunctum, nunc autem ad n 4. demandatum; verum etiam ei iungit Ciſtum Virginianam Periclymeni flore ampliori minus odorato *Pluk. Mant.* 49. & Azaleam erectam, foliis ovatis integris alternis, flore luteo piloſo praecoci *Cold.* 25. Quo iure hoc fecerit, noſtrum non eſt disquirere: Catesbiana & noſtra ſtirps certe eſt eadem, & Londini Banniſteriano ſub nomine colitur, neque vero colorem floris luteum neque ramos infra flores folioſos habet. Noſtrum imaginem iam ante aliquot annos ad nos transmiſit EHRETVS, ſed absque fructus repraeſentatione, quam anno 1753. demum ad exemplar in horto Domini IO. ELLIS maturitatem conſequutum elaboravit & nobiscum communicavit. Characterem huius generis iam expoſuit LINNAEVS *Gener. ed. I. n.* 151. & pauciſſimis mutatis *ed. II. n.* 154. *edit. V. n.* 195. quem iterum ſola interpretatione ſequutus eſt HILL. *p.* 268. Ab hoc charactere recedit noſtra ſpecies germinis, capſulae & ſeminum figura. Præter hanc ſpeciem plures adhuc recenſet LINNAEVS *Flor. Lappon. n.* 89. 90. *Fl. Svec. n.* 170. 171. *Spec. Plant. I. p.* 150. *n.* 1—6.

TAB. XLIX.

ANONA foliis ovatis acutis, flore albido ungue purpureo, fructu coniformi tuberoſo nigricante.

An Guanabanus Perſeae folio, flore intus albo exterius vireſcente, fructu nigricante ſquamato, vulgo Cherimolia *Fevillée Journ. des obſ. phyſ. &c. p.* 24. *t.* 17.?

Expoſ. a. Calyx exiguus triphyllus; *b.* flos ab anteriori facie cum ſtaminum breviſſimorum ſeu potius antherarum faſciculo & piſtilli ſtigmate triquetro; *c.* petalum transverſe ſectum, ubi apparet eius unguis excavatus, & compages craſſa triquetra; *d.* fructus ex *Fevillée*; *e.* idem a facie laterali alia, *f.* a facie poſtica; *g.* idem transverſe ſectus; *h.* ſemen; *i.* nucleus denudatus.

Nota. Anon, Anonae & Guanabani nomine dudum iam notae fuerunt nonnullae ſtirpes, teſte C. B. *pin. p.* 434. *a. n.* 8. 9. 10. *p.* 439. *b. n.* 3. ad quas ab aliis etiam referuntur Quautzapotl *Hern. p.* 90. & Ate vel Ahate de panucho (quae omnino huc pertinet) *eiusd p.* 348. & 454. nec non ex BOYM *Flor. Sin. tab. D. E. M. & N.* (absque dubio huc pertinet ultima Ya-ta dicta) a quibus omnibus autem non niſi obſcura incertaque tradebantur. Immortalis memoriae van REEDE *H. Malab. T. III. t.* 29. 30. 31. duas ſpecies deſcribendas & depingendas curavit tam accurate, ut ex his iam floris fructusque character cognoſci poſſit: harum ſynonyma curatius adhuc conquiſivit C. COMMELINVS *Flor. Malab. p.* 5. *a.* Hunc ſequutus eſt PLVKENETVS, qui *Almageſt. p.* 31. *ſeqq.* (*conf. Mantiſſ. p.* 14.) praeter unam variatatem ſeptem ſpecies nominat totidemque figuris delineat, quibus tamen nonniſi folia & ſemina ſtudioſe repreſentavit. Eodem tempore prodiit SLOANE *Catal. pl. Jamaic.* ubi *p.* 203. *ſeqq.* octo ſpecies producuntur & ſynonymis ſuis illuſtrantur, quae iterum novis curis recenſentur *Itinerar. Vol. II. p.* 166. *ſeqq.* earumque ſex figuris ſeptem quoad ramum folioſum fructumque in magnitudine naturali, nullius vero tum floris figura tum fructus ſtructura interna delineantur, petala tamen fructusque facies externa ac color ſubinde deſcribuntur. Figura atque deſcriptio, quam deinde I. COMMELINVS *H. Amſt. I. t.* 69. *p.* 133. publicavit, imperfecta eſt & in notis adiectis quatuor deſcribuntur fructuum tantum differentiae. Paullo poſt PLVMIER *Pl. Amer. Gen. p.* 43. *& ult.* Guanabani nomine ſex recenſet ſpecies inter SLOANE ſynonyma in Itinerario addita reperiendas, RAIVS vero *Hiſt. T. II. p.* 1650. *ſeqq.* novem collegit ſpecies, & *T. III. Dendrol. p.* 77. *ſeqqu.* quasdam earum notis illuſtrat novemque alias potiſſimum ex SLOANEI recenſione ſuperaddit, quarum tamen aliae charactere huius generis non gaudent, aliae etiam bis alio nomine occurrunt. Haud ita pridem in RVMPHII *Herb. Amb. T. I. t.* 45. & 46. iterum comparuerunt duae illae ſpecies ex H. Malab. citatae, (figuris tamen non omni ex parte ſimilibus, ut ipſe iam annotavit BVRMANNVS *ibid. p.* 138.) addita pariter floris & fructus ſtructura, in deſcriptione paullo uberius expoſita. His denique acceſſerunt quinque ſpecierum figurae vivis coloribus a CATESBY *Vol. II. p. & t.* 64. 67. 85. 86. 97. repraeſentatae, ex quibus 85. eſt illa, cuius imaginem accuratiorem tab. V. iam exhibuimus, 87. autem hac non pertinet; neque dubium eſt, quin plures harum ſtirpium, Anonae vel Guanabani nomine hucusque recenſitarum, partim cum huius generis characteribus non conveniant, partim praeter naturam multiplicatæ ſint, de quibus mox plura. Eſt enim hiſtoria huius ſtirpis eiusque ſpecierum adhuc valde obſcura potiſſimum ex eo, quod vix una vel altera earum in Europa educata, & nulla adhuc ad fructum perficiendum perducta eſt, auctores vero, qui eandem in patria ſua obſervarunt, vel in omnibus notis genericis & ſpecificis annotandis aut delineandis minus accurati, vel ſaltem occaſione, omnes ſpecies hucusque recenſitas inter ſe conferendi, deſtituti fuerunt. Accuratus ergo omnium ſpecierum ſynonymorum index nunquam forto exſpectandus eſt, quod conamina PLVKENETI *Almageſt.* & *Mantiſſ.* C. COMELINI *Flor. Malab.* RAII *Hiſt. T. II. & III. Dendrol.* SLOANE *Cat. Pl. Jam.* &

& *Itiner.* BVRMANNI *Theſ. Zeyl.* & *Comment. in H. Amboin.* ſatis iam probant; ex iis tamen ſpeciebus, quarum flores fructusque paullo accuratius deſcripti vel depicti ſunt, id certum colligi poteſt, florem conſtare ex calyce triphyllo & corolla tripetala, fructum vero eſſe multilocularem, ſingulosque loculos unicum continere nucleum, ea tamen differentia, ut, quod ad florem pertinet, duos conſtituant ordines. Nimirum ordinis I. calycis folia ſunt craſſa, cordiformia, petalisque maiora, ipſaque petala ſatis etiam firma, oblonga & excavata. Ita ſane ſiſtitur 1.) Araticu ponhe *Marggr. Hiſt. Braſ. p.* 93. & *Piſon. Hiſt. Ind. p.* 142. ubi male quidem depingitur, ſed a MARGGRAVIO ſollicite hiſce deſcribitur: „ *Hinc inde „ provenit flos magnus, egregius, magnitudine ſuperans florem Fritillariae, totus flavus, exterius compoſitus e tribus foliis cordiformibus, ſesquidigitum longis, & craſſis inſtar corticis aurantii „ mali, erectis, quae in ſui medio continent alia tria minora & „ dimidiae craſſitiei, quorum quodlibet ſentiglobum excavatum refert, „ tria autem haec ita compoſita & extremitatibus ſibi impoſita ſunt, „ ut globnm iutegrum interius cavum & magnitudine iuglandis referant &c.* „ quae brevius repetit PISO. Eadem MARGGRAVII deſcriptio exſtat quoque in RAII *Hiſt. T. II. p.* 1651. *n.* 5. ubi comparatur cum Araticu prima ſeu ſimpliciter dicta *Franc. Redi Exper. nat.* (*edit. lat. Amſtel.* 1675. 12. *p.* 70. & 75. *edit. Ital. Venet.* 1712. 8. *mai. T. II. p.* 45. *ſeqq.* utrimque cum figura in nat. magnitudine; ſed tantum quoad externam faciem) & cum una eademque MARGGRAVII icone occurrit in WORMII *Muſ. p.* 186. cui SLOANE iungit ſuam Anonam maximam, foliis latis ſplendentibus, fructu maximo viridi conoide, tuberculis ſeu ſpinulis innocentibus aſpero *Cat. p.* 203. *Iciner. T. II. p.* 166. *n. XXIX. t.* 225. ubi vero floris delineatio nulla & deſcriptio non eadem, ſiquidem trium foliorum viridium & trium petalorum craſſorum ex luteo vireſcentium mentionem tantum facit. Haec autem eſt Anona foliis ovali-lanceolatis glabris nitidis planis, pomis muricatis *Linn. H. Cl.* 222. *Sp. Pl.* 536. *n. I.* 2) Araticu pana *Marggr. ibid p.* 94. & *Piſon l. c. p.* 142. ubi MARGGRAVII deſcriptio declarat hunc florem eiusdem figurae ac ſtructurae, ſed minorem, pariter totum luteum, cum unguibus tamen omnium ſex foliorum ad internam partem ſanguineis, PISO vero, ſed uti videtur oſcitanter, eum deſcribit intus luteum, extus ſanguineum, qui porro *p.* 306. figuram addit, cuius flos ruditer delineatus deſcriptioni ſatis reſpondet, fructus vero ſubrotundus & laevis penitus differt a priori conico & ſpinoſo, cui tamen, praeter magnitudinem itidem minorem, ſimilis declaratur a MARGGRAVIO & PISONE in deſcriptione. Haec Araticu pana ut ſynonymum iungitur a SLOANE ſuae Anonae aquaticae foliis laurinis atrovirentibus, fructu minore conoide luteo, cortice glabro in areolas diſtincto *Cat. Jam.* 205. *Itin. II.* 169. *n. XXXII. t.* 228. ubi vero ſemina tantum delineantur, ceterum floris quoque deſcriptio omittitur. *conf. Rai. III. Dendr. p.* 78. *n.* 1. 3) Zuurſak *Merian. Inſect. Sur. t. XIV.* cuius floris deſcriptio & icon parum recedit a. n. 1. & in exemplari noſtro picto totus dilute luteus apparet, fructus vero magis differt ab illius figura & deſcriptione, quam MARGGRAVIVS praecipue dedit, qui in exemplari picto obſolete viridis eſt. 4) Anona fructu viridi laevi pyri inverſi forma *Catesb. T. II. t.* 67. quae cum icone Meriana modo citata etiam valde convenit, differt tamen flore minori, calycis colore viridi, petalis candidis & fructus ſuperficie ſaturate viridi & penitus glabra, quae in Meriana ſpinoſa eſt. 5) Cum hac floris compage & figura exacte quoqua conveniunt PLVMERII figurae *Pl. Amer. Gen. tab.* 10. Ordo II. e contrario manifeſtat calycis folia tria, pariter quidem triangularia, ſed tam exigua, ut cum trium petalorum magnitudine vix comparari queant, utpote quae ſunt anguſta quidem, ſed ſatis longa, coriacea, triquetra & obtuſe mucronata. Ita eadem non ſolum repraeſentat tabula noſtra *fig. a. a. b. b. c.* verum etiam 6) Guanabani ex FEVILLEE citati deſcriptio ſatis exacta, licet eius icon, quam noſtrae tab. fig. k. repraeſentat, absque cura facta ſit. 7) Attamaram *H. Malab. P. III. p.* 21. *t.* 29. ubi floris partes ſatis apte deſcribuntur & delineantur. Eſt haec Anona indica pomo viridi Par. Bat. *Commel. Fl. Mal. p.* 5. *a.* & Pomifera indica fructu conoide ſquamoſo viridi *Rai Hiſt. II. p.* 1650. *n.* 1. *T. III. Dendrol. p.* 77. *n.* 1. ibique tanquam ſynonymum additur Anona foliis odoratis minoribus, fructu conoide ſquamoſo parvo dulci *Sloan. Cat. p.* 205. *Itin. p.* 168. *n. XXXI. t.* 227. ubi floris icon nulla, deſcripto vero ſufficiens. Eſtque Anona tuberoſa *Rumph. Herb. Amboin. P. I. p.* 138. *t.* 46. ubi floris analyſis iisdem H. Mal. figuris ſiſtitur. Eſt etiam Anona foliis oblongis, fructibus obtuſe ſubſquamatis *Linn. Sp. pl.* 537. *n.* 2. 8) Anonamaram *H. Mal. T. III. p.* 23. *t.* 30. 31. ubi iterum t. 30. floris partes, & quidem adhuc curatius, delineantur, in deſcriptione vero, eas a priori vix differre, tantum annotatur. Habetur haec pro Anona Indica fructu parvo violaceo *Herm. Cat. app.* 645. *Commel. Fl. Malab. p* 5 *a.* & *Rai. II. p.* 1650. *n.* 2. *III. Dendr. p.* 77. *n.* 2. cum qua tamen definitione nullatenus conveniunt fructus figurae nec etiam deſcriptio H. Malabarici. RAIO *Dendr. l. c.* ſynonymum eius eſt Anona maxima, foliis oblongis anguſtis, fructu maximo luteo conoide, cortice glabro in areolas diſtincto *Sloan. Cat. p.* 204. cui etiam ſubſcribit ipſe SLOANE *Itin. II. p.* 167. *n. XXX. t.* 226. nihilominus tamen figura propius quam deſcriptio cum H. Mal. figuris convenit, minime vero HERMANNI definitioni reſpondet: floris deſcriptio imperfecta eſt. 9) Anona *Rumph. H. Amb. p.* 136. *t.* 45. cuius floris deſcriptio & delineatio, licet manca, huc referenda eſt. In obſervatione a BVRMANNO p. 138. ſubiuncta declaratur pro ſpecie ſecunda H. Malab. ſed nec floris nec fructus, neque etiam foliorum imagini reſpondet. 10) Anona maxima, foliis oblongis anguſtis, fructu maximo luteo conoide, cortice glabro in areolas angulares diſtincto *Catesb. T. II. p.* & *t.* 86. cuius flos exiguus in noſtro exemplari totus viridis pingitur. Eſt haec Anona foliis lanceolatis, fructibus ovatis reticulato-areolatis *Linn. ſp. pl.* 537. *n.* 3. Quod ad interiores ſeu eſſentiales floris partes i. e. ſtamina & piſtillum attinet, horum ſtructuram pauci attigerunt. MARGGRAVIVS *l. c.* & ex hoc RAIVS *II. p.* 1651. *n.* 5. deſcribit ſtamen globoſum magnitudine avellanae luteum & in ſtamine apicem parvulum rotundum, additque, utrumque praeditum eſſe tuberculis exiguis luteis, eaque videri ut poros in cute hominis algentis. SLOANE mentionem tantum facit capituli rotundi villoſi (*rough*) in deſcriptione Anonae XXIX. p. 167. & XXXI. p. 168. HENR. van REEDE, H. Malab. Auctor, in deſcriptione utriusque ſpeciei has partes quidem praeterit, tab. vero 30. quatuor figuris delineat: quum vero nullam explicationem addidit, neque etiam ullum ſtaminum veſtigium expreſſit, ſed duos tantum orbiculos, minorem maiori impoſitum, repraeſentavit, tam perſpicuum haud eſt, quanam ſingula ſigillatim ſignificent: inferior maior orbiculus ubique aequalis, videtur ovarium, ſuperior minor vero undique punctatus, eius capitulum ſtaminibus forte breviſſimis circumdatum. Ex PLVMERII deſcriptione *p.* 42. & tab. 10. figura a. cum d. collata certiora cognoſci nequeunt: apparet fig. d. idem orbiculus maior eadem ſub facie, minor vero coronam refert ex aliquot ſtaminibus rectis quaſi compoſitam, ex quibus unum cum filamento ſatis longo & anthera globoſa ſeparatim, plurima vero in globum collecta fig. a. apparent. CATESBY t. 67. pingit capitulum rotundum quaſi fungoſum aurantii coloris & circa hoc corollam ſeu circulum largum luteum, quibus in deſcriptione addit, ſtamina eſſe lutea pappoſa. Solus LINNÆVS *Gen. Pl. ed. II. n.* 547. *Edit. V. n.* 613. *conf. H. Cliff. p.* 222. certiora adſtruxit, dum in ſtaminum definitione annotat *filamenta vix ulla, antheras numeroſiſſimus, germinis* (ſeu ovarii) *lateri inſidentes*, & in piſtilli definitione *germen receptaculo ſubrotundo inſidens, ſubrotundum, ſtylos nullos, ſtigmata obtuſa.* Vtinam EHRETVS in noſtra figura haec omnia clarius indicaſſet! Interea ex fig. *b.* hoc eluceſcit, ſtamina copioſiſſima circa ovarii capitulum collecta eſſe breviſſima atque ex anrheris ſolummodo ſtructa, ipſum capitulum vero, multis poris inſtructum, eſſe triangulare, quod deinde forſan in rotundum mutatur, quemadmodum ex H. Malab. figuris citatis una ſuperiorem orbiculum pariter anguloſum repraeſentat: nonne LINNÆVS *Gen. Pl. Ed. I. n.* 446. hanc triangularem figuram iam obſervavit, dum ſtylos tres breves annotavit? Quæ denique fructus ſtructuram declarant, ex auctorum deſcriptionibus & magis adhuc ex eorum figuris ſatis cognoſci poſſunt. Plura ſemina illum continere hinc inde diſperſa, omnes conſentiunt; haec ſingula utriculis incluſa eſſe, monet H. Malab. p. 21; eadem vero a centro ad circum-

ferentiam fructus locari, addit SLOANE p. 169. n. XXXII. eaque porro circum circa centrum copioſa reperiri, clarius adhuc docet fructus transverſe diſſectus PLVMERII figura f. H. Malab. t. 29. & 31. RVMPHII tab. 46. GE. MEISTERS *Oriental. Indianiſcher Kunſt-und Luſt-Gärtner p.* 85. quam diſpoſitionem noſtra quoque figura g. manifeſtat, ut ut ſecundum fructum adhuc imperfectum facta. Hos autem loculos non ſimplici ſed multiplici ſerie ſeu ordine per totam fructus longitudinem occurrere, apparet ex fructu per longitudinem diſſecto MARGGRAVII p. 93. H. Malab. t. 31. MERIANAE t. III. & XIV. nec non CATESBY t. 67. ubi ad minimum 5. vel 7. eiusmodi ordines diſtinguuntur. Ex his probe ponderatis ſatis nunc liquet, ad Anonae characterem genericum pertinere calycis folia tria totidemque petala & fructum multilocularem, loculos ſcilicet plures circa centrum radiatim transverſe collectos & aliquot ſeriebus per fructus longitudinem locatos. Num plures ANONAE ſeu Guanabani ſpecies hucusque recenſitae, praeter illas decem, quas annotavimus, ut & Anona 4. (quam imperfecte depingit & deſcribit CATESBY II. t. 64.) 6. 7. *Linn. Sp. Pl. p.* 537. ad hoc genus pertineant, ex earum deſcriptione, quae, quantum ſcimus, nondum proſtat, demum iudicari poterit. Hoc autem vel ex floris vel ex fructus deſcriptione aut delineatione ſufficienti certo iam conpertum eſt, quod huc neutiquam referri poſſit 1) ob unicum fructus oſſiculum Anona fructu ſquamoſo pyriformi monopyreno *Rai. II.* 1653. *u.* 8. ſeu Baly inſulae fructus aſpero cortice *Cluſ. exot. L. II. c.* 4. *p.* 25. *ſeq.* & *I. B Hiſt. I. L. III. c.* 209. *p.* 401. cui per omnia ſimilis eſt Guyanae fructus forma trochi, quemadmodum orbiculati Cluſ & I. B, figurae ibid. additae, Guyanae fructus ſquamoſus rotundus BAS. BESLERI. *faſcic. rarior. &c. a.* 1616. *in* 4. *obl. editor.* poſtea a IO. HENR. LOCHNERO *commentario illuſtrator. & ab eius pareute* MICH. FRID LOCHNERO *a.* 1716. *in fol. edito tab. I. p.* 4. 5. ubi Anonae ſpeciebus etiam adſcribuntur. 2) ob ſemina tantum duo Araticu do mato *Marggr. p.* 94. *Piſ. p.* 142. *Rai. II.* 1653. *n.* 9. 3) Anona foliis ſubtus ferrugineis, fructu rotundo maiori laevi purpureo, ſemine nigro partim rugoſo partim glabro *Sloan. Cet. p.* 206 *Itin. II. p.* 170. *n. XXXIV. t.* 229. *Rai III. Dendr. p.* 78. *n.* 2. quae eſt Chryſophyllum *Linn. Sp. pl p.* 192. Chryſophyllum foliis ovatis ſuperne glabris parallele ſtriatis ſubtus tomentoſis nitidis *Eiusd. H Cliff. p.* 491. 4) ob calycem hexophyllum, corollam monopetalam rotundam campaniformem &c. Anona foliis laurinis glabris viridi fuſcis, fructu minori rotundo viridi flavo ſcabro, ſeminibus fuſcis ſplendentibus fiſſura alba notatis *Sloan. Cat. p.* 206. *Itin. II. p.* 171. *n. XXXV. t* 230. *Rai. III. Dendr. p.* 78 *n.* 3. 5) ob fructificationis partes ſimiles Anona maxima foliis laurinis glabris viridi fuſcis, fructu minimo rotundo viridi flavo, ſeminibus fuſcis ſplendentibus fiſſura alba notatis *Sloan. Cat. p.* 206, *Itin. p.* 172. *n. XXXVI. t.* 169. *f.* 2. *Rai. III. Dendr. p.* 79. *n.* 4. 6) ob petala ſex graſſa cum ſtylo in medio nigricante, calycem hexaphyllum & fructum meſpilum referentem Anona Curaſſavica fructu dulci &c. *P. Bat. Pr.* 312. *Rai III. Dendr. p.* 79. *n.* 6. 7) Ob calycem tetraphyllum & corollam tetrapetalam, vel corollam tetrapetalam duplicis ordinis, ſtamina plurima longiſſima Anona trifolia, flore ſtamineo, fructu ſphærico ferrugineo ſcabro minore, Alii odore *Sloan. Cat. p.* 205. *Itin. II. p.* 169. *n. XXXIII. Rai. III. Dendr. p.* 79. *n.* 7. Tapia *Marggr. p.* 98. *Piſ.* 140. *Plum. Pl. Am. p.* 22. *t.* 21. Nurvala *H. Mal. T. III. p.* 49. *t.* 42. Arbor Americana tryphylla &c. *Pluk. Phytogr. t. CXLVII. f.* 6. ubi figurae. 8) Anona foliis laurinis in ſummitate inciſis, fructu compreſſo ſcabro fuſco, in medio acumine longo *Catesb. II. p. & t.* 87. quae eſt Sloanea foliis oblongis integerrimis emarginatis *Linn. Sp. pl. p.* 512. *n.* 2. Praeterea excludenda etiam eſt. 9) Anona foliis lanceolatis fructibus trifidis *Linn Sp. Pl. p.* 537. *n.* 5. quae eſt Anona fructu luteſcente lævi, ſcrotum arietis referente *Catesb. II. p. & t.* 85. ut & *noſtrae t. V.* ad cuius ſpeciei ductum Anonae characterem compoſuiſſe videtur LINNÆVS, qui calycem triphyllum, petala ſex, quorum tria, alterna, interiora minora, & fructum unilocularem definit. Ipſe CATESBY *p.* 85. hanc, mancam tamen, ſuppeditat deſcriptionem, quoad huc pertinet, latine redditam: „ ſinguli flores „ conſiſtunt ex ſex petalis ex viridi albentibus, fructus creſcunt „ copulati tres & quandoque quatuor, quorum pulpae medium „ continet duobus ordinibus duodecim ſemina, ſingula tenui „ membrana diviſa „. Si autem floris icon addita accurate examinatur, adpingitur quidem non ſolum calyx exiguus triphyllus, verum etiam ordo petalorum exterior nonniſi ex tribus maioribus conſtat, ſed interior ordo minora eorum plura, non tamen ſufficiente accuratione diſtincta, repraeſentat. Si cum hac figura noſtra tab. V. confertur, praeter calycem tryphyllum in exteriori petalorum ordine iam quinque, in interiori vero ad minimum ſex, inaequalis tamen magnitudinis diſtinguuntur. Fructus interiorem ſtructuram & ſeminum ordinem noſtra figura addita accuratius declarat, quæ omnino duos ſeminum ordines, utrumque ex ſex ſeminibus ſecundum longiotudinem diſpoſitis compoſitum repraeſentat. Si denique ea conferantur, quae in explicatione huias tabulae ex EHRETI relatione *p.* 1. *b.* ſubiunximus, facile patet, floris delineationem debita accuratione repraeſentari haud potuiſſe. Hoc tamen utraque icon ſatis declarare videtur, hanc ſtirpem floris fructusque charactere ab illo reliquarum Anonae ſpecierum nimium differre, adeoque ſub uno eodemque genere comprehendi haud poſſe. Et quum reliquis antiquum Anonae nomen merito conſervatur, haec recens inventa ſpecies, alio nomine, forte Guanabani vel Cherimoliae iam uſitato, diſtinguenda erit. Ceterum, cum huius & illius familia nil plane commune habere Guanabanum lavenſem BONTII & Africanum ſeu Guineenſem PISONIS *Bontii hiſt. nat. & med. ind. oriental. p.* 155. & 156 (cuius poſterioris figuram eandem nomine Guanabani folio ficulneo etiam ſiſtit MVNTING. *Beſchr. der Aardgevv. p.* 129. *Phytogr. t.* 24.) probatione haud indiget. Stirpem noſtrae tabulae XLIX. ad genuinas Anonae ſpecies referendam eſſe, omni dubio caret; num vero iam deſcripta vel depicta, an nova ſit, ex ſequentibus patebit. Accepimus hanc effigiem hoc ſubſcripto nomine: Guanabanus Perſeae folio, flore intus albo exterius vireſcente, fructu nigricante, ſquamato, vulgo Cherimolia *Fevillée Iournal. des obſervat. phyſiques, mathematiques & botaniques &c. a Paris* 1725. 4. *p.* 24. *t. XVII.* Reperimus etiam in MILLERI Dictionarii Vol. II. a. 1740. edito, tunc iam ſtirpem eodem nomine Londini coli, quare idem nomen tabulae noſtrae adſculpendum curavimus; collata autem poſtea hac effigie cum illa Fevilliana, in foliorum figura & ſtructura deprehendimus notabilem inter utramque differentiam, & quum fructus figura atque ſtructura in noſtra imagine defuit, petivimus ex celeberrimo MILLE-RO, ut in his quoque cognoſcendis benevole nobis ſucurrat. Huic ergo humaniſſimo Viro referenda habemus, quae huius ſtirpis ſufficientem cognitionem nunc declarant. Miſit namque paullo poſt ad nos non ſolum novam Dictionarii ſui a. 1752. editionem, verum etiam fructum ipſum & in additis litteris omne ſolvit dubium. Citato Dictionarii loco hanc invenimus huius ſtirpis deſcriptionem latine redditam. *Copioſe colitur in Peru fructus gratia, & inde in Angliam translata ſunt ſemina, ex quibus aliquot ſoboles progerminarunt. Excreſcit in patrio ſolo in amplam arborem ramisque ſatis inſtructa eſt, qui ornantur foliis viridis ſplendentis coloris, illisque omnium reliquarum ſpecierum multo amplioribus. Fructus figura cordi ſimilis, exterior ſuperficies ſquamoſa & matura obſcuue purpurea eſt, carnem alit mollem & dulcem multis ſeminibus brunis mixtam. Hunc fructum Peruviani accenſent delicatiſſimis. Haec ſtirps in Anglia iam produxlt forem, nondum vero fructum.* Haec in litteris de 25. Ian. 1753. datis illuſtravit ſequentibus: *Haec Guanabani ſpecies, cuius imaginem paravit EHRETVS, ante paucos annos in noſtris hortis forem excluſit ſed nusquam in Europa fructum produxit, nec hunc maturum unquam vidi. Mitto tibi exiguum immaturum, cum paucis ſeminibus, differt autem haec ſpecies ab illa, cuius figura proſtat in P. FEVILLEE libro. Nomen* Cherimoliæ *Hiſpani referunt ad plurimas huius generis ſpecies.* Huius fructus accept, utut imperfecti, & ſeminis maturi, imaginem manu GABLERI noſtratis adpingendam curavimus *fig. e. f. g. h i.* in magnitudine naturali. Vt autem huius & Fevillianeae ſtirpis differentia ii quoque, quibus huius auctoris liber ad manus non eſt, eo facilius cognoſcere queant, iunximus ſimul tum fructum *fig. d.* tum folium a facie ſuperiori & inferiori *fig. k.* ex eodem, magnitudine eadem, delineatum, & ex deſcriptione addimus, folia eſſe ovalis

ovalis figurae apice obtuſo (*emouſſée*) in utroque extremo, eaque mediae magnitudinis eſſe 5½. pollicis longa & 3½. lata. brevius petiolata 4 vel 5. linearum &c; floris deſcriptio cum noſtro in omnibus convenit, exceptis unguibus purpureis, quorum nulla fit mentio; fructus pariter cordiformis, (cuius maturi magnitudo non indicatur) dicitur ſquamoſus, ſed cum depreſſionibus, (*enfoncemens*), unde potius tuberculorum idea oritur, qualia noſtrae figurae *e f g*. manifeſtant; ſemina 8. lin. longa, 4. lata & 2. craſſa, coloris Coffeæ ſimilis iterum a noſtris non differunt; maior ergo differentia inter utramque ſpeciem derivanda eſt ex figura, quam ex deſcriptione. Ceterum cum noſtræ ſtirpis foliorum magnitudine & figura conferri poſſunt Merian. t. III. Catesby. t. 64. Denique monemus, Anonam, nomen barbarum, a LINNÆO *H Cliff p.* 222. mutatum eſſe in latinum Anonam alius & ampliſſimæ ſignificationis: idem non obſervavit ille in generum definitione, iterum tamen in ſpeciebus & Vta generum editione.

TAB. L.

FICVS foliis ovatis integerrimis obtuſis, caule inferne radicato *Linn. H Cliff.* 471. *n.* 4. *Amœn. Acad. I.* 29. *n.* 10. *Spec. plant.* 1059. *n.* 4. *van Roy. Prodr. Fl. Leyd* 212. *n.* 4.

Ficus arboreſcens Bengalenſis folio ſubrotundo, fructu orbiculato, Pipal Bengalenſibus *Cat. H Beaumont.* 17. *Io. Commel H. Amſt I.* 119. *t.* 62. *Raii Hiſt. III. Dendrol.* 15. *n.* 2. *Boerh. Ind. alt. H. Lugd. Bat. P. II.* 258. *n.* 8. The roundiſh-leaved Bengal Fig. whit orbicular frait *Hill Hiſtory of Plants* 134. *n.* 4. *ſine deſcriptione & icone.*

Ficus Americana latiori folio venoſo ex Curacao, an Ficus Barbadenſium Ligonis 69. Tſjakela (forte) H. Malab. III. 87. t. 64 *Plukenet Phytogr. t. CLXXVIII. f.* 1. Peralu (forte) H. Malab. I. 49. f. 28. *Eiusd. Almageſt.* 144. *Miller Gard. Dict. edit. III. n.* 17. *edit. VI. n.* 22. ubi etiam vocatur the broad leav'd American Fig. & in deſcriptione the Banyan-tree ut & the bearded Fig-tree.

Ficus Malabarienſis folio craſſiuſculo maiori, fructu gemino intenſe rubente *Syen in notis ad H. Malab. I.* 50. *Caſp. Commel. Flor. Malab.* 28. b.

Per-Alu *Reed H. Malab. I.* 49. *t.* 28.

Expoſ. a. *a.* fructus a facie laterali; *b.* anteriori; *c.* umbilicus; *d.* facies ima cum eminentia *e.* pediculi vices gerente & tribus foliolis cincta; *f.* compages interna; *g.* ſemen cum petiolo ſuo.

Nota. Eodem nomine, quo ſtirpem hanc inſignivit IO. COMMELINVS, accepimus a. 1745. a D. EHRETO hanc effigiem, quæ Commelinianæ quoad ſola ſecundum delineationem, & quoad fructum (cuius delineatio ibi deficit) ſecundum deſcriptionem, exacte reſpondet. Synonyma ex LINNÆO locis cit. collegimus, quorum tamen tria ultima ipſe dubius adiecit. In PLVKENETI figura folia apicem verſus omnino ſunt paullo anguſtiora, atque illis, quæ Tſjakela habet, ſimiliora; ſed quum hæc ſtirps fructus proferat perexiguos & plures coagmentatos, eadem cum noſtra eſſe nequit; fructus autem a PLVKENETO nec deſcribuntur, nec delineantur. Per-Alu e contrario a noſtra ſtirpe non differt, niſi foliorum coſta non ſimplici, ſed triplici, quæ nota procul dubio variat, quemadmodum id quoque oſtendit figura Commeliniana; fructus vero notæ, diſpoſitio ſcilicet plerumque gemina raro ſimplex, magnitudo, figura globoſa, color intenſe tubeſcens ſeu incarnatus ſaturus, & foliola baſi ſubſtrata, noſtræ imagini optime reſpondent. RVMPHIVS *Herbar. Amboinenſ. P. III.* 145. *ſeqq.* deſcribit & *t. XCIII.* delineat Caprificum Amboinenſem, quam BVRMANNVS in nota p. 148. declarat pro eadem a LINNÆO definita & ſupra indicata ficus ſpecie; ſed quum illius non ſolum folia in mucronem abeant multo acutiorem, verum etiam fructus copioſi (in figura ab una facie 17. numerari poſſunt) petiolo communi, racemi inſtar, adhæreant; inſignis hæc differentia ſpecifica primo ſtatim intuitu manifeſta eſt. Ceterum auctores nondum conſentiunt, an, & quouſque, hæc ſtirps differat ab illa, quam ſuperiori ſæculo Ficus indicæ nomine & deſcripſerunt & delinearunt botanici, quos collegit LINNÆVS *Amœnit. Ac. I. p.* 27. *n.* 6 & ſecundum hos ſequentia huic ſtirpi tribuit ſynonyma: Ficus indica *I. B. I. p.* 145. *Aldr. dendr.* 434. *Ionſt. dendr.* 48. *Cluſ. exot. I. p.* 1. *fig. p.* 2. *Dalech. hiſt. Lugd. II.* 1853. Ficus indica Theophraſti *Dal. pharm.* 312. *Comm. Mal.* 28. *Tabern. hiſt.* 1370. Ficus indica arcuata *Park. theatr.* 1499. Ficus indica, Arbor radicum Indiæ *Chabr. ſciagr* 9. Ficus Indica, foliis mali cotoneæ ſimilibus, fructu ficubus ſimili in Goa *C. B. pin. p.* 457. *n. VIII. Tournef. inſt.* 663. The arched Indian Fig-tree, Arbor ex Goa ſeu indica *Ger. hiſt.* 1331. *emac.* 1514. Katou-Alou *Rheed. Mal. III. p.* 73. *t.* 57. *Rai. hiſt.* 1437. quibus addenda Ficus indica *Bod. a Stapel. comment. in Theophr. Ereſ. hiſt. plant. p.* 350. *b.* Ficus Indica folio mali Cotoneæ, fructu ficubus ſimili *Zanon. rar. ſtirp. hiſt. p.* 111. Fico dell' Indie Orientali *Id. ibid. t.* 77. Indiaanſchee Vygeboom *Neuhof. P. alt. p.* 141. *fig. ibid.* Ficus Malabarenſis, folio cuſpidato, fructu rotundo parvo gemino D. Syen *Pluk. Almag. p.* 144. *n.* 8. *Mill. Gard. dict.* ubi etiam the Malabar. Fig-or Indian God-tree (i. e. arbor deorum indica) appellatur. CLVSIVS *l. c.* eam primus deſcripſit & delineavit, verum non ex propria obſervatione, ſed ex relatione, quam a FABRICIO MORDENTE, Salernitano, accepit, ad quam etiam ipſa figura tantum efficta eſt. Secundum hanc deſcriptionem arbor evadit altiſſima, & truncum adquirit craſſiſſimum, quem trium virorum ulnæ vix apprehendere poſſent; ramos circumquaque expandit, fibras quasdam tenues deorſum mittentes, quæ, ubi terram attingunt, firmantur & veluti in novos arborum caudices tranſeunt, pari modo & quaſi in infinitum ſe ita propagantes, ut unica arbor interdum mille paſſus in ambitu occupet deſiſſimamque ſilvam efficiat, ſub qua incolæ, reſciſſis nonnullis truncis tenuioribus, concamerationes & umbracula facere ſolent, quorum umbram 800. aut 1000. viros texiſſe, auctor relationis ipſe vidit, immo terna etiam hominum millia ſub tali arbore latere poſſe adfirmavit. Folia ſuperne viridia inferne candicantia & lanugine pubeſcentia, comparantur illis mali Cotoneæ (quibus etiam ſubrotundis & ad apicem mucronatis ſecundum delineationem reſpondet figura & magnitudo) & fructus dicuntur extremi pollicis articuli magnitudine, colore foris & intus ſanguineo, granisque pleni, uti vulgares ficus, dulces quidem & edules, minus tamen grati ſaporis, qui naſcuntur in novellis ramis, qua parte illis adhærent folia, quemadmodum vulgares ficus. CLVSIVS porro ibidem ſollicite inquiſivit, num hæc ſtirps ſit illa ipſa, cuius Q. CVRTIVS, PLINIVS, STRABO & THEOPHRASTVS mentionem fecerunt, de quo non dubitat; ſed PLINIVS annotat, foliorum latitudinem peltæ Macedonicæ effigiem habere & fructum rarum eſſe, nec fabæ magnitudinem excedere, STRABO itemque affirmat, folia eſſe clypeo non minora, & ſecundum THEOPHRASTVM folium pelta non minus eſt, fructus vero valde parvus magnitudine ciceris, ficui ſimilis, ceterum ratus; CVRTIVS vero nullum alium characterem indicat, quam caudicum multiplicationem, id quod etiam de FERD. LOPEZ Magiu & PHIL. PIGAFETA Enzanda a CLVSIO pariter citatis notandum eſt; ex quibus facile cognoſci poteſt, in conciliatione horum auctorum magna adhuc ſupereſſe dubia, licet vegetandi modo omnino inter ſe conveniant. Quæ IO. BAVHINVS profert, iis a CLVSIO prolatis reſpondent, cum aliqua tamen eius cenſura. Hic figuram ex alio quidem auctore deſumſit, ſed a Cluſiana parum vel nihil differentem. IO. BODDÆVS a STAPEL primo occupatus fuit in THEOPHRASTI, PLINII, STRABONIS &c. deſcriptione rite interpretanda, deinde diſputavit contra eos, qui aſſerunt, hanc ficum fuiſſe arborem illam primis noſtris parentibus vetitam, denique CLVSII deſcriptionem & iconem, ceterum vero nil notu dignum addit. IONSTON, DALECHAMPIVS, TABERNÆMONTANVS, GERARDVS, PARKINSON & CHABRÆVS tum quoad figuram, tum quoad deſcriptionem, CLVSIVM tantum ſequuti ſunt, ſi excipias ultimum, qui ex THEOPHRASTO fructus magnitudinem cum cicere comparat, & folia ampliſſima clypeo non minora ſecundum STRABONEM deſcribit. ALDROVANDVS quidem THEOPHRASTI deſcriptionem adfert, ſed Opuntiæ ſeu Tunæ (quæ pariter Ficus indica vulgo appellatur) ſpeciei maioris iconem addit, monens, huic deſcriptionem THEOPHRASTI non convenire. A DALE *l. c. edit. Lugd. Bat.* 1739. 4. *n.* 3. vocatur Ficus indica Offic. cui omnia fere ſynonyma, quæ LINNÆVS indicavit, tribuit. C. COMMELINO *Flor. Malab. p. cit.* eſt Ficus indica Cluſii,

cui,

cui, præter Ficum Indicam *Io. & Casp. Bauh.* ut & Katou Alou *H. Mal.* fynonymum facit Ficum ind. Nieuh. & Arborem de Raiz Linfchoti (de quibus mox plura) & dubius addit, an fit Ficus arbor americana arbuti foliis non ferrata, fructu pifa magnitudine, funiclis e ramis ad terram demiffis prolifera *Pluk. Phytogr. t.* 178. *n.* 4. fed non folum huius figura monftrat folia a bafi ad mucronem acutum usque æqualis ferme expanfionis & figuris hactenus citatis anguftiora, verum etiam defcriptio in *Almageft. p.* 144. *n.* 6. addit, ea omnino effe glabra, inferne quidem albicantia, non lanuginofa; ob fructum porro pifo haud maiorem potius cum Tsjakela (de qua fupra iam egimus, quæque eft Ficus Malabarica femel anno fructifera, fructu minimo, Tsjahela dicta *Rai. H. II.* 1435. *n.* 4. *C. Commel. Fl. Mal.* 29. *a Linn. Amœn. I.* 30. *n.* 13.) quam cum Katou-Alou (de qua mox plura) coniungendam effe ftatuit. Nomen a CASP. BAVHINO propofitum procul dubio ad CLVSII (quem ut & reliquos auctores ab hoc allegatos citat) defcriptionem formatum eft, & TORNEFORTIVS alia non addit, quam quod PLVMERIVS ipfi adfirmaverit, eam ficus effe fpeciem veram. Katou-Alou & Per-Alou *H. Mal.* fecundum figuram parum ab invicem differunt: in utraque namque fructus plerumque bini fine petiolis coniugati crefcunt, & figura magnitudineque fibi & omnino articulo pollicis extremo pares funt, foliola tamen tria fructui huius fubftrata in illa deficiunt, & folia prioris ovata in mucronem productiorem & acutiorem abeunt, quæ fecundum defcriptionem fuperne glabra, atro - viridia, fplendentia, inferne albicantia & languinofa &c. funt, quum in pofteriori utraqua fuperficies tomentofa lanugine, averfa tamen denfiori, obducta fit. RAIVS in Katou-Alou defcriptione van REEDE fequutus eft, in fynonymis colligendis a LINNÆO non differt. Ficus Indica tiliæ folio, fubtus albo & villofo polyrhizos feu filamentis e fummis ramis ad terram miffis radicofa, a Plinio Theophrafto & Strabone defcripta *Pluck. Phytogr. t.* 178. *f.* 3. *Almag. p.* 144. *n.* 5. huc etiam referenda effet (reliqua enim fynonyma CLVSII & C. B. illi tribuit) nifi *Mantiff. p.* 74. fe ipfum correxerit & figuram citatam ad malvacearum plantarum claffem amandaverit, quibus tamen non obftantibus, eandem cum Ficu foliis cordatis fubrotundis integerrimis conferendam effe, indicat LINNÆUS *Spec. p.* 1059. *n.* 2. Quæ apud ZANONVM in altera eius pofthuma editione (quam CAIET. MONTIVS digeffit, latine reddidit fupplevitque) reperitur Ficus Indica, eius & complurium aliarum exoticarum ftirpium defcriptionem & iconem cum ZANONO communicavit MATTHÆVS a S. JOSEPHO, ille ipfe, quem egregie laudat van REEDE *in præfatione ad H. Mal. T. III.* Cuius defcriptio brevis hæc eft: „ Bare *feu* Kivil *arbor procera, maxima colitur veneratione* „ *a gentilibus idolorum cultoribus. Hæc in ramis radicos ad inftar* „ *comæ fert utrinque, quæ, ubi terram tetigere, eam penetrant, &* „ *ex pluribus radicibus veluti in unam collectis plantam novo caudice* „ *ditant. Rami quandoque maiores funt in medio, quam in extremitate aut initio. Vbi folia erumpunt, fructus etiam exortum trabunt* „ Malul *dicti: figura funt fimiles malis minoribus, folia vero fatis* „ *pinguiora funt, quam in Lauro regia, & in parte inferiori lenugine* „ *veftiuntur, quod etiam fructibus accidit: interior tamen pars ficui* „ *perfimilis, colorisque flavi, fectoque folio lac emanat.* „ cui defcriptioni etiam refpondet figura, ubi vero 2. 4. & 5. fructus coagmentati confpiciuntur. Commentator dubius quidem eft, an fit eadem CLVSII & THEOPHRASTI ficus; addit tamen, Katou-Alou *Malab.* fatis congruere Clufianæ defcriptioni & eandem videri, quam laudatus MATTHÆVS defcripfit. NIEVHOF *Gezantfchap aan den Grooten Tartarifchen Cham &c.* defcriptionem fuam a CLVSIO mutuavit, neque figura, quæ quidem alia eft, quam hactenus citatæ, ad naturam, fed ad defcriptionem facta videtur, nec debita accuratione, quam negligentiam plerumque peregrinatores botanica fcientia haud inftructi committere folent. Ne autem in his compilandis nimium prolixi fimus, hæc fufficiant, quæ fatis iam docent, plures ficus fpecies diftinctas auctores confudiffe ob folam illam per ramorum plurimos ftolones mirificam propagationem multiplicationemque, quum tamen hæc qualitas per multis communis fit, atque hinc neutiquam fufficiat ad defignandas plures varietates unius fpeciei, quam tamen fententiam fovere quoque videtur LINNÆVS *Spec. Pl. p.* 1060. *n.* 5. α. β. Probat autem hunc communem crefcendi modum præprimis van REEDE variis exemplis, nempe *H. Malab. T. I. p.* 45. *t.* 26. de Itry-Alu, *p.* 49. *t.* 28. de Per-Alu (quœ eft Ficus noftra Bengalenfis) & *T. III. p.* 69. *t.* 55. de Itti-Arealou, *p.* 71. *t.* 56. de Tsjerou-Meer-Alou, *p.* 73. *t.* 57. de Katou-Alou (quæ a IO. COMMELINO in nota addita pro ficu indica Clufii declaratur, & a LINNÆO *Spec. p.* 1060. *n.* 5. Ficus foliis lanceolatis petiolatis, pedunculis aggregatis, ramis radicantibus appellatur) & *p.* 75. *t.* 58 de Atti-Meer-Alou. Addimus, laudatum COMMELINVM in notis ad Itti-Arealou monuiffe, reliquas quoque Alou fpecies, nempe T. I. p. 43. t. 25. Atty-Alu (quæ eft Ficus foliis ovatis acutis integerrimis, caule arboreo, fructu racemofo *Linn. Amœn. Ac. I.* 39. *n.* 17.) & p. 47. t. 27. Arealou (quam pagani deo VISTVM facratam adorant, Chriftiani vero arborem diaboli appellant, quæque eft Ficus foliis cordatis integerrimis acuminatis *Linn. H. Cliff.* 471. *Fl. Zeyl.* 177. ubi etiam eadem dicitur Boghas, Budughaha, Budughas & Arbor Zeylanica religiofa, foliis perpetuo mobilibus *Herm. Muf. Zeyl.* 42. *Buum. Thef. Zeyl.* 29) eodem modo e ramis undique diffufis tenuia quædam filamenta deorfum mittere & veluti in novos arborum caudices tranfire, id vero SYEN in commentario ad hunc tomum non notaffe. Eorundem funiculorum ex ramis progeniem teftatur etiam PLVCKENET de fua Ficu Arbuti folio (quae fupra iam citata eft) & SLOANE de Ficu Indica maxima, cortice nigricante, folio oblungo funiculis e fummis ramis demiffis & radices agentibus fe propagante, fructu caprifico *Itiner. II. p.* 138. *n.* 1. *Rai. III. Dendr. p.* 15. *n.* 3. *Linn. Amœn. I. p.* 29. *n.* 8. & de Ficu Indica maxima folio oblongo, funiculis e fummis ramis demiffis, radices agentibus, fe propagante, fructu minori fphærico fanguineo *Sloane l. c. p.* 140. *n.* 3. *Rai. l. c. p.* 16. *n.* 5. *Linn. l. c. p.* 28. *n.* 7. quæ eft Ficus foliis lanceolatis intogerrimis *Linn. Spec. p.* 1060. *n.* 5. β. & fecundum eundem Ficus americana arbori foliis &c. *Pluck.* iamiam citata, Ficus citri folio fructu parvo purpureo *Catesb. Carolin. App. p. & t.* 18. Tfiela *Rheed. H. Mal. III. p.* 85. *t.* 63; fed in figura Catesbyana non folum folia ad bafin valde angufta &, ratione longitudinis, fupra medium præcipae multo latiora, verum etiam fructus tres quatuorve coniuncti, petiolis fatis longis inftructi, maiores & perfecte piriformes funt, quum Tfiela exiguos, pififormes, feffiles & folitarios, raro binos, per ramos difperfos monftret. Neque etiam de hac utraque legitur, quod ex ramis filamenta demittant; quum vero CATESBY fuam fpeciem & illam Theophrafti, Strabonis &c. pro una habeat, hoc facere haud potuiffet, nifi ad notiffimum illum multiplicationis modum peculiarem refpexiffet. Ceterum, quamvis van REEDE non de fingulis fupra indicatis fpeciebus, fed de fola Itti-Arealou annotaverit, quod fibræ ex ramis demiffæ novos caudices & hinc unica arbor vaftam filvam forment, & de Tfjerou-Meer-Alou, itemque de Katou-Alou, tantum notet, quod eodem modo, ac Itti-Areolou crefcant, de reliquis vero copiofas tantum fibras ex ramis defcendentes defcribat: vix tamen ullum fupereft dubium, quin hæc demum in novos caudices pariter transformentur: FABRICIVS certe apud CLVSIVM affirmat (quod fupra indicavimus) caudices hos omnes multiplicatos originem fuam trahere ex fibris eiusmodi tenuibus ramorum ad terram defcendentibus; has vero fibras non prius, quam poftquam arbor 40. vel 50. annos vixit, prodire, monuit idem van REEDE occafione Itti-Areolou: hinc facile contingere poteft, ut unum obfervatione effugiant, quæ alter annotavit, vel aliis obfervanda reliquit. De Per-Alu, feu Ficu noftra Bengalenfi, MILLERVS idem refert, quod CLVSIVS de fua fpecie & van REEDE de Itti-Area-lou, de Tfjernu-Meer-Alou & de Katou-Alou annotavit. A LINNÆO *Amœn. p.* 28. *n.* 6. producitur Ficus Malabarica fructu rotundo rubro, quam fub hoc nomine delineat HERMANNVS *M. f. f. Zeylanico* & ita defcribit: „ *eft* „ *arbor prægrandis, lacte plena, ramofa, ligno fpongiofo, cortice vi-* „ *renti. Folia rotunda, craffa, viridia, glabra, averfa parte ex* „*viridi*

„ *viridi cineraſcentia, ad tactum mollia ſ. lanuginoſa, nervoſa, petio-„ lis uncialibus. Fructus immediate ex ramis, ut in vulgari ſpecie, „ rotundi, ceraſi maioris magnitudine, rubicundi, ſummo circumſerrati „ umbilicati, ſeminibus parvis referti. Truncus arboris ſpatio bra-„ chiorum duorum hominum vix poteſt includi, videturque ex innumeris „ radicibus ſatis craſſis conflatus, demittit etiam ex ſuis ramis alias „ radices ſ. ramos ſine foliis & intra craſſos recta terræ fundum peten-„ tes. Hæc arbor latiſſime ramos ſuos diſpergit, ut ſub eius umbra „ plura hominum millia poſſint tegi. Vidi ſæpe ſub hac arbore gentiles „ macella celebrare, ibique omnium generum fructus vendere & eme-„ re.* „ His LINNÆVS addit: *ſed figura eſt perfecte ſpeciei* 10. (quæ eſt Ficus Bengalenſis) *an itaque hæ binæ diſtinctæ?* Nos ex his id tantum colligimus: ſi eadem eſt, confirmat hæc deſcriptio illam MILLERI, quatenus hic Bengalenſi ficui eandem truncorum multiplicationem tribuit; ſin alia, novum exemplum præbet huius vegetationis modi pluribus ſpeciebus communis. HVGHES tandem *natural hiſtory of Barbados p.* 174. the bearded Fig-tree (i. e. ficus barbara a plurimis filis ex ramis deſcendentibus ita dicta, ficum Bengalenſem deſcribens, ab initio ſtatim monet, varios auctores in deſcriptione huius ſtirpis erraſſe. Secundum ſuam deſcriptionem truncus veteranus ex multis ſibi invicem coniunctis potius compoſitus, quam ſimplex & individuus eſt, rami inæquali diſtantia emittunt plura filamenta chordis panduræ maioris ſubſtantia, forma & craſſitudine paria, quæ perpendiculari ſitu ad terram deſcendunt, &, quando aliquot pedum longitudinem adepta ſunt, pars ramo proxima in ſolidum lignum abit, dum interea inferior vaga, funiculorum ſeu filamentorum laxe contortorum inſtar, deorſum pendet, &, quando terram attingit, radices agit ſolidumque in lignum pariter mutatur, brevique tempore in molem creſcit inſignem ſuisque cum ſociis ramo, ex quo provenit, magnum incrementum affert, unde hic amplior redditur & alios ulterius tum lateraliter progredientes tum ſurſum erectos ramos excludit, qui, præſertim laterales, ſuis filamentis deſcendentibus novos truncos formant, & ſic porro ordine ſucceſſivo. Quando filamenta hæc ex ramis prope truncum proveniunt & in parva diſtantia ab eo radices agunt, aliqua eorum in ſuo incremento vegeto ſe coniungunt cum illo nunc ex parte, nunc ex toto, & ſic enormem truncum formant irregularem. Folia dicuntur polita & virore ſplendentia, quinque circiter pollices longa & duos lata, margine æquali & apice valde acuto. Fructui adſcribitur brevis petiolus & magnitudo parvorum ceraſorum. Vtinam auctor figuram addidiſſet accuratem, quæ ſæpius in hoc opere, ubi præ multis aliis inſertis maxime utiles eſſent, deſiderantur. Nihilominus ex hac deſcriptione fuſiori ſatis patet, & fructus & folia cum illis ficus Bengalenſis non convenire, & quum præterea huius ſpeciei truncus primarius ex collectione plurium coagmentatus deſcribitur, propius hæc ſpecies convenit cum illa, quam LINSHOTVS *Itinerario p.* 82. & *Orientaliſch Indien P. IV. c. IV. p.* 34. nomine Arvore de rays i. e. Wortelboom, deſcribit & delineat, cuius etiam fructus, qui in deſcriptione olivia ſimiles dicuntur, horumque petioli & folia Hugheſianæ deſcriptioni, quantum ex figura colligi poteſt, ſatis conformia ſunt: in Atti-Meer-Alou *van Reede H. Malab. III. p.* 75. *t.* 58? quæ in deſcriptione pariter Arvore de rajis ladranô a Luſitanis, & Woortel-vygh a Belgis, a RAIO vero *Hiſt. II.* 1438. Ficus Indica fibris ex ipſo trunco exeuntibus eique accreſcentibus augeſcens, appellatur, atque etiam foliorum & fructuum horumque petiolorum figura & magnitudine, ſecundum iconem, & trunci compoſitione ſecundum deſcriptionem his ſatis reſpondet. Quoniam vero HERMANNVS in ſua deſcriptione ſupra ex LINNÆO allata de caudicis compoſitione eadem refert, quum tamen illa ſtirps, foliorum & fructuum immediate ex ramis provenientium ratione longe aliam ſpeciem declaret: probabile videtur, caudicis ſtructuram tum regularem ex ſimplici trunco enatam, tum irregularem ex pluribus truncis compoſitam, cauſſis accidentalibus tantum adſcribendam eſſe propterea que pro nota ſpecifica haberi haud poſſe. Aliam præterea variationem indicat IO. COMMELINVS in nota ad Handir-Alou *H. Malab. III. p.* 77. *t.* 59. dum affirmat, hanc ſpeciem filamenta non e ramis, ſed e caudice, deorſum mitrere, quæ ipſi caudici adhærentia craſſiſſimum eum reddunt; num vero hæc fibrarum origo in aliis quoque ſpeciebus occurrat, annotatum haud legimus. Ex his fuſius hactenus expoſitis ſatis, opinamur, patet, quam plurima adhuc ſupereſſe obſcura pro ſpeciebus his perfecte diſtinguendis dilucidanda, atque hoc tantum a plurimis extra dubium poſitum eſſe, multas, ſi non omnes, ſpecies recenſitas peculiarem hunc per fibras ſeu funiculos ſe multiplicandi modum inter ſe habere communem. Neque tamen illum huic tantum ſtirpium generi proprium eſſe, docent alia exempla: Mangle enim arboris vegetandi modus, quem ex OVIEDO deſcribit CLVSIVS *loco ſæpius citato*, idem eſt, quæ tamen ſiliquas fert & proinde iam a IO. BAVHINO *l. c. p.* 147. *a.* recte ab hoc genere ſeparata & *ibid. L. XII. p.* 415. ad Caſſiæ genus relata eſt. Uviferam arborem Americanam per funiculos a ſummis ramis ad terram usque demiſſis proliferam *Pluk. Phytogr. t.* 237. *f.* 5. *Almag. p.* 394. ad aliud quam ficus genus referendam eſſe, ex figura quidem ſuſpicari liceret, & ex ſynonymis citatis omnino probari poſſet; quum vero hæc ſynonyma dubitanter tantum addita ſint, atque eorum auctores hunc vegetandi modnm taceant, eius genus incertum adhuc manet, uti etiam illius arboris, cuius IO. de LAET. *Deſcr. Ind. Occid. L. XVII. p.* 664. mentionem facit, eiusque folii fructusque iconem addit, & in deſcriptione refert e ramis eius pariter deſcendere certa filamenta, quæ, poſtquam terram attigerint, radices agunt & ramos veluti ſuſtentant. Sed, ne ulterior diſquiſitio tædium pariat, hic filum abrumpimus.

TAB. LI.

BROMELIA foliis aculeatis, racemo laxo terminatrici *Linn. H. Cliff. p.* 129. *Roy.* 25.

Bromelia foliis ciliato-ſpinoſis mucronatis, racemo terminali *Linn. Sp. Pl. p.* 285. *n.* 2.

Pinguin *Dill. H. Elth. p.* 320. *t. CCXL. fig.* 311,

Karatas foliis altiſſimis, anguſtiſſimis & aculeatis Plum. Nov. Gen. *Mill. Gard. Dict. Vol. II. a.* 1740. & *noviſſ. edit.* 1752. *Houſt. MSt.*

Karatas foliis altiſſimis, anguſtioribus & aculeatis *Rand. H. Chelſ. p.* 106. *n.* 387.

Expoſ. a. flos integer cum foliolo *b.* ovarium *c.* involvente; *d.* calyx trifolius non deciduus; *e.* corolla tripetala tubulatam mentiens; *f.* ſtamina tubi longitudine, a corolla & *g.* a calyce ſeparata; *h.* calycis ſegmenta ſeu folia tria ab ovarii vertice abſciſſa & a reliquis partibus ſeparata; *i.* petalum ad ovarii verticem ſeu receptaculum abſciſſum; *k.* ſtamen ſeu filamentum ſubulatum & anthera erecta ſagittata filamento longior; *l.* ſtylus brevis cum capitulo maioris trigono ſeu tribus ſtigmatibus; *m.* capitulum transverſe ſectum; *n.* fructus maturus ſiccus; *o.* idem ex maceratione tumidior; *p.* eius transverſe ſecti amplitudo, ubi corticis craſſitudo & pulpa trifariam diviſa; *q.* ſemina matura, *r.* in magnitudine aucta.

Nota. Auctores citatos diverſis his nominibus indicare unam eandemque plantam, dubio caret, quia alia ſpecies Londini hucusque non culta eſt, & plusquam probabile videtur, LINNÆVM ſuum characterem ad DILLENII ductum formaſſe. Nomine a LINNÆO *H. Cliff.* huic ſtirpi adſcripto accepimus noſtram imaginem. Dilleniana imago differt a noſtra ſcapo in ramos iam explicato, itemque floribus clauſis ſeu minus explicatis, ſtaminibus paullo minoribus & antheris albidis. Ille porro annotat, folia eſſe 2. 3. pedes & amplius longa, 1. $1\frac{1}{2}$. vel 2. uncias lata, (MILLERVS folia 3. vel 4. pedes longa deorſum flexa definit) & ſumma coloris obſcure rubri; petala non cadere, ſtamina petalis inferius connaſci. Fructum (qui manu BAVRENFEINDII noſtratis adpictus eſt & non ad hanc, ſed aliam ſpeciem pertinet) celeberrimus COLLINSONVS benevole nobiscum communicavit hac informatione: *aliam Pinguin producere fructum unicum multo minorem & breviorem* (qualem DILLENII figura repræſentat) *aliam maiorem & longiorem*, cuius patriam vero non addidit. Apud PLVMERIVM Karatas & Bromelia duo diſtincta conſtituunt genera. Priori *p.* 10. adſcribitur flos monopetalus infundibiliformis & trifidus, qualis etiam ab illo *tab.* 33. *fig. a. a.* pingitur, calyci inſidens, qui *fig. b.* methodo Tournefortiana ovarium repræſentat cum vertice vix diviſo, in fructu vero maturo *fig. c.* ſatis conſpicuus & ad baſin usque ter ſectus & perſiſtens delineatur; fructus dicitur conicus carnoſus in tria veluti loculamenta diviſus & talis etiam *fig. c. e.* pingitur, ut & *fig. f.* ſemen oblongum. Additur denique, fructum contectum eſſe membrana in quatuor partes ſeſſili (forte fiſſili) qualem *fig. d.* ſed ſimul fructus figuram nullo modo cum *fig. c. e.* comparandam repræſentat. Staminum & ſtyli conformatio in deſcriptione & figuris omittitur. Poſteriori, ſeu Bromeliæ, *p.* 46. tribuitur flos roſaceus ex tribus pe-

petalis conſtans in orbem poſitis, quorum totidem, ſed erecta *tab.* 8. *fig. a. a.* & unicum *fig. b.* ſeparatum ſiſtit, calyci inſidens qui *fig. a. a.* repræſentat ovarium tribus coronatum foliolis, quæ ſecundum *fig. d* totum fructus ambitum quaſi inveſtiunt; fructum deſcribit ovatum, in tria loculamenta diviſum, cui vero deſcriptioni *fig. e. e* minime reſpondet, ſemina potius longiuſcula & fere cylindracea, uti deſcribuntur & fig. *e. e. f.* delineantur, circa axin denſiſſime in orbem collecta & neque per longitudinem neque per latitudinem fructus ullo modo diviſa repræſentat, ſtylum ſimplicem erectum, corollæ ferme longitudinis, cum ſtigmate globoſo delineat *fig c.* Ex his facile patet, quam difficulter huius utriusque generis characteres & inter ſe & cum noſtra ſtirpe comparari poſſunt, niſi Bromeliæ fructus & Karatæ floris ſtructura vitioſe delineata ſit. Eadem procul dubio moverunt MILLERVM atque HOVSTONVM (ſecundum huius autographum, quod a MILLERO accepit, & transſcriptum ad nos miſit EHRETVS) ut eam opinionem alant, PLVMERIVM Caraguatæ ſuæ florem eadem tabula, qua Karatas depingitur, delineatum, huius flori ſubſtituiſſe & vice verſa; ſed poſito hoc, hic Caraguatæ flos, ob ovarium intra corollam & calycem reconditum, & ſtylum longiſſimis ſtaminibus adhuc longiorem, minus adhuc ſimilis eſt illi noſtræ ſtirpis. Ceterum, quod ex eodem HOVSTONI MSto reſcivimus, huic auctori ſynonyma ſunt Karatas foliis altiſſimis anguſtiſſimis & aculeatis *Plum.* Caraguata acango *Piſ.* & Aloe americana fructu dulci & acido pruno ſimili *Moriſ.* DILLENIVS indefeſſus ſtirpium indagator, ſuam plantam cum tribus Bromeliæ ſpeciebus a PLVMERIO delineatis conferens, in nulla earum ſimilitudinem invenit, quam in illa, quæ ab ipſo vocatur Bromelia pyramidata, aculeis nigris; ſed ſimul monet, quibus notis inſignibus e contrario differat: neque etiam in Karatæ eiusdem (cuius figura, quod ſimul notat, inter eius delineationes deſideratur) foliorum definitione & floris fructusque charactere eandem plane conformationem invenire potuit, tandemque addit, hoc tantum ſibi conſtare, ſuam plantam & Ananam Americanam ſylveſtrem alteram minorem, Barbados & inſulæ Iamaicæ noſtratibus colonis Pinguin dictam *Pluk. Almag. p.* 29. *Phytogr. t. CCLVIII. f.* 4. eſſe eandem, hanc vero ad iuniorem plantam minore quantitate & ſine floribus factam eſſe, nec ſe meminiſſe, eius aliam vel cum vel ſine floribus iconem proſtare Id nobis etiam contigit auctores varios evolventibus. 1.) Mexocotl ſeu Maguei Prunorum *Hernand. L. VIII. c. XV. p.* 275., ſecundum deſcriptionem & iconem inter ſe collatas, habet ſuper caule tereti ſeu rotundo, brevi & craſſo folia Ananaſæ ſimilia fulva ac veluti marcida, non admodum longa, ſatis tamen lata & repanda; eorum medium occupant numeroſi fructus in amplum corymbum, quaſi hemiſphæricum, denſiſſime collecti, ſiguli prunis vel glandibus ſimiles, oblongi utroque extremo anguſto & ſuperiori bifido vel trifido, ex candido pallescentes, dulces & acidi, edules & ſucco pleni grati ſaporis; ſemina ſunt principio candida, poſtea nigra obrotunda & duriuscula; radix fibrata craſſaque eſt. Eadem deſcriptio proſtat apud RAIVM *Hiſt. T. II. p.* 1200 *n.* 3. & NIEREMBERGIVM *Hiſt. naturæ p.* 301. *c. XV.* ſed figura omiſſa eſt: eandem deſcriptionem repetit quoque de LAET ex Fr. XIMENE in annotationibus ad MARGGRAVII *Hiſt Braſ. p.* 88. ut & MORISO *H. O. II. p.* 418. *n.* 8. *& S. IV. t.* 22. *f.* 7. ubi nil novum, præter nomen; male autem ab ipſo nominatur Aloe America fructu dulci & acido multiplici prunis ſimili. 2.) Karouata de LAET. *nov. orb. ſeu deſcr. Ind. occid. L. XVI. c. XII. p.* 614. folia habet ulnam fere longa & duos pollices transverſos lata, Ananaſæ craſſiora, & ſcapum e medio erumpentem, cui circiter 2. palmas ſupra ſolum confertim adnaſcuntur 50. & interdum longe plures fructus digitalis longitudinis, pyramidis triangularis in modum, intus atque extus flaveſcentes, quorum ſatis recentium ex inſula Tabago acceptorum unum integrum, alterum per longitudinis medium (ſed non transverſe) ſectum, pingendum curavit, (qui deſcriptioni reſpondet) cuius interior ſubſtantia dicitur ſpongioſa plurimis ſeminibus minutis plena, optimi ſaporis & palato grati. Floris & fructus interioris conformationis nulla fit mentio. 3.) Caraguata *eiusdem L. XV. c. X. p.* 565. dicitur carduorum ſpecies, fructum ferens flavum, qui digitum longus eſt & crudus ori obiectus labia excoriat. 4.) Caraguata acanga PISONIS *Hiſt. Braſ. p.* 111. folia habet in ſpeciem gladii mucronata prælonga, utrimque ſerrata aculeisque atrocibus munita; fructus intimo gremio occultat digitum longitudine & craſſitudine adæquantes, coloris intus & extus albi ad flavum inclinantis, ſemina rotunda & nigricantia in carne ſpongioſa ſucculenta aciduli ſaporis foventes, & ſi uberius ſumuntur, fauces excoriantes. Figura, quæ additur, eſt vilis copulam tantum exhibens foliorum, quæ, ratione magnitudinis imminutæ, ſatis longa & anguſta ſunt. Additur fructus integri & diſſecti, naturalis magnitudinis, figura, quæ illa ipſa eſt de LAET. n. 2. qui notas in hunc librum addidit. Huius plantæ eandem deſcriptionem easdemque figuras exhibet PISO *de Ind. utriusque re med. & nat. p.* 191. ubi vero addit, proxime ad terram provenire multos flores iuxta ſe in orbem poſitos, ex cæruleo purpureos & in medio alba ſtamina habentes, quemlibetque florem, digitum longum, conſtare tribus foliis. Hac cum deſcriptione convenit quoque Caraguata acanga MARGGRAVII *ibid. p.* 88. & RAII *Hiſt. II. p.* 1200. *n.* 12. ubi folia dicuntur 7. aut 9. pedes longa, ſesquidigitum lata & fructus 5. digitos longus. Eandem recenſet porro SLOANE *Cat. p.* 118. *Itin. I. p.* 248. ubi nullam deſcriptionem iungit, ſed, addito nomine Penguins, tantum monet, ſe aliorum deſcriptioni nil notabile addere potuiſſe. Ceterum PISONIS figuram malam declarat pariter ac illam HERNANDESII, ſi eadem eſt, quam ille intelligit, ut putat de LAET, quibus ſubiungit, deſcriptionem in omnibus convenire, excepta caulis brevitate. Ab eodem *Itin. T. II. p.* 379. huic, ut ſynonymum, additur Karatas foliis altiſſimis, anguſtiſſimis & aculeatis *Plum. p.* 10. Eiusdem PISONIS figuræ foliorum (omiſſa illa fructus) in *Muſ. Wormian. p.* 193. male iungitur Caraguatæ deſcriptio, quæ cum Aloes Americanæ mucronato folio propius convenit, & nihilominus *ibid. p.* 205. *ſeq.* declaratur pro Karouata de LAET ſuperius n. 2. indicata, cuius auctoris vero nomen tacet, licet hoc loco, iisdem verbis eius deſcriptionem, a priori plane alienam, transſcripſerit. 5.) Pengvvin, Latinis Karatas HVGHES *nat. hiſtory of Barbados p.* 232. foliis gaudet 9. pedes longis & 2. pollices latis inſtructisque ad latera acutis & uncinatis ſpinis ſesqui pollicem diſtantibus. Hæc denſiſſime probe terram collecta ambiunt coronam circularem ad pedis diametrum amplam; inde excreſcit corymbus fructuum arctiſſime coniunctorum, qui ſinguli 4. circiter digitos longi & 1. lati, utroque extremo acuti, in medio quadrangulæ figuræ & exterius ex albido luteoque vireſcentes ſunt; ſemina continent innumerabilia parva plana, & pulpæ albæ ſapor acris eſt. Floris nulla fit mentio & figura, uti in plerisque aliis ſtirpibus deſcriptis, ubi utiliſſimæ fuiſſent, deſideratur. 6) Supereſt alia Caraguata MARGGRAVII *p.* 86. quæ eâdem foliorum figurâ PISONIS ſupra n. 4. citatâ repræſentatur, licet alia plane decriptio ei iungatur, ſecundum quam caulis 2. circiter pedes longus eſt, ad quem bina & bina capitula poſita ſunt, in ſummitate autem plerumque quinque, figurâ ut Cinaræ, magnitudine nucis iuglandis, ex craſſis atque aculeatis foliolis conſtantia, elegantis coloris incarnati, quæ iisdem verbis leguntur apud RAIVM *Hiſt. II. p.* 1199. *n.* 10. Eadem deſcribi videtur a PISONE *Hiſt. Braſ p.* 112. conf. *idem ibid. p.* 88. ut & *Hiſt. Ind p.* 196. ubique ſine figuris. Sed hæc ſtirps, ob fructus ſingularem & plane aliam conformationem, hic prorſus excludenda eſt, & convenire videtur cum illa, quæ ab alio vocatur Ananas ſylveſtris, de qua conf. PISO *l. c. ſub finem cap XXXVII. p.* 196. Caraguatæ altera ſpecies de LAET. *p.* 565. Nana brava MARGGR. *p.* 33. Anana ſylveſtris *Park. Th.* 1626. Ananas ſylveſtris *Munt. Phyt. p.* 28. *t.* 135. Ananas ſylveſtris Acoſtæ *Hiſt. Lugd. II.* 1871. Ananas ſylveſtris folio Aloes, fructu cupreſſino *I. B.* 111. 96. *Rai. II.* 1333. Ananas ſylveſtris Braſiliana Kerbita vulgo P. B. P. *Pluk. Alm.* 29. *Phytogr. t. CCLVIII. f.* 3. Kaidà *H. Mal. T. II. t.* 1. *Rai. II.* 1442. His omnibus hactenus citatis, utut debita accuratione haud deſcriptis vel delineatis, rite ponderatis, ſalva aliorum ſententia concludimus ſequentia: 1.) Si Plumerianæ Bromeliæ fructus delineatio ſecundum eius deſcriptionem interpretanda vel emendanda eſt (quod omnino veroſimile videtur) Dilleniana & noſtra planta eſt huius ſpecies, ſed alia, quam quas PLVMERII delineationes a DILLENIO examinatæ exhibent; nihilominus tamen LINNÆI ſpecifico nomine indicato recte ſalutatur. 2) Si Plumerianæ Karatæ flos monopetalus (qualis etiam in noſtra figura *e.* primo intuitu apparet ob

tubi

tubi ſegmentorum arctiſſimam unionem) non eſt, ſed tripetalus: haec & Bromelia, docente LINNÆO, unum idemque genus omnino conſtituunt, nec dubium movet huius fructus figura *d.* cum quatuor tegumenti partibus repraeſentata, quia, ut ſupra iam monuimus, haec figura ſuſpecta eſt & reliquis *c. e.* minime reſpondet. 3.) Quia non ſolum Caraguatae acangae ſupra n. 4. citatae flos deſcribitur tripetalus, verum etiam huius & Karouatae (n. 2.) fructus delineatio, eiusque ſecundum longitudinem, craſſitudinem figuramque deſcriptio (in quibus etiam reſpondet fructus Pen-gvvyn n. 5. ſi excipias figuram quadrangulam forte non ſatis accurate obſervatam) cum noſtro fructu *fig. n. o.* depicto penitus convenit, adeoque hic pro uno eodemque cenſendus venit; huius autem pulpa trifariam *fig. p.* diviſa eſt, hae ſtirpes ad Bromeliae genus referendae ſunt. 4.) Quia harum ſtirpium n. 4. 5. fructus plurimi ad caudicis ſummitatem in foliorum gremio, ſine ſcapo notabili, corymbi hemiſphaerici ampli in modum arctiſſime inter ſe colliguntur: oritur inde nota ſpecifica, quae eas a noſtra ſtirpe diſtinguit. 5.) Quia Mexocotl n. 1. hac nota quidem convenit, ſed fructu & foliis multo brevioribus latioribusque differt: haec iterum ut alia ſpecies, vel ſaltem ut antecedentis varietas, diſtinguenda videtur. Ceterum num hucusque ſic dictae Karatae ſpecies omnes floribus indeque prognatis fructibus in corymbum collectis ſpecifice ſe diſtinguant ab illis Bromeliae, aliis, quibus occaſio favet, diſquirendum commendamus, & hoc unicum adhuc monemus, Plumerianae Karatae foliis altiſſimis & anguſtiſſimis optime reſpondere Caraguatam n. 4. & Pen-gvvyn n. 5. foliis 7. vel 9. pedes longis & 1. vel 2. pollices latis; valde vero differre fructus figura, quae in his propter longitudinem & utrumque extremum anguſtum quaſi fuſiformis eſt, quum illa, propter longitudinem minorem & extremum inferius anguſtum ſuperius vero amplum rotundumque, conica recte dicitur.

Mantiſſa. Hactenus deſcriptio atque Hiſtoria haec calamo exarata & typis excuſa iam eſt, quum a. 1751. decuria quinta in publicum prodiit, id quod philyra antecedens p. 22. monſtrat: nunc adhuc iungimus haec pauca. 1) DILLENIVS in ſua huius plantae deſcriptione affirmat „ eam & illam, quae a PLVKNETIO vocatur „ Ananas americana „ ſilveſtris altera minor Barbados, & inſulae Iamaicae „ noſtratibus colonis Pinguin dicitur *Almag. bot. p.* 29. eſſe „ eandem; eius figuram vero *Phytogr. tab.* 258. *f.* 4. ad „ iuniorem plantam minore quantitate factam eſſe ſine floribus, „ nec aliam eius vel cum vel ſine floribus iconem proſtare „ ſe meminiſſe. „ 2) Anno 1756. prodiit cel. BVRMANNI Plantarum Americanarum faſciculus tertius, continens plantas, quas olim CAR. PLVMIERIVS detexit eruitque, atque in inſulis Antillis ipſe delineavit, ubi tab. LXII. LXIII. LXIV. tres Bromeliae figurae ſiſtuntur, ex quibus nulla omnino (ut DILLENIVS ex Architypi inſpectione iam monuit) cum noſtra figura convenit, neque etiam in reliquis tabulis Karatae eiusdem icon occurrit. 3) A. 1759. evulgata eſt cl. MILLERI Dictionarii hortulanorum ſeptima editio, ubi, ut antea, Bromelia & Karatas tanquam genera diſtinguuntur, & huius unica, illius vero duae ſpecies recenſentur, ex quibus nulla noſtrae reſpondet. Coepit quidem laudatus vir, memoratum dictionarium ſuum deſcriptionibus atque figuris plantarum ad illud pertinentium (titulo: *Deſcription of the figures of Plants adapted to the Gardeners Dictionary*) egregie illuſtrare; ſed inter illas, quae ad noſtras hucusque pervenerunt manus, plantae, de quibus nobis ſermo eſt, non occurrunt.

Atque haec ſufficiant ad declarandum, quam difficile ſit, imperfectas deſcriptiones aeque ac figuras citatas inter ſe comparare.

Ceterum monemus, nos quidem aliquot huius collectionis plantas paullo fuſius expoſuiſſe otio & animi alacritate gaudentes; poſtquam autem officiorum publicorum functiones in dies ſe cumularunt & aetas ingraveſcere coepit, occupationes has ſuccifivas per VII. Annos mittere coacti ſumus, licet decuriae ſextae tabulae omnes iam pridem paratae fuerint. Vt autem earum continuationem deſiderantibus noſtram propenſionem declaremus, iisdem nunc denuo nos accingimus, ea tamen differentia, ut tabularum ſequentium expoſitiones maximam partem ea ratione, quam primum obſervavimus, proſequamur, cumprimis quia comperimus, nec illam reſtrictam expoſitionem diſplicuiſſe illis, qui hoc opus ſibi compararunt. Eadem ratione nunc pergentibus nobis ſpes inſuper affulget, reliquas decurias, Deo iuvante, citius abſolvi poſſe, usque dum harum plantarum ſelectarum Centuria completa ſit, quarum tantus numerus iam paratus ad manus eſt.

TAB. LII.

IXIA foliis enſiformibus, floribus remotis *Linn.* |*H. Vpſal.* 16. *ſpec.* 36. *n.* 2. *Ph. Mill. diction. edit. VII.*|

Ixia Chinenſis (nomen triviale Linn. ſpec. l. c.) *Io. Gottbilf Mülleri ſpec. plantar. t.* 3.

Bermudiana iridis folio maiori, flore croceo eleganter punctato *Krauſ. Ind. plantar. p.* 25. *cum icone Eiusd. Catal. arbor. frut. & herbar. p.* 7. *n.* 134.

Balemcanda - Schularmandi *Rheed. H. Malab. XI. p.* 73. *t.* 37.

Gladioli affinis Malabarica, flore flavo, maculis rubris interſperſo *Commel. in not. ad H. Malab. l. c. p.* 74. *Eiusd. Flor. Malabar. p.* 33. *b.*

Expoſ. *a. a. a. N. I.* ſpathæ, *b. b. I. II.* flos apertus a facie interiore ſeu ſuperiore, *c. c. c. I. II.* tria petala interiora, exterioribus paullo longiora, latiora & teneriora (uti in omnibus ſic dictis floribus liliaceis, quod iam in *Commercio litter. Norimb. a* 1743. *p.* 286. indicavimus & ill. HALLERVS in ſuo tractatu *de Allii genere naturali p.* 5. & 17. nota *a*, confirmavit) cum maculis ſaturate purpureis ad unguem latioribus, *d. II.* flos apertus a facie exteriore ſeu inferiore, *e. e. e. I. II.* tria petala exteriora, interne ſimilibus maculis, externe vero nervo herbaceo notata, *f. I. II.* ovarium ſeu germen trigonum, *g.* idem transverſe ſectum, *h. I. II.* veſtigia petalorum abſciſſorum, *i. i. I. II.* tria ſtamina, *k. II.* ſtamen ſeparatum, nempe filamentum ſubulare cum anthera biloculari lateraliter dehiſcente a facie interiore, *l. II.* a facie exteriore, *m. n. II.* eadem in magnitudine aucta, *o. I. II.* anthera transverſe diſſecta, ut bini eius loculi filamento adhaerentes compareant, *p. I. II.* ſtylus cum tribus ſtaminibus ovario inſidens, *q. II.* idem in magnitudine aucta, *r. I.* ſtyli ſtigmata quatuor, *r. II.* ſtyli cornicula tria, *s. II.* eadem in magnitudine aucta, *t. II.* eadem a facie ſuperiore recta, *u. II.* pericarpium trigonum maturitati proximum cum reliquiis floris marcidi, *x. II.* idem transverſe ſectum eiusque tria loculamenta cum ſeminibus nondum maturis, *y. y. y. I. II.* pericarpium maturum trifariam dehiſcens, *z. II.* axis, cui ſemina adhaerent, * *II.* ſemen ſeparatum cum filamento axi adhaerente.

Nota. Hanc picturam Dn. EHRETVS a. 1743. ad nos miſit & nominavit Siſyrinchium africanum Iridis folio flore aurantio maculis purpureis adſperſo petalis aequalibus *Miller.* Sed MILLERVS in ſexta ſui dictionarii editione recenſet quidem Siſyringii quinque ſpecies, noſtra vero inter illas non occurrit, & in ſeptima editione ſolummodo noſtram ſpeciem Linnaeano Ixiae nomine adducit, a Siſyringio diſtinguit & utrique generi peculiarem characterem tribuit; addit quidem, hanc Ixiam eſſe Siſyrinchium *Comm. Hort. Amſt.*; ſed IO. COMMELINVS in prima citati horti parte tres quidem deſcripſit & delineavit Siſyrinchii ſpecies, quarum vero nulla cum Ixia noſtra convenit: CASP. COMMELINVS autem neque in altera huius horti parte, neque in ſuis Praeludiis botanicis, neque etiam in horti medici Amſtel. plant. rarior. & exot. Siſyringii ullam mentionem facit.

Quum poſt obtentam EHRETI picturam *N. I.* occaſio nobis data eſt, hanc ipſam plantam colendi, nonnullas obſervavimus differentias, quas figuris *N. II.* addidimus; ſtyli namque ſtigmatum quatuor *r. I* loco, cornicula tria *r. II*; floris colorem multo rubicundiorem, qui flavus in H. Malabarico deſcribitur, & in imagine Ehretiana pingitur; itemque ſeminum colorem non pallidum ſed plane ex atro ſplendentem. An hæc indicene differentiam conſtantem? an maiorem vel minorem maturitatem? an varietatem ex climate aut cultura mutabilem? experientia confirmandum eſt.

Haec ipſa planta egregie iam delineata & deſcripta eſt in H. Malabarico, ſed ſecundum deſcriptionem magnitudine (quæ hominis ad altitudinem, procul dubio ex climatis benignitate, aſcendens dicitur) noſtram multum ſuperat, flores etiam in delineatione, probabiliter ſecundum omnes ſtirpis partes imminuta, maiores apparent: ceterum in omnibus convenit cum noſtra. Praecipue autem laudanda eſt figura nativis coloribus

ribus illuſtrata, quam P. G. MVLLERVS in ſua *plantarum Decade prima*, (num plures atque etiam huius Decadis deſcriptiones acceſſerint, nos haud comperimus) *Berolini* 1757. *in fol. reg. edita*, exhibuit, quaeque noſtris obſervationibus ratione floris ſeminumque coloris & ſtigmatum numero diviſioneque reſpondet. Neque KRAVSII icon a natura recedit, etſi pro libri norma multo imminuta ſit: in qua pariter tria tantum ſtigmata diviſa delineantur, ut ideo vero ſimile ſit, hanc partem exemplaris Ehretiani monſtroſe conformatam fuiſſe.

TAB. LIII.

INDIGOFERA ſcapo recto, foliorum pinnis oblongis, ad apicem obſcure acutis incanis, florum ſpicis erectis, floribus confertis, leguminibus teretibus erectis glabris.

Expoſ. *a.* flos in magnitudine naturali a facie anteriore, *b.* poſteriore, *c. d.* in magnitudine aucta, *e.* calyx, *f.* vexillum, *g. g.* alae, *h.* carina, *i.* ſtamen ſolitarium, *k.* reliquorum ſtaminum diadelphiorum vagina communis, ex qua eorum antherae prominent, *l.* ſtylus brevis, ſeu germinis apex cum ſuo ſtigmate, *m.* legumen rectum, *n.* aliud paullulum incurvum, *o.* legumen ablata valva altera cum ſeminibus in ſitu ſuo, *p.* ſemen exemtum, *q.* valva ſeparata a facie interiore.

TAB. LIV.

INDIGOFERA ſcapo recto, foliorum pinnis ovatis, ad apicem obtuſis glabris laete virentibus, florum ſpicis erectis, floribus ſparſis, leguminibus teretibus pendulis incurvis ſubhirſutis.

Expoſ. *a.* flos a facie anteriore, *b.* vexillum, *c. c.* alae, *d.* carina, *e.* calyx cum ſtamine ſolitario & reliquis diadelphiis, *f.* germen cum ſtylo brevi & ſtigmate obtuſo, *g. g. g.* legumen pendulum, *h.* idem ablata valva altera cum ſeminibus denudatis, *i.* valva ſeparata a facie interiore, *k. k.* ſemina ſeparata.

TAB. LV.

INDIGOFERA ſcapo infirmo, pinnis oblongis pallide virentibus glabris, pedunculis ſpicae longiſſimis, floribus laxe diſpoſitis, leguminibus compreſſis brevibus gibboſis ſubaſperis diſpermis.

Expoſ. *a.* flos a facie anteriore, *b.* vexillum, *c. c.* alae, *d.* carina, *e. f.* ſtamina diadelphia & ſolitarium, *g. g. g. g.* legumen compreſſum gibboſum, *h.* idem altera valva ablata cum binis ſeminibus denudatis, *i.* altera valva ſeparata a facie interiore, *k. k. k.* ſemina exemta.

Nota. Harum trium tabularum LIII. LIV. & LV. picturas iam a. 1748. a Dn. EHRETO obtinuimus, ſed ſine leguminum figuris. Primae LIII. ſubſcripſit nomen Providence Indigo, foliis argentei coloris, cui hoc peculiare phoenomenon addidit, quod in floribus maturis, ſi alarum vel carinae extremitates tanguntur, hæ illico a ſe invicem diſſiliant ſtaminumque vagina ſimul ſe erigat, quod iucundum ſpectaculum ipſe ſaepius repetiit. Secundam picturam LIV. ſignavit Quatimalo Indigo foliis ſaturate viridibus. Tertiam LV. Indigo Caroliniense ſilveſtre perenne. Legumina deinde nobiſcum benevole communicavit Dn. MILLERVS, quae ſingulis his tabulis adpingenda curavimus, ſed tantum coniecturantes, quia eadem alio nomine ſpecifico ſignata erant. Primum ſcilicet inſcribebatur Indigofera caule fruticoſo perenni, foliolis ovato acutis incanis, floribus ſpicatis, leguminibus teretibus erectis; ſecundum Indigofera caule fruticoſo, foliis ovatis incanis, pedunculis multifloris, leguminibus pendulis incurvis falcatis; tertium Indigofera radice reſtibili, caule ramoſo, pedunculis multifloris, foliolis ſubrotundis glabris, leguminibus articulatis. Ex primae ſpeciei ſeminibus ſatis prodiit planta toto habitu tabulae LIII. reſpondens, ſed ad ſiliquas producendas non perveniens: reliquarum ſemina non germinarunt.

Laudatus MILLERVS in ſexta Dictionarii ſui editione tres indicavit ſpecies, 1) Anil ſive Indigo Americana, ſiliquis in falculæ modum contortis *Marchant. Mem. Ac. Reg. Sc.* 1718. the true Indigo &c. cuius figura colorata eodem nomine occurrit inter figuras ſuas publicatas (quarum titulum generalem vid. ſupra in Mantiſſa notæ ad tab. LI.) ubi pro ſynonymo eius iungitur Emerus americanus ſiliqua incurva *Tourn. I. R. H. p.* 650. *t.* 418. 2) Anil ſive Indigo americana fruticoſa argentea, floribus e viridi purpureis, ſiliquis falcatis. The vvild Indigo, or Guatimalo Indigo. Coluteæ affinis fruticoſa, argentea floribus ſpicatis e viridi purpureis ſiliquis falcatis *Sloane Cat. Iam. p.* 142. *Itinerar. II. p.* 37. *t.* 176. *f.* 2. ubi inter ſynonyma quæritur: an Colinil *H. Mal. I.* 103? & an Indigo folio rotundo, ſive Indigofera rotundifolia *Munt. Aardgew. p.* 228. *Phytogr. p.* 13. *t.* 58? 3) Anil ſive Indigo ſiliquis latis aliquantulum incurvis. Emerus indicus ſiliqua aliquantulum incurva, ex quo Indigo *Breyn.* (hoc nomen neque in prodromis, neque in centuria, neque etiam inter icones plantarum rariorum inveni:) in prodr. II. vero occurrit Sesban aniliferum Indicum, Coronillæ foliis, vel Indigo indica nobis, cui ut ſynonyma iunguntur Colutea indica herbacea, ex qua Indigo *Herm. Cat. hort.* & Nil, Anil ſive Indigo Indica *Moriſ. Hiſt. Ox. P.* 2. Idem MILLERVS in ſeptima operis citati editione quinque recenſet ſpecies his nominibus: 1) Anil leguminibus arcuatis incanis, racemis folio brevioribus, caule fruticoſo perenni, the Iamaica vvild Indigo, quæ ipſi eſt Coluteæ affinis fruticoſa argentea, floribus ſpicatis e viridi purpureis, ſiliquis falcatis *Sloane Cat. Iamaic.* 142. *Itinerar. II. p.* 37. *t.* 176. *fig.* 3. 2) Anil leguminibus ſeſſilibus arcuatis glabris foliis impari-pinnatis, foliolis ovatis obtuſis, the Guatimala-Indigo, quæ ipſi eſt Indigo americana ſiliquis in falculæ modum contortis *Marchant. l. c.* 3. Anil leguminibus teretibus brevibus, foliis pinnatis quinisve, ſpicis florum longiſſimis laxis, radice perenni, the Carolina vvild Indigo. 4) Anil leguminibus pendulis lanatis compreſſis, foliis pinnatis. 5) Anil leguminibus horizontalibus teretibus, foliis pinnatis ternisque. A LINNAEO *Amœnit. Acad. I. p.* 408. & *ſpec. II. p.* 751. tres indicantur ſpecies: 1) Indigofera leguminibus arcuatis incanis, racemis folio brevioribus. Coluteæ affinis fruticoſa, floribus ſpicatis, purpuraſcentibus, ſiliquis incurvis, e cuius tinctura Indigo conficitur *Sloan. Flor. (Catal. Iamaic.)* 142. *Itiner. II. p.* 34. *n. VIII. t.* 179. *fig.* 2.) Anil ſeu Nil Indorum Color *Bauh. Hiſt.* 2. *p.* 945. Ameri *Rheed. Mal. I. p.* 101. *t.* 54. 2) Indigofera leguminibus pendulis lanatis tetragonis. Aſtragalus ſpicatus, ſiliquis pendulis, hirſutis, foliis ſericeis *Burm. Zeyl.* 37. *t.* 45. Katu tagera *Rheed. Mal. IX. p.* 55. *t.* 30. 3) Indigofera leguminibus horizontalibus teretibus, foliis pinnatis ternatisque. Colutea ſiliquoſa glabra, ternis quinisve foliis madraſpatana, ſemine rubello. *Pluck. Almag.* 110. *t.* 166. *f.* 1. Nir-pullari *Rheed. Mal. IX. p.* 67. *t.* 36. mala.

Has recenſitas Indigoferæ ſpecies ab auctoribus cum earum ſynonymis annotatas indicaſſe, ſufficiat; omnium vero ut & cuiusvis ſynonymorum (quæ ſubinde variant) inter ſe comparationem aliis relinquimus & figurarum citatarum tantum cum noſtris tabulis convenientiam aut differentiam indicamus, ut eo facilius comparatio inſtitui, atque etiam perſpici queat, quænam recte aut ſiniſtre ut ſynonyma producantur.

1. Figura

1.) Figura colorata, quam MILLERVS Anil nomine exhibuit, toto habitu cum noſtra tabula LIII. convenit, ſi excipias florum colorem ſaturate ſanguineum) leguminis etiam) licet primis tantum lineis in latere additi; ſitus erectus definitioni noſtræ reſpondet. 2.) MARCHANTI figura pariter quidem non abſimilis eſt, ſed legumina delineat articulata & pendentia. Ceterum hic A. *l. c. Edit. Pariſ. p.* 92. *ſeqq.* omnium huius plantæ (quam ipſe coluit, & Indigotier nominavit) partium deſcriptionem dedit eiusque ab Emero *Tournefortii* differentiam genericam & ſpecificam fuſius expoſuit, minus tamen adcurate florem roſaceum ex quinque petalis conſtantem, & ſiliquam articulatam deſcripſit delineavitque. 3.) Emeri *Tournef. I. R. H. p.* 650. *t.* 418. legumen delineatur articulatum vel ſaltem ad ſingula ſeminum loculamenta toroſum hinc vel TOVRNEFORTIVS *l. c.* Coluteæ foliis Anil nominatum *I. B. H. I. t. XI. p.* 384. (cuius nec flores nec legumina delineantur) male ad Emeri ſui genus retulit & Emerum americanum ſiliqua incurva nominavit; vel, ſi Emeri ſpecies eſt, Indigoferæ ſpecies eſſe nequit. 4.) Coluteæ affinis argentea &c. *Sloan. Itin. II. t.* 176. f. 3. foliorum pinnæ & florum ſpicæ ſecundum delineationem & deſcriptionem ſatis etiam cum tabula noſtra LIII. conveniunt; ſed legumina (quæ non delineantur) deſcribuntur pariter deorſum pendentia, foliorum pinnæ quoque anguſtiores ſunt. 5.) Coluteæ affinis ſpeciei alterius *Sloan. Itin. II. p.* 34. *t.* 179. *f.* 2. (quæ a LINNEO in Amœnit. Acad. l. c. no. I. citatur) delineantur foliorum pinnæ adhuc anguſtiores, florum ſpicæ longiores ramoſæque, & legumina, quæ his adduntur, incurva ſeu falcata, nodoſa vel quaſi articulata, alia pendentia alia magis erecta. 6.) Anil ſeu Nil Indorum Color *Bauh. Hiſt. II. p.* 945. ubi figura iterum deficit. 7.) Colinil *H. Malab. I. fig.* 55. toto habitu equidem non multum quoque a tab. LIII. recedit; ſed deſcriptio atque inprimis leguminum delineatio non convenit, foliorum pinnæ etiam anguſtiores ſunt. 8.) Indigoferæ *Munt.* tres delineantur ſpecies in una tabula: prima vocatur Indigofera coluteoides, & Indigo folio cordato; ſecunda rotundifolia; tertia longifolia. Secundam foliis rotundioribus ac minoribus tantum a prima differre, additur; ſed neutra recte vocatur rotundifolia: ſunt enim folia potius pinnata ex folidis binis coniugatis cum impari in ſummitate compoſita, ſingulis oblongis & ad apicem bifidis, (unde ſine dubio illa ab A. cordata vocantur) qua nota, dummodo figuræ genuinæ ſunt, ab omnibus ſpeciebus, quas alii recenſent, adeoque etiam ab illis, quas KIGGELAIR in Phytogr. pro ſynonymis indicavit, differunt; Legumina nec deſcribuntur nec delineantur, & florum ſpica laxa ſecundæ tantum ſpeciei adpingitur, ſed tam imperfecte, ut nemo inde generis characterem cognoſcere poſſit. Tertia valde ſimilis ſi non eadem eſt cum Xiuh Quilitl Pizahac ſeu Anir tenuifolia *Rechi apud Hernand. plantar. Mexicanar. l. IV. p.* 108. 9.) Sesban *Breynii* figura quidem caret; in altera vero Prodr. II. editione a Filio adornata in nota ſubiecta non ſolum Anil *Marchantii* pro huius plantæ ſynonymo declaratur, verum etiam floris fructusque character ex propria obſervatione additus (ubi ille MARCHANTII recte corrigitur) ſatis declarat, eam eſſe genuinam Indigoferæ ſpeciem; quænam autem ſit, haud clare patet, licet eius differentia & convenientia cum illa, quam IO. BAVHINVS Hiſt. I. t. XI. p. 386. nomine Sesban foliis Hedyſari deſcripſit & delineavit (quæ figura vero typographico errore, in antecedente pagina nomini Taxocoquamoclit addita eſt) ſollicite indicetur, & ex quibus tantum adparet, Sesban Breynii folia eſſe breviora foliolorumque in coſta coniugationes pauciores; floſculos exiles admodum Meliloti ſimiles; ſiliquas multo breviores, membranis intergerinis tenuioribus & paucioribus ſed arctioribus diſtinctas; ſemina pauciora ex tereti quadrata vel apicibus magis compreſſis & quaſi abſciſſis 10.) Colutea Indica herbacea &c. *Herm. Cat.* (*Ind. plant. H. Acad. Lugd. Bat.*) figura pariter caret. 11.) Nil vel potius Nir (quod Arabibus color cæruleus eſt) Luſitanis Anir, Indigo ſive Indica *Moriſ. Hiſt. Ox. T. II. P. II. p.* 202. delineatur *Append. Sect. II. t.* 24. *f.* 1. quæ figura, more huic A. conſueto, parva eſt, & ſiſtit foliorum pinnas ovatas cum apice acuto & flores teretesque ſiliquas ex ſpica laxa pendentes paullulumque incurvas, adeoque noſtræ tab. LIV. quodammodo ſimiles. 12.) Ameri *H. Malab. I. f.* 54. foliorum pinnis ovatis & floribus in ſpicis ſparſis leguminibusque pendulis eiusdem tabulæ figuræ etiam accedit; ſtipitis vero altitudo unius hominis & craſſitudo ligneaque durities enormiter differt, legumina item recta, non falcata vel incurva, delineantur & deſcribuntur: his non obſtantibus hanc ſtirpem ad Indigoferæ ſpecies pertinere videtur, & ſuccum quoque Indigo dictum ex foliis parari additur. 13.) Aſtragalus *Burmanni Theſ. Zeyl. p.* 37. *t.* 45. ſeu Katu tagera *Hort. Mal. IX. fig.* 30. nulli noſtrarum tabularum ſimilis eſt ob legumina valde lanata & quadrata. 14.) Nir Pullari *H. Mal. IX. f.* 36. eſt planta trifoliata; flores delineantur in brevibus ſpicis ſparſi, legumina nec delineantur nec deſcribuntur. 15.) Ervum *Breynii Prodr. II. edit. II. p.* 61, cuius ſynonymum Burmanno (*Theſ. Zeyl. p.* 77. voce Coronillæ) eſt Colutea zeylanica argentea tota *H. L. B. p.* 169. *tab. p.* 171. ſecundum hanc iconem habet ſiliquas ſeu legumina articulata, ſeu intermediis toroſis prædita, & ut frutex deſcribitur humanæ altitudinis. 16.) Coluteæ ſiliquoſæ glabræ *Plucknetii t.* 166. figura 1. delineat folia inferiora ternata ſuperiora quinata, omnia ovata; legumina magis minusve erecta, longo petiolo nunc ſolitaria nunc bina brevi pediculo adhærentia; florum ſpicæ omiſſæ ſunt. 17.) Yztacpatli figura, quam hic A. ex *Rheccho apud Hernand p.* 451. *n. IX.* citat, foliorum omnium pinnas quinatas & flores, qui dicuntur ex viridi lutei, in ſpicis longis, longiores petiolos terminantibus, denſe congeſtos monſtrat, legumina vero omiſſa ſunt.

Merx illa, Indigo dicta, & hodienum celebris, priſtino ævo iam nota fuit, præſertim Arabibus, qui Nil (vel rectius Nir) & Anil illam vocarunt, eamque non ſolum ad uſum tinctorium, verum etiam medicum adhibuerunt (vid. e. gr. *RASIS Continens interprete SVRIANO Venet.* 1509. *fol.* *mai. L. ult. C.* 506. *p.* 71. *col. b.* & *AVICENNA interprete MONGIO & COSTAEO ibid.* 1564. *fol. C.* 513. *p.* 439.) qui uſus medicus etiam Malabaris (vid. *H. Malab. I. p.* 102. 104.) Braſilienſibus & omnibus pene Americæ populis (*Marggrav. hiſt. nat. Braſiliæ p.* 58. *Piſo de Indiæ utriusque re nat. & med. p.* 199. *Philoſ. Transact.* 1701. *n.* 276. *p.* 1056.) notus, immo a practicis Europæis probatus eſt (vid. *Ephem. N. C. Dec. II. A. I. p.* 282. *Moriſon H. Ox. II. p.* 202. *RAII Hiſt. I. p.* 927.) raro tamen adhibetur, quia nonnulli hoc pharmacum corroſivæ & nimium adſtringentis qualitatis arguunt (vid. *DALE Pharmacol.* 144. *BOECLERI Cynoſur. mat. med. Contin. II. p.* 504. & confer. auctores ab his citati) quam malignam qualitatem forſan contrahit ex vaſis cupreis, in quibus excoquitur, præcipue non debite purgatis. Arabum interpretes latini nomen Anil verterunt Indicum (conf. *MATTH. SYLVATICI Pandectæ Venet.* 1493. *fol. p.* 19. b. voce Anil, & *SIM. IANVENSIS Clavis ſanationis, voce Nil*) unde procul dubio Indigo, vox æque barbara, orta eſt. Pluribus priſci ævi ſcriptoribus non minus notam fuiſſe hanc mercem, fuſius expoſitum legitur in Diario illo batava lingua hoc titulo edito: *Kabinet der natuurlike Hiſtorien, Wetenſchappen, Konſten en Handvvercken*, 12mo *Amſtel.* 1722. *menſ. Febr. p.* 64. *ſeqq.* Vt ut autem planta, ex qua hæc merx paratur, veteribus notiſſima fuerit, eam tamen tam negligenter deſcripſerunt, ut hodie nondum certo demonſtratum ſit, quamnam intellexerint.

Maſſa tinctoria ſæpius memorata paratur quidem præcipue ex ſingulis Indigoferæ recenſitis ſpeciebus, quod auctores citati teſtantur; ex una tamen præ altera præſtantiorem produci, indicant iidem, quod non ſolum a diverſarum ſpecierum qualitatibus propriis differentibus, verum etiam a ſolo natali, cultura & parandi modo vario procul dubio derivandum eſt. Neque tamen huius generis ſpecies ſolæ eiusmodi ſucco tinctorio præditæ ſunt, aliorum quippe generum etiam plantæ ſunt detectæ ſimili qualitate gaudentes. HERNANDEZ iam l. c. L. IV.

G p. 108.

p. 108. ſeqq. duarum plantarum Mexicanarum (quæ Xiuh Quilitl Pizahac nominantur) mentionem facit, quarum ſuccus cæruleo tingit colore, figuræ vero ab Indigofera multum recedunt. MARGGRAVIVS & PISO l. l. c. c. duas pariter producunt plantas, ex quibus fit Anil, quæ ab utroque iisdem pene verbis deſcribuntur iisdemque figuris delineantur & a priore Herva d'Anir, a poſteriori Caachira nominantur. Primæ ſpeciei figuræ totus habitus Coronillæ noſtrati quidem ſimilis eſt (unde etiam a VOLKAMERO *Flor. Norimb.* vocatur Coronilla indica ex qua Anil) florum vero ſpicis differt & ob caules infirmos humique proſtratos ad figuram tabulæ noſtræ LV. magis accedit, eius flores vero in deſcriptione male comparantur cum caſſide aperta, ut in Hedera terreſtri vel Vrtica mortua: altera ſpecies foliis ſimplicibus, lanceolatis, ex adverſo binis, penitus differt & propius convenit cum Xiuh Quilitl Pizahac I. *Hernand.* (alterius ſpeciei iconem hic non addidit) eſtque forſan Iſatis indica folio Rorismarini, Glaſto affinis, *C. B. pin.* 113. *n.* 111. Olim in America ex quadam Ononidis ſpecie præparatam eſſe eiusmodi maſſam tinctoriam, annotat MILLERVS in explicatione tab. XXXIV. iconum ſuarum ſuperius citatarum. De illa ſtirpe, cuius imaginem ſequens tabula LIX. exhibet, BROWNE non dubitat, quin ex eius foliis pariter ſimilis maſſa parari poſſit. In Decade VII. D. V. ſequutura producemus Cytiſi ſpeciem, ex qua Barbadenſes pariter Anil excoquunt.

Ex his liquet, plures plantas, potiſſimum flores ſic dictos papilionaceos producentes, ad eandem mercem, licet non eiusdem præſtantiæ, præparandam idoneas eſſe. Præ reliquis autem ſilentio non prætereunda eſt notiſſima illa planta Europæa, quæ Iſatis & Glaſtum vocatur, quam ob decantatam inde dudum paratam maſſam, (Paſtel vocatam) cum Anil plures veterum confuderunt, & de qua D. D. DAN. GOTTFR. SCHREBER peculiarem tractatum edidit hoc titulo: *Hiſtoriſche, phyſiſche und oeconomiſche Beſchreibung des Waidtes, &c. Halle* 1752. *4to* cum accuratiſſimis plantæ eiusque characteris iconibus, ubi p. 98. comparatio illius maſſæ, quæ inde paratur, cum illa, quæ Indigo vocatur, inſtituitur, immo ſub finem præfationis alii excitantur, ad experiundum, numne ex Iſatide melius adhuc pigmentum vel tinctura parari poſſet, quam ex ipſo Anil, dummodo debita cura adhibeatur.

Modum, quo pigmentum Indigo dictum ex Indigofera ſeu Anil parandum ſit, omnes fere auctores hactenus citati docent, omnium vero accuratiſſime & prolixiſſime Pater LABAT (*Voyage aux Isles de l'Amerique Vol. I. à la Haye* 1724. *4to p.* 90. *ſeqq.*) quam relationem in Anglicam linguam verſam ſuo Hortulanor. Dictionario Edit. VII. inſeruit multisque annotationibus illuſtravit MILLERVS.

Qui plura de huius mercis præparatione & bonitatis ſignis, eiusque plantæ cum Iſatide ſeu Glaſto comparatione confuſioneque, differentia, loco natali, cultura &c. ſcire deſiderat, evolvat, præter auctores iam citatos, IO. EVSEB. NIEREMBERGII *hiſtoriam naturæ &c. p.* 339. *C. XI.* PARKINSON *Theatrum bot. p.* 600. IO. BAVHINI *Hiſt. pl. II.* 945. DOMIN. CHABRÆI *ſtirpium icones* 82. *b.* Du TERTRE *Hiſtoire generale des Antilles T. II.* 107. De ROCHEFORT *Hiſtoire naturelle des Isles Antilles de l'Amerique T. I.* 237. Miſcellan. *ſeu* Ephem. N. C. *Dec. II. A. II. ex obſ. JO. HERB. de JÆGER p.* 5. Philoſophical Transaction *Vol. XXII. A.* 1700. 1701. *n.* 267. *p.* 103. *& n.* 276. *p.* 1016. PIERRE POMET *Hiſtoire gen. des Drogues P. I. L. V. p.* 151. Memoires de Trevoux 1732. *p.* 1278. Die heutige Hiſtorie oder der gegenvværtige Staat von Indoſtan und Ceilon &c. nach dem Engl. und Hollændiſchen SALMONS und van GOCH p. 199. Dictionaire univerſ. de Commerce par JAQ. SAVARY p. 878. The Gentleman's Magazyne &c. *Vol. XXV. a.* 1755. *p.* 201. quæ relatio germanice reddita & annotationibus aucta exſtat in collectione: Oeconomiſch phyſicaliſche Abhandlungen *IX. Theil p.* 171. *ſeqq.* & conferat SCHRERI tractatum ſuperius citatum.

TAB. LVI.

ARVM venis albis Italicum maximum *H. R. P.* 24. *Tournef. I. R. H.* 158. *Tilli H. Piſ.* 16. *Rand. H. Chelſ.* 23.

An Arum venis albis *C. B. pin.* 195. *n.* 1. *Phytopin.* 365. *n.* 1. *Raj. II.* 1209. *Segu. pl. Veron. I.* 252.

Arum acaule, foliis haſtatis integerrrimis, ſpadice clavato, varietas δ & ξ *Linn. H. Cliff.* 435.

Expoſ. *a.* ſpadix clavatus integer, *b.* longitudinaliter diſſectus, *c.* nectaria ſeu cirrhi aut filamenta primi ordinis, *d.* ſecundi ordinis, *e.* antheræ ſeſſiles duplici ordini cirrhorum interiectæ, *f.* ovula.

Nota. Num Arum hoc maximum illudque venis albis C. B. non niſi vario atque mutabili, an perpetuo & conſtanti charactere inter ſe differant, ex utriusque hiſtoria non ſatis liquet. Si prius a poſteriori, ſive ut ſpecies ſive ut varietas, diſtinguendum eſt, eius deſcriptionem & figuram nemo, quantum ſcimus, adhuc publicavit. Vnum ab altero diſtinguit Auctor H. R. P. & TOVRNEFORTIVS nec non LINNEVS, attamen hic tantum ut varietatem; neque TILLI, prius recenſens, poſterioris mentionem facit, neque SEGVIERIVS prioris nomen poſteriori adiungit. Vtrumque nomen ut ſynonyma coniungit MORISONVS ſeu potius BOBARTVS *Hiſt. Ox. III.* 143., cui MILLERVS *Gard. dict.* ut & ipſe BAVHINVS in *Phytopin.* reſpondere videntur. Qui poſterioris deſcriptiones apud auctores hic & a C. B. citatos evolvit, inveniet, huic quoque folia maiora, quam vulgari, adſcribi; ſed inveniet etiam, eorum paucos venarum, plures macularum tantum albentium mentionem facere: unde novum oritur dubium, num ſcilicet hæc ſpecies ab illa, quæ vocatur Arum maculatum, maculis candidis vel nigris *C. B. pin.* 195. *n.* 11. ulterius diſtinguenda ſit, quam ſola magnitudine, numque hæc differentia conſtans ſit, an clima aut ſolum varium illam producere valeat. Haud inanis, licet difficilis, labor eſſet, ſi omnes notæ peculiares (præter illas in fructificationis partibus pro generico charactere conſtituendo obvias) ita ſimul obſerventur & annotentur, ut compertum ſit, quæ ex ſe ipſo, vel ſaltem culturæ aut climatis ope, mutabiles, quæve ſemper conſtantes ſunt; unde demum certo concludere liceret, quæ ex his vel ſpecierum vel varietatum, harumque vel conſtantium vel mutabilium, notis adſcribenda eſſent. Hucusque ſcilicet nondum ſatis declaratum eſt, quæ notæ ad ſpecies quæve ad varietates definiendas perpetuo vel admittendæ vel excludendæ ſint.

TAB. LVII.

VERBASCVM foliis lanatis radicalibus, ſcapo nudo *Linn. ſpec.* 179. *n.* 9.

Verbaſcum humile Alpinum, villoſum, Borraginis flore & folio, *Tournef. I. R. H.* 147. *n.* 14. *Ind. plant. H. L. Bat.* 619. *Boerh. Ind. Alt. I.* 228. *n.* 10.

Auricula Urſi Myconi *Dalech. Hiſt. Lugd. I.* 837. *cum fig.*

Auricula Urſi Myconi villoſa cærulea *I. B. III. app.* 869. *cum eadem figura.*

Auricula Urſi Myconi Lugd. Cortuſa Matth. Cluſ. Hiſt. *Moriſ. H. O. II. Sect. V. t.* 24. *f.* 5. *cum falſa icone.*

Auricula Urſi flore cæruleo folio Borraginis *Parck. Parad. terr. II.* 236. folio & flore Borraginis *Eiusd. ib. p.* 237. *f.* 3.

Auricula Urſi Borraginoides ſeu folio & flore Borraginis *Munt. Aardgew. p.* 382. *c. fig. Phythogr. p.* 23. *fig.* 113.

Auricula Urſi folio & flore Borraginis Myconi *R. Vallet Jardin du Roy &c. fol.* 14. *f.* 3. *Sweert. Florileg. P. II. t.* 4. *de Bry Anthol. t.* 38. *Merian. Floril. renov. & auct. t.* 38. *figuræ eædem.*

Sanicula

Sanicula Alpina foliis Borraginis villosa *C. B. pin. p.* 243. *n. IX. H. R. Parif. Ic. plantar. Morif. H. O. II.* 558.

Expos. *a.* Calyx & corolla a facie posteriore; *b.* corolla, cum foramine pro styli transitu remotis staminibus & stylo, a facie anteriore, *c.* corolla dissecta & explanata cum adhærentibus staminibus, *d.* stamen separatum cum filamento & anthera a facie posteriore, *e* a facie laterali, ut filamenti insertio pateat, *f.* a facie posteriore in magnitudine aucta, *g.* calyx cum ovario & stylo, *h.* ovarium transverse dissectum cum binorum loculamentorum cavitatibus, *i.* idem eodem modo in magnitudine aucta, *k.* pericarpium maturum duplex seu in duo loculamenta a se invicem secedentia divisum a facie laterali cum calyce persistente & stylo horum loculamentorum uni adhærente & simul persistente, *l.* eiusdem pericarpii duo loculamenta diducta a facie interiore seu contigua, *m.* unum loculamentum a facie interiore, ubi dehiscit, *n.* a facie exteriore, *o.* idem transverse dissectum cum eius cavo semina, eius lateribus adhærentia, continente, *p.* idem in magnitudine aucta, *q.* semina in magnitudine naturali, *r.* aucta.

Nota. Huius plantæ mentionem iam fecimus in explicatione tab. XII. superiore, ubi eadem Meadiæ congener nobis visa est propterea, quia ex citatis figuris (quæ omnes viles sunt, si excipias illam Muntingii, Parkinsoni, Valleti & imprimis H. R. P. a NIC. ROBERTO & CHATILLON repræsentatam) nulla huius ipsius plantæ floris partium omnium, & multo minus pericarpii structuram delineavit, neque Dn. EHRETVS easdem imagini totius plantæ sigillatim tunc adposuit, plantæ habitus vero illi Meadiæ valde similis est & a Verbasci reliquis speciebus hac nota longissime recedit. Postquam autem laudatus EHRETVS rogatus singularum fructificationis partium figuras nobiscum communicavit, errorem facile cognovimus, & vi characteris earundem partium persuasi nunc sumus, hanc plantam, antea nobis nunquam visam, omnino Verbasci generi adscribendam esse.

TAB. LVIII.

CORALLODENDRON foliis ternatis caule simplicissimo inermi, floribus clausis, leguminibus nodosis.

Corallodendron humile, spica florum longissima, radice crassissima *Catesby Carol. p. & t.* 49.

Corallodendron Carolinianum floribus spicatis coccineis, radice crassissima *Miller. Gard. Dict. edit. VI.*

Coral Caroliniensis, hastato folio Petiverii (*Hort. sicc. n.* 82. qui prostat *in Raii Hist. Pl. T. III. append. p.* 241. *seqq.*) *Dill. H. Elth. p.* 107. *t.* 90. *f.* 106.

Erythrina foliis ternatis, caule simplicissimo inermi *Linn. H. Cliff.* 354. *Spec. p.* 706. *n.* 1. *Roy. Prodr. H. Lugd.* 373. *Miller. Gard. Dict. Edit. VII.*

Expos. *a.* Floris calyx monophyllus ad oras levissime dentatus, *b.* corolla penitus adhuc clausa, *c.* eadem in infimo latere dehiscens, *d.* stamina ex hiatu prominentia, *e.* leguminis petiolus, *f.* legumen maturum ad singula seminum loculamenta tumidum, *g.* idem uno in latere dehiscens & semina manifestans, *h.* semen exemtum, *i.* eius hilum, *k.* semen transverse sectum, ut substantia eius patescat.

Nota. Floris structuram internam eiusque partes separatas Dn. EHRETVS huic imagini non addidit, nec nos talem florem in natura obtinere potuimus ad hunc defectum supplendum; leguminis maturi vero exemplar laudatus Dn. MILLERVS pariter nobiscum communicavit. Si figuras citatas cum nostra conferimus, levis quædam differentia notanda venit. In nostra namque foliorum partes ovatæ in mucronem extenuatum abeunt; in Dilleniana & Catesbyana vero apicem versus, & in hac ad basin etiam, magis sinuata delineantur, adeoque hastæ omnino similes sunt: ceterum hæ figuræ inter se conveniunt. DILLENIVS suæ figuræ addidit floris partes internas singulas sigillatim delineatas, quas complementi gratia nostræ adsculpendas curavimus: 1. 1. indicant ambas alas, parvas ad vexilli basin reconditas, stylum atque stamina obvolventes, convolutas teneras, coloris purpurascentis, 2. 2. sunt carinæ partes duæ eiusdem coloris, stamina & pistillum pariter cingentes, tam ad basin quam in apice incisæ & facile a se invicem secedentes, 3. 3. eædem partes divisæ, 4. stamina decem, quinque longiora & totidem breviora, medium versus a summitate coeuntia &, vaginæ 5. instar, pistillum ambientia, apicibus seu antheris parvis oblongis flaventibus terminata, 6. pistilli stylus simplex oblongus acuminatus purpureus, medium versus crassior & virescens, qui deinde fit leguminis petiolus, 7. pistilli germen seu leguminis rudimentum stylo insidens. Quia A. citatus harum partium colorem tantum descripsit, nos easdem etiam tales, quales invenimus, exhibemus. Exteriores floris partes, nempe calyx & corolla tubulosa cum vexillo reflexo, litteris *a.* & *b.* iam indicatæ sunt. Dilleniana huius stirpis imago caret leguminis seminisque figura, Catesbianæ vero imagini illa addita est tum adhuc clausa, tum hians cum seminibus in situ suo, quæ ambæ figuræ a nostris non differunt; hæc præterea radicem integram napiformem coloris flavescentis, depingit, cuius caput cum plurium caulium ex eo provenientium primordiis Dilleniana quoque indicat. Ceterum fructificationis partium omnium characterem exhibet LINNÆVS *Gen. Plant. Edit. V. n.* 762, cum quo conferri potest ille a MILLERO l. c. designatus.

TAB. LIX.

SOPHORA arborescens, foliis pinnatis, pinnis numerosissimis ovatis pilosis, caule simplici, leguminum nodis valde distinctis.

Arbori Coral affinis non spinosa, fraxini folio rotundiore, foliis & ramulis pubescentibus *Sloan. Cat. Jamaic. p.* 144. *Itiner. s. Hist. Vol. II. p.* 40. *n. XIII. tab.* 187. *fig.* 3. *Raii Hist. Dendrol. p.* 108. *n.* 5.

Expos. *a.* Flos integer, *b* calyx, *c.* vexillum, *d.* ambæ alæ, *e.* ambo carinæ segmenta, *f.* stamina & *g.* germen calyci *b.* adhuc inclusa, *h.* decem stamina & *i.* germen a calyce denudata, *k. k.* stamen brevius longiusque separatum, *l.* germen cum stylo brevi & stigmate obtuso, *m.* legumen maturum, *n.* idem valva altera ablata cum seminibus denudatis, *o.* valva ablata a facie interiore, *p.* semen exemtum.

Nota. I. Figura, qua hanc arbusculam repræsentavit SLOANE, nostræ imagini per omnia similis est; sed floris analysis in partes & leguminis (quod A. ut ipse fatetur non vidit) figura deficit. Ipsius arboris brevem descriptionem, a RAIO l. c. latine redditam, SLOANE ita concinnavit: „ Huius arboris „ virgæ cortice lanuginoso albicante integuntur; ligno est molli, „ medulla ampla, folia surculos undique cingunt 7. 8ve un- „ cias longa, pinnata, pinnis rhachi mediæ petiolo $\frac{1}{10}$ unciæ „ longo intercedente adnexis, rotundis seu ovatis, singulis in „ transversum seu diametraliter $\frac{1}{10}$ unciæ partem extensis, „ utrimque lanuginosis & albicantibus, impari costam termi- „ nante. Virgarum summitates ad 4. vel 5. dig. spatium in „ florum papilionaceorum spicas exeunt, ut in aliis congeneri- „ bus, quorum singuli calyce albo sustinentur. Semina eo- „ rumque receptacula non observavi, adeoque, quid de iis „ dicam, non habeo. In mediterraneis insulæ Iamaicæ obser- „ vavi. „ II. Galega? fruticosa foliis subrotundis pinnatis, spicis simplicibus terminalibus *Browne civil and natural history of Jamaica p.* 289. *n.* 5. *t.* 31. *f.* 1. (qui A. idem SLOANE nomen pro synonymo agnoscit) folium tantum unicum separatum, floris autem partes singulas sigillatim delineat & siliquæ etiam figuram addit. Huius stirpis flos eiusque partes cum nostra figura satis conveniunt, ut & folii pinnæ, siliqua autem per totam longitudinem signata est fascia eminente, ad seminum loculamenta minus tumet, semina separata non globosa, oblonga potius, apparent: eorum florisque coloris nulla fit mentio in descriptione. Characterem huius stirpis hic A. his verbis definit: „ 1. Perianthium „ *campanulatum, levissime dentatum, fere truncatum;* 2. Corolla „ *quasi leguminosa, pentapetala irregularis; superius subovata,* „ *lateralia oblonga æqualia, unguibus tenuibus incidentia, infima ad* „ *apices agglutinata;* 3. stamina: *filamenta* decem, *basi levissime* „ *adnata, inde libera,* antheræ *cordatæ;* 4. Pistillum: „ *sustentaculum breve,* germen *oblongum,* stylus *brevis,* stigma „ *obtusiusculum;* 5. Pericarpium: legumen *longum torosum;* „ 6. Semina *plurima oblongo-ovata.* „ Ex staminibus liberis satis apparet, hanc stirpem non ad Galegæ (ut BROWNE interrogando suspicatus est) sed ad Sophoræ genus pertinere: Galega namque habet filamenta decem ultra medietatem coalita (vid. *Linn. Gen. pl. Ed. V. n.* 770. Sophora vero, ex obs. LINNÆI *l. c. n.* 41, in omnibus cum papilionaceis & diadelphiis convenit, præterquam quod filamentis distinctis & separatis gaudeat. Stirpis descriptio hæc est latine versa: Hæc fruticosa planta crescit præcipue in locis humilibus prope mare & ascendit plerumque ad 6. vel 7. pedum altitudinem. Coloris est profunde cinerei, profert plures siliquas longas

formæ

formæ rotundo-cylindricæ, ſed circa ſemina intumeſcentes. Suſpicor, annon folia huius plantæ præbeant bonæ notæ Indigo. Quum huius ſtirpis legumina ſeminaque (dummodo matura fuerint) pinnarum quoque color profunde cinereus a noſtris figuris haud leviter differunt; noſtra præterea ſtirps arbor eſt, hæc ut frutex deſcribitur: quæritur, an una eademque ſit ſpecies, an alia, an ſaltem varietas? III. Corallodendron folio Pſeudo-Acaciæ ſubtus tomentoſo flore luteo *Plum. Cat. ad calcem eiusd. Novor. Plantar. americanar. gener. p.* 21. Inter icones huius auctoris a BVRMANNO *Plantar. Americanar.* (*Plumerii*) *faſcic. V. p.* 91. *t.* 101. publicatas, lineis tantum periphericis, ut omnes, delineatur & a BVRMANNO recte vocatur Sophora foliis pinnatis, foliolis cordatis ſubtus tomentoſis, ſpica ſimplici. Hæc figura repræſentat pinnarum foliola ad apicem magis acuta & in baſi valde inciſa, adeoque omnino cordata; flores non ſatis diſtinctos nec eorum partes ſeparatas, & legumina ad ſeminum intercapedines minus contracta. Etſi ergo in reliquis noſtræ imagini ſatis ſimilis ſit, ipſique SLOANEI æque ac BROWNEI nomen ut ſynonymum iungatur; dubium tamen ſupereſt, annon pariter rectius, ſi non pro diſtincta ſpecie, pro varietate ſaltem agnoſcenda ſit. IV. Phaſeolo affinis arbor indica Coral dicta polyphyllos non ſpinoſa, foliis mollibus ſubhirſutis *Pluk. Almag. p.* 293. *Phytogr. t.* 104. *f.* 3. Hæc arbor BVRMANNO ſynonymum eſt ſuæ Sophoræ; ſed ipſe iam annotavit, folia quinque tantum monſtrare pinnas. Tota etiam figura eſt imperfecta: neque enim ex floribus vera eorum ſtructura cognoſci poteſt, neque leguminis figura addita eſt. V. Yztacpatli VIII. *Hern. p.* 451. (quod nomen ſuæ plantæ iungit PLVKNET) figura minus adhuc completa repræſentata eſt: caret namque & ſpica florigera & legumine; radicem vero napiformem & folia ſingula cum pinnis quinque delineat & deſcribit, unica inſuper pinna in latere, ut videtur in magnitudine naturali addita, vere cordata eſt.

Exemplar leguminis maturi, cuius figuram imagini Ehretianæ adpingendam curavimus, iterum benevolæ communicationi Dn. MILLERI debemus.

TAB. LX. & LXI.

CEDRVS foliis rigidis acutis perennantibus, conis ſubrotundis erectis.

Cedrus foliis rigidis acuminatis, non deciduis, conis ſubrotundis erectis *Plant. ſel. Tab. I.*

Expoſ. Tab. LX. *a.* iuli gemma, *b.* iulus cum calyce pronaſcens, *c.* idem per longitudinis medium diſſectus, *d.* in magnitudine aucta, *e.* iulus perfectus, *f.* eius calyx perſiſtens, *g.* calyx ſeparatus a facie interiore ſeu ſuperiore, *b.* iulus ſeparatus & per longitudinis medium diſſectus, *i.* eius axis, *k. k* ſtamina aliquot ſeparata, *l.* ſtamen in magnitudine aucta, cum filamento *m.* perbrevi, anthera *n.* magna, & *o.* eius extremitatis ſquama operculi loco inſerviente, *p.* anthera transverſe diſſecta, *q.* iulus aridus, *r.* huius ſtamen a facie ſuperiore, *s.* in magnitudine aucta, *t.* a facie laterali, *u.* inferiore, *x.* in magnitudine aucta, *y.* pars pollinis, quem continet, 1. conus iunior, 2. eius calyx, 3. calyx ſeparatus a facie externa ſeu laterali, 4. interna ſeu ſuperiore, 5. eiusmodi conus per longitudinis medium diſſectus, 6. eius axis, 7. coni pars inferior, 8. eius axis pars denudata; 9. ſquamula ſeparata a facie inferiore; 10. ſuperiore cum binis ſeminum rudimentis, 11. conus paullo adultior cum calyce reflexo adhuc perſiſtente, pedunculo cum ramo continuo & duobus foliorum faſciculis, 12. coni maturi pars inferior, cuius ſquamis ſingulis ſemina duo incumbunt, 13. eius axis a ſquamis denudatus, 14. ſquamarum una ſeparata cum binis ſeminibus, 15. bina unius ſquamæ ſemina ſeparata, 16. 16. ſeminis granum, 17. 17. eius ala ampliſſima.

Expoſ. Tab. LXI. *a.* foliorum faſciculus, thecæ communi incluſus, *b.* folium a theca ſeparatum, *c.* idem transverſe diſſectum, *d. e.* conus ex monte Libano per medium longitudinis diviſus a facie interna & externa, *f.* ſemina ſquamis interiecta, *g. g.* eius pedunculus ab arboris ramo avulſus, *h. i.* talis conus in Anglia natus, pari modo diviſus, ab utraque facie, *k. k.* ſemina, *l.* pedunculus, * baculus vertici alligatus, *m. n. o. p. q.* ſquamæ cum ſeminibus minus perfectis coni in Anglia nati.

Nota. Huius arboris celeberrimæ ramum, cum cono maturo & ramorum turionibus in magnitudine naturali in tabula I. iam repræſentavimus & in explicatione huius tabulæ aliquot ſynonyma indicavimus, quibus ſequentia adhuc iungi poſſunt:

Cedrus *Rauwolf. Itin. P. II. p.* 280. *f.* 33. *Bellon. obſerv. L. II. C. CX. cum fig. Matth. Comment. in Dioſc. edit. Ven.* 1570. *p.* 108. *cum fig. Epitom. p.* 44. *c. fig. Cammer. Epit.* 57. *c. fig. Tabern. Edit. Baſ.* 1664. *p.* 1352. *c. fig.* Cedrus Phœnicea *Renealm. Spec. Hiſt. Pl.* 27. Cedrus Phœnicia noſtra & Matthioli *Lugd.* 36. *c. fig.* Cedrus Libani *Ger.* 1352. *Camer. Herb.* (*Kreaterb.*) 336. *c. fig. Barrel. ic.* 499. *Edwart. Ornithol.* (*Nat. Hiſtory of Birds*) *P. IV. p. & t.* 188. Cedrus magna *Dod.* 867. *c. fig. Portæ Phytognom. L. IV. c. VII.* Cedrus magna conifera Libani *Park.* 1532. *c. fig.* Cedrus maior montis Libani *Matth. comment. in Dioſc. Edit. Venet.* 1565. *p.* 126.. *c. fig.* Cedrus Libani & Paleſtinæ excelſa *Lob. obſ.* 630. *c. fig. Adverſ.* 448. *c. fig.* Cedrelate *Plin. H. N. Libr. III. c.* 58. *& Libr. XXIV. c.* 5. Cedre du Liban *de la Roque Voyage de Syrie & du mont Liban p.* 68. *ſeqq. c. fig.* Cedro dagli Hebrei & nelle ſacre Lettere *Anguill.* 43. Aeres S. Script. *Hilleri Hierophyt. P. I. C. XLI. p.* 377. *ſeqq. aliorumque.* Beroſch & Beroth S. Script. *Ol. Celſi Hierobot. p.* 74. *ſeqq.* Arz, Arzara Arabum *Sim. Januenſ. Clav. ſanat. Matth. Silvat. Pandect.* Scerbin *iidem ibid. Ol. Celſii Act. lit. & Sc. Sueciæ Vol. III. a.* 1733. *p.* 53. Scherbin. *id. ibid. & eiusd. Hierobot. p.* 74. Scerbin, Alſcerbin *Avic. Canon. I. Libr. II. tract. II. cap.* 164. Pinus foliis faſciolatis acutis *Linn. Spec. p.* 1001. *n.* 6. Larix foliis acutis perennantibus conis obtuſis *Mill. Gard. Dict. edit. VII.*

Omnes hi citati auctores, qui huius arboris figuram exhibuerunt, eius ramum tantum cum uno vel altero cono repræſentarunt, nemo vero totius arboris habitum, multo minus eas partes, quæ characterem declarant, deſcripſit vel delineavit. LOBELIVS quidem & de la ROQVE trunci partem addiderunt, ſed valde imperfecte, & plurimi conos pendentes ipſi adfinxerunt. Quum ergo compertum habuimus eandem arborem, primum ex ſeminibus ex ipſo Libano monte petitis educatam & nunc copioſe propagatam eſſe in Anglia, Dn. EHRETVM rogavimus, ut omnibus his noſtræ curioſitati ſatisfaciat, quibus, (iis ſcilicet, quas tabula LX. ſiſtit) obtentis, ad ductum harum figurarum hiſtoriam Cedrorum Libani compoſuimus, & *Novorum Actor. Acad. Cæſ. N. C. Tomo primo Obſ. C. I. p.* 409. *ſeqq.* inſeruimus, quam iisdem verbis & iconibus bibliopola ſeorſim excuſam ulterius evulgavit hoc titulo: *D. CHRISTOPH. IAC. TREW Cedrorum Libani hiſtoria earumque character botanicus cum illo Laricis, Abietis Pinique comparatus. Accedit brevis diſquiſitio, an hæc arbor ſit illa ipſa in ſacro Codice præ omnibus celebrata & vel* Aeres *vel* Beroſch *dicta: itemque an Græcis botanicis fuerit cognita. Cum tabb. æn. II. Norimb. impenſis Wolfg. Schwarzkopfii,* 1757. 4*to.* In hac hiſtoria ſimul contra celeber. OL. CELSIVM ſuſtinuimus, Cedrum Libani eſſe omnino Aeres S. S. Hic namque auctor multis argumentis *Actor. litt. & ſcient. Suec. l. c. p.* 50. & *Hierobot. p.* 106. demonſtrare conatus eſt, Aeres S. S. & Ers Arabum (quæ ipſi una eademque eſt Arbor) non poſſe eſſe Cedrum Libani, potiſſimum propterea, quia 1) teſtimonio omnium eorum, quibus eam obſervandi occaſio fuit, omnes in Libano hinc inde adhuc ſuperſtites caudicem tam brevem & ramos mox ſupra humum tam longos & craſſos oſtendant, ut earum trunci neque ad navium malos fabricandos, neque ad tanta ædificia (qualia, præter templum Hieroſolymitanum, palatia regia aliaque fuerunt) ſtruenda neutiquam idonei fuiſſent, ad quæ tamen, teſtantibus innumeris S. S. locis, Aeres inſerviit; 2) quia Ers Arabum eſt Pinus. Reliqua argumenta (quæ in noſtra Cedrorum Libani hiſtoria p. 18. ſeqq. recenſuimus) hic omittimus, quia hanc controverſiam hic repetendi & ulterius ventilandi nec animus nec locus eſt. Binis tamen argumentis memoratis, ſimulque Cenſuræ Gœttingenſi (*Gœttingiſche gelebrte Zeitung* 1757. *n.* 123. *p.* 1169. *ſeqq.*) quædam harum tabularum explicationi adponere non incongruum erit. Quod ad argumentum I. attinet, in hiſtoria noſtra iam aſſeruimus atque etiam ex auctoribus p. 15. ſeqq. citatis probavimus, Cedrum Libani tam brevem & a ramis tam enormibus mox ab humo difformem redditum caudicem ſua natura non obtinere, ſed eum pariter, ac in aliis arboribus coniferis, recta ac præcelſa meta aſcendere, niſi cauſæ accidentales id impediant, licet illæ quoque Cedri, quæ teſte MILLERI Dictionario a. 1683. tres tantum pedes altæ circa alveum horti Chelſeani hinc inde plantatæ (ex quibus unius maioris habitum, quo a. 1748. gaudebat, tab. LX. monſtrat) eandem monſtroſitatem exhibeant,

Noto

Noto notius namque eſt, Pinum e. gr. noſtratem (quæ eſt Pinus ſilveſtris vulgaris Genevenſis *J. B. I. p.* 253. & *Tournef. I. R. H.* 586.) ſi in ſilvis denſis, noſtræ regionis frequentibus, ſeneſcit, caudice gaudere recto atque tam alto, ut Batavi ſæpius tales pro navium malis ædificiorumque ſudibus ſeu pedamentis inde petierint; eandem vero, ſi ſolitarie procreſcit, quales pariter apud nos ad vias & ſilvarum margines haud raro occurrunt, in caudicem irregularem, ramis craſſis & longis ab imo ad cacumen usque cinctum, abire Cedris monſtroſis, pari modo creſcentibus, omnino ſimilem. Ratio etiam eſt in promptu: ſi enim eiusmodi arbores confertim naſcuntur, denſitas illarum impedit, quo minus rami inferiores incrementum capere queant: in cauſſa potius eſt, ut hi rami ſponte ſua, teſte experientia, areſcant & omne ſtirpis nutrimentum in caudicis augmentum impendatur; neque vero idem contingit, ſi harum arborum ſolitariarum rami inferiores ſtudio amputentur, (quod MILLERVS de Cedris duabus Chelſeanis adducit, quæ poſt talem purgationem vix dimidiam magnitudinem reliquarum adeptæ ſunt), quia vulneratus caudex multum nutrimenti ſui perdit, potiſſimum vero ob cicatrices vulnerum in cortice (per quem ſolummodo augmentum arboris ſuccedit) ſucci nutritii progreſſus turbatur. Quis autem probare poterit CELSII *Hierobot. p.* 125. ſententiam, hodie Cedros in Libano non reperiri niſi paucas rarasque, ergo nec illas, a mundo condito pronatas, ante SALOMONIS tempora & Saracenorum devaſtationes ibidem creviſſe copioſiores denſiusque conſitas? Vt autem omne dubium tollatur, numne Cedrorum iuniorum caudex aliter iam diſpoſitus ſit, quam in Pinu; denuo rogavimus Dn. EHRETVM, ut nobiscum etiam communicet delineationes aliquot earum variæ ætatis, id quod pro humanitate ſua etiam a. 1759. præſtitit, ex quibus adultiorem tab. LXI. ſiſtit, cuius habitum ad ductum duarum Cedrorum 20. circiter pedes altarum (quas in prædio Bulsdrode Ducis Vindelis Portland invenit) repræſentavit. Qui ergo huius Cedri habitum absque præiudicio conſiderat, inveniet, eius caudicem ab illo Pini nullatenus differre, &, ſi mutatur, id ex cauſſis tantum accidentalibus indicatis, forſan etiam ex aliis in libero äere iniuriis, contingere poſſe. Quod ad alterum argumentum attinet, certum eſt, Aeres Hebræorum, & Ers Arabum ſignificare Pinum; non minus autem certum eſt, iisdem vocibus etiam indicari Cedrum, quia non ſolum Arabum interpretes barbari ſupra citati, SILVATICVS & JANVENSIS, Arz interpretati ſunt Cedrum, verum etiam P. a. S. T. (Pater a S. Trinitate *Orientaliſche Reiſebeſchreibung Francof.* 1671. 8vo *L. III. c.* 2. *p.* 168. ut & GABR. BREMOND (*Viaggi fatti nell' Egitto ſuperiore & inferiore &c. Opera del Sign. GABRIELLE BREMOND, Pariſieſe, da lui ſcritta in franceſe &c. in Bologna* 1680. 8vo min. lib. II. c. XXIII. p. 317.) teſtantur, incolas hodie adhuc Cedrum vocare Ars, id quod etiam de voce Aeres, iisdem incolis non ignota, teſtatur SCHVLZIVS in Hiſtoria noſtra p. 19. ſub finem citatus. Inſuper amicus quidam Dn. G. W. BAVRENFEIND, Norimbergenſis (ſocius itineris litterarii, quod MONARCHA DANIÆ munificentia vere regia in orientales regiones, ad inveſtigandas res quoque naturales, easque præcipue, quæ nonnullis S. S. locis dubiis lucem quandam afferre queant, inſtitui haud ita pridem juſſit) in litteris Cairo d. 8. Julii 1762. datis ex ore Dn. Profeſſoris FORSSCAAL laudati itineris pariter Socii & Botanici, nos certiores fecit, extra dubium poſitum eſſe, Ers vel Arz, quod ſecundum Arabes Auctores uni tantum arborum generi proprium eſt, veram eſſe Salomonis Cedrum, quia huius nomen Hebraicum idem eſt, & affinitas linguæ Hebraicæ atque Arabicæ probat, hanc affinitatem haud eſſe accidentalem. Ex his patet, vocem Ers & Ars vel Arz minime eſſe nomen ſpecificum ſed genericum plurium arborum reſiniferarum ſeu coniferarum; hinc etiam CELSIVS *Hierobot. p.* 107. concedit, τὸν Ers Arabibus eſſe nomen generale. Neque abſonum erit, ſi vocem Germanicam Hartz, & Hartzbaeume (quæ pariter plures arbores reſiniferas comprehendunt) ab eadem voce Arz deducamus, & forſan rectius, quam a voce Germanica Hart (quæ ſilvam altam ſignificat) vel Græca ἐλάτην, ut docet IO. LEONH. FRISCH *Teutſch - Latein. Wœrterbuch, Berolin.* 1741. 4to voce Hartz: notum namque eſt, ſeculo præcipue XIII. ſtirpium nomina arabica in Germania quoque facta fuiſſe notiora. *

Variam vocis Aeres ſignificationem ipſe CELSIVS *Hierobot. p.* 126. docet, dum ex BVXTORFIO adducit, Rabinos 20, Talmudicos vero 10. duntaxat numeraſſe Araſin ſpecies, cum quo conferatur HILLERVS *l. c. p.* 379. ubi refert, Rabinos ſeptem earum fingere ſpecies, additque, eos illis Pinum, Piceam, Abietem & Cupreſſum adnumerare, qui præterea p. 378. nomen Hebraicum Aeres & Arabicum Araza, vel Azara aut Arzon ab uno eodemque etymo derivat & docet, hoc nomen quamlibet denotare arborem coniferam. Nemini hinc mirum videbitur, S. Codicis interpretes LXX. nomen τοῦ Aeres æque ac Beroſch, reddidiſſe nunc Cupreſſum, nunc Pinum, Abietem, Juniperum, nunc ſolummodo lignum Libani, quæ loca ſingula indicavimus in noſtra hiſtoria ſæpius citata p. 19.

In genere notamus, veteres omnium nationum in determinanda vocum, præcipue rerum naturalium, certa ſignificatione, maxime fuiſſe incurios, unde etiam l. c. p. 28. aſſeruimus: ſtirpium hiſtoriam ex veterum monumentis ad noſtra usque tempora conſervatis petendam tam ieiunam & denſiſſima caligine involutam eſſe, ut verus nominum uſus atque ſignificatus adhucdum incognitus ſit, ſi pauca illa excipias, quibus aliqua ſaltem vel ipſius ſtirpis vel eius conſtantis characteris deſcriptio addita eſt. Quare etiam l. c. p. 20. monuimus: „ ſi „ ullibi Aeres de alia arbore, quam de Libani Cedro, ex- „ plicari poteſt, id certe de illa EZECH. c. XXXI. nequit. „ Ibi enim Propheta, Pharaonis majeſtatem adumbrans, eam „ arboris cuiusdam (quam Aeres montis Libani v. 3. 8. vocat) „ præ reliquis excellentis imagine repræſentat, quacum nulla „ alia arbor, certe ex coniferis hucusque cognitis, ramorum „ copia, craſſitudine & inprimis longitudine, ut & frondium „ denſitate pulchritudineque, nec non umbra amœniſſima æque „ ac ampliſſima convenit, quam Libani Cedrus, quæ omnibus „ illis attributis l. c. v. 3 - 8. decantatis uberrime reſpondet, „ cuius habitus recenſitus tam peculiaris eſt, ut ab omnibus „ ſtirpibus, ipſisque aliis coniferis, & ſigillatim a Beroſch „ (cuius rami illis τοῦ Aeres haud comparari poſſe l. c. v. 8. „ expreſſis verbis additur) absque ulla hæſitatione diſtingui „ queat. „ Si quis producere poterit Abietem vel Pinum cum illa deſcriptione in omnibus convenientem, ſententiam noſtram mutabimus. Licet ergo AVICENNA aliique Arabes Cedrum vocarint Serbin vel Scerbin, hoc nomen conſiderandum tantum eſt ut ſpecificum, quo illam ab aliis τοῦ Ers vel Aeres ſpeciebus diſtinxerunt: illo enim ævo haud inſolitum fuit, tum diverſas ſpecies diverſo charactere præditas uno comprehendere nomine generico, tum veras ſpecies unius generis diverſis ſignare nominibus. Ipſe ABVL FADLI (cuius hiſtoriæ Pini CELSIVS totam ſuam ſententiam novam & omnibus contradicentem ſuperſtruxit) interprete CELSIO *Hierobot. p.* 107. *ſeqq.* non ſolum docet, Arſan eſſe arborem Zanavbar eiusque tres eſſe ſpecies, marem nempe & feminam maiorem minoremque (ex quibus, ſecundum CELSIVM, mas eſt Pinus vulgaris ſeu Genevenſis; femina maior Pinus ſativa ſeu Italica; & femina minor Cembro Italorum) verum etiam addit, feminam minorem vocari quoque Tannub; cur ergo per Sherbin & Scerbin non etiam intelligi poteſt alia τοῦ Arſon ſpecies? Neque Hebræi & Arabes tantum hoc vitio obſcuritatis laborabant, ut unum idemque genus diverſo nomine, verum etiam ſpecies unius generis diverſis nominibus genericis deſignaverint, ſed etiam alii populi, imo ex his pariter illi, qui ſtirpium recenſioni ex profeſſo, ut aiunt, operam dederunt. Qui de his certior fieri cupit, vel ſaltem conſulat CASP. BAVHINI Pinacem, ubi in omnibus

* Ceterum de cognatione plurium vocum diverſiſſimarum linguarum conferri meretur OLAVI RVDBECKII fil. *Specimen uſus linguæ Gothicæ in eruendis atque illuſtrandis obſcuriſſimis quibusdam S. S. locis, addita analogia linguæ Gothicæ cum Sinica, nec non Finnonicæ cum Vngarica. Vpſaliæ* 1717. *in* 4to.

nibus fere paginis huius aſſertionis exempla inveniet & ſigillatim obſervabit, non ſolum p. 490. Cedro coniferæ ſeu Libani hoc nomen datum eſſe, ſed etiam p. 488. Thuyæ ſeu Arbori vitæ, ſtirpi peculiaris plane generis, & p. 487. ſtirpibus bacciferis, quas alii Oxycedri, aliique rectius Juniperi nomine diſtinxerunt; ſic etiam alia Pini ſpecies dicebatur Pinaſter, alia Picea, alia Mugo, aliaque Taeda *ibid.* Vt ſpecies eiusdem nominis generici diſtinguerent, ſæpe eas ſine ſufficiente ratione in mares & feminas diviſerunt, frequentius autem notam a patria vel loco natali deſumtam petierunt. Hinc Cedrus conifera appellebatur quoque Cedrus Libani, Paleſtinæ, Syriæ; Cedrus baccifera vero Phœnicea & Lycia, quo epitheto LOBELIVS Thuyam quoque ſalutavit. De Pinu l. c. p. 491. pariter conſtat, eius ſpecies diſtinctas fuiſſe in urbanam, ſativam, domeſticam, Italicam, ſilveſtrem, Genevenſem, montanam, maritimam, Idæam &c. unde patet, ſæpius laudati SCHVLZII diſtinctionem noſtræ Hiſt. p. 23. in Aeres ſimpliciter ita dictam & Aeres Libani ſatis ſuperque fundatam eſſe: videturque Ψ XXIX. v. 5. idem indicare, dum ibi legitur: vox Domini confringit Cedros, immo Dominus confringit Cedros Libani. Nemo ſane ante CONR. GESNERVM & ANDREAM CAESALPINVM (qui ſæculo XVI. vixerunt) de certis atque naturalibus generum æque ac ſpecierum notis propriis cogitavit, & ne hos quidem mox alii ſecuti ſunt, immo hoc ſæculo demum ſtatutum eſt: quemadmodum non convenit, ſtirpes, iisdem characteribus gaudentes, diverſis ſignare nominibus genericis, ita etiam non convenire, ſtirpes characteribus differentes uno comprehendere nomine generico, quibus addendum, pro nominibus ſpecies diſtinguentibus nunc etiam certas regulas præſcriptas eſſe.

Ceterum in hac controverſia haud quæritur, an Æres Libani vocari poſſit Abies vel Pinus, ſed quænam ea ſit huius vel illius ſpecies, illa ipſa arbor, quæ a SALOMONE ad templi aliorumque palatiorum conſtructionem ex Libano petita fuerit? Eam eſſe Cedrum vulgo ſic dictam, absque ambagibus probari nobis ſaltem videtur ex eo, quod τὸν Æres Libani SALOMO e regione alius territorii petierit & magnis ſumtibus e longinquo afferri curaverit, quum tamen τὸν Aeres ſimpliciter ſic dictum, ſeu Pinum, e proprio territorio vel ſaltem longe propius reperire potuiſſet: teſte namque ipſo CELSIO l. c. p. 125. 126. 127. & 132. non ſolum ubique, verum etiam in ipſa Judæa p. 127. 133. proſtant pineta. Ad hoc argumentum ſententiam novam tenentes reſpondere quidem poſſent, in monte Libano vetuſtiores & hinc grandiores tunc temporis reperiundas fuiſſe, quam in aliis regionibus: ſed an hoc probari & ad hanc controverſiam tollendam ſufficere poſſit, aliis diiudicandum relinquimus. Spes eſt, peregrinatores illos Danicæ ſocietatis ſupra laudatæ, aliquando hanc quoque controverſiam obſervationibus ſuis ſoluturos eſſe.

Conſiderato fructificationis partium charactere, nemo negabit, Cedrum & Pinum (ad quam LINNÆVS *Gen. Plant. edit. V. n.* 956. & *Syſt. Nat. edit. X. p.* 1274. Laricem & Abietem quoque retulit) iulorum ſeu florum ſtamineorum charactere omnino inter ſe penitus convenire; ſed negandum eſt, in reliquis partibus nullam patere differentiam. Vt enim taceamus, foliorum diſpoſitionem & coni figuram eſſe plane aliam, coni quoque ſtructura notabiliter differt: in Cedro & Larice coni ſquamæ ſunt tenues, ſimplices & planæ vel ſaltem parum excavatæ; in Pinu equidem etiam ſunt ſimplices, ſed craſſæ & angulares; in Abiete alba & rubra vero ſunt eæ iterum quidem tenues & planæ vel leviter excavatæ, ſed duplices, quas differentias in *Actis Ac. Cæſ.* & *noſtra Cedrorum hiſtoria* figuris illuſtravimus. Solum ergo modo Cedrus & Larix foliorum diſpoſitione & coni figura atque ſtructura eadem gaudet. Hinc TOVRNEFORTIVS Cedrum Laricis generi adſcripſit, nos vero putamus; ſi coniungandæ ſint, Laricem rectius vocandam eſſe Cedrum, quia nomen hoc antiquius & magis celebratum eſt.

Quæ ad probandam noſtram ſententiam allatis ſuperaddere poſſemus, reſervamus auctiori D. V. noſtræ Cedrorum Libani hiſtoriæ editioni vel ſupplemento, ubi etiam aſſertum noſtrum de Pini vulgaris, vel confertim vel ſolitarie creſcentis, habitu vario, figuris iam paratis illuſtrabimus, ſimulque demonſtrabimus, & pariter figuris ad ipſam naturam factis probabimus, DAPPERI relationem (*Syriæ deſcr. edit. Bat. lingu. Amſtel.* 1678. *p.* 45. *b.* & *Germ. lingu. ibid.* 1681. *p.* 38. *b.*) de Cedri Libani radicibus debilibus per terræ ſuperficiem diſperſis & plerumque nudis, intelligendam eſſe tantum de radicibus ſummis & lateralibus, non autem de inferioribus in profundum deſcendentibus (quas obſervare haud potuit) eodem plane modo, ac in Pinu & Abiete formatis, unde illud quoque CELSII argumentum, quod ex comparatione radicum harum arborum p. 116. & p. 118. formavit, robur ſuum amittit.

TAB. LXII. & LXIII.

MAGNOLIA foliis ovato-oblongis, ad baſin & apicem anguſtis, utrimque virentibus.

Magnolia ampliſſimo flore albo, fructu coccineo *Catesb. Car. II. p. & t.* 80.

Magnolia foliis ovato-lanceolatis *Linn. H. Cliff.* 22. *Spec.* 536. *varietas.* δ.

Magnolia foliis lanceolatis, petalis exterioribus dependentibus *Linn. Syſt. edit. X. T. II. p.* 1082.

Expoſ. Tab. LXII. α. α. α. petala tria exteriora, β. β. β. plura interiora, γ. fructificationis partes in ſitu.

Expoſ. Tab. LXIII. 1. 1. 1. 2. 2. Gemmæ involucrum, 3. 3. poſt huius involucri caſum ſe manifeſtantia duo puncta elevata ſeu glandulæ petioli folii, 4. his punctis adhuc adhærens gemmæ involucrum, a folii petiolo ſolutum, 5. idem involucrum a petiolo ſeparatum, 6. gemma nondum aperta, 7. floris alabaſtrus denudatus, 8. 8. floris ſpatha, 9. ſpathæ adhæſionis veſtigium, 10. 10. puncta alba pedunculi floris, 11. floris alabaſtrus expanſioni proximus, 12. 12. 12. floris petala tria exteriora calycem mentientia, *a.* ovarium ſeu pericarpium ovatæ figuræ cum *b. b.* ſtaminibus & *c. c.* piſtillis, *d.* ſtamen ſeparatum a facie externa, *e.* a facie interna cum duabus antheris *f.* lateraliter adhærentibus, *g.* ovarium verticaliter diſſectum, *h.* piſtillorum axis, *i. i.* puncta ſeu veſtigia ſtaminum delapſorum, *k. k.* duo piſtilla ſeparata, *l. l.* eorum ſtyli, *m.* germen transverſe, *n.* verticaliter diſſectum, *o. p. q.* eædem partes, ut *k. l. m. n.* lente optica auctæ, *r.* ſeminum ſeu baccarum rudimenta, *s.* fructus ſeu ſtrobilus maturus cum baccis. Huius tabulæ expoſitio conferenda eſt cum ipſius D. EHRETI deſcriptione notæ ſequenti inſerta, in qua tamen quædam, ad floris ſeu eius gemmæ involucrum pertinentia, nobis videntur obſcura, quæ aliter exponere non auſi ſumus.

Nota. Arborem hanc, quæ ſpecioſiſſimo flore ſuperbit, floresque ſuos in Anglia d. 31. Maji 1760. primum curioſorum ſpectaculo exhibuit, Dn. EHRETVS invenit in Dn. IAC. GORDON, hortulani curioſiſſimi, horto in Mile End haud procul a Londino ſito, cuius deſcriptionem cum floris fructusque partium expoſitione nobiscum communicavit hisce verbis latine redditis: Hæc arbor habitu ſuo ovatam figuram referens, inter 7. 8ve pedes alta, in immo 6. circiter digitos circumferentiæ craſſa, totaque ab humo ad cacumen usque ramis inſtructa eſt, quorum 13. florigeri erant. Primus ramus, ad pedem ſupra humum egreſſus, unum proferebat florem, ſecundus ſeptem, tertius tres, quartus iterum tres, quintus quatuor, ſextus, ſeptimus, octavus, nonus, decimus & undecimus, ſinguli unum, duodecimus duos, decimus tertius ſeu ultimus, ex latere cacuminis ortus, iterum unum, in ſumma 27. flores, omnes ramum terminantes. Rami veſtiti ſunt cortice ex bruno ruffeſcente, hinc inde albis punctis conſpurcato. Lignum in ramis abſciſſis aromaticum ſpirat odorem ſaporemque habet Myrto non abſimilem, & medulla gaudet magna albaque. Folia, quæ hieme cadunt, omnia ex ramorum proveniunt extremitate, variæ magnitudinis; maximorum quorundam longitudo quindecim & latitudo ſeptem ferme ſuperabat digitos. Eorum figura ex oblongo ovalis & petiolum verſus anguſtior eſt; medium percurrit coſta inſignis, ex qua multæ egrediuntur venæ laterales, quarum in uno latere a petiolo usque ad apicem viginti ſex numeravi: omnia folia hieme cadunt. Vt floris omniumque eius partium characterem obſervare & accuratis ſiſtere potuiſſem figuris, bis intravi hunc hortum. Prima vice die 27. Maii 1760, quo tempore florum globi tantum apparebant. Sciendi cupidus, quomodo hi globi membrana exteriori ſeu gemmæ involucro veſtiti ſint, omnia hæc gemmæ involucra iam delapſa inveni, unico globo excepto, cuius gemma hoc tegmine adhuc tecta erat, quem *fig.* 1. repræſentat. Omnes reliqui rami, nullis florum globis prædit, tales offerebant gemmas, quales *fig.* 2.

fig. 2. oſtendit. Hæ, quando dehiſcunt, primum a petiolo tantum ſe ſeparant, & quando cadunt, in petiolo relinquunt duo puncta *fig.* 3. glandulis ferme ſimilia. *Figura* 4. repræſentat eiusmodi gemmam a petiolo ſolutam, ſed punctis adhuc adhærentem. *Figura* 5. oſtendit delapſam & *fig.* 6. nondum apertam gemmam. Hac gemma delapſa demum adparet ipſe floris alabaſtrus *fig.* 7. quem ambit involucrum ſeu ſpatha, quæ oblongo-ovatum folium refert, alabaſtro tumente ſe ſolvit, cadit & ferme gemmæ formam habet, uti *fig.* 8. docet. Hoc involucro delapſo, eius veſtigium *fig.* 9. reliquum manet. Omnes florum pedunculi albis punctis *fig.* 10. denſe congeſtis obſiti ſunt. *Figura* 11. repræſentat floris alabaſtrum perfectum & paullulum iam explicatum. Hi alabaſtri tribus gaudent petalis externis, quæ tripartitum quaſi conſtituunt calycem coloris ex rubente viridique mixto amœni: hæc petala non, ut docet D. LINNAEVS *Pl. Gen. n.* 610. (quam notam vero in *Syſt. Nat. ed. X. p.* 1082. omiſit) cadunt. His meas abrumpebam obſervationes & diſquiſitiones ulteriores usque ad d.31. Maii, quo tempore hanc arborem denuo adii & duodecim penitus explicatos flores ſimul reperi, quorum unius imaginem mitto. (*vid. tab. LXII.*) In his floribus novem - duodecim & plura numeravi petala, a quibus calyx colore facile diſtingui poteſt (*vid. tab. LXIII.* 12.) Diameter perfecte expanſi floris novem, immo in nonnullis decem & undecim digitis reſpondet. Propius adſtanti interdiu afflant hi flores odorem gratum, qui veſpere ſuperveniente pedetentim augetur ita, ut ad viginti pedum diſtantiam fortiter perſentiretur: tunc temporis aura erat tranquilla, alias ulterius adhuc percipi potuiſſet. Odor ſimilis eſt magnæ copiæ Liliorum alborum.

Vt plenum huius floris characterem examinare potuiſſem, Dn. GORDON ramum florigerum abſcindebat, quem lætus domum portabam & ſequentia obſervabam. *Tab. LXIII. a.* repræſentat ovarium ſeu pericarpium ovale, floris medium occupans (*conf. tab. LXII. c.*) in quo octoginta ſtamina *b.b.* & quinquaginta piſtilla ſeu capſularum ſeminalium germina *c.c.* numerabam. Duo ſtamina ſeparata, unum *d.* a facie externa, alterum *e.* a facie interna, oſtendunt, & in hoc, antherarum loco, duos longos tractus laterales *f. f.* qui farinam ſeu pollinem continent. Ovario ſeu pericarpio *g.* a vertice ad baſin diſciſſo, omnia confundebantur ita, ut nihil diſtincte obtulerint, quare ſingula piſtilla ſeparabam ab axe *h.* qui axis coniformis eſt, ſuperius paullulum acuminatus. Inferiori eius parti, punctis *i. i.* ſignatæ, inſerta erant ſtamina, quæ omnia flore accreſcente cadunt; *k. k.* ſunt duo capſularum rudimenta ſeu piſtilla cum ſuis ſtylis *l. l.* & germinibus *m. m.* ſeparata; unum horum germinum *n.* ſuperius ad capſulæ initium transverſe, unumque *o.* perpendiculariter diſſectum depingitur. Sunt hæc germina non carnoſa, ſed interius cava, ſeminumque primordia *p.* adhærent eius parti ſuperiori, quorum quatuor diſtincta reperi. Multas pari modo examinavi eiusmodi capſulas, ut de ſeminum numero certus fierem, & ſemper inveni eundem. Has ipſas partes lente optica auctas ſiſtunt *q. r. s. t. v. x.* quibus antea expoſitæ clarius repræſentantur, uti etiam ſtylus aſſurgens & lateraliter reflexus, multis punctis ſeu globulis ſplendentibus & cryſtalli quaſi in modum pellucidis obſitus. His iungo, quando hæ capſulæ ſeminiferæ in latere ſtyli per capſulæ dorſum *t.* leniter deorſum diſſecantur, tegumentum earum facile extendi poſſe & quatuor ſeminum rudimenta perſpicue adparere. Fructum maturum ſeu ſtrobilum obtinere haud potui; repræſentat autem illum Dn. CATESBY in ſua hiſtoria, cui titulus: *the natural Hiſtory of Carolina, Florida and the Bahama Islands Vol. II. t.* 80.. Hactenus Dn. EHRETVS.

Haud incongruum erit, ex citato Dni CATESBY opere iungere hiſtoriam eiusdem ſtirpis, quam in eius patria ſeu loco natali *p.* 80. annotavit his verbis latine redditis:

Hæc arbor (Anglice Umbella Tree nominata) altitudine aſcendit ad ſedecim vel viginti pedes, cuius truncus raro 5. digitos craſſitudinis ſuæ diametro excedit; cortex albus eſt, lignum molle & ſpongioſum, folia plerumque triginta digitos longitudine & quinque circiter digitos in latitudinis medio æquant, circuli in modum ita diſpoſita, ut umbellam quandam repræſentent. Ex medio eiusmodi foliorum circuli provenit flos, qui eſt albus ex decem vel undecim petalis compoſitus, ex quibus tria exteriora ſunt pallide viridia, &, antequam flos explicatur, reliqua petala includunt; flore autem penitus explicato dependent modo, hic (*tab. noſtræ LXIII. fig. y.*) repræſentato unde LINNAEVS huius ſpeciei nomen formavit. Structura ovarii, capſularum ſeminalium &c. adeo conveniunt cum iisdem partibus Magnoliæ altiſſimæ, (*vid. noſtram tabulam XXXIII.*) ut mihi videantur figuræ taliter, qualiter hic (*tab. noſtræ LXIII. fig. z.*) ſiſtuntur, ſine prolixiori deſcriptione ſufficere, ad ideam inde formandam. In Virginia nullibi vidi plures, quam duas vel tres harum arborum in uno loco creſcentes; in Carolina autem frequentiores reperiuntur, in ſolo pinguiori (*in rich Land*) provenientes: adpropinquante hieme folia deiiciunt.

Qui Dn. EHRETI & CATESBY deſcriptiones & figuras inter ſe confert, deprehendit notabiles differentias in corticis colore, foliorum magnitudine, & floris petalorum trium exteriorum colore ſituque.

Vt hæc magis perſpicua fiant, Ehretianæ tabulæ LXIII. addimus figuram Catesbianam tum floris, tum fructus maturi ſeu ſtrobili: illius *fig. y.*, huius *fig. z.* cum baccis partim cellulis adhuc incluſis, partim ab illis ſolutis & ex filis ſuis pendentibus, de quo conferatur noſtræ *tabulæ XXXV. fig.* 2. & deſcriptio *p.* 9. illius ſpeciei, quam CATESBY ſuperius citat in ſua hiſtoria. Ehretiana floris figura *tab. LXII.* multum recedit a Catesbyana, ſecundum quam hæc ſtirps a LINNÆO *Syſt. Nat. edit. X. p.* 182. *D.* vocatur Magnolia foliis ovato-lanceolatis, petalis exterioribus dependentibus, & nomine triviali tripetala, quo nomine eam iam antea *Plant. Spec. p.* 536. inter Magnoliæ foliis ovato-lanceolatis varietates δ recenſuit.

Tertia hæc eſt Magnoliæ folio ovato lanceolato ſecundum LINNÆVM varietas (*conf. tab. ſuper. IX. & XXXIII.*) dummodo ſtirpes conſtantis characteris ſpecifici appellare decet varietates. Huius præterea folia oblongo-ovata & in utroque extremo paullulum tantum acuta ſunt.

TAB. LXIV.

MONARDA floribus capitatis & verticillatis, caule acute angulato, foliis lanceolato-ſerratis, glabris *Büttn. Enumer. Plantar. Horti Cun. p.* 226.

Monarda floribus capitatis ſubdidynamis caule acutangulo *Linn. ſpec. p.* 22. *n.* 2. *Mill. G. Dict. Ed. VII.*

Monarda caule acutangulo capitulis terminalibus *Linn. H. Cliff.* 495.

Expoſ. *a.* Flos ſeparatus, *b.* eius calyx, *c.* corollæ tubus, *d.* limbus ringens, *e.* labium ſuperius integrum, anguſtatum, erectum, ſtamina & ſtylum obtegens, *f.* duo ſtamina, æqualia, corollæ tubo longiora, *g.* ſtylus longitudine ſtamina ſuperans, *h.* eius ſtigma bifurcatum, *i.* labium inferius reflexum, *k.* labium ſuperius ſeparatum, a facie interiore, ob latera revoluta concavum, in apice emarginatum, *l.* labium inferius ſeparatum & explanatum a facie interiore, trifidum, lacinia media longiore, anguſtiore in apice emarginata, laciniis lateralibus brevioribus latioribus & obtuſis, cum binis ſtaminibus tubo adhærentibus, *m.* ambo ſtamina a tubo ſeparata, cum antheris ſubdidymis ſibi invicem contiguis in magnitudine naturali, *n.* aucta, *o.* unum ſtamen cum antheris ſubdidymis, *p.* in magnitudine aucta, *q.* cum antheris iam hiantibus & pulverem ſeu ſemen explodentibus, *r.* calyx ſeparatus cum ſtylo ovario adhuc inſiſtente, *s.* idem calyx verticaliter diſſectus & explanatus, cum quinque denticulis ſuis, uno ſuperiori maiori, quatuor lateralibus minoribus, *t.* ovarium fundo calycis adhærens, *v.* ſtylus ſeparatus ab ovario, *x.* ovarium a calyce ſeparatum, *y.* quatuor ovarii ſemina, duo perfecta totidemque abortiva in magnitudine naturali, *z.* aucta, 1. transverſe diſſecta, 2. ſemen perfectum & maturum a facie exteriore, 3. interiore, 4. verticillus calycum perſiſtentium, 5. eiusmodi calyx ſeparatus.

Nota. Elegantiſſima hæc planta Virginiæ ſeu Americæ ſeptentrionalis indigena eſt, ubi incolæ foliis (quæ trita gratum reficientemque ſpirant odorem) utuntur loco Theæ, quam Osvvego Tea appellant, quo nomine vero etiam ſalutantur folia alterius ſpeciei, Origani Canadenſis nomine nota. Radix eſt perennis caulis annuus, ut MILLERVS *l. c.* docet. Laudatus BUTTNERVS in Catalogo citato indicat, cl. GRONOVIUM hanc plantam, ex Penſilvania acceptam, Europæ alumnam reddidiſſe, eamque in eius horto 1739. primum floruiſſe: quibus addit eundem Auctorem illam aliasque plurimas, quas nondum vidit curioſa Europa, in nova Floræ ſuæ editione deſcripturum eſſe; ſed altera Floræ Virginianæ editio Lugd. Bat. 1762. in 4to recuſa, non continet memorata, immo ne quidem inter Monardas huius & prioris editionis a. 1743. in 8vo

excuſæ

excusæ occurrit nomen specificum nostræ conveniens. Post acceptam EHRETI picturam n. I. hanc ipsam plantam ex semine in libero äere educavimus, quæ autem floris colore insigniter differrebat, quare huius partem adpingendam, simulque fructificationis partium structuram addendam curavimus. Num color floris notabiliter distinctus climati an culturæ tantum adscribendus, an constantis varietatis character sit, aliis diiudicandum relinquimus. MILLERVS describit flores coloris intense rubri, BVTTNERVS vero plantam splendidissima sua purpura elegantem dicit, qui etiam Monardam flore albo, bracteis ex albo & viridi variis addit.

TAB. LXV.

SOPHORA foliis ternatis sessilibus: foliolis subrotundis glabris *Linn. spec.* 373. *n.* 5. *Mill. Gard. D. ed. VII. Gronov. Floræ Virg. edit. alt. p.* 64.

Cytisus foliis fere sessilibus, calycibus squamula triplici auctis *Linn. H. Cliff. p.* 355. *n.* 4. *Clayt. & Gronov. Fl. Virg. Edit. I. p.* 82. *Miller. Gard. Dict. Ed. VI. n.* 23.

Cytisus procumbens Americanus, flore luteo, ramosissimus, qui Anil suppeditat *Pluk. Almag.* 129. *Phytogr. t.* 86. *fig.* 2. *Ehret. tab. I. & III. fig.* 3.

Expos. a. Flos integer separatus cum calyce, *b.* vexillum, *c. c.* alæ, *d. d.* carinæ partes, *e.* calyx cum germine & staminibus sigillatim receptaculo insertis, *f.* stamen separatum, *g.* calyx cum germine aucto, ubi, uti in *fig. a.* & *e.* ad calycis fundum eius squamula triplex *b.* quodammodo indicatur.

Nota. Hæc est illa Cytisi seu rectius Sophoræ (conf. tab. LIX.) in explicatione species, cuius supra t. LV. p. 26. mentionem fecimus. Brevem eius descriptionem dat laudatus MILLERVS *l. c.* his verbis latine redditis: Huius plantæ natale solum est Virginia & Pensilvania: ex utraque hac regione accepi eius semina. Ex eadem planta aliisque olim in America pararunt merceis illius, Indigo dictæ, speciem vilem, antequam vera Indigofera planta ibidem introducta fuit. Radix est perennis, varios excludens caules pedem circiter altos, qui ramorum tenuium magnum numerum spargunt, quos investiunt folia ex tribus lobis ovalibus glabrisque composita, petiolo coniuncta, uti alia trifoliata, arcte ramis adhærentia. Flores mense Julio proveniunt in ramorum extremitatibus in brevi spica, (secundum EHRETI citatam & nostram figuram potius laxe seu sparsim dispositi) ex genere papilionaceorum lutei, quibus sæpe succedunt siliquæ breves tumidæ, quæ æstate fervida maturitatem adipiscuntur in Anglia: rami ad radicem usque pereunt autumno. Plantam hanc genuinam Sophoræ esse speciem, non solum testantur LINNÆVS atque MILLERVS itemque GRONOVIVS locis citatis, verum etiam nostræ tabulæ figura *e.* id probat, cui EHRETVS illustrationis gratia hæc subscripsit: „ distinguunt „ hanc plantam a congeneribus stamina, quæ omnia ad receptaculum libera sunt.„ De hoc charactere generico peculiari conf. explicatio t. LIX. p. supe. 27. LINNÆVS H. Cliff. l. c. hanc plantam inter Cytisi species recensens plura collegit & exhibuit eius synonyma, quæ hic repetita forent supervacanea, idque adhuc magis, quoniam A. ipse postea *Spec. p.* 739. *n.* 3. horum synonymorum plantas separavit & ad Cytisi species remisit, nostram vero *p.* 373. *n.* 5. Sophoræ speciebus adscripsit & nomina tantum ex PLVKNETIO, GRONOVIO atque EHRETO citata ut synonyma retinuit. His adhuc addimus, neminem ex his quoque citatis auctoribus describere vel delineare siliquam per intercapedines tumidam, seu ad semina nodosam, qualem tamen LINNÆVS *Gen. Plant. p.* 175. *n.* 456. inter Sophoræ characteres indicat & nostra quoque tabula *LIX. fig. m. n. o.* repræsentat. PLVKNET ipse siliquam, quam suæ figuræ iunxit, eadem figura & eadem tantum magnitudine delineat, quæ in nostra apparet: sed hoc fructus discrimen in systemate Linnæano, soli flori superstructo, genus non mutat. D. GRIFFIT HVGHES in sua historia naturali insulæ Barbadæ (*Natural History of Barbados Lond.* 1750. *fol.*) huius plantæ nullam facit mentionem, sed *p.* 203. tantum indicat the Indigo-Weed (Weed denotat Anglis plantam silvestrem & Zizaniam) quam vero non describit nec delineat, cuius rationem dat his propemodum verbis: in huius insulæ mercaturæ infantia merx indigo, ex hac herba parata, usu venibat; sed postquam sacchari mercatura reddebatur quæstuosior & vicini nostri Galli, mercem Indigo viliori pretio divendebant, hæc mercaturæ pars abolita fuit, quare e quadraginta circiter retro annis indigo hic locorum non amplius præparabatur, hinc necessum haud duxi, hanc plantam & mercis inde parandæ methodum describere. Hoc confirmat CLAYTON. *l. c.* hac nota: „ tentarunt, ex hac planta smegma Indigo dictum conficere, verum successus minime respondebat. „ Addit præterea hoc synonymum: „ Spartio affinis trifoliata ramosa, „ foliis parvis subrotundis glaucis: flore flavo; „ caulibus glabris lentis flavescentibus, ad finem „ foliis destitutis; siliqua brevi tumida, duo vel „ tria semina reniformia continente; radice „ perenni, vere turiones Asparagi instar emittente. „

TAB. LXVI.

RHODODENDRVM foliis nitidis ovalibus, margine acuto reflexo *Linn. Spec.* 392. *n.* 3.

Ledum lauro-cerasi folio *Eiusd. Amœnit. Acad. II.* 200.

Chamærhododendron, Lauri folio, sempervirens, floribus bullatis corymbosis *Catesb. Car. III. p.* 17. *t.* 17. *f.* 2.

Expos. a. Perianthium quinquepartitum, quod in hac imagine non, nisi aliqua ex parte in alabastris seu floribus nondum apertis, in conspectum venit, sigillatim vero non repræsentatum est, *b.* floris corolla, penitus expansa, monopetala limbo patente, in quinque segmenta rotundata divisa, *c. c. c. c. c.* stamina decem corollæ segmentis breviora, ad singula corollæ segmenta bina, cum filamentis filiformibus lateraliter inflexis & antheris ovalibus filamentis insistentibus, *d.* pistilli germen orbiculatum retusum cum stylo filiformi, pariter inflexo, staminibus paullulum breviore & stigmate *e.* globoso obtuso, *f.* capsula seminalis ovata, subangulata cum stylo & perianthio persistentibus, *g.* eadem transverse secta, quinque locularis, *b.* semina numerosa minima.

Nota. Elegantem & ferme eandem huius stirpis florentis imaginem iam exhibuit CATESBY *l. c.* in nostra tamen omnes partes, præcipue capsulæ seminalis, maiori cura repræsentatæ sunt. Descriptionem huius stirpis ille addidit sequentibus verbis latine redditis: Arbor hæc ad sedecim circiter pedes ascendit, folia producens semper virentia, figura illis Lauro-cerasi similia profunde viridia atque splendentia. Flores proveniunt in corymbos seu fasciculos collecti, quorum nodi seu gemmæ, autumno comparentes, teguntur perianthio (potius involucro) squamoso-conico, materia repleto viscosa, quæ illud defendit contra severum hiemis frigus. Verno tempore ampliatæ hæ gemmæ dehiscunt & excludunt viginti pluresque flores monopetalos in quinque segmenta divisos, singulos pediculo dimidium pollicem longo insistentes. Hi flores explicati apparent albi, propius autem considerati pallide rubent, qui color in floribus cadentibus magis adhuc pallet. Vnum ex quinque his segmentis seu petalis longius & magis concavum est reliquis & ex maculis flaventibus, viridiscentibus & purpurascentibus mixtis varium, quæ maculæ formantur a materia quadam viscosa super extremitatibus tenuissimorum pilorum expansa. Convexa facies eorundem petalorum etiam mixta est colore ex viridi flavescente. Pistillum surgit ex floris centro, capitulo scarlatino ornatum & decem staminibus circumdatum, quorum tria longiora, septem breviora sunt, quorumque farina exit ex apertura parva rotunda in eorum summitate. Elegans hæc arbor ornamentum est regionum maxime occidentalium & a Pensilvania remotissimarum, & crescit in solo valde sterili, vel in declivitatibus rupium montiumque ut & ad rivorum littora, in locis maxime umbrosis. Plures eiusmodi arbores iuniores ex Pensilvania missæ sunt a D. BARTRAM, qui illas primus detexit; sed nulla earum flores produxit, &, licet ab aliquot iam annis plantatæ fuerint, exiguum tamen ceperunt augmentum, videnturque solæ ex stirpibus Americanis, quæ nostro solo climatique adsuescere recusant.

Hinc procul dubio MILLERVS hanc speciem in Dictionarii sui editione VII. penitus omisit. In sexta quidem n. 5. recenset Chamærhododendron Americanum semper virens,

virens, floribus dilute carneis, purpureis maculis notatis: ſed plura non addit, quam quod huius ſpeciei aliquot plantæ nunc creſcant in horto Ducis ARGYLL in *Whitton* prope *Hounslow*.

TAB. LXVII.

PETIVERIA *Linn. H. Cliff.* 141. *H. Vpſ.* 91. *Actor. Stockholm.* 1744. *p.* 287. *t.* 7. *Mill. G. D. Ed. VI. & VII. Burmann in expoſ. icon. Plumenianar. p.* 213. *Hill Hiſtory of Plants p.* 393.

Petiveria foliis oblongo-ovatis, ſpicis longioribus terminalibus *Browne civil and natural Hiſtory of Jamaica p.* 274.

Petiveria Solani foliis, loculis ſpinoſis *Plum. gen.* 50. *Icon. a Burm. edit. p.* 213.

Verbenæ aut Scorodoniæ affinis anomala, flore albido, calyce aſpero, Allii odore *Sloan. Cat. Jamaic.* 64. *Itiner. I. p.* 172. *Rai. Suppl.* 287.

Expoſ. *a.* Flos perianthio adhuc incluſus, *b.* explicatus, uterque in magnitudine naturali, *c.* in magnitudine aucta a facie interiore, *d.* exteriore & laterali *e. e. e.* calyx ſeu perianthium. *f. f. f. f. f. f. f. f.* petala non caduca ſed perſiſtentia, *g. g. g.* ſtamina ſex cum ſuis antheris ſimplicibus, *h.* petalum ſeparatum cum duobus ſtaminibus adhærentibus, *i.* piſtillum ſeu potius eius germen, *k.* fructus a corolla ſeparatus in ſtatu mox poſt floris explicationem, *l.* fructus maturior, *m. n.* maturus uterque in magnitudine naturali, *o.* aucta cum capſulæ ſeu involucri cornibus hamatis, *o.* fructus maturus, unicum continens ſemen, *p.* ſemen denudatum compreſſum in ſummitate emarginatum, *q.* ſeminis nucleus denudatus.

Nota. Planta hæc vilis, neque ob venuſtatem neque ob uſum ſingularem commendata, locum in hac collectione tantum obtinuit ob raritatem ſuam & characterem peculiarem. In India occidentali quidem, præcipue in Iamaicæ & Barbatæ inſularum regionibus, valde communis, immo zizaniæ inſtar moleſta eſt; in Europa vero non, niſi in curioſorum botanophilorum hortis culta reperitur. Totius plantæ deſcriptionem dedit SLOANE *Hiſt.* ſeu *Itin. I. p.* 172. quam RAIVS latine redditam ſuæ *plantar. hiſtoriæ Supplemento* ſeu *tomo III.* inſeruit, LINNAEVS vero hinc inde emendavit in Hort. Cliff. & Vpſal. item in Actis Stockh. de quibus Actis notamus, eadem ex Suecica lingua in Germanicam ab ABRAH. GOTTH. KAESTNERO verſa proſtare hoc titulo: *der Kœniglich. Schwediſch. Academie der Wiſſenſchaften Handlungen &c.* ubi Vol. VI. p. 289. ſeqq. & t. IX. reperiuntur, quæ de hac planta agunt. Cum horum auctorum deſcriptione conferri poſſunt MILLERVS, BVRMANNVS, BROWNE, HILL. locis citatis. Docent hi, omnes huius plantæ partes validum & ingratum Allii odorem ſpirare, ipſam plantam perennare & ſemper virere, immo tempeſtatum ſiccitati adeo reſiſtere, ut, quando aliæ plantæ a ſolis fervore comburuntur, hæc vegeta perſiſtat, unde beſtiæ, alio pabulo deficiente, ea veſci coguntur, quæ vero illarum carnes, & vaccarum lac, tam ingrato fœtenteque odore inficit, ut ad uſum culinarem plane inſervire nequeant. Hinc, quia eius qualitates ad intimas animantium partes penetrant, LINNAEVS ſuſpicatur, ex hac planta parari poſſe remedium penetrantiſſimum; ſed BROWNE obſervatio monet, cautiſſime eius uſu procedendum eſſe: annotat enim l. c. omnium eius partium minimam particulam maſticatam, os tanto ardore afficere, ut lingua inde nigra, arida aſperaque reddatur eodem modo, quo in febribus malignis adparet. Figuram foliorum atque ramorum, tum florigerorum tum ſeminiferorum, publicavit BVRMANNVS inter icones Plumerianas tab. CCXIX. eædem vero partes maiori cura delineatæ ſiſtuntur in *Actor. Stockh. tabula* IX. citata, nemo autem, quantum ſcimus, easdem vivis coloribus illuſtratas repræſentavit. Characterem primus notavit & nomen genericum adſtruxit PLVMIER *novor. generum plantar. Americanar. p.* 50. *t.* 39. ſed imperfecte; accuratius autem illum definivit LINNAEVS *Gen. pl. n.* 417. & emendatum *in Actis Stockh. l. c.* ubi etiam ſingulas partes, characterem formantes, exhibuit delineatas, ex quibus *figurar.* noſtras *i. k. l. n. o.* mutuavimus, ab ipſo EHRETO (ut in earum explicatione ibidem notatur) delineatas, in noſtra vero imagine omiſſas: conferri meretur characteris definitio MILLERI, atque BVRMANNI. Characterem BROWNE l. c. his verbis (quæ, quum hoc opus non omnium verſatur in manibus, transſcribere haud ſupervacaneum duximus) indicavit: „ Perianthium: Perianthii ſeſſilis vicem „ ſupplent ſquamæ tres, lineares, erectopatentes, laterales. „ Corolla: ſquamas inter & ſpicam emergit flos tetrapeta- „ lus, perſiſtens: petalis lanceolatis, anguſtis, iuventute albi- „ dis, erecto - patentibus, ſenectute erectis, virentibus. „ Stamina: *filamenta* ſex, quorum duo ceteris breviora ſunt „ & oppoſita; *Antheræ* ſubrotundæ. Piſtillum: *germen* „ ſubhirſutum, breve, obtuſum; *ſtyli* quatuor, tenues, ſetacei, „ reflexi, *ſtigmata* acutiſſima. Pericarpium: *capſula* coria- „ cea, oblonga, obtuſa, compreſſa, unilocularis, bicornis; „ ſingulis ſetis binis, rigidis, reflexis, munitis. Semen: „ unicum oblongum, ad apicem appendicula ligulata reflexa „ inſtructum. „ Ceterum nec harum partium, nec ipſius plantæ iconem addidit. Præter fructificationis partes depictas & deſcriptas citati auctores indicant quoque germinis ſtylos quatuor. LINNAEVS *Gen. pl.* l. c. deſcribit illos ſubulatos, in linea recta poſitos, ſtigmatibus perſiſtentibus præditos; & in *Syſt. N. ed. X. n.* 417. recenſet Petiveriam inter hexandrias tetragynias, ſemine uncio apice aculeis reflexis, & in *Act. Stockh. l. c.* ex propria obſervatione definit piſtilli germen rotundum piloſum quatuor ſtylis inſtructum, & pericarpium appellat capſulam inferius anguſtiorem oblongam, ad latera burſæ paſtoris inſtar compreſſam, intus cavam & in ſummitate quatuor uncos reflexos exhibentem; hi autem ſtyli uncique, quoad differentiam & figuram accuratiore diſtinctione, deſcriptione delineationeque adhuc egent, (dicuntur namque apices, & perianthii & ſtylorum, reflexi, piloſi præterea germinis atque ſtylorum exiguorum delineatio in magnitudine aucta multum lucis adfuſura eſſet) quod nos præſtare haud poſſumus, quia floris vivi examinandi occaſio nobis nondum contigit. JACQVIN in ſua nuperrime edita *ſelectarum ſtirpium Americanar. hiſtoria p.* 101. his verbis indicat „ Petive- „ riam (octondram) floribus octandris: Planta fru- „ ticoſa, tripedalis, odoris alliacei, Petiveriæ alliaceæ, nunc in „ hortis botanicis ſatis vulgari, adeo ſimilis, ut nihil, quod ad- „ dam, habeam; ſinon, eſſe flores octandros omnes ſtaminibus „ inæqualibus; & corpus penicilliforme, quod germini adſidet, „ in hac eſſe rubrum, in alia album. Habitat frequens in Marti- „ nica aliiſque Caribæis. Floret fere integrum annum. „ Figuram non exhibuit.

TAB. LXVIII.

LYCIVM, foliis oblongo-lanceolatis, ſine ordine, floribus ſolitariis petentibus alaribus ramorum ſpinis rarioribus.

Expoſ. *a. a. a.* corolla explicata patens, *b.* calyx bifidus ſeparatus cum quinque denticulis, uno maiore, & quatuor lateralibus minoribus, cui inhæret ſtylus, *c.* corolla a calyce ſeparata a facie interna longitudinaliter diſſecta, *d. d. d.* corollæ tubus brevis, *e. e. e. e. e.* quinque corollæ ſegmenta, ſingula ungue albo notata, *f. f. f. f. f.* quinque ſtamina cum ſuis filamentis tubo adnatis atque antheris, *g.* germen in fundo tubi ſitum, *h.* ſtylus ſimplex corolla longior cum ſtigmate globoſo, *i.* corolla a facie externa, *k.* ſtamen cum ſua anthera didyma in magnitudine aucta, *l.* idem ſtamen cum anthera biloculari transverſe diſſecta, *m.* germen, *n.* ſtylus & *o.* ſtigma in magnitudine aucta, *p.* germen maturius transverſe, *q.* longitudinaliter diſſectum, *r.* ſeminis reniformis rudimentum, ſingula in magnitudine aucta.

Nota. Duas Lycii ſpecies iam tabula XXIV. ſuperiore expoſuimus, quarum character conferri poteſt. Huius ſpeciei imagini EHRETVS ſubſcripſit: Lycium. *Linn. Gen.* Iaſminoides Sinenſe Halimi folio & facie *Act. Pariſ.* & ſequentem iunxit deſcriptionem. Inveni apud DV HAMEL *Arb. p.* 306. figuram, quæ cum hac valde convenit, & Dn. MILLERVS deſcribit etiam in ſeptima ſui Dictionarii editione quandam ſpeciem, quam Lycium foliis ovato-lanceolatis, ramis diffuſis, floribus ſolitariis patentibus alaribus, ſtylo longiore vocat. Deſcriptio ſua de huius ſtirpis creſcendi modo bona eſt: id tantum adnoto, hanc, quam ego ſiſto, in ramis hinc inde, rarius tamen, aculeis munitam & folia meæ ſpeciei, in ſtirpe adhuc tenera, altero tanto maiora eſſe, quam ea, quæ mea imago repræſentat: folia namque tunc, quando rami flores producunt, minora evadunt. Flores huius ſtirpis amœniſſimo colore purpureo ſuperbiunt, & in eorum centro adparet ſtella candida pentagona; *fig. a. c*, a facie externa vero *fig. i.* corolla pallide rubet & ſplendet. Calyx monophyllus & bifidus eſt, ad oras in unum ſegmentum maius & duo minora diviſus *vid. fig. b. Figura c.* monſtrat corollam apertam & expanſam, cum quinque ſtaminibus tubi late-

lateribus adcretis. Staminum filameata omnia ad basin suam villis dense obsita sunt, *vid. fig.* k. *l. in magnitudine aucta.* Germen seu Pericarpium *fig. m. p. q.* in magnitudine aucta repræsentatum, subrotundum & biloculare *fig. p.* est, multaque continet semina reniformia *r.*

Recensetur a DV HAMEL l. c. (*Traité des arbres & arbustes Tome I. p.* 306. *n.* 3. Iasminoides Sinense Halimi folio & facie *Act. Acad. R. Paris.* & *n.* 4. Iasminoides Sinense Halimi folio longiore & angustiore, & *tab.* 121. utriusque addit figuram ligno excisam, quarum prior eadem est, quæ in Act. Paris. *l. c.* occurrit, floris fructusque vero partes delineatæ sunt a sinistris peculiaris tabulæ æneæ parvæ, fronti huius generis præfixæ, quas suo Lycio Sinensi n. 3. (ut explicatio huius tabulæ p. 305. docet) tribuit, cuius nomen in Actis Paris. citatis, ad annum usque 1757. evolutis, invenire haud potuimus. Num huius A. quartæ speciei nomen & icon alibi prostet, nos pariter latet: eius figura, quam citata t. 121. a sinistris eiusdemque floris & fructus partes in frontispicii tabula ænea a dextris sigillatim delineat, multum a priori differt, neque vero cum illis nostræ tabulæ convenit: folia namque multo angustiora & vere lanceolata sunt; corollæ limbus quidem patet, sed tubus multo longior est, præcipue autem calyx delineatur & describitur tantum bifidus, fructus itemque delineatur cylindrico - conicus & semina rotundiora. In Actis Paris. (*Histoire de l'Acad. Roy. des Sc.*) *année VIII. edit. Paris. p.* 318. indicatur Iasminoides Africanum Iasmini aculeati foliis & facie, quibus additur: an Rhamnus alter fol. salsis flore purpureo *C. B. Pin.* 477. Rhamni prioris altera species *Clus.* cuius figuram sistit tabula 12. cum omnibus floris fructusque partibus separatis & sigillatim repræsentatis in magnitudine maiori, quarum explicatio reperitur p. 317. Hæ icones omnes ab illis nostræ tabulæ multum differunt & similiores sunt istis, quas nostra tabula *XXIV. fig.* 2. repræsentat, si excipias baccam, quæ in nostris tabulis simplex, in Actis citatis gemina adparet. Eam Lycii speciem, supra ex MILLERI Dictionario citatam, laudatus A. Ed. VII. n. s. indicat & his describit verbis latine redditis: hæc species sponte sua crescit in China, unde eius semina haud pridem in Angliam venerunt, plantæ vero ex illis educatæ nunc in variis hortis coluntur, quas nonnulli agnoverunt pro Thea. Crescit ad magnam altitudinem infirmis, irregularibus, diffusisque ramis, qui fulcimento opus habent, sine quo super humo repunt: mensuravi aliquot horum ramorum, qui uno anno ad duodecim circiter pedes longitudine pervenerunt. Infima folia longitudine quatuor digitos superant & in medio tres digitos lata sunt, læte viridia & teneræ consistentiæ, situata sine ordine ubique in ramis; dum surculi longitudine augentur, magnitudo foliorum diminuitur & superiorem partem versus unum digitum longitudine & quartam eius partem latitudine non excedunt, ramisque ubique arcte adhærent. Flores proveniunt solitarii ex omnibus iuncturis in superioribus ramorum partibus, exilibus brevibusque pedunculis insistentes; sunt coloris saturate purpurei & brevi gaudent tubo, limbus patens latius se expandit, quam in omnibus antecedentibus (scilicet quas A. recenset) speciebus, & stylus multo longior est floris tubo. Floret hæc species mense Augusto, Septembri & Octobri. Durabilis est hæc stirps & folia sua retinet usque in mensem Novembrem. Facile propagatur radicibus suis serpentibus, quæ in magna distantia spargunt turiones & resectæ stirpis partes sub terra tam facile emittunt radices, quam illæ Salicis. In hac descriptione spinarum seu aculeorum nulla fit mentio.

Ex his inter se collatis liquet, nostram plantam, si non pro specie, peculiari pro varietate tamen agnoscendam esse: nam a Milleriana differt spinis, & a Parisina foliis, quæ in illa secundum Actor. Gallic. & du HAMEL figuram sunt valde angusta, qualia pariter se sistunt in utraque figura nostræ tabulæ XXIV. Ceterum, quum nullam descriptionem iconemve cum hac nostra stirpe accurate convenientem invenimus, synonyma addere haud potuimus.

TAB. LXIX. & LXX.

LAVRVS foliis integris trilobisque *Linn. H. Cliff.* 154. *n.* 1. *Mat. med.* 65. *n.* 193. *Spec. I.* 371. *n.* 10. *Syst. N. ed. X. p.* 1010. *n.* 10. *Gron. Fl. Virg.* 46. *Ed. II.* 62. *Roy. Lugd. B.* 227. *n.* 6. *Wachend.* 259. *n.* 7. *Colden. Noveb. seu Act. Vpsal.* 1743. *p.* 119. *n.* 94. *Mill. Gard. Dict. ed. VI. n.* 11. *ed. VII. n.* 10. *du Hamel Arb. I.* 350.

Laurus flore a fructu remoto in eadem planta, foliis integris & trilobis *Kram.* 141.

Cornus odorata folio trifido, margine plano, Sassafras dicta *Pluk. Almag.* 120. *Catesb. Car. I. p. & t.* 55. *Mill. G. Dict. ed. III -- V.*

Sassafras *Monard. simpl. med. p. m.* 355. *Rai. Hist. II.* 1568. *Ger.* 1525. *Park.* 1607. *Cæsalp. p.* 59. *Herm. H. L. B.* 537.

Sassafras arbor Monardi *Dalech. H. Lugd.* 178. *b. Pluk. Phytogr. t.* 222. *fig.* 6.

Sassafras arbor ex Florida ficulneo folio *Bauh. Pin.* 431. *b. Munt. Aardgew. p.* 110. *fig.* 110.

Sassafras sive *lignum Pavanum Bauh. Hist. I.* 483.

Sassafras, Sassepes & Sassifragia *Jonst. Dendr. p.* 218.

Saxafras *Pomet. Hist. gen. des drogu.* 110.

Xylomarathrum *Zorn. Botanolog. p.* 608.

Pavame Indorum Sassafras Gallorum *Monard. l. c.* 356. & Palameh Floridanorum *Collect. Itinerum edit. Germ. Vol. XV. p.* 21.

Palame Floridanorum *Charlevoix Hist. de la Nouv. France T. I. p.* 29.

Anhuypitanga & Anhuiba seu Sassafras maior *Pis.* 146. Winauk *C. B. pin.* 431. *b.* Winauk Virginiensibus *Jonst.* 218. & Winanke *Parkins.* 1606.

Expos. Tab. LXIX. repræsentat arbusculæ vel fruticis huius habitum omnem, & a latere in magnitudine naturali *a.* folium integrum *b.* bilobatum & *c.* trilobatum.

Tab. LXX. sistit in magnitudine naturali ramulum florentem, flores & fructus. *a. a. a.* est folium integrum a facie superiore, *b. b.* inferiore, *c. c. c.* folium trifidum a facie superiore, *d. d.* inferiore, *e. e. e. e.* squamæ seu stipulæ gemmæ floriferæ, *f. f. f.* foliolum lineare, *g.* flos masculinus seu stamineus cum sex petalis seu potius corollæ segmentis & novem staminibus, *h.* eiusmodi flos cum totidem segmentis atque staminibus & præterea cum stylo *i.* & stigmate vario sed sine germine, *k.* idem stylus (an potius stamen monstrosum) a flore separatus, *l.* novem stamina a corolla separata, *m.* duo stamina separata cum suis antheris ab utraque facie, *n. n. o.* glandulæ filamentis staminum adnatæ, *p.* ejusmodi glandula separata, *q.* alia glandula cum brevi filamento proprio, *r.* flos femininus seu pistillatus a tergo, cum pedunculo suo proprio, *s.* idem a facie anteriore cum quinque segmentis, totidem staminibus & pistillo perfecto, *t.* eiusmodi flos cum sex segmentis, totidem staminibus, glandulis & pistillo perfecto, *v.* pistillum separatum cum germine, stylo & stigmate, *x.* glandula separata cum brevi filamento proprio, *y.* racemus pedunculorum cum fructibus maturis recentibus, *z.* cum fructibus siccatis, 1. 1. bacca recens, 2. 2. eius calyx seu cupula, 3. cupula siccata, 4. talis a bacca separata a facie laterali, 5. a facie interna cava baccam excipiente, 6. bacca siccata separata, 7. eius nux, 8. nucis putamen dimidium a facie interna cum nucleo, 9. a nucleo liberatum, 10. nucleus separatus.

Nota. Observatio de arboribus Sassafras dictis Londini cultis earumque floris charactere, quam Dn. EHRETVS cum Academia Cæsarea N. C. communicavit, quamque hæc in Novor. Actor. suorum Tomo II. Nro LXXXII. p. 326. publicavit, occasionem nobis dedit, non solum in scholio ibid. p. 327. addito illa iungendi, quæ in siccis foliis novellis floribusque huius stirpis ex patria sua allatis ipsi notavimus, verum etiam conscribendi eiusdem stirpis præstantissimæ æque, ac in Europa rarissimæ, historiam generalem, ex observationibus plurimorum auctorum dispersis collectam, quæ eiusdem Tomi appendici p. 281 -- 317. eiusque epitome p. 318. insertæ sunt: ex quibus

bus potiora iisdem pene verbis hic repetimus, & figuris coloratis illuſtramus; ceterum illos, qui plura ſcire deſiderant, ad Acta citata ablegamus.

Stirps hæc indigena eſt plerarumque Americæ meridionalis æque ac ſeptentrionalis regionum: e. gr. Floridæ, (ubi integræ eius ſilvæ) Braſiliæ, Canadæ, Carolinæ, Virginiæ, & valde copioſe Novæ Franciæ, Luiſianæ, Penſilvaniæ, Novæ Jerſey, Novæ Georgiæ & Coldenhamiæ in provincia Novebaracenſi. Creſcit in locis maritimis & ſolum amat macrum ſabuloſumque, parum humidum.

Europæis illam primus circa annum 1569. notam fecit MONARDVS, Hiſpalenſis medicus, cuius ſimplicium medicamentorum ex novo orbe delatorum, quorum in medicina uſus eſt, hiſtoriam ex Hiſpanico ſermone in latinum transtulit CAROLVS CLVSIVS, Antvverpiæ variis annis & formis editam (*vid. Act. cit. p.* 281. *ſequ.*) MONARDVS etiam huius ſtirpis deſcriptionem & iconem, ſed utramque imperfectam, publicavit & docuit, Floridæ Inſulæ incolis antiquitus notum fuiſſe huius arboris ligni uſum medicum, ab iisdem eundem etiam didiciſſe Gallos & poſtea ab his Hiſpanos, qui deinde idem lignum, ut mercem quæſtuoſam, in Europam transferre cœperunt. Curioſitatis gratia hanc ipſam ſtirpem in Europa Grœningæ 1655. primus, quantum ſcimus, coluit ſed mox iterum perdidit MVNTINGVS, nunc autem in variis hortis Angliæ ad floris usque perfectionem colitur, & quidem tam copioſe, ut Dn. EHRETVS in ſolo horto Dn. GORDONI, hortulani curioſiſſimi doctique, ultra quinquaginta invenerit; nulla autem harum arborum in Anglia cultarum hucusque fructum perfecit.

Deſcriptionem & figuram, quam MONARDVS tradidit, ſolummodo repetierunt auctores, qui poſt eum huius arboris mentionem fecerunt, quare eius, per ſesquiſeculum ferme ob uſus egregios iam celebratæ, hiſtoria parum emendata fuit, ſi excipias C. BAVHINVM, de LAET, PARKINSONVM, P. HERMANNVM, IONSTONVM & PLVKENETVM, qui ſinguli vel quædam de floris figura atque ſtructura indicarunt, vel foliorum figuram accuratius delinearunt, quæ additamenta ſingula in Actis ſæpius citatis app. p. 300. ſigillatim indicavimus. Tandem a. 1737. Dn. HENR. CATESBY l. c. perfectiores omnium huius ſtirpis partium deſcriptiones & figuræ, vivis coloribus illuſtratæ, in publicum prodierunt.

In variam magnitudinem creſcit hæc ſtirps, ſine dubio pro climatis ſolique diverſitate. Magna fit arbor in Florida, Virginia & Canada, unico trunco nudo Pini mediocris forma aſcendens ramosque in cacumine expandens. Reperiuntur tamen in ipſa Florida etiam minores, ut MONARDVS ipſe monuit, quid? quod MILLERVS affirmavit, eam fruticibus potius eſſe accenſendam, quo pari modo EHRETI figura (*tab. LXIX.*) eam, & quidem duplici caudice atque præterea ab imo ad ſummitatem ferme ramis inſtructo, delineat, quorum uterque duodecim tantum pedes altus erat & craſſior duodecim digitos circumferentia ſua explebat (*vid. eius obſ. cit. p.* 326.) Ne quis autem cogitet, hanc ſtirpem extra patriam tantum manere nanam, CHARLEVOIX (*Hiſtoire de la nouvelle France T. II. P.* 2. *p.* 9.) aſſerit, hanc ſtirpem non valde altam eſſe, eamque nunquam ſupra radicem diametro pedem ſuperare, fruticem potius tantum manere, ſeque ad littora fluvii S. Joſephi vidiſſe plenos agros iisdem obſitos: addit tamen, easdem forte fuiſſe ſtolones arborum cæſarum. Radices longe lateque ſe extendunt & ſolum haud profunde penetrant. Sunt illæ pro ſtirpium magnitudine nunc tenues, nunc craſſæ brachiatæque, paucis fibris donatæ, & permultos protrudunt ſtolones. Radix trunco præſtantior eſt virtute medica, & cortex præſtantior ligno. Folia ſemper virent, ſecundum nonnullos vero auctumno cadunt, ſuntque odora, præſertim ſicca. Color illorum eſt viridis obſcurior *tab. LXX. fig. a. c.* quem alii lucidum dicunt; inferior ſuperficies albicat *fig. b. d.* Suffulta ſunt petiolis longis & ordine alterno ramis adhærent. Novella ſunt integra, ovalia, in extremitate obtuſe mucronata ſeu elliptica *tab. LXIX. fig. a.* illa ligni veterioris bilobata *b.* & trilobata *c.* omnia glabra ad margines integerrima, & tribus nervis ſeu coſtis plurimisque venis lateralibus inſtructa.

Ad ramorum extremitates verno tempore proveniunt florum gemmæ, quarum involucri partes ſeu ſtipulæ *fig. e. e. e.* cadunt, quod involucrum nonnulli commune floris involucrum tetraphyllum perperam appellant. Ex alis foliorum novellorum ut & infra illa oriuntur florum pedunculi longi ramoſique, qui racemum conſtituunt. Cuilibet horum ramulorum adhæret foliolum lineare anguſtum fig. *f. f. f.* & ramulis inſident flores parvi lutei exigui pentapetali nec raro hexapetali, vel potius monopetali quinquies vel ſexies profunde fiſſi *g. h. r. s. t.* in fundo tamen integri, id quod non ſolum monſtrat *fig. r.* verum etiam experientia probavit, dum in his floribus ſiccatis & in aqua maceratis ſegmenta nullatenus ſolvebantur, nec ſine laceratione ſeparari poterant.

De Plantarum genere, cui adſcribenda ſit hæc ſtirps, primus cogitavit PLVKENET, qui illam appellavit Cornum: ſed LINNÆVS, floribus accuratius examinatis declaravit, eam Lauri ſpeciebus adnumerandam eſſe, idque omni iure eum feciſſe, nos demonſtravimus *Act. cit. p.* 339. Vt autem minus aberremus, non ſolum, oblata occaſione optata, Lauri vulgaris ſeu ita dictæ regiæ characteres omni accuratione poſſibili examinavimus & *Act. p.* 331 -- 338. expoſuimus figurisque illuſtravimus, verum etiam (quum, ut ſupra indicavimus, in Anglia fructus haud perficitur) a celeberr. COLLINSONO tales in ſtirpis huius patria collectos, expetivimus atque etiam obtinuimus, eosque in *tab. LXX. fig. t.* 3 -- 9. * delineandos curavimus, & inſuper, quia hi fructus exſiccatione quoad figuram & colorem valde mutati fuerunt, eorundem ſtatum naturalem ex CATESBY opere *fig. y.* 1. 2. depictam addidimus, & denique *Act. app. p.* 344-406. recenſuimus quindecim Lauri ſpecies genuinas, quas ab aliis indicatas invenimus. Lauri vulgaris ſtirpem eſſe diœciam (id eſt cuius individuum alterum flores tantum maſculinos ſeu ſtamineos, alterum tantum femininos ſeu piſtillatos, vel potius hermaphroditos i. e. piſtillo & ſtaminibus inſtructos, profert) alii quidem annotarunt, ſed noſtris obſervationibus & figuris id demonſtravimus *Act. app. p.* 332 - 338. Quod autem Saſſafras arbor pariter ad hanc ſtirpium claſſem pertineat, Dn. EHRETVS demum invenit, figurisque demonſtravit *Act. citat. obſ. p.* 326, atque MILLERVS *Dict. edit. VII.* confirmavit.

Eiusmodi Saſſafras florem ſtamineum repræſentat Tab. LXX. *fig. g. h.* & piſtillatum *r. s. t. v.* Vterque inſtructus eſt ſtaminibus, quorum filamentis in fundo interſertæ iisque breviſſimo filamento affixæ ſunt glandulæ *n. o.* incerti numeri, quarum unam ſeparatam ſiſtit *fig. p.* & cum breviſſimo filamento ſuo *q. x.* In maſculinis ſtamina plerumque novem *fig. l.* (ubi a corolla ſeparata) in femininis vero ſemper ſex reperit Dn. EHRETVS (*vid. eius obſ. cit. p.* 326. & 327.) & in femininis ſimul piſtillum *fig. s. t.* quod ſeparatum cum ſtylo, ſtigmate & germine oſtendit *fig. v.* In maſculinis equidem pariter invenit ſtylum, ſed ſine germine & cum ſtigmate vario *i. k;* qui vero ſtylus ſtamini monſtroſo ſimilior nobis videtur.

Floribus marceſcentibus foliola anguſta *f. f.* cadunt & fructus ſeu baccæ ſuccedunt. Tunc pedunculi horumque ramuli valde elongantur rubrumque ſeu miniatum colorem induunt *fig. y,* quorum extremitas, cum fundo floris concreta, ampliatur *fig.* 2. 3. & pro excipienda bacca excavatur *fig.* 5. adeoque cupulam format, ſimulque rubra fit *fig.* 2. Baccæ primum virides ſunt, deinde vero cæruleſcunt *fig.* 1, & continent nucem ſimplicem ovato acuminatam & leviter compreſſam *fig.* 7. nucleo albo bilobato & amaro eiusdem figuræ *fig.* 8.* fœtam.

Sunt, qui aliquot Saſſafras ſpecies vel varietates indicarunt, nempe 1. foliis crenatis ſeu potius dentatis, & in tres partes profunde ad petiolum usque diviſis; 2.) foliis parvis anguſtis & tenuibus; 3.) folio Lauri ſeu minori; 4.) plures ratione ſaporis, odoris texturæque ligni tantum differentes, de quibus varietatibus videantur HERNANDVS (*Rerum medicar. Novæ Hiſpaniæ theſaurus p.* 58.) PISO (*de Medicina Braſilienſi tract. IV. p.* 98.) IO. BAVHINVS (*Hiſt. plantar. T. I. p.* 483.) MVNTINGIVS (*Waare Oefening der Planten p.* 21. *Beſchr. der Aardgew. p.* 110. *Phythograph. fig.* 19. PAVL. HERMANNVS (*Cynoſ. mat. med. ed. Henning. p.* 105. *edit. Bœcler. p.* 222.) MICH. BERNH. VALENTINI (*Muſeum*

ſeum muſeor. p. 264.) PETIVER (*Gazophyl. nat. & artis Dec. V. p.* 95.) & conferantur, quæ ſuper iisdem annotavimus *Novor. Actor. citator. T. II. Append. p.* 323. Quum vero harum ſtirpium omnium deſcriptiones nimis imperfectæ & obſcuræ, nec illis figuræ, & præcipue nulli generis characteres additi ſunt, de illis plura commemorare ſuperſedemus. Præter has citatas ſtirpes a CATESBY T. II. t. & p. 28. deſcribitur & depingitur Cornus foliis Salicis Laureæ acuminatis, floribus albis, fructu Saſſafras, quæ ſtirps, ſi foliorum figuram & floris colorem excipias, non ſolum baccis earumque cupulis & petiolis, verum etiam floris figura penitus convenit cum Saſſafras. Floris ſexum non indicat A. procul dubio ipſi haud cognitum, & baccas deſcribit depingitque virides, forſan nondum maturas: ceterum ligni qualitates tacet & ſolummodo addit, hanc arborem ordinarie ultra 26. pedes non aſcendere, folia eſſe alterna, eorumque petiolos pollicem longos.

TAB. LXXI.

I. PVNICA foliis lineari-lanceolatis, caule arboreſcente, flore maiore *Mill. Gard. Dict.*

Punica *Linn. H. Cliff.* 184. *Vpſ.* 122. *Mat. med.* 37. *n.* 223. *Spec.* 472. *n.* 1. *Syſt. N.* 1056. *n.* 544. *Roy. Lgdb.* 267. *Hill. Hiſt.* 451.

Punica, quæ malum granatum fert, *Cæſalp.* 141. *Tournef. I. R. H.* 636. *Boerh. Ind. II.* 250. *Till. Hort. Piſ.* 140.

Punica ſylveſtris *Cord.* Hiſt. 184. a. *Carid. Pl. d'Aix.* 383. *Mich. Cat. Pl. H. Cæſ. Flor.* 77. *Segu. Plant. Veronenſ. II.* 310.

Punica ſive Granata malus flore ſimplici *Heiſt. Ind. II.* 24.

Punica mala *Blackwell Herbal. t.* 145.

Punica malus *Dalech. H. Lugd.* 303. & Punica mala *Cord. Hiſt.* 83. *b. Ruell.* 239.

Malus Punica *Geſn. Hort.* 267, *a. Matth.* 193. *Dod. Pempt.* 794. *Cam. Epit.* 130. 131. *I. B. Hiſt.* 76. *a. Magn. Char.* 325.

Malus Punica flore ſimplici *H. Eyſt. æſtiv. arb. & frut. Fol.* 7. *f.* 1.

Malus Punica ſativa *C. B. pin.* 438. *Parck. Th.* 1510. *Parad.* 428. *n. I. Magn. H. R. Monſp.* 130.

Malus Punica ſylveſtris *C. B. pin.* 438. *Gerard.* 1450. *Magn. Botan. Monſp.* 173.

Malus Punica ſpinoſior agreſtis *I. B. Hiſt. I.* 78. *b.*

Malus Punica ſive Granata *Park. Parad.* 428.

Malus Granata ſive Punica *Gerard.* 1450. *Tabern. ic.* 1033.

Malus Granata *Stapel in Theophr.* 393. *Parck. Th. p.* 1511.

Malus granatus *Dorſt.* 141. ſimplici flore *Parck. Parad. p.* 429. *fig.* 4.

Malum Granatum, Delima *Rumph. Amb. II.* 94. *t.* 24.

Malum Punicum *Lob. Hiſt.* 563. adverſ. 419. icon. 11. 130.

Granada *Heiſt. Syſt.* 15. *Rupp.* 165.

Granata, Punica mala *Blackwell Herbal. t.* 145.

Granatus flore ſimplici *Heuch. Ind.* 21.

II. PVNICA flore pleno maiore *Tournef. I. R. H.* 636. *Boerh. Ind. II.* 250. *Garidel Pl. d'Aix.* 383. *Mich. Cat. Pl. H. Cæſ. Flor. l. c. Linn. H. Cliff.* 184. *var. β. Hall. H. Goett.* 112. *Zinn. H. Goett.* 144.

Punica Balauſtifera *I. B. Hiſt. l.* 82. *a.*

Punica ſterilis, ſed peregrina in Italia *Cæſalp.* 141.

Punica ſive Granada malus flore pleno *Heiſt. Ind. H. A. Jul. I.* 26.

Malus Punica flore pleno *R. R. P. H. L. Bat.* 404.

Malus Punica ſylveſtris maior, ſive Balauſtium maius *Park. Th.* 1511. *Rai.* II. 1463.

Malus Punica ſylveſtris ac ſterilis, cuius flos Βαλαύστιον nominatur *Dod.* 794.

Balauſtia *Tabern. ic.* 1033. *H. Eyſt. Aeſtiv. arb. & frut. Fol.* 8. *f.* 1.

Balauſtia, ſive pleniflores Granati ſylveſtris *Ger.* 1450.

Balauſtia Hiſpanica *I. B. Hiſt. I.* 82.

Balauſtia flore pleno maiore *C. B. pin.* 438. *Bœrh. Ind. II.* 250.

Balauſtium *Lob. ic. II.* 130. *H. Eyſt. l. c. deſcript.*

Balauſtium maius ſive Cyprinum *Park. Parad.* 429. *fig.* 6.

Balauſtio orientale *Caſt. Dur. edit. Rom.* 1585. *& Ven.* 1617. *p.* 59. ibid. 1684. *p.* 60.

Granatus flore pleno *Heuch. Ind.* 21.

Granata, Punica mala *Blackw. Herbal. t.* 97.

III. PVNICA foliis linearibus, caule fruteſcente, flore minore *Mill. Gard. Dict. n.* 2.

Punica Americana, nana ſeu humillima Lign. *Tournef. I. R. H.* 636.

Expoſ. *a. a.* Cytinus ſeu flos adhuc clauſus, *b. b.* Perianthium ſeu calyx ſemiquinquefidus a facie externa, *c.* corolla a facie externa, *d.* a facie interna, *e. f.* calyx verticaliter diſſectus, *g. g.* corollæ petala quatuor calycis ſegmentis adhuc inſerta, a facie interna, *h.* petalum quintum ſeparatum a facie externa, *i.* eius dorſum elevatum, *k. k.* ſtaminum inæqualis longitudinis faſciculus extra calycem ex parte prominens, *l. l.* idem faſciculus parietibus calycis adnatus, *m.* ſtamen ſeparatum in magnitudine naturali, *n.* aucta, ubi filamentum & anthera didyma, *o.* ovarium, calycis ima parte comprehenſum, *p.* ſeminum ſeu granorum rudimenta *q.* ovarium verticaliter diſſectum, *r. r.* ovarii operculum orbiculare ſeu germinis vertex convexus, *s.* ſtylus brevis ſimplex cum ſtigmate capitato, *t. t.* ovarium calycis ſegmentis coronatum in fructum ſeu malum ſenſim ſenſimque magnitudine auctum excreſcens, *u. u.* duo tales fructus maiorem perfectionem conſequuti, *x.* malum perfectum ſeu fructus maturus, *y.* talis ex ſumma maturitate ſponte ſua crepatus, *z.* & ☉ talis verticaliter diſſectus, ubi 1. calycis ſegmentorum ſeu coronæ facies interior cum ſtaminum reliquiis aridis, 2. 2. piſtilli ſtilus ſeu tuba perſiſtens, eius pars inferior ſeu germinis vertex, ovarii operculum orbiculare & ſuperius convexum formans, 4. 4. eiusdem piſtilli per fructus medium ad petiolum usque continuatio, quæ in varias lamellas ſeu pelliculas dividitur, 5. eiusmodi lamella ſemipellucida, ſuper granorum loculos expanſa, horum loculorum ſingulos inveſtiens ipſisque granis ſe intergerens, 6. lateris oppoſiti loculi cum ſuis granis denudatis, ☽ talis fructus horizontaliter diſſectus, 7. 7. loculi novem vel decem & in ſingulis duplex granorum ſeries, ♂ iidem loculi evacuati, 8. ſeparatum granum involucro ſuo ſucci pleno adhuc involutum, 9. grani ſemen ſeu acinus denudatus, ☿ flos punicæ ſeu Balauſtiæ maioris plenus ſeu petalis multiplicatis, ♃ talis verticaliter diſſectus, 10. petala multiplicata ex ſtaminum transformatione orta, 11. Piſtillum cum ſtylo, ſtigmate & germine ſeu ovario, ♀ Punicæ nanæ flos a facie laterali & ſuperiore, uterque in magnitudine naturali.

Nota. Hanc imaginem Dn. EHRETVS pinxit, Monte Peſſulano, ubi uti in pluribus Galliæ Narbonenſis atque Italiæ regionibus hi frutices arboresve ad vias in ſepibus arvisque frequentes inveniuntur, id quod etiam PETR. MAGNOLVS *Bot. Monſpel. l. c.* (ubi de Punica ſylveſtri agit) teſtatur his verbis: „ recte I. B. Monſpelii in ſepibus provenire dicit; ea ſiquidem „ utimur etiam pro vinearum ſepimentis. „ & GARIDEL plantas regionis Aquarum Sextiarum recenſens, de Punica rariter ſylveſtri agens hæc addit latine reddita: „ reperitur „ ubique in via *Tholonet* verſus ad quartam milliaris partem „ ab urbe, ad arvorum margines, quos *Ribos* appellant, atque „ aliam infra arva *de Monte, au Devens, Molieres* pluribusque „ in aliis locis; plantatur etiam pro ſepibus ſtruendis ut & in hortis pariter ac prope prædia. SEGVIERIVS l. c. de eadem Punica refert: „ in ſepibus omnibus frequens eſt, cum „ in urbis viciniis, tum in aliis locis ab illa diſſitis „ & Mercator per Galliam Narbonenſem negotium gerens mihi affirmavit, easdem etiam ſatis frequentes eſſe *Budiſſæ* in Luſatia ſuperiore tum in hortis, tum horum ſepibus. Dum hanc ſimplici flore arborem in horto quodam noſtratium florentem inveni, floris partes ſigillatim delineandas curavi; &, ut fructus quoque ſtructura pateat, tales maturos a mercatore ſupra memorato procurandos petii & inter illos unum ſponte ſua iam hiantem, qua occaſione ab illo didici, eos ab arbore iam ſeparatos non amplius dehiſcere, ſed cum arbore adhuc iunctos ex ſumma maturitate indeque granorum ſucci turgeſcentia. Partes quædam floris fructusque olim propriis inſignitæ ſunt nominibus. Cytinum iam produxi, quo tum flores adhuc clauſi, tum eius calyces notabantur; flores Punicæ ſylveſtris a botanicis æque ac medicis vocabantur Balauſtia vel Balauſtiæ, quo

quo nomine adhuc in officinis pharmacevticis veneunt, ſed ibi ordinarie colliguntur flores Punicæ pleno flore &, quæſtus largioris cauſſa, petala una cum cytino ſiccantur, quæ pares vires obtinent. Fructus cortex nomine Malicorii, aliis cum DIOSCORIDE Sidii, (σίδιον) aliis, corrupto Græco nomine Pſidiæ (*vid. I. B. p.* 78. *b.*) veniebat, vel quia olim, uti Rhus coriariorum, ad coria perficienda adhibebatur (*I. B. ibid.*) vel, quod probabilius, quia eius ſubſtantia corio ſimilis eſt. Pellicula loculos granaque inveſtiens a VARRONE dicta eſt Cicus & Cicum, notante IO. BAVHINO *l. c. p.* 78. *b.* Diſtinguuntur vulgo mali Punicæ in ſylveſtres ſeu agreſtes, & ſativas ſeu hortenſes, quarum priores aſperiores dicuntur & ſpinoſiores. Quemadmodum autem hæ arbores illis in regionibus calidis, ubi ſilveſtres ſunt, in hortis quoque, procul dubio venuſtatis & utilitatis cauſſa plantantur (quod auctores citati & MAGNOL *Hort. Reg. Monſpel. p.* 130. docent), ita in regionibus rigidioribus neceſſitatis cauſſa, ne ex frigore pereant, hoc obſervatur: ſi vero inde habitus earum paullulum mutetur, & mitior reddatur, hoc ad ſpeciem deſignandam non ſufficit, quare etiam LINNÆVS l. c. utramque pro una eademque ſpecie merito declarat. Notabile eſt, quod RVMPHIVS l. c. de hac arbore his verbis a BVRMANNO translatis indicat: „ Granatæ arbores in India tantum fruteſcunt, immo plerumque „ breviores ſunt quam in Europa, ſeſe in varios tenues di„ ſpergentes truncos, ac vix ita dirigi poſſunt, ut unam tan„ tum gerant ſtipitem: Ceterum tam forma quam fructibus „ conveniunt cum Europæa„ heu quanta climatis vis! Punicam flore pleno ſeu Balauſtiam culturæ productum & ſylveſtris ſobolem pariter tantum quidem eſſe, nemo negabit, cui notum eſt, in floribus ſic dictis plenis ſtamina tantum in petala mutari, *vid. fig.* ♃. id quod VALLIANT *Serm. de ſtruct. flor. p.* 12. *ſequ.* iocoſo explicat ſtylo; quia vero hæc transmutatio perpetua manet, merito varietatibus conſtantibus annumeratur. Ceterum, quia hac mutatione ſtaminum filamenta transformantur, hæc vero antheras ſeu ſeminis prolifici loculos abiiciunt, eiusmodi flores inde redduntur ſteriles, ſi excipias quosdam, e. gr. Papaveris, qui nihilominus fructum ſemenque perfectum relinquunt, quia horum ſtaminum degeneratorum haud pauca antheras ſuas ſervant. Differunt autem Balauſtiæ flores inſigniter ratione magnitudinis. Valde ſpecioſæ omnesque eædem ſunt eorum imagines, quas ſiſtunt LOBELIVS, PARKINSONIVS, GERARDVS, TABERNAEMONTANVS, IO. BAVHINVS, quas æquant, ſi non ſuperant illæ Horti Eyſtettenſis, imo CAESALPINVS *l. c.* hos flores comparat cum Roſis centifoliis. Noſtra imago *fig.* ♂. ☿. multo minor eſt (eandem magnitudinem enim non omnes flores conſequuntur) neque tamen propterea confundendus eſt cum Balauſtio flore minori Romano *H. Eyſt. l. c. fol.* 9. *fig.* 2. ſeu Balauſtia flore pleno minore C. B. p. 438. n. IV. & Balauſtio Romano fig. 5. minori *Park. Parad.* 429. ſeu 430. *n.* 3. utpote qui frutex ſecundum additam H. Eyſt. deſcriptionem differt foliis atrovirentibus & calycibus craſſioribus durioribusque, florum minorum triſtiore ſaturata purpura punicantium magis ſylveſtrem genium referens, & PARKINSONII frutex deſcribitur maiori humilior, foliis ſaturatius virentibus, ramis minus purpuraſcentibus & non ſpinoſis, floribus minoribus, non adeo plenis ſeu multiplicatis, ex aurantio ſaturatius rubentibus, ſeu coloris ravi (anglis *tavvny*, germanis Loh-Farb) calycibusque eiusdem coloris, nihilominus tamen a LINNÆO varietati β. tantum adſcribitur. Aliter ſentiendum eſt de Punica nana, (cuius florem *figura* ♃. ſiſtit), quam ipſemet per aliquot annos in teſta horti mei colui & eosdem characteres ſpecificos obſervavi, quos MILLERVS *l. c.* annotavit. Diſtinguuntur porro Punica mala ratione ſaporis, qui in aliis acidus, in aliis dulcis eſt: addunt nonnulli ſaporem vinoſum ſeu ex acido & dulci mixtum aut medium, quem nonnulli, græcam vocem μέσον corrumpentes, lepide dicunt muzum (I. B. *p.* 78. *b.*), quales fructus Monſpelienſes, *Muſſenques* nominant teſte MAGNOLIO, qualesque RVMPHIVS *l. c.* deſcribit Amboinenſes Ex relatione memorati mercatoris certior factus ſum, Granata mala, dulciſſima provenire ad lacum Benacum (*Lago di Garda*) agri Veronenſis, circa Budiſſam vero colligi maximam partem acida, cuius indolis teſte MAGNOLIO quoque ſunt Monſpelienſia ſilveſtria; propterea vero ex his ſpecies diſtinctas formare, fundamento carere & potius hanc differentiam a ſoli ſolisque benignitate produci mihi quidem videtur, præcipue quia CÆSALPINVS *l. c. p.* 142. iam annotavit, acida in Aegypto converti in dulcia, & I. B. *p.* 76. *b.* affirmat, ex dulcibus acinis prodire viles, & ex enucleatis, dura & plerumque acida ſcilicet mala. Punica Aegypti & Ciliciæ, mutato ſolo, meliora redduntur. Quod ad nominis etymon attinet, nullum quidem eſt dubium; illud a colore puniceo, ſeu phœniceo, quo flos & fructus grana ſuperbiunt, derivari poſſe; num autem nomen coloris puniceum e contrario ab hac arbore derivandum ſit, quia ſecundum PLINIVM tales arbores laudatiſſimæ olim copioſe creſcebant in vicinia famoſæ urbis Carthaginis, (Aldrov. dendrol. Ed. Bon. 591. Francof. 423.) æque perſpicuum non eſt; ſic etiam Malum granatum quidam a Granada ſeu Granata urbe vel Hiſpaniæ regione ex pari ratione derivare amant, quod vero alii cum LACVNA rident, quia malum granatum hoc nomine CATONIS & VARRONIS tempore notum iam fuit (*I. B. p.* 77. *b.*) & potius etymon quærunt in plurimis granis, quibus hæc mala ſcatent. Qui plura ad Mali granati hiſtoriam pertinentia, ex veterum Monumentis petenda, ſcire amat, evolvat collectanea uberrima VLYSSIS ALDROVANDI *Dendrol. edit. Bonon. p.* 586. *ſeqq. Francof. p.* 419. *ſequ.* & *I. B. l. c.*

TAB. LXXIII & LXXIV.

FICVS foliis palmatis *Linn. H. Cliff.* 471. *Vpſ.* 305. *Mat. Med. n.* 478. *Amœn. Acad. I.* 215. *Spec. pl.* 1513. cognomine Caricæ. *Roy. Lugdb.* 211. *Gouan. Monſp.* 521.

Ficus foliis palmatis fructu maiori *Brovvn. Jam.* 109.

Ficus *Trag. Hiſt.* 1050. *Cord. Hiſt.* 184. *Matth. Dioſc.* 207. *fig.* 211. *Cam. Matth.* 101. *ic. b. Epit.* 182. *Lobel. Obſ.* 612. *Adv.* 442. *Ic.* 197. *Cæſalp. plant.* 87. *Dod. Pempt.* 811. *f.* 812. *Dalech. Hiſt.* 335. *f.* 336. *Tabern. IC.* 975. *Gerard. Hiſt.* 1327. *emac.* 1510. *I. B. Hiſt. I.* 128. *Chabr. Sciagr.* 9. *Aldr. Dendr.* 427. *Rai. Hiſt.* 1431.

Ficus communis *C. Baub. Pin.* 457. *Magnol. Monſp.* 97. *Boerh. Lugdb. II.* 258.

Ficus ſativa *Fuchſ. Hiſt.* 754. *f.* 755. *Jonſt. Dendr.* 46. *t.* 24.

μ Ficus ſativa fructu maiori violaceo oblongo, cute lacera *Tourn.* LINN. *Amœn. acad. I.* p. m. 215.

Nota. Ficum ex antiquiſſimis eſſe arboribus, quæ ſemper in uſu fuerunt, maximique æſtimatæ, ex ſacri Codicis variis locis, veterum rei ruſticæ ſcientiæque naturalis Scriptis, & Poetarum figmentis ſatis ſuperque patet; hinc non mirum, quod tam ſollicite ſemper fuerit culta, & in alias regiones, ea deſtitutas, translata. Interim tamen eius fructificatio, quamvis in omnium oculis & manibus eſſet, Hiſtoriæ naturalis cultorum & curioſorum oculos, intra receptacula recondita, calide ſubterfugit. Neque enim, qui in COLVMELLA *de re ruſtica l. V. C. X. ed. Geſner.* 558, ubi varias recenſet ficus, occurrunt floſculi, pro veris floſculis ſunt habendi; ſed potius ſecundum Notarum Autoris ſententiam, pro *prima ficus erumpentis cyma.* Tandem vero CORDVS, in Botanices emolumentum natus in Groſſorum cavitate primus floſculos piſtillatos detexit, uti *ipſe* in Hiſt. III. 124. a his verbis teſtatur: *Flores ut omnes hactenus tradiderunt non fert, ſed ſtatim parva fructuum rudimenta, quos groſſulos aut groſſos latini vocant, piſo aut fabæ æqualia, ea paulatim increſcunt, donec piri mediocris figuram ac quantitatem conſequantur, cum ad mediam magnitudinem pervenerint, intra ſe flores (quod fortaſſe mireris) concipit figura confertis ſtaminibus ſimiles, colore in condido purpuraſcentes undique e carne exeuntes, atque ad mediam fructus cavitatem ſe dirigentes, quibus ſingula minutaque ſuccedunt ſemina, colore flava, quodammodo compreſſa, milioque ſimilia, unde etiam cenchramides a græcis dicuntur.* Hactenus Cordus. Ex his ſatis liquere puto, Cordum vere flores piſtillatos in ficubus domeſticis conſpexiſſe, nec immerito pro vero eorum detectore

ſemper fuiſſe habitum; præſertim, cum Botanicorum ſcripta, eius ætate ſuperiora, floſculorum memoratorum nullam faciant mentionem. Quapropter IOH. BAVHINVS in *Hiſt.* I. p. 129. & RAIVS itidem in *Hiſt.* p. 1432. nulli dubitaverunt, quin ipſiſſima Cordi verba in ſcripta ſua locis citatis transferrent & propria experientia, quod in primis de IOH. BAVHINO valet, confirmarent. Iisdem veſtigiis TOVRNEFORTIVS quoque Botanicorum ſua ætate Coryphæus inſtitit, cum in *Inſtit. Rei. herb.* p. 662. characterem genericum inde efformaret, & in tab. 420. receptacula & integra & diſſecta, matura & immatura, uti videtur, calyces pulpoſos in ſinu obliquo ſemina continentes ab utraque parte, & ſemen ipſum exhiberet. *Sic* etiam MALPIGHIVS in *Anat. Pl.* p. 15. t. 27. f. 156. Ficus fœminæ receptaculum immaturum diſſectumque cum floſculis fœmineis & foliolis umbilicalibus, altero exteriori, altero interiori, repræſentavit. Poſt *de la* HIRE *iunior* in Ficus domeſticæ receptacula incidens, quæ infra floribus fœmineis, ſupra circa umbilicum maſculis referta eſſent, talis receptaculi, florum utrorumque, quin etiam eorum partium in *Actis Pariſinis* 1712. accuratam dedit p. 275-278. deſcriptionem & t. 15. delineationem. Tum PONTEDERA in libro, qui *Anthologia* inſcribitur, itidem in fructificatione Ficus extricanda deſudavit, & quum veterum de caprificatione Ficus ſibi ſumeret explicandum ænigma, non ſolum quæcunque hic inde diſperſe occurrunt loca undique corraſit, ſed etiam eadem mente in ficubus domeſticis & ſylveſtribus accuratas inſtituit obſervationes, quibus edoctus tria Ficus conſtituit genera, ſuum cuique attribuens nomen & proprium de receptaculis fructificationis, varie conſtitutis, deſumtum characterem. Idem pari ex ratione inſectorum ficariorum (*Pſenum Veterum*) & amplam deſcriptionem, & in tab. XI. f. 2. quantum videre eſt, ſat accuratam delineationem, iconibus groſſorum Ficus & Caprifici, eorumque partium, ſeorſim delineatarum, interſertam exhibuit. Demum LINNÆVS Botanicorum facile Princeps, quæcunque de Ficu eiusque fructificatione conſtabant, collegit, & per HEGARDTVM in diſſertatione *de Ficu,* quæ Eiusdem *Amœn. Acad. Vol.* I. inſerta eſt & a pag. 213. ad 243. pertingit, ordine concinno diſpoſita promulgavit. Ibidem ænigma de *caprificatione* Ficus, veterum reliquias & TOVRNEFORTII obſervationes, noviter in *inſulis Ægeis* & PONTEDERÆ in *Italia* factas, comparans digerensque haud invita Minerva explicare tentavit. Idem ex diverſis Ficus fœminæ partibus, ſibi aliisque in primis HIREO viſis, characterem genericum, ſuo more concinnatum, in *generibus Plantarum*, claſſi *Cryptogamiæ* addicens primo expoſuit. Dein paucis mutatis in diſſertationem ſupra citatam, indeque in noviora *plantarum genera* tranſtulit, & in his tandem, loco *Cryptogamiæ*, *Polygamiæ triœciæ* adſignavit. Pari modo & noviſſime *beatus* TREWIVS imagine de Ficu fœmina eiusque fructificatione ſibi ab EHRETO miſſa, quam idem in monte Peſſulano, ubi indigena eſt, delineavit, cogitare cœpit, qua ratione & icones & obſervationes de Ficus domeſticæ receptaculis, maturis immaturisque, eorumque floribus, cum noſtræ regiones deſtituantur Ficu ſylveſtri ſeu Caprifico, adaugere poſſet. Ea igitur mente beatum LEDERMüLLERVM, dum Norinbergæ adhuc viveret, adiit, ut microſcopio, quod illi erat *Wilſonianum* ſeu *Milchmeyerianum*, adiutus, Ficus fœminæ receptacula a primis rudimentis ad eorum maturitatem perquireret inveſtigaretque, ille, comite ubique TREWIO, negotium in ſe ſuſceptum, plura centena eum in finem diſſecans floſculosque inprimis circa umbilicum perdiligenter perquirens, maſcule explere tentavit: ſed in caſſum, quamvis enim nec ficubus nec operæ parceretur, nihilominus tamen nullus talis floſculus in conſpectum venit, hinc & TREWIO & LEDERMVLLERO in animum venit, an forte *de la* HIRE eſſet deceptus, præſertim cum nec antea nec poſtea alius quisquam, propriam afferens experientiam eorum mentionem fecerit, & præter hæc in ficulis, quorum floſculi adhuc clauſi erant, animadverterent, quod floſculorum illorum facies ſpeciem Staminum, a *de la* HIRE depictorum, perfecte referret, iidemque adhuc tenelli ſucco glutinoſo, in cavitate receptaculi exuberante, pediculis compingerentur conglutinarenturque, (uti in figuris 55 & 56. T. LXXIV. videre eſt) ita ut viſui ſe obtruderent, quaſi ex unico pediculo eſſent enati, & in plures diſpeſcerentur floſculos, ſeu potius flos eſſent duobus, tribus ſeu pluribus compoſitus ſtaminibus, accuratius vero explorati inveſtigatique, abſque negotio, aqua inprimis intincti, ſeparari poterant, patienterque microſcopio inſpecti, ſenſim ſenſimque ſegmentis calycis dehiſcere conſpiciebantur. His denique non contentus b. TREWIVS L. B. de GLEICHEN petiit, ut & *ille* ficus microſcopio, ipſi *univerſali* dicto, florum maſculorum gratia inveſtigaret; verum & eiusdem irriti fuerunt conatus. Hac fraudatus ſpe, ſibi potiſſimum curæ cordique eſſe ſivit, ut, quæcunque in ficubus ab earum infantia ad maturitatem conſpicienda eſſent, accuratiſſime delinearentur. Hinc in T. LXXIV. ficulos puſillos, 1-4. in magnitudine naturali & 6. aucta, ſitu & magnitudine varios una cum involucro exteriori, ſeu ſi mavis caliculo, ſquamarum ſemiovatarum ſerie duplici, ſingula ex tribus compoſita, conſtante ut & pedunculo, vel abſque utroque 11, umbilico 5. eiusque foliolo exteriori 7, nec non involucro cum pedunculo 8. 9. rurſus ſeorſim & a diverſis plagis exhibito, depingi curavit. Quo minus vero exterior tantum ſuperficies, ſed & interior cum contentis in conſpectum caderet, inde & ficulos transverſe diſſectos, & naturali 12. a. b. & aucta magnitudine 13. 15, interna ſuperficie adverſa, ſiſti iuſſit. Neque id ſibi ſufficiebat, ſed ut foliola quoque ſuperiorem f. umbilicalem regionem undique obtegentia, & floſculi fœminei inferiorem f. peduncularem ubique occupantes, ſolitarie conſpicerentur, inprimis meditabatur; hinc & foliolum tale 14. & floſculos tenellos, alios adhuc clauſos 16. 17, alios hiantes 18-20, alios iam plane apertos 21-24, ſingulos & naturali & valde adaucta magnitudine, delineari curavit. Sic idem portiunculam placentulæ ficuli naturali 27. & aucta magnitudine 28, floſculis tenellis & ſquamis foliaceis, prioribus interſtratis, fœtam, nec non receptacula duo adultiora 28. 29. verticaliter diſſecta, ab interiori facie exhibita, una cum particula ficus matureſcentis ſecundum longitudinem exſecta, uti nudo 30. & armato 31. conſpicitur oculo, repræſentari voluit. Eidem pari ex ratione 25.26.32 foliola illa calycina umbilicum occupantia, & ſquamas floribus interſtratas, nec non flores ætate & magnitudine differentes, una cum piſtillo 34. 35. α. β., vel absque eo 33, piſtillum adultum rurſus ſeorſim 36, quemadmodum & ſemen ipſum abſque 38 & cum involucro 37, ſingula in magnitudine admodum adaucta partim & naturali, deſignari placuit. Quo minus vero quicquam fructificationi inſerviens, hic terrarum non obvium, prætermiſſum videatur, hinc omnem defectum, ex aliorum delineationibus hic & illic diſperſis, transferendo in Tabulam noſtram LXXIV. de *fructificatione Ficus*, ſupplere tentavit. Quo factum eſt, ut, ficum dimidiatam 41, a *de la* HIRE in *Actis Pariſinis* (*Hiſtoire de l'Academie Royale des Sciences*) a. 1712. p. 275-278. deſcriptam & t. 16. depictam, eiusque flores maſculos, unum nondum expanſum 42, alterum explicatum 43, nec non ſtamina 44 eorumque pollen 45 ſeorſim, quemadmodum ab Autore in citata tabula deſignantur, accuratiſſime denuo in æs incidi & Tabulæ noſtræ LXXIV, inprimi, fuerit ſolicitus. Eadem mente ab interiori facie groſſum caprifici 46 fere diſſectum, ſupra in aaaa floribus maſculis, infra in bbbb fœmineis, ab inſectis ficariis corruptis, feracem, & a PONTEDERA in *Anthologia* t. XI. f. 2. exhibitum, cum flore maſculo 48, ex ſtaminibus quinque compoſito, ſtamine ſolitario α, embryone 49, ab inſectis depravato, inſectis ficariis f. pſenibus 50, ſitu variis α. β γ, & ficus domeſticæ ſquamis umbilicalibus 47, altera exteriore α, altera interiore β, eidem Tabulæ inſerendum mandavit. Præterea de ſuis inſuper lac Ficus ex omni eius parte ſauciata manans, ut nudo 39 & armato 40 conſpicitur oculo, ſemina 57 involucro uno poſt alterum remoto abcd; in Tabula LXXIII. tale plane denudatum 58, ab utraque facie α β, idem 59 in ſuas duas cotyledones fiſſum ab interiori facie; dein in eadem tabula ficus exſiccatas f. paſſas, integras C. D. E. & diſſectas N. O., earumque ſemina naturali 1. 3. & aucta magnitudine 2. 4. 6., facie inſuper in 4. & 5. mutata, & unico 6. diſſecto, tandem & ſeminum receptacula ipſa 1. 1. 1. quibus inhærent, iterumque ſeorſim ſemina addenda ſibi viſum eſt. Quem vero in finem fig. 51 & 52. Tab. LXXIV. adiecerit hactenus definire vix auſus ſum, quum ne verbulo quidem nec TREWIVS nec LEDERMVLLERVS aut in pictura originali, ut dicitur, aut alibi ſuam expreſſerint mentem, nec ego ſciſcitando quicquam comperire potuerim. Quo minus vero easdem plane prætériiſſe videar, hinc paucis tantummodo memorabo, me figuram 52 pro monſtro, & 53 pro eiusdem ſuperiori dimidio habere, prætereaque ficuli 52 amplum hiatum vel inſectis, vel fibris recta ad umbilicum tendentibus, rigidis factis attribuere.

His

His igitur præmissis, iam instituti nostri ratio requirit, ut fructificationis negotium, quoad eius in præsentiarum fieri poterit, dilucidemus. Veteribus fructificationem Ficus plane incognitam fuisse, supra iam est monitum, quamvis negotium, quod sub titulo Caprificationis descripserunt, non ignorarent; qua de re PLINIUS, THEOPHRASTUS, ARISTOTELES & PLUTARCHUS evolvi merentur. Sic *iidem* varia ficus individua distinxerunt, dum suum cuique addicerent nomen, & *Ficum sativam* seu fœminam proprie *Ficum*, *sylvestrem* vero (Græcorum Ερινος) nuncuparent *Caprificum*; quibus *Pontedera* tertiam inter sativam & sylvestrem mediam, *Erinosycen* dictam, addidit. At quod eiusdem speciei sint invidua, & quid unaquæque ad fructificationem ficus conferret, & eosdem & *Pontederam* fugiebat. Quamvis cæteroquin non nescii essent, Ficum sylvestrem ad ficuum maturitatem promovendam quam plurimum valere, interim tamen modum ignorabant, quum sibi in animum inducerent, quod grossus, prius defluens, quam maturuerit, putrescere incipiat, putrescendoque gignat insecta, quæ, cum Ficus fœminæ grossos petant, & crebriori morsu hic & illic perforent, intromittant aerem & radios solares, qui absumendo succum lacteum abundantem, promoveant eorum maturitatem. In quam sententiam præcipue venere, quum Ficos domesticas, vel in solo macro aquiloniove positas, vel ad vias frequentes plantatas, fructus suos absque prægressa caprificatione maturare animadverterent. Huius assertionis PLINIUS potissimum est Autor, qui in *Hist. Nat.* L. XV. C. 19. explanate ea de re egit, & idcirco præ aliis legi meretur. Cui sententiæ & PONTEDERA in *Anthol. Lib.* II. C. XXXV. suffragatus est. Nec TOURNEFORTIUS in *Relatione itineris in Orientem*, Vol. II, epist. 80. p. m. 23-26. negotium caprificationis describens, cuius *ipse* fuit spectator, ab eadem nimis longe recessit: dum caprificationis necessitatem in succi nutritii seu potius lactei abundantiam transferret, & sibi persuaderet, insecta vulnerando Ficus grossos, vasa nutritia nonnulla incidere, quæ, plorando succum lacteum superfluum, medeantur plethoræ. Quamvis aliam adhuc subesse caussam suspicaretur, putans insecta, cum ovula sua intra ficus substantiam recondunt, una cum iisdem emittere succum peculiarem, qui ficus succo admixtus, provocet lenissimam fermentationem, qua caro eius tenerascere & mitescere incipiat. Quam in opinionem potissimum adductus est, cum ficus, in Gallia provenientes, pertusas festucis oleo olivarum imbutis, nec non fructus alios (e. g. pyra, pruna) ab insectis punctos, & citius maturescere & meliorescere cum animo cogitaret. At LINNÆUS, cum cuncta hæc probe pensitaret, & tot tantisque periculis vegetabilium fructificationis certus esset, præcipue vero cum ex PONTEDERÆ *Anthologia* cognosceret, quod Caprifici grossi meris fere floribus masculis constent, quum fœminini, infra occurrentes, & ab insectorum ficariorum ovulis inhabitati, indeque corrupti, pro veris floribus fœmininis haberi non possint, prætereaque cum sua aliorumque multiplici experientia esset edoctus, quod Ficus sativæ receptacula meris flosculis fœmineis gaudeant, cum Ficus a *de la* HIRE delineata, una & masculis & fœmininis floribus intus referta, per raro reperiatur, potius aliam suspicatus est caussam & *Ficum sylvestrem* s. *caprificum*, *marem*, *Ficum sativam*, *fœminam* esse, statuit. Præter hæc vero *Pseni cupidinis* vices iniunxit, cum nulla esset via, qua pollen ad pistilla, intra calycem communem, squamis clausum, delitescentia, pervenire posset, & ex *Veteribus* & *Neotericis*, inprimis *Tournefortio* & *Pontedera* intelligeret, insectum ficarium Fico tantum, ut alia aliis, esse dicatum, inhabitareque Ficum sylvestrem neque prius avolare, nisi grossus sit pulvere masculo ubivis referta: Porro cum secum reputaret, idem pulvere undique obductum evolare, petere & penetrare fructum fœminæ, ubi pistilla, undique exstantia, non possit non contingere, & absterso pulvere impregnare. Nec sibi obstaculo erat, quod Ficus sativæ absque sylvestris grossis & cupidine haud raro maturarent fructus, revocans in animum, *Fragariam*, *Morum* & *Blitum* itidem sæpius fructum ferre, etiamsi semina non maturent.

Interea tamen non frustra eandem peragi ex TOURNEFORTIO colligebat, utpote qui in *Itinere orientali* l. c. expressis verbis referebat, Ficus caprificatas non caprificatas, quales in Gallo-provincia esse solent, fructu decemplici & quod excedit, exsuperare. Sic idem sententiæ suæ enunciatum CAMERARII, qui ex Ficus semine nihil produci statuit, non repugnare perhibuit, quum CAMERARII sententia non in universum, sed tantum de ficubus non caprificatis valeat, quales in Germania, Gallo-Provincia & alibi, ubi caprificus non existit, esse solent. Longe aliter vero rem se habere cum ficubus, ex Oriente & Italia allatis, ubi caprificus indigena est, ex Eiusdem propriis periculis satis superque patet: quippe qui ex dictarum seminibus, terræ & caldario mandatis, plantulas produxit, Ficum caricam in totum referentes. Nec legibus Naturæ adversari ipse puto, organa & media, fructificationi dicata, a reliquarum vegetabilium hic plane abludere, quum Deus rerum omnium conditor non unico, sed pluribus & variis mediis & organis, ad eundem obtinendum finem, sit usus, & sæpissime, quæ nobis ante oculos & ad manus sunt, quam maxime condiderit, quo homo rerum absconditarum curiosissimus ad idem accuratius investigandum perpellatur, &, re detecta, Creatoris sapientiam celebret admireturque. Quibus enim longior cum Natura intercessit consuetudo, haud ignotum esse potest, Deum & multiplicando & variando individua & variasse & multiplicasse tam organa quam media, in plantis inprimis, fructificationi servientia. Nec mirabitur insectis hic uti, cum insecta plurium plantarum fructificationi, pollen autherarum stigmatibus applicando, ministrent, & Idem voluerit, ut, quod ab altero fructum capit, eidem rursus revergat in commodum. Sic quædam Animalia, dum vegetabilium seminibus & pericarpiis vescuntur, eadem disseminare, vel stercore impinquando terram fodiendove, eorum lætiori incremento & largiori proventui ansam præbere, est res expertissima. Cæterum *Linnæanæ* sententiæ inprimis favere puto, quod Deus Ens omnium sapientissimum Pseni assignaverit habitaculo Caprifici grossum, nec itidem Ficus fœminæ receptaculum, aut alium folliculum quempiam; tum, quod embryones in receptaculo Ficus agrestis præsentes, & nidum Ichmevoni præbentes, infimam partem teneant, masculi vero flores superiorem occupent, umbilico proximam; dein quod Psen non prius exitum paret, nisi receptaculum sit pulvere masculo, ab antheris explosо, ubique obductum; post quod potissimum id temporis e domicilio suo egrediatur, cum grossi Ficus sativæ in flore sint constitutæ; denique quod Deus non aliis insectis idem commisserit negotium: insectum enim, in *Scolymo Chrysanthemo* C. B. habitans, quodammodo tantum in locum culicis, grossorum Caprifici incolæ, substitui posse, prætereaque adhuc esse incertum, an non idem sit Psen, ex TOURNEFORTIO præcipue liquet.

Etsi hæc recensita argumenta impraegnationi, quæ fit ope culicis ficarii, cumprimis faveant; attamen dubitari posset, an insecta ficaria polline, sibi inhærente, pistilla, in receptaculis ficus sativæ habitantia, vere imprægnent, quum eadem intrare haud possint, nisi morsu crebriori sibi paraverint viam, corpusculo forsan angustiorem, indeque permeantibus fieri non possit, quin pollinem sibi adhærentem abstergant: præsertim cum succus lacteus ex vasculis sauciatis undique affluens eundem abluat, insuperque in summitate ficus sint pistillis foliola calycina, & in lateribus sibi ipsa pistilla inferiori sua parte, imprægnationi minus accommodata, prævia. Quare ab insectis, in receptacula primo penetrantibus, imprægnationem vix expectandam esse, credo. An vero idem ab iisdem, denuo grossos Ficus sylvestris repetentibus, indeque ad sativæ remeantibus, aut ab aliis, relictis modo receptaculis Caprifici, noviter appetentibus, & foramina, ab aëre & sole iam siccata, indeque dilatata, intrantibus perhiberi non possit, minus dubito. Præter hæc vero ad florum pistilliferorum imprægnationem, non nihil aërem, polline gravidum, conferre autumo. Quapropter & ficubus sativis, in solo macro positis, caprificatione non esse opus, potissimum auguror, cum receptacula earum, hic & illic sua sponte iuxta Plinium hiantia, aëri, polline fœto, non denegent ad interiora aditum.

Pari modo & in dubium vocari posset, an Caricæ caprificatæ, quæ ex Oriente afferuntur, si comminuuntur & terræ mandantur, possint suæ speciei proferre iuvenes plantas, cum ex TOURNEFORTII relatu liqueat, incolas insularum Ægæarum easdem prius aëre, inde furno siccare, quo diutius durent, nec situ nec vermibus corrumpantur, unde vero præsumi posset, seminum corcula calore furni destru-

ctum iri; niſi forſan furni calor ſit temperatior, quam qui eadem deſtruere poſſit. Verum idem de ficubus absque igne ſicceſcentibus, quales ex Italia & Orientis forſan aliis regionibus apportantur, ubi Caprificus æque exiſtit, valere nequit, quod pericula Linnæana abunde evincunt.

TAB. LXXV.

LAMIVM (garganicum) foliis cordatis pubeſcentibus, corollis fauce inflata, tubo recto, dente utrinque gemino. *Linn. Spec.* p. 808.

Lamium garganicum ſubincanum, flore purpuraſcente: labio ſuperiori crenulato. *Till. Piſ.* 93. t. 34. f. 2.

Lamium villoſum, catariæ folio, flore dilute purpuraſcente. *Isnard. Act. Pariſ.* a. 1717. p. 272. t. 9.

Nota. Plantæ imaginem, ab EHRETO delineatam & transmiſſam, in tabula LXXV redditam, b. TREWIVS ideo dignam cenſuit, quæ reliquis ſuis plantarum ſelectarum iconibus insereretur; quum iconibus, inde hactenus evulgatis, & nitiditate & accurata expreſſione, uti vel ex Linnæana infra ſubiungenda deſcriptione colligere eſt, præſtet, inſuperque ſit coloribus vivis quam accuratiſſime dilucidata, & ad naturalem magnitudinem, quantum fieri potuit, exæquata.

MICHAELEM ſeu potius MICHELIVM, hanc noſtram in monte Gargano prope Caſtrum S. Angeli, ſponte creſcentem, nec alibi inveniendam, primum detexiſſe, & in *Actis Pariſiis*, & in TILLI *Catalogo horti Piſani*, ll. ſupra c. c. perhibetur. Eius vero ipſius ſpeciatimque fructificationis partium cum primam deſcriptionem tum accuratam delineationem, utramque ad exemplar, in horto Regio Pariſino altum, confectam, exhibuit ISNARDVS in *Actis*, a Regia Scientiarum Academia, quæ Pariſiis floret, publicatis, a. 1717. p. 272-274. t. 9. Eundem ſequutus eſt TILLI, qui eandem in *Catalogo plantarum horti Piſani*, qui Florentiæ in folio minori a. 1722 prodiit, una cum alia lamii ſpecie, LINNÆO *Orvala* dicta, in Act. Pariſ. pariter & deſcripta & delineata, tabula 34, hanc modo recenſitam figura, illam noſtram 2. deſignans, repræſentavit, & nomen eius ſpecificum, a MICHELIO inditum, ſupra iam recenſitum, cum ISNARDI Synonymo & loco natali p. 93 exhibuit. Tum LINNÆVS eandem ſpeciebus ſuis plantarum, ſecundum editis, p. 808. generi *Lamio*, nomine & charactere ſpecifico ſupra enumerato, accenſens inſeruit, &, adiectis ſynonymis, deſcriptione brevi & preſſa illuſtravit, quæ cum ad noſtram imaginem in totum quadret, hinc mihi temperare non potui, quin eandem coronidis loco ponam: *Caules* ſunt *pubeſcentes. Folia obtuſiuſcula, ſublobato-ſerrata, pubeſcentia, non ſcabra. Verticilli multiflori. Corollæ tubi recti, nec ad baſin ut in reliquis curvati. Limbi faux inferne albida, ſtriis purpureis* intermixtis, prædita *utrinque duobus dentibus, qui huic ſunt proprii.*

TAB. LXXVI.

THEOBROMA foliis ſerratis. *Linn. H. Cl.* 379. *Roy. Lugdb.* 47.

Theobroma foliis oblongo cordatis, ſerratis, ab altero latere maioribus; fructu minore ſcabro. *Brovvn. Jam.* 306.

Guazuma arbor ulmifolia, fructu ex purpura nigro. *Plum. Gen.* 36. t. 18. a. *Burm. Plum. Americ.* 134. t. 144. f. 1.

Cenchramidea jamaicenſis, morifolia, fructu ovali integro, verrucoſo, intus in quinque cellulas, granula ficulneis ſimilia includentes, diſpertito, Balſamum olente. *Pluk. Almag.* p. 92. *Phyt.* t. 77. f. 2.

Alni fructu, morifolia arbor, flore pentapetalo flavo. *Sloan. Jam. Cat.* 135. *Hiſt. II.* 18. *Rai. dendr.* 11.

Nota. Plantam, cuius imaginem T. LXXVI ſtitimus, in inſula Jamaica, ubi in campeſtribus locis ſponte provenire ſolet, in arborem haud exiguæ magnitudinis excreſcere SLOANE in Hiſtoria naturali Jamaicæ, infra recenſenda, inprimis autor eſt. Eius PLVKENETIVS in *Almageſto* ſuo p. 92. nomine ſupra expoſito, mentionem fecit, & in *Phytographia* t. 77. f. 2. delineationem exhibuit. Tum *Hans* SLOANE ſibi in ſolo natali creſcentem viſam, in *Catalogo plantarum Jamaicenſium*, Hiſtoriæ præmiſſo, tantiſper nominetenus tantum p. 135 recenſuit; dum eius conſummatam deſcriptionem in Hiſtoria, infra citanda, adornandam tradere potuerit. Hunc ſequutus eſt RAIVS, qui noſtram in *Dendrologiam* ſuam p. 11. nomen a SLOANE impoſitum retinens transtulit. Non longe poſt PLVMIERVS in *novis plantarum Americanarum generibus*, a ſe conſtitutis, eius fructificationis partes t. 18. ſeorſim delineatas & p. 36 deſcriptas, nominibus, generico & ſpeciali, ſupra enumeratis, exhibuit. Rurſus *Hans* SLOANE in *Hiſtoria naturali Jamaicæ*, quæ 1725 Londini in folio prodiit conſtans duobus Voluminibus, Vol. II. p. 18 & 19. eius propoſuit ſynonyma, concinnavit deſcriptionem ſat accuratam, indicavit ſolum natalem & uſum, incolis Jamaicæ haud parvi ducendum. Dein Eques *de* LINNE Hort. Cliff. p. 379. eius non tantum immutavit nomen, verum etiam a ec t deſcriptionem, plantæ quam optime congruentem, unde inprimit claret, fructificationis partes Cacao, Theobromæ generi adſcripto, eſſe congeneres, quare & eandem generi Theobromæ, a Cacao foliis ſerratis, eidem integerrimis diſtinguens, adſignavit, & poſt dicto ſub nomine generico, differentia ſpecifica pariter indicata, nec non nomine ſpeciali Guazuma noviter ſuperaddito, tam in Syſtemate naturæ, quam in Speciebus plantarum pluries iam editis expoſuit.

BROWNIVS itidem Hiſtoriæ naturalis ergo inſulam Jamaicam ipſe aggreſſus, in *Hiſtoria civili & naturali Jamaicæ*, Londini 1756. in folio publicata, nomine ſupra indicato, Linnæano quoad differentiam ſpecificam non admodum diſſimili, addit auſus compendiaria deſcriptione, eius mentionem fecit. Sic etiam BVRMANNVS hanc noſtram cum fructificatione in *Iconibus Plumerianis*, a ſe publicatis, quas AVBRIET Pictor Regius a PLVMIERI originalibus, quæ in Bibliotheca Regia Pariſina ſervantur, depinxit, BOERHAAVIVS olim poſſeſſit, ipſe auctione publica haud exiguo pretio nactus eſt, & Publico in æs accuratiſſime inciſas, deſcriptione brevi & Synonymis inde cognitis ornatas, & in faſciculos collectas 1755. ſenſim communicare cœpit, faſciculo VI, qui 1757 prodiit, Tab. 144. f. 1. repræſentavit & p. 135, enumeratis ſynonymis, deſcriptione & obſervatione illuſtravit. Præterea quoque a HOVSTONO character eius fructificationis nitide delineatus eſt, quem EHRETVS e tabula eius ærea ſedulo depinxit & noſtræ imagini, mox memorandæ, inſeruit. Tandem TREWIO, imaginem Guazumæ, ab EHRETO pictam & communicatam, edere & iconibus ſuis ſelectis adiungere placuit; præſertim cum ex collatione iconum inde hactenus evulgatarum perſpiceret, nullam adhuc exſtare iconem, quæ noſtræ æquiparari poſſit. Nam & PLVMIERI delineationes, quamvis reliquis præcellant, cum & plantæ ipſius ramum floribus & fructibus fœtum, ad hæc & ſeorſim fructificationis partes repræſentent, noſtris tamen eſſe longe inferiores, ex primo intuitu iam patet. Nec enim ramulus fructum & florem ferens, nec organa fructificationi dicata, naturam exacte referunt, præcipue vero flos, cuius vel petala ſeta bicorni inſignia, vel ſetæ tantum una cum foliolis nectarii plane prætergreſſa eſſe videntur. Idem vero de noſtra icone perhiberi haud poteſt, cum & ramulus florens, & character fructificationis ſeorſim exhibitus, auctus *Houſtoniano*, qui itidem naturam non peſſime exprimit, & deficientem fructus interiorem ſtructuram ſupplet, naturam, quantum ex LINNÆI & BVRMANNI deſcriptionibus colligi poteſt, perbelle referant. Quamvis viciſſim negari non poſſit, quod ſtamina non omnino dictis deſcriptionibus reſpondeant, cum non in 5, ſed in 2. tantum, totidem antheris ornatos, findantur radios. Hæc in præſentiarum ſufficiant. Qui plura ſcire cupit, adeat recenſitos Scriptores, qui l. l. c. c. eius deſcriptionem & uſum avtopſia edocti tradiderunt; quibus & MILLERVS, qui in *Dictionario*, dum plantam deſcriberet, eius cultum quoque enarravit, addi meretur.

TAB.

TAB. LXXVII.

VERATRUM scapo fistuloso squamoso, spica stricta. *Ehret.*

Veratrum racemo simplicissimo, corollis patentibus, staminibus longioribus. *Mill. Diction. n.* 4. *Ic.* 18. *tab. CCLXXII.*

Nota. Veratrum, cuius imaginem tab. LXXVII. delineandam curavimus, cum b. TREWIO ab EHRETO, qui idem depinxit, nomine proprio iconi subiuncto, sit missum, & ipse in litteris, 1759. d. 4. April. ad b. TREWIUM datis, significaret, sibi non ingratum fore, si icon nomine, ipsi indito, retento evulgaretur, hinc in planta adhuc dubia morem gerere haud dubitavimus.

Quantum ex citatis EHRETI litteris hac de reconsultis perspicere, & iam ante coniecturis assequi potui, Veratrum nostrum est quartum MILLERI, in *Dictionario hortulanorum* nomine supra exposito recensitum & descriptum, atque in iconibus rarioribus, per plagulas editis, tabula CCLXXII. a. 1758. d. 22. Dec. publicata delineatum. Qua in sententia adhuc magis confirmatus sum, cum ex EHRETI expositione iconi addita, & ex MILLERI descriptione iconi pariter adiuncta, perspicerem, utramque plantam in Pensylvania sponte provenire & Utrumque eandem a COLLINSONIO, in cuius horto botanico floruit, obtinuisse; quamvis & MILLERO eadem praeter COLLINSONIUM a BENSELIO, praecipue vero a BARTRAMIO iuniori, qui hanc nostram circa Philadelphiam Pensylvaniae urbem primus detexisse fertur, cum eius icone ab Eodem in solo natali exarata communicata est. Nec impedit, quo minus easdem pro una eadem declaremus planta, quod Milleriana a nostra racemo breviori, densiori, magis ovato, floribus rubicundioribus, staminibus longioribus, antheris coeruleo-purpureis, (nostrae coeruleo-flavis,) foliis colore minus lucido tinctis, nervis minus conspicuis, foliolis caulem ambientibus maioribus recedat: cum sint in foliis, repugnante propria descriptione, color viridis male, nervi vero plane non expressi, & ego reliquam iconis utriusque differentem speciem sic conciliari posse arbitrer. Dum, praetergressis Chalcographis & Pictoribus, qui forsan ex parte culpari possent, racemi diversam faciem tempori, quod eundem iuniorem contractum, adultiorem vero elongatum sistit, tribuo; florum dissimilem colorem, vel e solo natali, vel e climate, vel e diversa floris aetate, vel ex aliis cognitis causis eundem vel diluentibus vel intendentibus, quinimo saepius immutantibus, explico; staminum diversam longitudinem e corolla, durante flore & incipiente iam fructu, adhuc increscente, & staminibus eiaculato polline, non solum non increscentibus, sed & decrescentibus, unde ab initio corolla longiora, dein eidem aequalia, tandem & ipsa breviora videntur, ortum ducere suspicor; & antherarum denique differentem colorem, ex antheris ipsis purpureo-coeruleo colore tinctis, intus polline flavo fartis, vel clausis vel apertis, derivandum esse statuo.

His praemissis iam alius est discutiendus scrupulus, an forsan Veratrum racemo simplicissimo, foliis sessilibus *Linnaei*, in speciebus plantarum ed. alt. tanquam tertium recensitum, ibidemque luteum cognominatum, sit idem, an plane a nostro distinctum. Quem in scrupulum potissimum incidi, cum Linnaeanam descriptionem in dictis *speciebus plantarum* pariter occurrentem nec non eiusdem characterem specificum cum nostra icone conferrem, praeterea & GRONOVII *Florum virginicam* novissime editam evolverem, & tam Synonyma ab ipso & aliis exhibita quam descriptionem Claytonianam subiunctam itidem compararem, unde nihil LINNÆI *luteo* appropriatum nostro, non congruum, praeter floris diversam colorem animadvertere potui. Accedit ad haec, quod Millerianae descriptiones ab utraque in *Dictionarlo* publicatae, mihi non satis distinctae viderentur, plurima enim eius potiora signa, quae in rubedine floris, longitudine staminum, radicis bulbo, & nervis foliorum minus conspicuis, ponuntur, ab icone nostra maxima ex parte infirmantur, quod & TREWIUM fortasse ad hanc nostram edendam exstimulavit. Dein & mirum mihi videbatur, quare LINNÆUS *Milleri* iconum alioquin pernoscens, & plantarum ignotarum curiosissimus & attentissimus, iconis Veratrum nostrum exhibentis, comitatae eius descriptione, nec in *speciebus plantarum* nec in *Systemate Naturae* meminerit, cum eandem ipsi animadversam non fuisse, sit vix credendum; sed potius augurandum, eundem dubium, quid de eadem sit statuendum, eam silentio plane praeteriisse. Haec dum mecum reputem, vix in cogitationem incidere non potui, quin nostrum *luteum* haberem, nisi me MILLERI autoritas non omnino spernenda, diversa patria attentione aliqua itidem digna, dein *lutei* facies nec ex planta ipsa vel viva vel sicca, nec ex icone nota, & ad utramque plantam vel disiungendam vel coniungendam inprimis necessaria, eandem amplecti sententiam retinerent. Praeterea & cogitatio apud me invaleret, num forte Veratri americanarum specierum par sit ratio, quam europaearum, quae sibi sunt persimiles, ab americana vero specie, tertia Linnaei, toto fere habitu aberrare videntur. Et haec est praecipua causa, quare hac in re vix certi quicquam statuere audeam, sed potius alios exhortari cogar, ut velint, si ipsis luteum ad manus, comparando utrumque inquirere, an pro distinctis speciebus, an pro varietatibus tantum, sint censenda.

Caeterum adhuc monendum putavi, masculos flores in MILLERI icone seorsim delineatos, hic praetermissos, nequaquam, quod in hac specie deficiant, depictos non fuisse: sed potius quod Ehretus, dum delinearet plantam, obiter tantum in eosdem inquirens, ipsos non animadverterit: Characterem vero *Veratri flore subviridi Tournef*, *albi Linn.*, idcirco subiunctum esse, quo L. B. conferendo utrumque perspicere possit, in quo conveniant vel discrepent.

TAB. LXXVIII.

URTICA foliis alternis, cordato-ovatis, serratis; cymis dichotomis: masculis inferioribus, nudis.

Nota. Urtica, cuius iconem Tabula LXXVIII exhibuimus, quantum tum ex EHRETI relatione & litteris, ad b. TREWIUM missis, tum ex libris botanicis novissimis, plantas Americanas & in solo natali crescentes & in Anglicis hortis cultas recensentibus, praecipue vero ex Pinace Linnaeana hucusque colligere potui, a nemine nec indigitata nec delineata est. Unde b. TREWIUS forsan permotus est, ut eandem aeri incidendam curaverit, quo Decadi suae octavae insereretur. Idem vero & me, generis eiusque nominis, ex charactere fructificationis, in tabula citata & delineato & descripto, certum, incitavit, qui plantae proprium adcommodarem characterem specificum, nostram a reliquis iam cognitis speciebus distinguentem. Quo aptiorem vero constituerem, hinc tam EHRETI ad TREWIUM transcriptam brevem relationem & explicationem, quam imaginem ipsam ad nativam effigiem expressam, sedulo consului.

Prius vero, quam ipsas significem causas, quae me potissimum permoverunt, ut talem ipsi adornarem differentiam specificam, qualem iam supra exhibuimus, & in icone fere subiunximus, necessum duxi EHRETI de planta relatus, 1760 communicatos, praemittere. Qui sic se propemodum habent.

:Haec planta, quae est Urticae frutescens species, paucis abhinc annis ab Equite WILLET, ex Insula St. Christophori, ubi sponte crescere solet, in Angliam translata, & ab Eodem in *Dorsetchire*, ubi ipsi est hortus rarioribus plantis instructus, & cuius in Caldario eandem reperi florentem, culta est.

Eadem in fruticem 5 pedum altitudine excrescit, dispartiturque ad modum figurae minoris, totam plantam sistentis, in ramos plures, cinereos, tetragonos. Ubi folia defluxerunt, prodeunt flores, vel masculi vel foeminei: floribus foemi-

fœmineis ramorum ſuperiorem, maſculis inferiorem occupantibus locum. Cæteroquin pedunculi flores ſuſtinentes ſunt dichotomi, folia obſcure viridia, permultis tenuibus pungentibus aculeis obſita; etiamſi eadem attacta levem tantum excitant dolorem: Hæc EHRET.

Cum iam ex multoties citati EHRETI deſcriptione & delineatione animadverſu non ſit difficile, plantam noſtram a reliquis cognitis eius congeneribus ſpeciebus potiſſimum differre: quod pedunculi, ſæpius ſe diſpeſcendo in duos minores divaricatos, qui in ſummitate tandem absque ordine ſolvantur in minimos, ſuſtentantes flores ſuperficie fere æquali, efforment cymas, floſculorum vel maſculorum tantum, vel fœmineorum feraces: quæ, quum ſint maſculæ, teneant inferiorem ramorum locum foliorum plane expertem, fœmininæ vero ſuperiorem, foliis: iisdem interſertis, quodammodo tectum: Hinc & characterem ſpecificum deſumere, nullus dubitavi, inſuper addens foliorum figuram & ſitum mutuum, nec non ſerratam marginem, quo inter congeneres ſpecies ſuo in loco locari poſſit.

TAB. LXXIX.

CROTALARIA foliis ternatis lanceolato-ovatis, caule lævi herbaceo, racemo terminali, LINN. H. *Cliff.* 499. *Spec.* 1006. *Roy. Lugdb.* 375.

ANONIS caroliniana perennis non ſpinoſa, foliorum marginibus integris, floribus in thyrſo candidis *Mart. rar.* 44.

Nota. Crotalaria noſtra carolinæ eſt incola, cuius delineationem & quidem coloribus vivis ornatam, plantæ perbelle reſpondentem, exhibuit MARTYN in *Hiſtoria Plantarum rariorum* (quæ prodiit Londini 1728) p. 44. in tabula proxime adſtante, quum p. c. eius nomen iam ſupra recenſitum, & deſcriptionem tam plantæ ipſius, quam culturæ, ſiſteret.

Eques de LINNE eius in *horto Cliffortiano*, dein in ſpeciebus plantarum ed. alt., Claſſi *diadelphiæ*, Ordini *Decandriæ* & Generi *Crotalariæ* adſcriptæ, differentia ſpecifica ſupra expoſita, cognomento *albæ*, mentionem fecit. Eandem & ROYEN in *Prodromo horti Lugdunobatavi*, nomen genericum & ſpecificum, a LINNÆO inditum, retinens & leguminoſis ſuis irregularibus accenſens, recenſuit.

Cum iam a MARTYNO eius imago & quidem ad nativam effigiem fuerit deſignata, noſtræ certe ab EHRETO ante plures iam annos communicatæ non fuiſſet adornata publicatio, niſi noſtra icon Martinianam adhuc præcelleret, & character fructificationis illic, ſi ſiliquam & ſemina excipias, omiſſus, fuiſſet hic exacte & ſeorſim repræſentatus; etſiamſi in noſtro adhuc deſiderari poſſit, quod petala corollæ non fuerint ſolitarie exhibita, præſertim cum iuxta MARTINVM in Vexillo corollæ ad unguem flavicantem ſint punctula purpuraſcentia conſpicienda, præterea & carinam dipetalam eſſe oporteat, quum Corolla a dicto MARTYNO deſcribatur pentapetala. Quod Martiniana vero noſtra ſit inferior, non ſolum ex charactere fructificationis, maxima ex parte deficiente, ſed etiam ex coloribus, vivam plantæ faciem referentibus, colligi inprimis poteſt. Nam tum perianthium ex viridi albo & rubro variegatum, tum folia ſupra læte viridia, infra glauca, tum legumen extus cæruleſcens, intus roſeum eiusque ſemina flavicantia minus accurate in eadem exprimi, eſt facile viſu; quamvis & inſuper ex ipſius inſpectione & comparatione cum noſtra pateat, in plantæ imaginem ipſam eiusque partes nitide exprimendas, tantum operæ & curæ, quantum in noſtram, non fuiſſe inſumtum.

Cæteroquin nec reticendum puto, quod ſtamina in noſtra ſint filamentis nequaquam, uti in claſſe & genere alias fieri ſolet, coalita, ſed potius ſecundum EHRETI obſervationem & delineationem ab exortu diſcreta; tum quod calix non ſit trifidus ſed quadrifidus, uti a MARTYNO & EHRETO tam deſcriptus quam delineatus eſt; dein quod vexillum corollæ ſit profunde inciſum, quod Martinianæ deſcriptioni & delineationi eſt itidem conforme; tandem quod & legumen ſit longiuſculum & ad rhombeam figuram non nihil accedat. Unde generis Crotalariæ cum Ononide, ab eodem perianthio quinquepartito, filamentis in cylindrum integrum connatis, legumine rhombeo, villoſo, ſeſſili, ſeminibus reniformibus recedente, perſpicitur affinitas & Naturæ ad variandum proclivitas.

TAB. LXXX.

BYTTNERIA ſcabra? *Lœfl. It.* 313. *Linn. Spec.* 284. *Jacq. Hiſt. Amer.* 76.

Nota. Planta, cuius delineationem ab EHRETO deſignatam tabula LXXX. exhibuimus, eſt Americæ incola, cuius vero regionis me fugit, cum ab EHRETO in icone originali non fuerit indicatum, & litteræ Eius huc pertinentes fuerint amiſſæ.

Quantum ex brevi relatione, imagini adſcripta, intelligere potui, eadem florens a dicto EHRETO, plantarum rariorum cauſa ſingulos celebres perquirente hortos, in Caldario horti lib. Bar. de PETER, plantarum rariorum, inprimis americanarum, quarum erat amantiſſimus, inſtructiſſimi, reperta, ibidemque depicta eſt.

Quamvis in plantæ huius icone examinanda, cum in eruendo eius ſtructuram & characteres inde petendos, tum in conferendo cum aliis iam cognitis plantis haud vulgarem locavimus operam, nullam tamen offendimus, quæ noſtram exacte referret: Nec mirum, cum ex litteris a b. TREWIO conceptis ad EHRETVM datis, & ex aliis ſchedulis ab ipſo relictis haud difficile fuerit intellectu, quod ipſe ignorarit, an cognitis iam, an incognitis ſit accenſenda; qui tamen haud vulgari plantarum cognitione præditus eſſet, & cæteroquin libris botanicis omnis generis, quorum erat pergnarus, circumflueret.

Interim tamen, quum de hac planta, ad ſemitas forſan, aliarum ſarmentacearum more, poſita, nec adeo parva, ſit vix credendum, quod a Botanicis neotericis, plantas americanas in ſolo natali conquirentibus, fuerit prætervisa, & Angliæ alumna facta, a Botanicis eiusdem non animadverſa: hinc incidi in opinionem an forte *Byttneria ſcabra* eſſet? Quam LOEFLINGIVS primo per Regis Hiſpaniæ americanas ditiones iter faciens detexit, & nomine ſupra recenſito deſcripſit, deſcriptione eius *Itineri hiſpanico*, a LINNÆO poſt mortem ipſius edito, app. ult. p. 313. inſerta. Quam dein IACQVIN 1760. in Enumeratione ſyſtematica, ſiſtente plantas americanas vel plane novas vel non ſatis cognitas, in Inſulis Caribæis vel Americæ continente viſas, *Chætææ aculeatæ* nomine, p. 17. exhibuit, in *Hiſtoria* vero, quam poſthinc edidit, cum prius reſciret, quod LOEFLINGII *Byttneria ſcabra* eſſet, cuius antea fuerit neſcius, nomine eius adoptato, ſuo miſſo, denuo accuratiſſime deſcripſit una characterem fructificationis accuratius, quam a LOEFLINGIO factum eſt, extricans. Unde & LINNÆVS characterem genericum in genera plantarum noviſſima transſumſit, nomen genericum & ſpecificum a LOEFLINGIO inditum tum in dictis *generibus*, ubi genus exhiberet, tum in *ſpeciebus*, ubi ſpeciem indicaret, tum in *ſyſtemate Naturæ* noviſſime edito, ubi utrumque ſiſteret, retinens.

Ideo vero in hanc potiſſimum adductus ſum opinionem, cum ex memoratis ſcriptoribus perſpicerem, quod noſtra ab ipſius habitu, magnitudine & fructificatione non multum abluderet. Nam ad trium pedum & aliquot unciarum altitudinem, in Caldario alta exſurgit. Sarmentoſarum more caule & ramis gaudet angulatis, ſulcatis, aculeis brevibus, recurvis, undique muricatis. Rami prodeunt alternatim foliis laterales. Folia ſunt glabra, ovata, acuta, ad apicem ſubſerrata, petiolata: petiolis & foliorum coſta media dorſuali aculeatis. Axillæ fulciuntur aculeis (vel ſtipulis) duobus ſurſum arcuatis. Pedunculi unus, duo, forſan & plures ex axillis foliorum ſeu ad eorum latera,

& uti

&, uti videtur, ex ramorum summitatibus proveniunt, divisi in plures minores, qui basi cinguntur foliolis instar umbellularum, & qui gerunt flores, quorum Character fructificationis iuxta EHRETI delineationem & descriptionem sic se habet.

CAL. *perianthium* quinquepartitum, subcoloratum: laciniis patentibus, lanceolatis.

COROLL. vel nulla, vel coalita cum filamentis.

STAMIN. *filamenta* lata, brevia, conniventia, apice obtusa; *retrorsum* terminata in *setas* purpurascentes subcrassulas, erecto patentes, calyce fere longiores; *antrorsum* in *antheras* duas s. quatuor, bifidas, purpureas.

NECTAR. monophyllum quinquepartitum: laciniis sagittatis.

PISTILL. *Germen* subrotundum, pentagonum. *Stylus* brevis. *Stigma* acutum.

Unde potissimum cuique, nostram cum supra citatis LOEFLINGII & IACQVINII descriptionibus conferenti, liquebit, nostram imaginem ab Eorundem descriptionibus potissimum differre: quod aculei illi maiores, axillis adstantes, tantum in nostra adsint, petala desint, stamina, præsertim eorum antheræ, & nectaria, horum descriptis minus respondeant, loco pedunculorum plurium & aggregatorum animadvertantur unicus, ad summum duo, & hi non racemorum, ut IACQVIN asserit, sed ut LOEFLINGIVS putat, umbellarum more subdivisi; & quæ sunt reliqua discrimina. Unde propemodum, & in genera distingui debere, videri posset. At vero hæc memorata discrimina etiamsi nostram a dicta dirimere videantur, tamen eius descriptionibus aliquatenus conciliari posse & debere autumno: & quidem debere, cum nulla huic propinquior adhuc sit cognita, præterea & totus habitus nec non floris structura, singulari Byttneriæ analoga, id suadeant: itemque posse, cum plurima & maximi momenti discrimina in floris minoribus partibus obveniant, & hæ dictæ partes ob floris intricatam structuram eiusque parvitatem & nexum difficile iam possint displicari, difficilius vero adhuc depingi. Nam præsertim petala, nectaria & stamina, quæ singula perparva sunt, sic inter se cohærent, ut LOEFLINGIVS, ad id probe institutus, in iisdem describendis hallucinatus esse videatur, quid inde mirum, si EHRETVS in iisdem depingendis offendisset, ut petala & stamina pro staminibus tantum delineasset? Nec ideo discrimen, quod ab antherarum numero, ut videtur, multiplicato desumi posset, attendendum esse censeo, quum dictæ antheræ cum aliis partibus, quibus cohærent, ut per lentem vitream conspiciuntur, sint delineatæ indeque magnitudine adauctæ, & propterea, quamvis harum binæ tantum singulo insideant filamento, tamen, quum hæ rursus ex descriptione IACQVINII sint bifidæ, & accedat, quod sint rotundæ, quatuor quin plures, cum partes rursus in plures forte loculos dispescantur, videri possent. Et hinc pariter illud forte discrimen, quod a nectarii diversa figura peti posset, ortum duxisse putandum est, quod itidem ut microscopio conspicitur, sit delineatum, unde aliam prorsus induere potuit figuram, oculis nudis ob parvitatem non agnoscendam. Quanquam id, quod facile fateor, nondum introspicere potui, quomodo a staminibus separàri potuit, ut stamina petalis incumbentia permanerent, cum eius laciniæ sunt his mediantibus ad dimidium usque concretæ Adestne hinc forsan præter vulgare descriptum adhuc aliud minus figura nostrum referens: an differt hæc nostra planta ab altera descripta, quod abnuere plane non vellem, specie? Idcirco vero setulas illas duas, maioribus in summitate adnatas, quæ in nostra icone deesse videntur, & unde itaque itidem differt, plane omitto, quod facile potuerint, propterea quod sint reflexæ & forsan maioribus appressæ, prætervidi, aut ob varias causas nondum adesse, vel plane deesse, unde & a LOEFLINGIO, ut opinor, memoratæ non sunt. Nec hæreo de istis duobus aculeis, foliorum axillis adstantibus sursumque flexis, quorum apud IACQVINIVM & LOEFLINGIVM nulla fit mentio: Quod possint forsan, cum tota planta minoribus horreat, & ipsi in iunioribus plantis sint minores, demum ætate ad hanc magnitudinem adcrescentes, minus incurrere oculos, vel idcirco omitti, quum fuerint stipulæ lineares, erectæ, patentes, quales in *Rubo Cæsio L.* conspiciuntur. Quod posterius mihi porro exinde probatur, cum his analoga foliola flores adhuc tenellos nondumque evolutos, quales in summitatibus ramulorum conspiciuntur, sepiant, quæ, iisdem evolutis, defluere videntur. Multo minus adhuc angor de reliquis discriminibus, quæ ex Byttneriæ descriptionibus & nostra figura inter se collatis advertuntur, ob id, quod maxima ex parte referri possint vel ad *ætatem*, quæ plantam, ut ex foliis patet, mirifice mutare videtur, vel ad *culturam*, cum nostra in solo alieno, a patrio, ut facile perspicitur, toto cœlo differente alta, & calore ignis intra Caldarium fota, adoleverit, & tandem eruperit in florem; unde itidem suam nonnihil mutare potuit faciem.

TAB. LXXXI.

MELANTHIVM (VIRGINICVM) petalis unguiculatis. *LINN. Spec.* 482. *n.* 1.

MELANTHIVM foliis linearibus integerrimis, longissimis; floribus paniculatis. *GRONOV. Virg.* 59.

ASPHODELO affinis floridana, ramoso caule, floribus ornithogali obsoletis. *PLVK. Almath.* 40. *t.* 434. *f.* 8.

Nota. Planta, cuius imaginem, ab EHRETO delineatam, & ab eodem b. TREWIO transmissam, in tabula LXXXI. exhibuimus, haut dubie MELANTHIVM Virginicum est, quamvis nomen, ab EHRETO imagini adscriptum, huc referri non possit; nam pro Ornithogali specie habui: Verum quod dictum MELANTHIVN sit PLVKNETI icon, nomina, descriptiones & aliæ circumstantiæ, infra uberius explicanda, satis superque probant.

Huius haud spernendam delineationem PLVKNETIVS in *Phytographia* t 434. fig. 8. nomine supra indicato, primus dedit, exhibens caulem floridum, aliquantum supra radicem abruptum, nostri, quantum videre est, non dissimilem. Terminatur enim in plures racemos unum maximum terminalem, & alios laterales minores, quorum pedioli sunt rectangulares proportionaliter magni, distantes, fulti bracteis parvis, lanceolatis, acuminatis. Flores, qui his solitarie insistunt, sunt patentes; Petala lanceolata; & horum ungues attenuati: Sed foliola caulina, quorum aliquot tantum ob parvitatem caulis delineantur, quæ sunt versus basin & in medio hinc inde contractiora, quemadmodum & caulis, qui modo crassescit, modo gracilescit, ea nostræ figuræ minus simulant. Hanc dein GRONOVIVS ex *Virginia* ipsa a *Claytonio* nomine: *Nigella flore obsolete flavo, semine alato, foliis gramineis* acceptam, l. c. nomine supra proposito, tanquam eius regionis incolam indicavit. Inde LINNAEVS eandem in *speciebus plantarum*, differentia specifica & nomine triviali supra nominatis, exhibuit. Cuius modo dictam differentiam specificam etiam GRONOVIVS, in *Floræ suæ virginicæ editione secunda*, quæ prodiit per filium (*Laurent. Theodor.*) 1762. proprium seponens nomen usurpavit.

At vero cum horum nullus hactenus nec alius quisquam, quantum novi, eius accuratam dedit vel descriptionem, vel delineationem; hinc non erit, quod excusem, cur iconem hanc nostram non pessime, ut videtur, delineatam, publici iuris facere decreverim; quinimo sperare possim, me eo apud Botanophilos initurum gratiam.

Cum

Cum supra iam promisimus, nos rationes amplius explanaturos esse, quare Melanthium Virginicum esse autumemus: iam nostrum erit hoc exequi. Prius vero quam proferam rationes, quæ me perpulerunt, ut Melanthium Virginicum putaverim, dicenda est ratio, quare Melanthium habuerim. Cui in totum quidem supersedere possem, nisi LINNAEVS nectarium, quod singulis petalis inesse solet, cuius alioqui sedulus fuit indagator & accuratus descriptor, & unde *hic ipse* sæpius characterem essentialem desumsit, tam in charactere generico, quam extra eundem. puta in observatione, quam in id sæpius annexit, ut suppleret, quæ in charactere ipso prætermittenda erant, omnino reticuisset, & nisi EHRETVS in icone sua tale indicasset nomen, unde in verum eius concludere non liceret. Ideo vero pro Melanthio habui, cum nullum aliud reperire potui genus, cuius Character melius in nostrum quadret, & accedat ad hoc, quod quamvis in generibus plantarum dicti nectarii ne verbo quidem iniiciatur mentio, tamen idem tale, quale fere in nostra est, in descriptione & delineatione M. Sibirici, quarum utraque in *Amœnit. Acad. Volum. II. p.* 320. *n..* 11. *t.* 4. *f.* 11. *a.* exstat, ab eodem exhibeatur, & taliter etiam in ipso Virginico ab HILLIO, qui eius characterem genericum in *Historia plantar. universal. p.* 391. stetit, describatur. At nunc itidem mihi exponendæ veniunt rationes, quare Virginicum putem, etsi & huic supersedere possem labori, dummodo ungues petalorum, quibus a Sibirico distinguitur, clarius in oculos incurrerent.

Rationes vero, quæ mihi hoc probant, præcipue sunt: primum, quod ungues, etiamsi minus elongati & attenuati delineari videantur, tamen non desint; ut ex icone nostra attentius inspecta iam constat, & ex staminibus & nectariis, non basi petalorum, sed laminarum, seu supra ungues insertis, porro patet. Dein, quod PLVKNETII figura cum nostra non pessime congruat; unde eandem iam supra ample descripsimus. Tum quod character genericus, ab HILLIO de hac planta exhibitus, a nostro, exceptis unguibus, minus abludat: præcipue vero GRONOVII descriptio brevis, quam in Flora Virginica dedit, optime cum nostra icone, conveniat: nam nostræ quoque sunt Folia perlonga, graminea figura tritici vel hordei; præterea tenuia, debilia, integerrima stricta. Caulis culmo analogus, pedalis. Flores paniculati sive potius, quantum ex nostra icone & illa PLVKENETIANA perspicere puto, composite racemosi. At quod Flores sint sexu distincti, ut ab eodem perhibentur, nostræ iconi minus respondet, ubi omnes pinguntur hermaphroditi, nisi hi sint pro femininis habendi, quod ex HILLIO l. c. præcipue colligo, qui titulo fœmineorum nullos alios descripsit, quam nostros hermaphroditos, inde vero, alia planta mere masculos ferens ut exstet, necesse est.

Iam subiungere placet descriptionem plantæ totius, quam ad iconem nostram delineavimus, ut ulterius constet, quibus notis a Sibirico, ipsi valde affini, distinguatur.

RADIX? Herba graminea. CAVLIS strictus, pedalis, nonnumquam bipedalis, simplex, gracilis, cylindraceus lævis. FOLIA graminea, linearia, ensiformia, sessilia, carinata, stricta, in acumen subulatum desinentia. Radicalia conferta, ut plurimum decumbentia, fere longitudine caulis. Caulina rara, alterna, fluitantia, amplexicaulia, quo altiora, eo minora. Modus florendi composite racemosus. RACEMI plures: unus terminalis maximus: alii laterales, patentes, breviores. Pedioli parvi, patentes, magnitudine, & distantia proportionata, uniformi. Bracteæ parvæ lanceolatæ, lineares, acuminatæ, coloratæ, pediolis singulis subiectæ. FLOS e grege liliacearum coronariarum. COROLLA hexapetala, nivea, erecte patens: Petalis obovatis, unguiculatis. Nectarium unicum in singulo petalo a tergo staminis, cordatum, humido luteo splendicante madidum. STAMINA sex, petalis supra ungues inserta, arcuatim erecta, (persistentia) petalorum magnitudine. Filamenta subulata. Antheræ luteæ, subrotundæ. PISTILLI Germen trigono-ovatum. Styli tres, recurvi. Stigmata simplicia. PERICARPIVM? SEMINA?

Unde iam clarum erit, nostrum præcipue a Sibirico foliis sessilibus, longioribus, confertioribus, decumbentibus, Caulinis pluribus, Floribus composite racemosis, Petalis unguiculatis, Staminibus persistentibus (autore LINNAEO, in observatione Sibirico subiuncta) & ut ex HILLIO & GRONOVIO colligo, Floribus polygamis differre.

TAB. LXXXII.

PERIPLOCA (Cynanchum) foliis cordato-oblongis.

CYNANCHVM (acutum) caule volubili, foliis cordato-oblongis glabris *LINN. Hort. Cliff.* 79. *Upſ.* 54. *ROYEN Lugdbat.* 409. *HILL. Hiſt.* 310.

PERIPLOCA Monspeliaca, foliis acutioribus. *TOVRNEF. Inſt.* 93. *BOERH. Lugdb. I.* 315.

PERIPLOCA prior DODON. *Pempet. p.* 408.

ASCLEPIAS (APOCYNVM) scandens, foliis convolvuli, purpurascente flore *Hort. Carlsrub. FABRIC. Helmſt. p.* 255.

APOCYNVM III. latifolium *CLVS. Hiſt. I. p.* 125.

APOCYNVM latifolium amplexicaule *BAVH. Hiſt. II. p.* 135.

VINCETOXICVM volubile, foliis acutioribus. *RVPP. Ien.* 28.

SCAMMONIAE, monspeliacæ affinis, foliis acutioribus *BAVH. Pin.* 294.

SCAMMONII monspeliaci varietas. *LOB. Hiſt.* 341.

Nota. Huius plantæ prima, ut puto, icon apud DODONAEVM in *Historia* sive *Pemptatibus Stirpium* nomine Periplocæ prioris exstat, quæ cum nostra convenit, nisi quod eius floribus sit foliolum adpictum, quod neque in planta ipsa nec in icone nostra conspicitur; cæterum radices, caulis, folia, sed nondum aperti, vel denuo clausi, non male exprimunturl Tum dicta icon a LOBELIO in *Historia Plantarum* vel *Stirpium* (pag. supra citat.) exhibita est. Dein a CLVSIO, l. c., qui ipsi nomen indidit Apocynum III latifolium & accomodavit descriptionem haud inconcinnam, primam de hac planta hoc titulo dignam. Unde transiit cum descriptione in IOH. BAVHINI *Historiæ Plant. univerſ.* Tom. II. pag. 135 nomine supra indicato. Plantæ porro HERMANNVS, TOVRNEFORTIVS & BOERHAAVIVS l. l. supra cc. & no minibus ibidem enumeratis, meminerunt. Post LINNAEVS eandem in *Horto Cliffortiano* p. c. memoravit nomen proprium, & genericum, & specificum illi indens, quod utrumque in *Horto Upsaliensi* & in *speciebus Plantarum* retinuit. Utrumque etiam ROYENVS, dum in *Prodromo Floræ Leydensis* dictam plantam enumeraret, tum HILL. & MILLER, dum uterque, prior in *Historia Plantarum universali*, alter in *Dictionario hortulanorum*, characteri generico præmisso ipsius descriptionem adnecterent, adoptaverunt. Eam insuper in *Catalogis* suis SIEVERT & FABRICIVS, prior sub nomine generico Apocyni, alter Asclepiadis, uterque eodem specifico narrarunt, cui *posterior* partium fructificationis amplam subiunxit descriptionem.

Verum

Verum enim vero cum ex his præmissis constet, quod eius nullæ aliæ adhuc extenticones, præterquam illæ, quas publicarunt DODONÆVS, LOBELIVS, CLVSIVS & IOH. BAVHINVS; & hæ omnes pro una tantum sint habendæ, cum trium illorum, quos prius nominavimus, icones exiverint ex Typographia *Plantiniana* ad eandem sculptam imaginem sive archetypum factæ, & illa BAVHINI, quem ultimo memoravimus, sit ad ectypum, quod Clusius sistit, imitatione expressa, unde penitus inter se conveniunt; præterea vero & hæ, quamvis sperni non possint dum habitum plantæ belle referant, tamen cum breviores & rudiores sint, quam ut plantæ partes, præcipue minores, rite inde cognosci possint, præter hæc nec coloribus vivis pictæ, nec character fructificationis seorsim exhibitus: hinc nec inutile nec superfluum putavi, nostram promulgare imaginem, quæ etiamsi totam non sistat plantam, sed tantum ramulum, tamen præter eum & seorsim exhibeat pedunculum, flores explicatos ferentem, itemque folia solitaria, utraque nisi in magnitudine adaucta, tamen e planta vulgari maiori, (forsan e tali, quæ quatuordecim pedum altitudinem attigit, quod in eadem planta nonnumquam fieri, EHRET refert;) quibus porro, quod omnium caput est & attentione præprimis dignum, fructificationis character, præter fructum, secundum omnes suas partes nitidissime & verissime, uti florem plantæ vivæ examinando didici, delineatus accessit, & id quidem, ut partium floris intricata compages earumque vera structura non solum clare inspici possint, quapropter etiam partes minimæ oculo fere subterfugientes, per microscopium auctæ, exhibitæ sunt, sed etiam ut præconceptam de eodem ideam corrigat ac emendet, cum non illum Cynanchi, sed alius, &, ut ego puto, Periplocæ vel eius valde affinem repræsentet. Nam EHRET iam probe perspexit, quod flores nostræ plantæ, pro Cynanchi specie habitæ, cum eius charactere generico, a LINNÆO in generibus plantarum dato, minus congruant, quare etiam hanc totam pinxit imaginem, & in delineandis & extricandis floris partibus tantam adhibuit diligentiam & accurationem. Ipsum vero, ut statueret quod Cynanchi generis non sit, potissimum permovere glandulæ illæ quinque, Stigmati insidentes, pro antheris ob similitudinem, & quod veras cassas putaret, ipsi habitæ, unde eandem LINNÆI Gynandris potius quam Pentandris accensendam existimavit, & inde itidem dignam, quæ novum constitueret genus; præsertim cum plurimæ reliquæ floris partes iisdem Cynanchi non respondeant. Et hæc varians floris structura iam b. TREWIVM, ut puto, perduxit, ut iconem seponeret, nos vero, ut præ aliis seligeremus, quo his selectis iconibus intermisceretur; equidem non ea mente, quasi novum constituere genus putaremus, sed potius quod eius Characterem fructificationis non Cynanchi sed Periplocæ affinem intelligeremus. Quo nostram vero ea de re magis diiudicare possimus sententiam, hinc Characterem fructificationis seu potius floris, cum fructus desit, qualem nostra icon exhibet, & qualem ex plantæ vivæ floribus cognovimus, nunc delineabimus.

CALYX seu *Perianthium* parvum, planum, quinquepartitum: laciniis linearibus, subacutis.

COROLLA monopetala, rotata, plana, quinquepartita: laciniis lanceolato-linearibus, subacutis

Nectarium parvum, basi Corollæ circummatum subcylindraceum, quinquedentatum: dentibus utrinque uno minori, & ex adverso & ab intus alio cuspidato præditis.

STAMINA ex basi nectarii quinque. *Filamenta* crassiuscula, arcuata, Stigmati appressa. *Antheræ* duæ, membranaceæ (laterales, ut puto): apicibus inflexis, summitatem Stigmatis fere obtegentibus.

PISTILLI *Germina* duo, oblonga. *Stylus* vix ullus. *Stigma* unicum, capitatum, quinquangulare; in *ambitu nectariolis* quinque coloratis, antherarum analogis, oblongulis, bifidis; *in medio apiculis* duobus, (qui sunt, ut opinor, vera Stigmata) præditum.

Iam vero ex charactere floris, quem modo dedimus, patere puto, quod omnino eius fructificationis Character propius ad illum, a LINNÆO de Periploca datum, quam ad hunc, ab Eodem de Cynancho exhibitum, accedat; cum nec calyx nec corolla admodum abludant, nectarium sit persimile, stamina non dissimilia, & pistilla analoga, præcipue vero stigma, in hoc genere singulare, mihi loco characteris essentialis, admodum respondens: puta orbiculato-quinquangulare, glandulis quinque subpetiolatis, oblongulis obsessum; præterea nec penitus desint filamenta illa quinque incurva, intra nectarium locata, a staminum filamentis distincta & laciniis Corollæ alterna, quum vicem gerant cornicula illa 5, e basi nectarii exserta, situ dictis respondentia, forsan in eiusdem generis aliis pluribus speciebus itidem taliter constituta. Unde nunc porro rationem liquere puto, quare eiusdem nomen genericum, a LINNÆO ipsi inditum, sed definitioni eiusdem minus respondens, cum dicto, cuius character propius ad nostrum accedit, permutare coacti simus.

Ill. FABRICIVS, quem olim Præceptorem venerabamur, nunc Fautorem ac Amicum, iam itidem perspexit, quod planta, cuius imaginem stetimus, neutiquam ad genus Cynanchi, sed ad aliud pertineat, unde eidem in *Enumeratione Stirp. Hort. Helmst.* p. c. aliud nomen genericum imposuit, & amplum floris subiunxit descriptionem: Verum non generi Periplocæ sed Asclepiadi adnumeravit; ob id potissimum ut puto, quod antherarum inflexos & inter se fere contingentes apices pro corpusculo truncato, antheras duplices membranaceas arcte stigmati incumbentes prosquamis rimis fatiscentibus, nectariola spatiolis, iisdem interiectis, non numexserta pro veris antheris, & nectarium corollæ, ob parvitatem difficile extricatu, & ob apiculos illos multum cum corpusculis illis auritis, corniculum exerentibus, affinitatis alentibus pro iisdem haberet. Unde perfacile fuit dicto genere confundere, & propemodum autoritate VIRI exactissimi permotus, meam abiecissem sententiam, & ad Eiusdem abiissem, præsertim, cum siccata planta eius assertioni mire verificaretur, nisi ex plantæ vivæ flore adhuc pernovissem, quod fructificationis Character ita se haberet, quemadmodum in icone nostra depicta est.

TAB. LXXXIII.

PONTEDERIA foliis cordatis, floribus spicatis. *LINN. Spec.* 412. *MILL. Dict.*

Pontederia floribus spicatis. *LINN. Hort. Cliff.* 133. *GRONOV. Virg.* 37. *ROYEN Lugdb.* 37. *COLD. Noveb.* 69.

GLADIOLVS lacustris virginianus cœruleus, Sagittariæ folio. *PETIV. Gazoph. I. p.* 4. *n.* 12. *t.* 1. *f.* 12.

SAGITTARIÆ similis planta palustris virginiana, spica florum cærulea. *Banist.* MORISON. *Hist.* 3. *p.* 618. *s.* 15. *t.* 4. *f.* 8.

PLANTAGINI aquaticæ quodammodo accedens, foliorum auriculis amplioribus retusis, floribus cæruleis hyacinthi spicatis. *PLVK. Mant.* 152. *t.* 349. *fig. ult.*

 Nota.

Nota. Botanici, qui huius Plantæ imaginem in ſcriptis ſuis exhibuerunt, fuerunt PLVKNETVS, MORISONVS, & PETIVERIVS, qui omnes eandem ll. ſupra cc. non peſſime expreſſerunt; ſi excipias quod ſingulæ icones ſint iuſto minores, & illarum, quas PLVKNETVS & PETIVERIVS adornarunt, folia anguſtiora floresque ad totam figuram grandiores. Inde nullus eius publicavit imaginem, ſed plures eius in libris ſuis mentionem fecerunt, dum vel regionis alicuius incolam, vel horti alicuius alumnam ſiſterent, aut in charactere nominibusque condendis eſſent occupati. Inter quos poſteriores præcipue eminet Illuſt. LINNÆVS, qui in generibus plantarum eius characterem genericum exhibuit ipſique proprium & novum adaptavit nomen a Pontedera Botanico, tum ob plura laude digna quæ ediderat ſcripta, tum quod in Gymnaſio Patavino multo cum applauſu Botanicam ipſam profitebatur, de Botanica bene merito, deſumtum. Præterea vero & eidem in *Hort. Cliff.* p. c. nomen ſpecificum a floreſcendi modo petitum, quo a congeneribus ſpeciebus diſtingueretur, impoſuit, quod dein in *ſpeciebus plantarum* addita foliorum figura, in diverſis eius ſpeciebus alia ampliatum eſt. Singuli fere, qui eundem inſecuti ſunt, Botanici, dum in libris ſuis huius plantæ meminerunt, utroque eius nomine, tum generico, tum ſpecifico, ſunt uſi. At LOEFLINGIVS dum in *Itinere hiſpanico* Americanas Regis Hiſpaniæ ditiones viſens, Barcellonæ in paludibus eandem creſcentem inveniret, & pro novo haberet genere, proprium ipſi indidit nomen: Phrynium, cui adiecit amplam deſcriptionem, unde mihi cum LINNÆO conſtat, quod Phrynio ſuo Pondeteriam cordatam indicet, ipſi hoc & alio quovis nomine ignoratam. Quem in errorem ut incideret, ipſi fuit fere inevitabile, cum tria tantum in quovis flore animadverteret ſtamina, nimirum hæc, quæ trium inferiorum laciniarum baſi inſerta ſunt, iisque reſpondent & extra tubum corollæ eminent; nam illa tria, quæ intra tubum latent eiusque baſi ſunt inſerta, vel ut præterviderit, vel ut ipſa abfuerint, fuit neceſſe, cum nullam eorum faciat mentionem. Item iam ante LINNÆVM HOVSTONVS eandem dignam cenſuit, quæ novum conſtitueret genus, cui nomen MICHELII, Botanici eximii, imponere, indeque MICHELIAM dicere, in animo habuit: Sed quum phtiſi conſumtus, præmature, quod vehementer dolendum! morti occumberet, unde propria inventa adnotamentaque Publico communicare non potuit, eiusque manuſcripta a MILLERO hactenus fere inedita ſervata ſunt, ab altero interim nomen accepit, ipſius ad aliam plantam tranſlato.

Cum ex præmiſſis iam pateat de planta ipſa nullas adhuc exſtare icones, quam quas MORISONVS, PLVKENETVS & PETIVERIVS exhibuerunt, quum reliqui Scriptores botanici, quos memoravimus, vel plantam tantum nominarint, vel deſcripſerint, vel definiverint, nequaquam vero delineaverint; & eædem icones, quamvis ſperni non poſſint, ſint tamen perparvæ, præterea nec coloribus vivis pictæ, nec charactere fructificationis ornatæ: inde actum agere nequaquam putavimus, dum noſtram publicaremus, a b. TREWIO in id iam ſepoſitam, quamvis nonad vivam plantam, quæ tunc temporis in Anglia obtineri non potuit, ſed ad ſiccum at bonum exemplar ſit confecta; nam eſt dictis maior nitidiorque, ad hæc coloribus vivis decorata. Nec deſideramus ur in reliquis citatatis figuris Characterem fructificationis, qui hic, excepto fructu, quem EHRET, omni data opera, obtinere non potuit, accuratiſſime & magnitudine tam naturali quam aucta adpictus eſt.

Planta vero ipſa, cuius delineationem dedimus, quantum ex deſcriptionibus, quæ inde exſtant, & ex icone noſtra colligere eſt, ſequentem in modum ſe habet: Nimirum eſt pedis fere longitudine. Radix perennis fibroſa, unde ſuccreſcunt nonnumquam unus, ſubinde duo vel tres Caules, ſubrotundi, craſſitie digiti. Horum unicuique eſt folium unicum, ſagittato-cordatum: angulis ſ. auriculis ſubrotundis dimidia fere totius plantæ longitudine eiusque pene latitudine, carnoſum, ſtriatum ſeu nervoſum; nervis e baſi undique excurrentibus; alioqui integrum, niſi in baſi ut memorat MILLERVS profunde ſerratum, villoſum, ſubacutum, inſiſtens petiolo, ſubrotundo, rubente, fibroſo, baſi caulem vaginæ inſtar obvolvente, ſupra, ubi a caule abſcedit, dehiſcente: unde exit Pedunculus rotundus, longus, rubicundus, bi-vel tri-uncialem ſuſtinens Spicam cylindraceam, denſam, quæ antequam effloreſcit, intra ſpatham longitudinaliter dehiſcentem, ſtrictam, luteam, latet. Flores qui ipſi inſident, ſunt nudi, neque bractea ſuffulti, neque Perianthio cincti, ſublabiati, geminati ut aſſerit BROWNE, cærulei vel rubicundo-cærulei. Corolla monopetala, imperforata: Tubus angulatus, ſtriatus, ſubcylindraceus, parum incurvatus: Limbus bipartitus, cuius labium ſuperius eſt erectum, tripartitum: laciniis ſubæqualibus, media macula lutea inſignita; inferius itidem tripartitum, æquale, reflexum. Staminum numerantur in ſingulo flore ſex, quorum tria extra tubum Corollæ eminent: filamentis baſi trium laciniarum inferiorum inſertis iisque ſitu reſpondentibus; tria vero reliqua intra tubum latitant, baſi eiusdem inæqualiter inſerta; & hæc bis tria antheris gaudent oblongis, incumbentibus. Piſtillum corollam longe ſupereminet, & eius germen eſt oblongum; Stylus ſimplex, apice incurvatus; Stigma craſſiuſculum: unde fit Fructus ſeu Capſula carnoſa, conica, triangularis, trilocularis, cuius loculis inſunt Semina plura, ſubrotunda.

Hæc, quam modo deſcripſimus, planta paludibus & vadis Americæ inhabitat, nec adeo raro occurrit, cum in *pluribus eius reginibus*, præcipue *borealibus*, reperiatur. Sic enim reperitur in *Virginia*, ut GRONOVIVS, MILLERVS & PETIVERIVS teſtantur. In *Marilandia*, *Carolina meridionali*, ut PETIVERIVS aſſerit. In *vera Cruce*, ubi collegit HOVSTONVS, autore MILLERO. In *Jamaica*, quemadmodum ex BROWNII Flora Jamaicenſi patet, ubi proprium ipſi adaptavit differentiam ſpecificam, & ample expoſuit eius characterem fructificationis, noſtræ non male reſpondentes, niſi quod folia Iamaicenſis deſcribantur ſubrotunda quæ noſtræ ſunt cordata, quod diſcrimen ex figura eorum male intellecta ortum fuiſſe autumo. Porro reperitur in *Barcellona*, ubi detexit LOEFLINGIVS. Rurſus in *Provincia Noveberacenſi*, ubi legit COLDEN. Item in *Nevv-York*, unde accepit ELLIS, ex quo obtinuit EHRET, & ſecundum, quam noſtram pinxit iconem.

TAB. LXXXIV.

PHYLLANTHVS (*grandifolia*) caule arboreo, foliis ovatis obtuſis integerrimis *LINN. Hort. Cliff.* 440. *Spec.* 1392. *MILLER Diction.*

NIRVRI arboreſcens, foliis latis ſubrotundis & ſubtus incanis, fructu maximo HOVSTON. MSS.

Nota: Plantæ imago, quam Tab. LXXXIV. exhibuimus, ab EHRETO, qui eandem delineavit, b. TREWIO nomine: Telephioides arboreſcens foliis latis, ſubrotundis & ſubtus incanis, fructu maximo Randi miſſa eſt. Quam vero idcirco potiſſimum publicavimus, quod nulla adhuc, quantum ſcio, alia exſtet icon, nec planta ipſa perquam frequenter hortos Europæos incolere poſſit, cum nemo, quantum mihi conſtat, præter LINNÆVM & MILLERVM, eius mentionem fecit, nam Randium, ob id quod plantam tantum nominetus indicaverit, ſtudio omitto, quin & hi, dum eandem in Libris ſuis, prior primum in *horto Cliffortiano*, inde in *ſpeeiebus plantarum*, alter in *dictionarii hortulanorum variis editionibus*, & in eius *abbreviationibus*, memorarunt, eius talem non dederunt deſcriptionem, quæ plantam ſecundum omnes ſuas partes cognitam redderet: nam ille, cui ſiccum tantum exemplar fuit, a MILLERO communicatum, in rite denominanda planta ſuam præcipue collocavit operam, pauca tantum de foliis adnotatamenta ſubiungens; & alter quamvis in nomine eius, cuius proprium primo condidit, dicens ANDRACHNEN foliis ovatis obtuſis ſubtus incanis, caule arboreo, quod expoſt cum LINNÆANO permuta-

mutavit, non ſubſtitit, tamen eius imperfectam exhibuit deſcriptionem. Unde tantum colligere eſt: eſſe *arborem mediæ ſtaturæ*, eandem in ſolo natali ad viginti pedum altitudinem excreſcere; Truncum eſſe craſſum, lignoſum, diſpeſſi in plures ramos; his alternatim inſidere folia ovata, integra, ſupra ſplendide viridia, infra incana ſeu potius glauca; ex horum axillis prodire flores ſexu diſtinctos, brevibus pedicellis inſidentes ac infra folia dependentes; Fructum, qui ex his naſcitur, eſſe nucis baſilicæ magnitudine, intumeſcere in tres loculos, quibus inſunt ſemina ſingularia; horum duo ſæpius eſſe marcida, quin etiam dum ſpecie fœcundata referunt, tamen detracto cortice, reperiri abſque germine ſeu potius corculo. Sed hæc non ſolum verum etiam & alia plura ex icone noſtra patent, quæ nunc ſubiungere placet: nimirum quod ex ramulis quovis anno noviter protruſis naſci videantur folia, quæ ſunt, ut LINNÆVS in *horto Cliffort.* iam annotat, palmaria, ſed non ovata & obtuſa, ut idem afferit, potius ſubrotunda & breviter acuminata; quod his foliis ſint petioli parvuli, ſubrotundi, craſſiuſculi; quod ſubter illos in iunioribus collocentur ſtipulæ lanceolato-lineares, acutæ; quod ex axillis foliorum non unicus ſed plures prodeant flores nutantes, campanulati, flavicantes, parvuli, pedicellis ſimplicibus vel diſtinctis adfixi, & quod denique flores fœminini, dum maſculi non ſint adpicti, adhæc & fructus ſequentem in modum ſe habeant.

PERIANTHIVM hexaphyllum, ſ. ſexpartitum: *foliolis* l. laciniis erectis, coloratis, lanceolatis, ſubacutis.

PISTILLI *germen* ſubrotundo-trigonum, baſi *margine polygono* cinctum. *Styli* tres recurvato-patentes, in ſummitate bifidi, *Stigmata* obtuſa.

PERICARPIVM ſeu *Capſula* ſubrotunda tricocca trilocularis: loculis bivalvibus.

SEMINA ovata hinc convexa, inde angulata, vertice obtuſo ut videtur hilo prædita.

Hæc cuncta igitur ultra ex icone noſtra perſpiciuntur, quorum aliqua EHRETVS propriis ſuis adſcriptis adnotationibus confirmavit. Unde iam ſatis ſuperque clarebit, quare MILLERI deſcriptionem imperfectam dicere, coacti ſimus, ſed exinde itidem patebit, quare huic iconi præ aliis inter has ſelectas icones locum aſſignaverimus; nempe quod nonſolum raritate & elegantia, ſed etiam accuratione aliis præſtet. Quæ noſtra poſterior aſſertio quamvis per ſe iam liqueat, tamen adhuc magis clara fiet, dum L. B. vel iconem ipſam vel eius, quam dedimus, deſcriptionem, cum iis, quæ dictorum virorum opera de planta innotuere, præcipue vero fructificationis characterem in quantum delineatus eſt, & in quantum hinc itidem deſcribi potuit, cum LINNÆANO, in generibus dato, comparare non gravabitur. Et optandum tantum eſſet, ut, quemadmodum flos fœmineus explicatus & magnitudine auctus fuit ſeorſim exhibitus, ſic & maſculus eſſet delineatus, præterea planta proportionaliter diminorata adpicta, quo icon omnibus numeris fuiſſet perfecta.

Iam vero mihi adhuc in cauſas inquirere incumbit, quare in icone noſtra foliorum figura illi a LINNÆO & MILLERO deſcriptæ non reſpondeat, inde enim perfacile quisquam in cogitationem adduci poſſet, quaſi non eſſet accurate delineata, aut planta, quam diximus, non eſſet. At quod ſit non tantum fructificationis character ſatis ſuperque declarat, verum etiam nomen ab EHRETO iconi adſcriptum, hinc cum *Andrachne arborea* MILLERI, olim quarta nunc tertia ſpecie, confundi nequit, etſiamſi huic ſit valde adfinis, eiusdem conterranea, & quantum ex HOVSTONI nomine ſpecifico, olim a MILLERO memorato, colligo: foliis latioribus. Inter cauſas vero præcipuas, quæ foliorum huius arboris figuram immutare potuerunt, refero ætatem, unde mirifice ſæpius transfigurantur, ſic, ut ſibi ſint plane diſſimilia, quæ prius enata ſunt, & quæ poſt enaſcuntur, quorum plura inſignia exempla proferre poſſem, niſi talia plura unicuique Botanico incognita eſſe non poſſint, huic addo culturam, quæ mirum quantum omnes plantæ partes, præcipue folia variare poteſt, ut taceam alias, quæ minus forſan hic locum habent.

Cæterum hæc planta, uti ex MILLERO conſtat, in Campechia ſponte creſcit, ubi HOVSTONVS eandem & Andrachnen arboream MILLERI primum detexit, & unde quoque Capſulas ſeminales Angliam miſit, quorum ex ſeminibus, quamvis maxima ex parte fuerint caſſa, tamen aliquot enatæ ſunt plantæ.

TAB. LXXXV.

ACER foliis quinquelobis ſubdentatis ſubtus glancis, floribus pedunculatis ſimpliciſſimis rare aggregatis dioicis.

ACER (rubrum) foliis quinquelobis ſubdentatis ſubtus glaucis, pedunculis ſimpliciſſimis aggregatis *LINN. Spec.* 1496. *GRONOV. Virg.* 161.

ACER folio palmato-angulato, flore fere apetalo ſeſſili, fructu pedunculato corymboſo. *Fl. Virg.* 41. *COLD. Novebar.* 85.

ACER virginianum folio ſubtus incano, floſculis viridi-rubentibus. *HERM. Parad. p.* 1. *t.* 1.

ACER virginianum, folio maiore ſubtus argenteo ſupra viridi ſplendente. *PLVCK. Alm.* 7. *t.* 2. *f.* 2. *CATESB. Carol. I. p.* 60. *t.* 62. *MILL. Icon. p.* 6. *t.* 8. *f.* 1. *du HAMMEL. Arb. p.* 28.

ACER occidentale, folio minore ſubtus incano ſupra atrovirente *RAI. Hiſt.* 1701.

ACER floribus rubris, folio maiori ſupra viridi ſubtus argenteo ſplendente *Clayt.*

a. ACER rubrum floribus hermaphroditis *du ROI Obſ.* 60.

TAB. LXXXVI.

ACER foliis tri- vel quinquelobis ſerratis ſubtus glaucis, floribus diſtinctis confertim aggregatis monoicis.

ACER americanum, folio maiore ſubtus argenteo, ſupra viridi ſplendente, floribus multis coccineis *MILLER. Dict.*

ACER floribus rubris, folio maiori ſuperne viridi, ſubtus argenteo ſplendente Clayt. *du HAMEL. Arb.* 28.

Nota. Plantæ hæ duæ, quas tabulis LXXXV. & LXXXVI. exhibuimus, ſunt Aceris valde affines ſpecies, ita ut a MILLERO, qui utriusque plantæ in *Dictionario hortulanorum* noviſſimis

editio-

editionibus, & in Iconibus mentionem fecit, tantum pro varietatibus eiusdem speciei, LINNÆO A. rubrum dictæ, sint habitæ; licet in prioribus huius dictionarii editionibus easdem in veras distinxerit species, proprias ipsis aptans differentias specificas, quarum alteram sua sub specie indicavimus. Sed in eo, quod hanc priorem suam miserit sententiam, & alteram amplexus sit, hactenus suffragari non potui, cum in his duabus plantis, ex iconibus nostris iudicans notas haud paucas nec viles animadvertam, quibus in duas veras distingui possint species: scilicet, quod prior sit planta dioica, altera monoica; dein quod prior gerat folia quinqueloba dentata, altera triloba? ferrata; tum quod gemmæ in priore sint minores imbricatæ, quales etiam vel facta efflorescentia persistere videntur, in altera maiores, pro more generis compositæ ex duabus squamarum paribus, adauctæ ad basin aliquot minoribus,quorum maiores, dum expanduntur,sunt sibi fere æquales, cruciatim recedunt, apicibus & marginibus retractis, ita ut calycem tetraphyllum patentem referant, unde florum fasciculi prodeunt. Porro quod fasciculi florum in priori sint pauciores & rariores, in posteriori copiosiores densiores, ita ut nonnunquam de ramulis ipsis, quibus supercrescunt, præ eorum frequentia & densitate vix quicquam conspici possit. His adde quod pedunculi in priore sint longiores subnutantes, in altera minores & magis erecti; dein quod prioris fœminei flores possideant calycem seu Perianthium monophyllum, persistens, iidem vero alterius polyphyllum, deciduum; tandem quod alæ in priore sint maiores & magis arcuatæ, in altera breviores, rectiores.

Hæc cuncta, quæ modo adduximus discrimina fiunt maxima ex parte ex iconibus nostris clara & perspicua, &, quæ ex iisdem minus clare cognosci possunt, aliorum de Acere rubro iconibus & effatis supplentur. Quæ posterior nostra assertio potissimum de illo primo discrimine valet, quod inter utramque plantam intercedere diximus: puta quod prior sit dioica vel diphyta, altera monoica vel monophyta. Etiamsi enim id, quod de altera asseruimus, ex icone sua satis superque clareat, tamen idem, quod de priori perhibuimus æque clare ex sua non cernitur, cum in eadem ramus florum mere hermaphroditorum ferax, sed non alius masculorum tantum fœtus, exhibeatur. Unde ambigimus an huic sint præter hermaphroditos alii masculi, & dum sint, an eundem cum iisdem inhabitent truncum proprios tantum segregati in ramos, an habeant diversum truncum? Rursus, num forsan hi masculi iam defloruerint cum icon esset confecta, an nondum effloruerint? At cum in LINNÆI *speciebus plantarum*, ubi nostra suo in ordine enumerata est, in fine annotatum legimus, quod sit planta dioica, idemque a DV HAMELIO, *Tractatu de Arboribus*, ubi loco citato nostram plantam memoravit, & qui ipse propriam arborem masculorum tantum feracem aluit, unde & flores delineandos curavit, affirmari advertimus, præterea a *Catesbyo* & ramulum hermaphroditorum florum seu potius fructuum, & alium masculorum fœtum, delineatum conspicimus, & id denique novissime ab Amico, in paucis caro, D. *du ROI in dissertatione inaugurali observationes botanicas sistente*, habita Helmstadii MDCCLXXI. d. XXXI. Octobr ulterius corroborari legimus, tum amplius ambigere non possumus, sed tantum dolemus, quod non ramus masculus perinde ac alius androgynus fuit exhibitus.

Quo pauciores sunt botanici, qui huius alterius nostræ plantæ meminerunt, præter enim MILLERVM, qui varietatis loco habuit, & præter DU HAMELIVM, qui pro vera & distincta habuit specie, neminem novi; eo numerosiores vero sunt ii, qui prioris mentionem fecerunt, & haud pauci, qui eius delineationem adornarunt. Primus, qui huius mentionem fecit, fuit sine dubio PLVKENETVS, qui l. c. nomine supra exhibito hanc primum indicavit, & eius aliqualem, sed tantum ramuli absque floribus & fructibus, dedit delineationem. Hunc subsecutus est HERMANNVS, qui fœminæ haud spernendam exhibuit figuram, & plantæ huius amplam & haud inconcinnam descriptionem; unde tantum colligere est, ipsi fuisse individuum rudimenta fructus non in duo sed tria vel quatuor stigmata desinentis gerens, & arborem suam, licet quovis anno læte floruerit, numquam tamen maturasse fructus: Quod sine dubio duritiæ climatis tribui nequit, cum in Anglia hæc & altera species suos ad maturitatem perduxerint fructus. Proin ut alia subfuerit causa necesse est, & hanc suspicor fuisse absentiam maris. Proximus a memorato HERMANNO fuit CATESBY, qui eius tam ramum fructiferum quam alium parvulum masculorum florum feracem, nomine a PLVKENETO indito, stetit, addens pauca historiam plantæ concernentia. Hic igitur fuit primus, qui præter ramulum, a trunco florum hermaphroditorum desumtum, alium, ab altero masculorum petitum, delineavit & unde assertio, quod flores fructificationi dicati, qui sunt vel masculi, vel fœminei seu potius hermaphroditi, proprios segregentur in truncos, aliqua ex parte verificatur.

Ab hoc exstitit GRONOVIVS, qui l. c. eius mentionem fecit. Non multo post COLDEN eandem, cum plantas Coldinghamias ex Provincia Noveboracensi proprio in Catalogo sisteret, qui Actis Upsaliensibus A. 1742. insertus est, nomine GRONOVII memoravit, propriam ipsi, methodo LINNÆANA concinnatam, subiungens descriptionem. Ex qua elucet, sibi fuisse arborem fœmineam, cuius flores calycem non monophyllum sed polyphyllum habuerant, si fides habenda est eius descriptioni, unde, si masculorum iniecisset mentionem, colligendum fuisset, suam descriptionem pertinere ad hanc nostram alteram. Post MILLERVS in *Iconibus* l. c. fœminæ stetit iconem, sed reliquis hactenus publicatis non meliorem. Cui adiunxit historiolam plantæ, ubi alterius nostræ nomine Aceris Caroli WAGERI mentio fit, & quæ in variis *Dictionarii hort.* editionibus itidem exstat. Hi dicti scriptores hactenus arboris fœminæ tantum, non æque maris meminerunt: sed DV HAMEL, qui post ipsos *Tractatum de Arboribus* scripsit, & LINNÆVS in *noviore Plantarum Indice*, atque novissime & quam maxime expresse *du* ROI l. c. & trunci mas dicendi, & alterius fœmina nuncupandi, meminerunt. Inter quos DV HAMMEL, quem primum nominavimus, propriam coluit arborem marem, cuius flores adhuc tenellos & iam adultos, ut intra gemmas continentur, aut ut solitarie conspiciuntur, delineandos curavit. Præter dictam vero, alteram adhuc coluit, quæ ex ipsius sententia fuit fœmina, quamvis dum hæc scriberet nondum floruerit, quod vero exinde suspicatus est, quum a Canadensibus Botanicis fuit edoctus dari huius speciei duo individua, quorum alterum flores fœmineos, alterum masculos ferat, sic etiam D *du* ROI, quem ultimo nuncupavimus, quum *Harbeccæ* (Harbke), pagi Helmstadio vicini, in Perill. a VELTHEIM arbores & frutices americanas, quarum perplures & rariores colebat, inquireret, utramque arborem, puta marem & fœminam, & quidem in flore, videre & observare obtigit. Unde vero LINNÆVS idem perhibuerit, an propriis edoctus fuerit observationibus, an aliorum avtoptarum Americæ provincias peragrantium, an idem cum nobis ex CATESBEI figuris & DV HAMELII effatis & figuris collegerit, nescire me facile fateor. Cæterum hic idem in concinne denominanda & definienda planta nec non in colligendis synonymis suam præcipue commodavit operam, quare & ipsi iam in horto Upsaliensi propriam adaptavit differentiam specificam, quam dein in speciebus plantarum novioribus immutavit, inflorescendi modo in auxilium vocato: sed eandem rursus ampliare coacti sumus, ut alteram nostram speciem ab eadem distinguere potuerimus, cum ipsi sit idem inflorescendi modus, talis foliorum divisio & idem color quoad folia & flores, (unde potissimum LINNÆANÆ petitæ sunt notæ specificæ) nec cætera admodum differant, attamen sit distincta uti, ex discriminibus supra enumeratis patere puto.

Addendum denique adhuc putavi has plantas, præcipue dioicam, in Americæ Provinciis, ubi sponte crescunt, ab incolis ad varios usus converti: ex succo enim ex arboribus, primo vere ad lignum usque inforatis, destillante, confici saccharum, Syrupum, ut obiter COLDEN & KALM, & accuratius & plenius DV HAMEL indicarunt; præterea, ut KALM in *itinere Americano* ultro memorat, ex ligno tornari & fabricari varia utensilia, quæ sunt coli rotatiles, orbes, scapi, pedes, quibus lecti, sedilia insistunt, præcipue vero ex illo marmorato fieri varia scriniariorum opera, carius quam e vulgari venientia; ex cortice porro aqua incocto, addito Chalcantho parari colorem obscure cœruleum; quo tinguntur lana & Linteamina, & ex eodem tandem Atramentum.

TAB. LXXXVII.

VIBVRNVM foliis cordato-orbiculatis glabris ferratis plicatis. *GRONOV. Virg. (ed. alt.) p.* 46.

VIBVRNVM foliis ovatis dentato-ferratis plicatis. *LINN. Spec.* 384. *n.* 4.

VIBVRNVM foliis ovato-orbiculatis profunde ferratis venofis. *MILL. Dict.*

Nota. Viburnum, cuius imaginem, ab EHRETO delineatam, tabula LXXXVII. ftetimus, eft idem, quod GRONOVIVS a *CLAYTONO* e Virginia nomine VIBVRNI floribus in umbella candidis, foliis articulatis profunde & eleganter ferratis accepit, & in Floræ virginicæ altera editione p. 46. nomine præmiffo indicavit. Huius porro LINNÆVM l. c. mentionem feciffe, vero non abfimile eft, cum eius nomen fpecificum, quod fupra enumeravimus, ab illo Gronoviano perparum differat, nec referat neutrum alterius nomen indicaffe, quod alioqui fedulo factum eft, quum utrique alterius nondum innotefcere potuit, ob id, quod in nova demum librorum fuorum editione publicarent, & hi libri, denuo editi, fint fibi mox infecuti, unde pofterior prioris, cum fuum edendum pararet, nondum habere potuit. Sed quod horum virorum nomina unam eandemque indicent fpeciem indeque pro fynonymis fint habenda, hinc præcipue colligo: quod utraque Virginiam inhabitare perhibeatur; porro quod altera cum altera foliis plicatis, id quod huic fpeciei proprium videtur, & marginibus ferrato-dentatis conveniat, nec altera ab altera difcrepet nifi figura, quæ variare potuit; præfertim, cum inter ovatam & cordatam perparum fit difcrepantiæ, & una fæpius in alteram transmutetur, aut eadem etiam talis fæpe numero fit, ut nec perfecte ovata nec cordata dici poffit. De eo vero, quod alter folia non fimpliciter cordata fed cordato-orbiculata, alter vero tantum fimpliciter oveta dixerit, non admodum angor, quum & hoc fibi non conftare potuit, & re vera fic effe, hinc præcipue colligo, quod GRONOVIVS præter fuam fpeciem: foliis cordato-orbiculatis, & varietatem indicaverit: foliis fuperioribus tantum cordatis. Præterea & MILLERI nomen fupra indicatum huc quoque pertinere fentio, cum nec nomen nec defcriptio, huic fubiuncta, abludant, nec id, quod folia *nervofa* non *plicata* defcripferit impedimento effe poffit, cum fub nervofis haud dubie plicata intellexerit.

Quod ad plantam denique attinet, ea ex icone noftra propemodum fequentem in modum fe habet: nimirum Caulis & Rami rotundi, cortice cinereo, lævi, gemmulis parum exafperato tecti. *Surculi* tetragoni virides. Folia orbiculato-cordata, glabra, plicata, ferrato-dentata, oppofita, rectangularia f. horizontalia, petiolata. *Petioli* breves, foliis quinquies minores, canaliculati, craffiufculi. Flores in umbella fupra decompofita absque involucro. Eorum Calyx f. *Perianthium* breviffimum, quinquedentatum. Corolla monopetala, rotata, quinquepartita. Stamina quinque, Corollæ inferta & eadem maiora. *Filamenta* fubulata, erecto-patentia. *Antheræ* fubrotundæ. Piftilli *germen* fubrotundum. *Stigmata* tria? Fructus baccatus: *Bacca* fucculenta, monofperma, umbilicata. Semen fubrotundum.

TAB. LXXXVIII.

CHELONE foliis petiolatis lanceolatis ferratis: fummis oppofitis. *LINN. Hort. Cliff.* 492. *Syft.* 408. *GRONOV. virg.* 93. *FABRIC. helmft.* 411.

CHELONE acadienfis, flore albo *TOVRNEF. Act. Gall.* 1756. *BOERH. Lugdb.* 1. *p.* 240.

CHELONE flore albo, in fummo caule difpofito foliis longis in acumen definentibus, ex adverfo absque pediculis binis. *Clayton.*

Nota. Primam huius plantæ mentionem fecit TOVRNEFORTIVS l. c. nomine fupra indicato, cum fructificationis partium defcriptionem & delineationem daret, quarum utraque non peffime facta eft. Inde BOERHAAVIVS eandem nomine Tournefortiano ufus, l. c. memoravit. Hanc dein LINNÆVS in *Horto Cliffortiano*, Claffi *Didynamiæ* & ordini *Gymnofpermiæ* addens, nomen genericum a TOVRNEFORTIO inditum retinens, & novum fpecificum ex legibus præfcriptis aptans, primum indicavit. Tum vero & in Indicis Plantarum univerfalis variis editionibus & in iisdem Syftematis Naturæ, fuo in ordine, nomine fpecifico cum editionibus tantum nonnihil immutato, memoravit. Unde denique varii Botanici, dum eius in libris fuis meminerunt, nomina mutuarunt. Talis eft amiciffimus FABRICIVS, qui, dum plantam hanc in *Enumeratione methodica Plantarum horti medici Helmftadienfis* indicaret, dicti viri nomen fpecificum tunc temporis noviffimum ufurpavit, & quem ob id potiffimum nomino, quod floris partium accuratam & nitidam dedit defcriptionem, iis noftræ non male congruentem. Unde potiffimum notari meretur, quod perianthium non fit pentaphyllum, fed octophyllum, & eius foliola quafi imbricatim fibi incumbant, quale in noftræ iconis prima figura confpiciendum fe præbet & a TOVRNEFORTIO iam l. c. exhibitum eft. Ipfum enim quafi ex duplici calyce conftare videtur, quorum alter exterior eft triphyllus, alter interior pentaphyllus. Præterea & fingulare illud, ab ipfo itidem annotatum, puta quod ftamen quintum mutilatum fit foliaceum, memoratu adhuc dignum effe cenfeo: fed quæ de Corolla, de Staminum curvatura & pubefcentia, nec non de Piftillo funt ab eodem dicta, cum characteri Linneano fint maxima ex parte conformia, reticenda putavi.

Alios Botanicos, qui plantæ nominetenus tantum meminerunt, & ad eandem dilucidandam nil contulerunt, ftudio omitto. Suffecerit ex iisdem tantum nominaffe GRONOVIVM, ex cuius Flora virginica liquet, eandem effe Virginiæ incolam, & ex Claytoni nomine ibidem relato, eandem inhabitare paludes: præterea & MILLERVM, qui in Dictionario hortul. eius defcriptionem dedit, loca natalia & culturam indicavit, & eandem ab altera fpecie, LINNÆO in fpeciebus Plantarum pro huius varietate putatam, diftinxit.

TAB. LXXXIX.

SIDA foliis fubrotundo-cordatis fublobatis, pedunculis umbellatis, capfulis multilocularibus.

Nota. Plantæ imaginem, cui nomen modo indicatum indidimus, idcirco potiffimum dignam cenfuimus quæ his iconibus felectis inferatur, cum *Sidam*, quam fiftit, non male exprimere videatur, & hæc ipfa nifi fit inter Botanicos plane incognita, fit certe minus cognita. Quod itidem EHRETO fic vifum eft, unde iconi originali, ab ipfo depictæ, fubdidit fe ignorare, an hæc Abutili fpecies iam fit cognita an incognita? Unde vero nos hanc *Sidam*, eamque incognitam habuimus, iam noftrum erit indicare. Quo melius vero id fieri poffit, placet defcriptionem plantæ, ad iconem noftram factam, præmittere. Quæ nunc fequitur.

CAVLIS angulatus, ramofus, erectus.

FOLIA alterna, fubrotundo-cordata, fublobata, obtufiufcula, ferrata, palmaria, venofa, villofa, petiolata: *Petiolis* angulatis, foliis dimidio brevioribus, dependentibus.

Stipu-

Stipulæ laterales, magnæ, lineari-lanceolatæ, acuminatæ, patentes.

PEDVNCVLI petiolis laterales iisdemque maiores, singulares, umbelliferi: *Pedicelli* parvi, sæpius 5, uni-flori.

PERIANTHIVM monophyllum, semiquinquefidum, angulatum, persistens.

COROLLA pentapetala: *petalis* basi coalitis, obcordatis, oblique præmorsis, patentibus.

STAMINVM *filamenta* numerosa, unguibus corollæ inserta, inferne in cylindrum coalita, superne soluta. *Antheræ* subrotundæ.

PISTILLVM intra vaginam staminum. *Germen* subrotundum, orbiculatum. *Stylus* cylindraceus, multifidus. *Stigmata* capitata.

PERICARPIVM subrotundum, turbinatum, hirtum, multiloculare, in loculos triquetros, compressos, retrorsum acuminatos, introrsum unciatos & dehiscentes, polyspermos solubile.

SEMINA plura, subrotunda, pedicellata.

Ex descriptione modo exhibita nunc rationes non tantum perspici posse autumo, quare eandem LINNÆI generi Sidæ, & quidem ordini multicapsularium, alioqui Abutilon dicto, adcensuimus, videlicet quod ipsi sit calyx simplex, angulatus, & stylus multipartitus, præterea fructus multi-capsularis, numerum capsularum 5 excedens, cuius capsulis insunt semina non singularia, sed plura: Verum etiam ex eadem iam rursus liquere arbitror, quare eandem pro incognita vel minus cognita habuimus, nimirum quum pedunculos singulares, umbellatos gerat & folia subrotundo-cordata; quibus coniunctim sumtis a singulis LINNÆANIS *Sidæ* speciebus ex ordine multicapsularium, præterea vero & ab aliis, a MILLERO aut aliis Botanicis indicatis, differre videtur.

TAB. XC.

MALACHE *scabra*

ABVTILON foliis ovato-cordatis acuminatis rugosis, floribus in thyrso terminalibus. *MILL. Abridg.* (*ed.* 5.)

ABVTILON americanum palustre, spica florum pyramidata, flore parvo exalbido. *PLVM. Spec.* 2?

ALCEA fruticosa, aquatica, folio cordato scabro, flore pallide luteo *SLOANE Catal.* 97. *Hist. I.* 221. t. 139. f. 2.

Nota. Planta, quam tab. XC. iuxta EHRETI imaginem, ad siccum exemplar factam, delineandam curavimus, ob id publici iuris facere decrevimus, cum eius nulla adhuc exstet icon, unde planta vere cognosci possit, & tamen sit planta cognitu præprimis digna, cum sub generibus, quibus hactenus accensa est, locum suum tueri non possit, nam proprium genus constituere videtur, uti postea perspicuum facere annitar.

Hans SLOANE fuit haut dubie primus, qui in *Catalogo Plantarum Jamaicensium* p. c. eius mentionem fecit, idemque fuit itidem primus, qui dictæ plantæ propriam eamque nitidam in *historia*, quam post Catalogum promulgavit, l. c. concinnavit descriptionem, unde nostram postea addendam maxima ex parte decerpsimus, idque inprimis, dum melior nondum exstet, cæterumque sit admodum adcurata. Præterea vero & in dicta Historia eius iconem, racemum floridum terminalem & alium lateralem huic insertum sistentem, dedit, quamvis non optimam & perfectam, tamen a nostra non abludentem. Ab hoc MILLERVS eandem in Epitome *Dictionarii Hortul.* nomine supra indicato, enumeravit pariterque eius, sed brevem, subiunxit descriptionem. Præter hos vero, qui eius meminerit, neminem novi.

Iam vero Plantæ ipsius descriptionem, iuxta istam SLOANI factam, subiungere placet, ut primum clarum fiat, quomodo ipsa sit comparata, dein, quare eandem nec Sidis vel Abutilis, nec Alceis, nec Althæis adnumerari posse autumem. Partes vero ipsæ plantæ iam describendæ: quæ est frutex & e grege Malvacearum, quod præmonendum duxi, sequentem in modum se habent. Radix filamentosa. Caules plures, 5 pedes alti, digitum crassi, stricti, albicantes, læves. *Rami* plures supra foliosi. Folia cordata, basi rotundata, acuminata, serrata, hirta, quarta parte longiora quam latiora, luteo-viridia, venosa: venis radiatis; petiolata: petiolis foliis quarta parte brevioribus.

Flores racemosi, terminales. Calyx sive *Perianthium* duplex, persistens, æquale, corolla brevius: *exterius* decaphyllum; foliolis linearibus patentibus: *interius* quinquepartitum campanulatum; laciniis ovatis acutis. Corolla pentapetala: petalis calyce duplo longioribus, erecto-patulis, oblongis, subintegris: unguibus ut videtur longis & infra forsan coalitis. Stamina coalita? Pistillum, ut memorat SLOANE, pistillo analogum: hinc *Germen* subrotundum, *Stylus* cylindraceus, *Stigma* capitatum. Perianthium l. *Capsula* subrotundo-quinquangularis, turbinata, obtuse quinquecornuta, quinquelocularis, solubilis in *loculos* clausos. Semina singularia obovata.

His præmissis, iam nostrum erit rationes reddere, quare ex hac nostra planta novum condere genus non addubitavimus. Incitavit inprimis Calyx, qui hic est *duplex* & quorum *exterior* est *decaphyllus*, alter vero *interior monophyllus*, *semiquinquefidus*; præterea vero & *capsula*, quæ dissolvi videtur in 5 *loculos clausos*, cui unicuique inest *semen unicum*. Unde nulli hucusque cognito *columniferarum* generi adnumerari posse autumo. Ob calycem equidem variis generibus, puta *Althææ*, *Alceæ*, præcipue vero *Hibisco*, accenseri posset, nisi impedimento esset fructus singulariter constitutus. Forsan vero & impedit Pistillum, cuius stylus, ut suspicor, non dirimitur in lacinias, sed est simplex. Rursus, dum ob hunc & fructum *Stevvartiæ* addere volumus, præpedimur duplici calyce. Unde necesse videtur proprium inde condere genus, cui antiquum nomen *Malache*, olim plantæ e tribu Malvarum iam inditum, imponere placet.

TAB. CXI.

ACER (Platanoides) foliis quinquelobis acuminatis acute dentatis glabris, floribus corymbosis. *LINN. Fl. suec.* 303. 924. *Spec.* 1496. *MILL. Dict.*

ACER foliis palmatis acute dentatis, floribus corolla speciosis corymbosis. *LINN. Hort. Cliff.* 143. *ROY. Lugdb.* 459.

ACER foliis quinquangulis, acutissimis, raro dentatis. *HALL. Helv.* 422.

ACER platanoides *MVNT.* Phytogr. f. 11. *TOVRN. Inst.* 615. *VAILL. Parif.* 2. *RVPP. Jen.* 148. *WEINM.* t. 15. & 17.

ACER

ACER montanum, orientalis platani foliis atrovirentibus. *PLVK. Alm. p. 7. t. 252. f. 1.*

ACER acutioribus foliis, *RAI Syll. ext.* 49.

ACER montanum tenuiſſimis & acutiſſimis foliis C. B. *Pin.* 431.

ACERIS maioris multis falſo platan: altera varietas. *I. B AVH. Hiſt. T. I. P. II. p.* 168.

ACER maior. *CAM. Epit.* 63. (us) germanicum. *ZWING. Theat.* 189.

ACERI congener altera in frequentior. *LOB. Adv.* 443. *Ic. II. p.* 199. *f.* 1.

ACERIS genus oxyphyllum, Lynbaum *GESNER. Faſc.* (edente *Schmidelio*) *p.* 15. *t.* 7. *n.* 17.

ACERIS ſpecies montana, vulgo Lynbaum. *GESN. Hort.* 289. b.

LETNE CRAMER T. 7.

Nota. Primus, qui huius plantæ dedit iconem, nec peſſimam, fuit ſine dubio CAMERARIVS, tum in MATTHÆOLI *Epitome*, tum in eiusdem libro, qui inſcribitur *Kræuterbuch*, utroque ab ipſo accurato, & Gesnerianis maxime & propriis plantarum nitidis iconibus aucto. Icon vero ipſa, quam C. GESNERO debemus, & quæ ramulum foliis aliquot præditum, præterea & fructum utrimque alatum ſiſtit, non peſſime, ut iam diximus, delineata eſt. Eamdem & ZWINGERVM in *Hiſtoria* ſua, e MATTHIOLI *Epitome* maxima ex parte concinnata, exhibuiſſe, eandemque pariter & I. BAVHINVM in *Hiſtoria* iconi *Lobelianæ* adpoſuiſſe, unicuique utriusque cum iſta Camerarii conferenti patebit. Plantam rurſus delineavit LOBELIVS, ſed peius, tum in *Adverſariis* p. 443. tum in *Iconibus* (II. p. 199. f. 2.) Delineavit eam porro MVNTINGIVS l. c. ſatis nitide; niſi id forſan ſit reprehendendum quod ramum florigerum & foliis, & fructu, medio corymbi florum pedicello innato, iam maturo ornatum, depictum dederit, cum & fructus & folia poſt flores demum apparere ſoleant. PLVKNETVS l. c. aliam eius denuo, ſed pro more parvam, accuravit iconem, quæ ſiſtit ramulum floridum, folia ſatis bene, (niſi quod ſint iuniora, & hinc quoad lobos nondum excreta,) & flores cæteris dictis melius & accuratius exprimentem. Eam rurſus depictam dedit WEINMANNVS, & quidem, ut videtur, in diverſis tabulis, nempe 15 & 17, & ſub diverſis nominibus, cum utramque aliam Aceris ſpeciem putaret: ob id potiſſimum lapſus, ut ſuſpicor, quod icones ſuas non iuxta plantam ipſam, ſed alteram ſaltem ad illam Muntingii delineaverit. Aliam denuo iconem dedit MILLERVS in *Iconibus* tab. 8, pro more coloribus vivis ornatam, ſed nec comtam nec accuratam. Noviorem, licet antiquiſſimam, quæ adhuc exſtat, accuravit Ill. SCHMIDELIVS, Fautor & Amicus noſter perbenevolus, dum *Gesnerianarum iconum* vivis ſuis coloribus pictarum, quas b. TREWIVS ſervabat & communicabat, *primum* ederet *faſciculum*, hinc noviorem dicere potui, etſi antiquiſſima ſit, cum ſecundum prototypum C. GESNERI, Principis Botanicorum ſui temporis, ſit factum, unde CAMERARIVS iam, qui olim eam cum reliquis Gesnerianis poſſidebat, ſuam diminoratam, in MATTHIOLI *Epitome* exhibitam, deſumſit. Noviſſimam denique, quam novi, publicavit CRAMER in libro, cui titulus eſt: *Anleitung zum Forſtweſen*, tab. 7; quam vero videre nondum obtigit.

Reliqui, quos citavimus vel citabimus, Botanici, dictam plantam vel tantum tanquam Floræ ſuæ civem indicarunt, vel in nominibus eius ponendis, vel in deſcribenda eadem, ſuam potiſſimum commodarunt operam. Inter quos præcellunt LINNÆVS, HALLERVS, &, quem iam nominavimus, SCHMIDELIVS, nec non noviſſime Amicus noſter *Du* ROI: LINNÆVS, cum in *horto Cliff.* ex propriis legibus huic aptaret nomen, quod in *Flora ſuecica*, ubi incolam eius regionis ſiſteret, abbreviavit, cum *ſpecierum* plantarum vero *altera* editione immutavit & melioravit, tale transferens in dictæ Floræ *alteram* editionem, ubi eius uſum oeconomicum copioſe, ſed breviter, quem aliquando amplius in *Flora oeconomica* n. 303. expoſuerat, adnexit: HALLERVS, cum in *Enumeratione ſtirpium helveticarum* eius iam proprium exhiberet nomen, quod in *Hiſtoria* dictarum ſtirpium plane immutatum & correctum reddidit dum plantam noſtram nuncuparet: ACER foliis quinquelobis, dentibus acutis, intervallis lunatis, racemis erectis; ubi & foliorum & floris amplam & accuratam, in *Catalogo Gœttingenſi* ex parte iam datam, exhibuit deſcriptionem: SCHMIDELIVS, quem idcirco repetimus, quod n. 17, ubi commentatus in GESNERI figuram de hac planta, & in eam ipſam, dederit floris bonam deſcriptionem & n. 18, ubi aliam Aceris ſpeciem illuſtravit, iuxta Gesneri imaginem itidem delineatam, eam foliorum, quo hæc ab iisdem alterius comparando diſtingueret: tandem *du ROI*, cum in libro, qui inſcribitur: Harbkiſche wilde Baumzucht p. 11, nomine noviori Halleri, nonſolum flores & folia, ſed etiam ſemina, ſurculos, gemmas durante hieme quoad colorem, eiusque indolem, cultum & uſum oeconomicum cum ſolo, cui ſupercreſcere cernitur, deſcriberet.

Iam vero ex his, quæ memoravi, tantum ſequi puto, huius plantæ iam plures exſtare icones & deſcriptiones, ut unam vel alteram denuo dare ſuperfluum fere videatur: ſed ex priorum comparatione inter ſe, has plures propterea in pauciores reduci poſſe, cum haud paucæ ad eandem imaginem ſint factæ, &, dum ſpectes accurationem & plenitudinem, vel hac vel illa deficere, ita ut ipſa Muntingii, quæ reliquis ſpecioſior eſt, accurate delineata non ſit, cum in ramo florido folia, iam excreta, & in medio racemi fructum, iam adultum, exhibeat. Nec meliorem Cramerianam eſſe, licet eamdem nondum conſpexerim, ex eo præcipue colligo, quod *du ROI* icones citatas ex dignitate locare pollicitus, hanc Millerianæ poſtpoſuerit. Unde ſupervacaneum videri omnino non poſſit eius novam dare, præſertim ſi, quæ deſiderantur in prioribus, per eandem ſuppleantur corriganturque. Et inde præcipue eſt, quod noſtram publicaverim, quæ ſiſtit ramulum floridum, ſed absque foliis, ut naturæ conſentaneum eſt, & alium folioſum fructiferum, nec non ſeorſim fructum, ſed non itidem ſingulatim flores, in partes ſuas ſolutos, quos ſupplere ſtuduiſſem, ſi pictor ad manus fuiſſet, & niſi racemi flores ſic ex parte fuiſſent depicti, ut tota eorum ſtructura ſed ſtaminibus & petalis parum luxuriantium, perſpectu iam facilis eſſet; præterea niſi totus fructificationis character a *du HAMELIO Tractatu de Arboribus* T. I. p. 27. in tabella, generi præmiſſa, fuiſſet accuratiſſime delineatus, isque ſic, ut illum noſtræ ſpeciei quam proxime referat. Nec dubito propriam eius dare deſcriptionem, etiamſi eius itidem plures iam a Celeberrimis Botanicis ſint datæ, quod totam plantam ſibi non ſumſerint deſcribendam, ſed eius tantum nobiliores partes, quin & ipſe *du ROI*, qui plenius eam deſcripſit, propria annotata in plurimas plantæ partes communicans, aliqua adhuc reliquerit monenda. Hinc meam nunc ſubiungam in eam collecturus, quæ a dictis celeberrimis Viris iam ſunt de eadem annotata.

Noſtrum Acer, ut plurimum in mediocrem arborem, quantum ego & alii animadverterunt, excreſcit. Truncus eius eſt ſimplex, ſubtotundus, ſtrictus, albicans, lævis, licet parum rimoſus. Eius *lignum* albidum, leve, compactum, tenerum, ſed minus quam A. *Pſeudo-Platani*, & eodem magis tenax & fibroſum. Hic idem Truncus ſupra in *ramos* diſpeſcitur virgulatos, ramuloſos, læves, albicantes, undique proportionate ſe ſpargentes, aſcendentes: ramis & ramulis *gemmis*, per hiemem rubicundis, terminatis. *Hæ* ſunt foliiferæ & florigeræ, &, dum vere expanduntur, dehiſcunt in 5 ut plurimum ſquamarum paria, floreſcentia peracta vel iam ante deflua. Quorum intima duo ſunt reliquis maiora, oblonga, rubicunda & externe ſericea, lente vitrea inſpecta ceu pellicea, (qualiter & ſequens nonnumquam eſſe ſolet,) & dum decuſſatim locentur & reclinentur, referunt fere *calycem* tetraphyllum, cuius baſin circumſident ſiccarum, coriacearum, ſubrotundarum ſquammarum alia tria paria, calyculum eiusdem conſtituentia & ipſum arctantia, quæ ſunt reliqua paria. Ex his gemmis primo vere enaſcuntur Flores *racemo* pluries parti-

partito & stricto supernati. Flores ipsi sunt ex HALLERI, SCHMIDELII, propriaque animadversione sequentes. *Calyx* monophyllus, ex luteo viridis, quinquepartitus, patens, persistens. Eius *basis* plana, ampla *Laciniæ* oblongæ, obtusæ l. rotundatæ, subintegræ, subvenosæ. *Corolla* pentapetala, luxurians hexapetala. *Petala* subcolorata, ovato-oblonga, unguiculata, patentia, parum calyce longiora, venosa, receptaculo inserta. *Receptaculum* magnum, orbiculatum, medio perforatum, balsamiferum, flavum, splendicans, gerens *Stamina* ut plurimum 8, nonnumquam & 10, circa singula, ipsi immersa, intumescens. Horum *filamenta* ascendentia, subulata. *Antheræ* subrotundæ, didymæ, incumbentes. *Pistilli germen* compressum, fere cordatum, utrinque extuberans, in scrobem receptaculi demersum. *Stylus* primum nullus, tempore demum excrescens. *Stigmata* duo, tenuia, reflexa. Flores masculos nec ego hactenus cum HALLERO animadverti, sed LINNÆVS eosdem in specierum altera editione annotavit. Florescentia maxima ex parte peracta excrescunt confertim Folia ex iisdem gemmis, & sunt ex Botanicorum noviorum meaque observatione ut plurimum quinqueloba, rarius septilobata, palmata, acuminata, raro dentata: spatiis intermediis lunatis; supra glabra & fere splendida, infra glabra & venosa; petiolata. Fructus, qui flores consequuntur, sunt magni, utrinque alati: alis membranaceis, rigidis; infra gravidi, cum ibidem ipsis insint *Semina* solitaria, subrotunda.

Ex libris supra citatis ex parte iam clarum esse, idemque ex aliis citandis ulterius corroborari puto, hanc arborem *Europæ* plurimas *frigidas* & *temperatas* regiones inhabitare. In *Sueciæ* multis locis reperiri ex LINNÆI *Flora Suecica* constat. In *Ingria* ex GORTERI Flora *Ingrica*; forsan in aliis adiacentibus Russiæ Provinciis? In *Polonia* ex GLEDITSCHII *Manuscripto* ex citatione du ROI. Circa *Dantiscum* ex REYGERI *Flora Gedanensi*. Circa *Francofurtum* ad *Oderam* ex BERGERI *Flora Francofurtana* Prope *Halam Saxonum* ex BVXBAVMII & LEYSERI *Floris*. In Ducatus *Magdeburgensis* & *Brunsuicensis* Sylvis ex *du* ROI *lib. cit.* & speciatim circa *Helmstadium* ex FABRICII *Enumeratione stirp. helmst.* Prope *Gottingam* ex HALLERI ZINNII & MVRRAY *Catalogis*, plantas eius loci & hortenses & ex parte sylvestres indicantibus. Circa *Giessam* ex DILLENII *Catalogo Giessensi*. Circa *Ienam* ex RVPPII Flora *Ienensi*. In Agro *Norico* prope *Graevenberg* in silvestribus montibus, ex relatione Ill. OELHAFEN de Schœllenbach, Sylvæ Noricæ a Sebaldo nominatæ Præpositi, & ex M HOFMANNI Flora *Altorfina*; modo eius est *Acer foliis acutioribus Gesner*. In *Austria* ex KRAMERI *Elencho Vegetabilium &c.* & IACQVINII *Enumeratione stirp. spontanear. Viennens.* In *Stiriæ* montibus ex RAII Catalogo plantarum *exterarum*. Circa *Tubingam* novissime ex I. F. GMELINI, Amici, Enumeratione *stirp. Tubingens.* spontan. plantis etiam rarioribus ditissima, ubi & eius usum oeconomicum plenissime collegit. In vicinia *Argentorati* ex MAPPI horto *Alsatico*. In *Helvetia* ex HALLERI iam Enumeratione Stirp *helvet*, nunc copiosius ex *Eiusdem Historia*. Item in *Italia* nempe in *Sabaudiæ* Alpibus ex RAII *libr. cit.* In *Gallia* porro: singulatim circa *Parisios* ex TOVRNEFORTII Enumeratione plantarum circa *Parisios* nascentium & DALIBARDI Prodromo Floræ *Parisiensis*, in propinguo *Montis Pessulani* ex SAVVAGESII & GOVANI Floris *Monspeliacis*. Pariter in *Anglia*, ubi hospes potius, quam civis habenda ex sententia BARRINGTONI, *Transact. Philos. Vol. LIX.* Nec dubito, quin in aliis locis indigena sit, quorum Floræ mihi ad manus non sunt, vel nondum exstant. Præterea ex singulis fere patet montosas sylvas incolere, & ex SCHREBERO solum arenoso-argillosum præcipue amare, nonnumquam vero & hospitari locis humilioribus paludosis; præsertim in *Polonia*, ut testatur GLEDITSH l. c.

Quibus denique adhuc subiungimus usum Aceris nostri oeconomicum, ex EHRHARTO, GLEDITSHIO, SHREBERO, LINNÆO aliisque supra citatis, mutuatum, sed breviatum. Cuius *totius* & *vivi* est ex dictorum Virorum testimoniis ad *ambulacra* & ad *sepes vivas*, quibus posterioribus ob id, quod non facile fruticet, ineptius duco. Tum ad *silvulas*, quæ in id ipso conferuntur, ut, dum fruticet, sit pro *ligno secundario*, dum arborescat, pro *primario*. Quemadmodum & alius *partium* est: ut *ligni* sæpius *variegati* & *nodorum* & *radicum crispatarum* ob pulchritudinem & alias supra dictas dotes ad *Scriniariorum* varia *opera*, & ad alia *tornando* paranda; *foliorum tenerorum* pro *acetariis*, *adultiorum* pro *pabulo*; *succi* ex ipsis hieme l. primo vere sauciatis stillantis pro *saccharo* conficiendo, & *florum receptaculi* balsamiferi l. melliflui apibus pro *melle*.

TAB. XCII.

HELICTERES (Isora) decandra, foliis cordatis serratis, fructu toto contorto. *LINN. Syst. XII. T. 2 p.* 601. *n.* 2.

HELICTERES (Iamaicensis) foliis cordatis, serratis; floribus decandris; fructu composito, integre contorto *IACQ. Americ. p.* 235. *t.* 179. *f.* 99.

HELICTERES villosa & fruticosa; foliis cordato-acuminatis, serratis. *BROWN. Iam.* 330.

HELICTERES (arborescens) caule arboreo villoso, foliis cordatis crenatis nervosis subtus tomentosis, fructu ovato contorto villosissimo. *Mill. Dict. VIII. n.* 3?

HELICTERES arbor indiæ occidentalis, fructu maiore. *PLVKN. Alm.* 182. *t.* 245. *f.* 3.

ISORA althææ foliis, fructu breviori & crassiori, *PLVM. Gen.* 24. *t.* 37. *f.* 2.

ABVTILO affinis arbor althææ folio, cuius fructus est styli apex auctus, quatuor vel quinque siliquis hirsutis, funis adinstar in spiram convolutis. *SLOAN. Cat.* 97. *Hist. I. p.* 220.

Nota. Helicteris Iamaicensis, cum nulla adhuc, quantum scio, exstet icon, præter unicam florum, nostris persimilium, a PLVMIERO, & aliquas fructus ab EODEM & PLVKENETO & IACQVINIO l. l. supra c. c. datas: hinc nostram superfluam non fore existimo; præsertim cum LINNÆI *memoratæ speciei prima varietas*, in *speciebus plantarum lit. α* indicata, quemadmodum cum aliis suspicor, non sit varietas, sed vera & distincta species. Nam quæ in *Horti Malabarici Tom. VI. tab.* 30. & in RVMPFII *Herbarii Amboinensis Tom. VII.* vel *Auctuario* potius, tab. *XVII. fig.* 2. delineatur & in illo *pag.* 55. & in hoc *p.* 32. describitur, a *jamaicensi* multum differre videtur; cum hac quidem foliis, sed non penitus, caule, petiolis villosis, (quales & rami iuniores in nostra esse solent,) rursus fructibus in totum contortis, congruere animadvertitur: at non itidem floribus, iam brevius & discrete pedunculatis, maioribus duas uncias longis, latioribus unciam unam latis; ipsorum calyce, ut RVMPFIVS memorat, alio minori triphyllo cincto; petalis situ & proportione aliis, nec albis sed luteis, & nigricantibus maculis conspersis; item ne fructu quidem, licet toto contorto, tamen maiori, uncias duas & dimidiam longo, graciliori, maturato pediculo non recte insistente sed transverse incumbente; & quæ sunt alia discrimina, quibus hanc a jamaicensi specie diversam puto. Sed iam mihi incumbit rationes exponere, quare plantam, in icone nostra depictam, pro *jamaicensi* habeam. Id quod eo magis necessarium duco, quod imagini nostræ originali præter nomen Plumerianum nil sit adscriptum; quod dictæ plantæ nulla adhuc extet figura, nec talis descriptio unde in eius veram concludere liceat faciem; quod plures eius analogæ species per noviora tempora innotuerint; tandem, quod propter duplicem fructum, a diversis speciebus iconi nostræ appictum, sit dubium, ad quem ramus floridus referri debeat. Atvero quod dicta sit, ex eo potissimum colligendum esse censeo, quod cum *duplicis* generis vel fructus *jamaicensem* vel *bravensem* indicare oporteat, (nam *alter A.* de quo dubitare possis, iam ob suam brevitatem & crassitiem LINNÆI *dictæ speciei varietatem primam*, & ob faciem plane diversam eius *secundam*, puta *jama-*

Jamaicensem JACQVINII, inde & ob fructum contortum & apices hiantes, licet magis curvos, aliam quam *posteriorem*, nempe *bravensem*, indicare nequit,) inde vel *hæc* vel *illa* sit necesse sit, hæc vero ex descriptione & figura JACQVINII iam ob florem esse non possit, hinc illa sit oporteat. Quod nostrum porro assertum SLOANI descriptio cum nostra icone, in quantum fieri potuit, collata, ex parte confirmat, quæ huic quoad folia, in nostra tantum maiora, calycem viridem hirtum, petala alba conformis est. Idemque ex PLVMIERI figura liquet, floribus & fructu, ob quem *jamaicensem* iudico, nostræ persimili. Nec aliam esse MILLERI *arborescentem*, ipsi tertiam, arbitror; licet suam *breviorem*, ordine secundam ex *Jamaica* ab HOVSTONO obtinuisse referat, illam vero arborescentem ex *Carthagena*, unde brevior potius hæc, arborescens vero alia esse videatur. Potissimum vero ea de caussa *jamaicensem* habeo, quod huius non illius fructus sint villo dense obtecti, jamaicensis proprium, præterea & reliqua descriptio fere in totum, excepto quod folia an vere? describantur crenata non serrata, cum nostra icone conveniat. Sed quod in arborescenti pro loco natali Carthagenam, in altera vero breviori Iamaicam indigitaverit, puto fuisse in caussa, quod vel jamaicensis itidem in Carthagena & brevior iuxta hanc jamaicensem in Jamaica crescat, vel quod semina aut fructus utriusque plantæ, quæ de utraque forsan eodem tempore ab HOVSTONO acceperit, fuerint sive ab hoc sive ab ipso permutata, vel quod arborescentis suæ descriptionem ex sicco exemplari ipsi cum fructibus ex Carthagena transmisso, & brevioris ex recenti planta, in Anglia educata, ob clima minus perfecta, confecerit. Verum quum hoc ultimum, cæteris veri dissimilius, fuisset, & hoc inde colligi posset quod fructus noster A. quem bravensis esse diximus, sit forsan idem jamaicensis minus perfectus; cui vero coniecturæ ob supra enumeratas causas assentiri nequeo: potius credens hunc esse a dicta bravensi, & breviorem MILLERI cum hac unam eandemque.

Ex dictis igitur nunc tantum patebit *nostram iconem* referre H. *jamaicensem*, & illam *arborescentem* MILLERI esse *eamdem*, huius *breviorem* vero pro *una eademque* cum *bravensi* habendam, & *fructum* A. *iconis nostræ* ad *hanc* iterum referendum. De *jamaicensi* vero ipsa *nullam* hactenus exstare *iconem plantæ ramum*, vel *totam*, exhibentem, quam eam, quam modo dedimus; nec dictæ plantæ eiusmodi *descriptionem*, unde in veram eius faciem concludere liceat. Nam a PLVKNETO, PLVMIERO, BROWNIO, LINNÆO nulla, a JACQVINIO, qui arborem eius tantum fructibus gravidam, floribus vero quin & foliis iam orbam, vidit, quoad visas partes aliqua, & a SLOANO & MILLERO, qui eius pleniorem, (præcipue posterior, dummodo de eadem ut suspicor est) dederunt, non perfecta data est. Unde iuxta iconem nostram, nonnulla ex iis præcedentium mutuans, propriam, itidem non completam, sed tamen dictis perfectiorem, accurare decrevimus: iam sequuturam.

Planta *arborea*, pedum circiter 12 l. 14 altitudine, suberecta: caule reclinato. Caulis rotundus, crassitie femoris, cortice bruno tectus, mox subramosus. *Rami* cauli similes, terminatim alios minores, iuniores, virides & pubescentes, (pube forte glandulosa) vel potius specie hirtos, quibus insident folia cordata, supra glabra infra tomentosa, serrata, acuta, nervosa, petiolata: *petiolis* parvis, itidem incanis; stipularia: *Stipulis* subulatis. Flores axillares, longe pedunculati. *Pedunculi* solitarii, subumbellati, itidem hirti, ascendentes, divisi in tres, quatuor minores, inæquales, sæpius incurvatos, alioqui maioribus similes, & in basi aliquot subrotundis depressis *glandulis* præditos, nisi fuerint *bracteolarum* delapsarum cicatrices. His insistunt *flores* adhuc immaturi intra calycem suum globati, maturescentes & expansi cernui, infra hiantes & sequentes. *Calyx* campaniformis, hirtus, coriaceus; ore obliquo, inæqualiter quinquedentato. *Corolla* pentapetala. *Petala* receptaculo inserta, calyce longiora, oblonga, fere æqualia. *Receptaculum* genitalia sustollens filiforme, permagnum, e rima floris ascendens, incurvatum. Cuius in summitate *Germen*, desinens in *Stylum* subulatum, & *Stigma* quinquedentatum? Circa idem *Antheræ* circiter 10, fere sessiles. Fructus qui florem consequitur, est magnus 4 l. 5 capsularis, subovatus, penitus contortus, acutus, villosissimus. *Semina* parva.

TAB. XCIII.

ARCTOTIS (acaulis) pedunculis radicalibus, foliis lyratis. *LINN. Spec.* 1306. *MILL. Dict. VIII. n.* 6.

ANEMONOSPERMOS africana, folio plantaginis, flore sulphureo. *COMM. rar.* 35 *t.* 35.

Nota. Planta, cuius imaginem ab EHRETO pictam tab. XCIII. exhibuimus, ista est, quam COMMELINVS in *Iconibus plantarum rariorum* primus t. c. delineavit & p. c. descripsit, & quam dein LINNÆVS l. c. nomine supra memorato a congeneribus speciebus distinxit, & quam itidem MILLERVS in *Dictionarii hortulanorum octava editione* nomine LINNÆANO indicavit, ubi & ipsi descriptionem aliquam & culturam subiunxit. Ipsa vero, dum ex icone nostra iudicamus eamque cum COMMELINI descriptione & delineatione componimus, sequentem in modum est comparata.

Radix brevis, difformis, crassa, filamentosa. Folia radicalia, lyrata, prostrata, iuxta COMMELINVM longius petiolata, supra pubescentia, infra tomentoso-incana. Pedunculi radicales, plures, erecti, uniflori, subrotundi, glabri ex icone nostra, at subhirti ut COMMELINVS refert & delineat, ante anthesin nutantes. Flores efflorescentes erecti, compositi, magni. Calyx communis patenti-imbricatus, subrotundus; squamæ inferiores appendiculatæ: appendiculis reflexis; reliquæ ovatæ; singulæ subcoloratæ. Corolla composita, radiata: radio expanso, maximo, chrysomeliano, subtus atro-purpurascente: umbone s. disco convexo, nigricante. Flores radiati fœminei, ligulati, lanceolati, tridentati; disci tubulosi: limbo quinquefido. Antheræ connatæ, sulphureæ. Semina, testante COMMELINO, oblonga, tomento obvoluta.

TAB. XCIV.

CEANOTHVS (americanus) foliis trinerviis *LINN. Spec. p.* 284. *MILLER. Dict. T.* 86. *du HAM. Arb. p.* 138. *t.* 51. *GRONOV. virg. II. p.* 32. *FABR. Helm.* 233. *du ROI Harb. l.* 135.

CEANOTHVS corymbis folio longioribus *L. Hort. Ups.* 51.

CEANOTHVS *L. Act. Ups.* 1741. *p.* 77.

CELASTRVS inermis, foliis ovatis serratis trinerviis, racemis ex summis alis longissimis. *L. Hort. Cliff.* 73. *GRONOV. Virg. l.* 25. *ROY. Lugdbat.* 435.

EVONYMVS novi Belgii, corni fœminæ foliis. *COMM. Hort. I. p.* 167. *t.* 86. *RAI. Dendr.* 69.

EVONYMVS iuiubinis foliis, caroliniensis, fructu parvo fere umbellato. *PLVK. Alm.* 139. *t.* 28. *f.* 6.

EVONYMOIDES caroliniensis zizipbi foliis. *ISNARD. Act.* 1716. *p.* 369.

Nota. PLVKENETVM iam in *Phytographia t.* 28. *f.* 6. Ceanothi huius dedisse iconem, eamque in *Almagesto* p. c. nomine supra enumerato indicasse, ex icone constat. Ipse vero ramum delineavit, foliis suis vestitum, & ex horum axillis pedunculos singulares, alios florigeros, alios fructiferos emittentem, cui fructus dehiscens, naturali, ut videtur, maior, & semina seorsim adpicta sunt. Eundem dein COMME-

 LI-

MELINVS l. c. nitide depictum dedit, ipſi accomodans deſcriptionem, niſi optimam, tamen non plane ſpernendam. Poſt MILLERVS & *du* HAMEL ll. cc. eius adornarunt iconem, ſed dicta COMMELINI non meliorem, potius viliorem, dum ſpectes nitiditatem, id tamen MILLERIANA præ COMELIANA præcipuum habet, ut ſit coloribus vivis decorata, & *illa du* HAMELII, ut in tabella, deſcriptioni & iconi totius plantæ præmiſſa, fructificationis partes maxima ex parte nitide exprimantur. Hactenus nullus alius, quantum novi, præterquam dicti, eius aliam dedit iconem. Quare permoti ſumus hanc noſtram, ab EHRETO delineatam, publicare; præſertim cum non tantum ſiſtat ramum floridum, ſed etiam alium fructiferum, & utrumque coloribus ſuis nativis pictum, quin etiam taliter fructificationem ſeorſum, ſecundum omnes ſuas partes, nitidiſſime & accuratiſſime, & in naturali & aucta magnitudine, delineatam, ita, ut melior, nitidior & plenior eius vix dari potuiſſet icon; his accedat ut planta ſit cognitu præ aliis digna, quum ut raritate, ſic & præcipue ſe commendet utilitate: *decocto radicum Canadenſibus*, teſte KALMIO (*Act. Suec.* 1750. *p.* 296.) quaſi ſpecifico contra fœdam illam Syphilidem, & *foliis ſiccatis* loco *Theæ*, in uſu. Reſtat ut memorem, eius & fructificationis varias iam exſtare deſcriptiones. Talem ſed adhuc incompletam dediſſe COMMELINVM; aliam & MILLERVM & *du* HAMELIVM, ſed pariter nondum perfectam; rurſus aliam *du* ROI; & *hunc* & proxime *præcedentes* fructificationis inſuper plenam. Huius vero primam, conciſa auctoris plenitudine commendabilem, accuraſſe LINNÆVM in *Actis Upſalienſibus* l. c. ubi proprio primum dignam cenſuit nomine generico nuncupans Ceanothum, quod ipſi hodiedum eſt: poſt in *Generum plantarum diverſis editionibus*; in reliquis vero ſuis ſcriptis, ubi eundem memoravit, in ponenda eius differentia ſpecifica & nomine triviali tantum fuiſſe occupatum. Sed ex his denique & partim icone noſtra liquere, *plantam* hanc in *Americæ ſeptentrionalis* regionibus plurimis eſſe *domeſticam* & valde *crebram*, *fruticari* & ex *radice* ſtatim, multiplici, longa, craſſa & rubicunda plures edere *cauliculos* teneros, frigoris intenſioris impatientes, tres ad quatuor pedes, altos, perramoſos &, quemadmodum ex ſiccata planta colligo, ſubrotundos, villoſos. His eſſe *folia* ut plurimum alterna, ovata, trinervia, lævia, luteo viridia, infra ſubincana, ſerrata, acuta, petiolata: petiolis parvis, piloſis. Denique ex *horum ſuperiorum axillis* prodire *pedunculos* longos, rectos, ipſis longiores, rubentes, graciles, rotundos, *flores* perpuſillos, niveos, ſubrubentes, confertim & faſciatim Corymbi compoſiti in modum gerentes, qui ſunt cum *fructibus* ſubſequis, ut delineantur in *icone noſtra* & deſcribuntur in LINNÆI *charactere generico*.

TAB. XCV.

MIMOSA (ſenſitiva) aculeata, foliis coniugatis pinnatis: partialibus biiugis: intimis minimis *LINN. Spec.* p. 1501. n. 13.

MIMOSA caule aculeato, foliis geminatis: partialibus tetraphyllis, foliolis intimis minimis. *ROY. Lugdb.* 471.

MIMOSA altera ſpinis horridiuſcula & ſenſitiva magis H. R. P. *TOVRN. Inſt.* 606.

ÆSCHYNOMENE ſpinoſa prima, ſ. braſiliana latifolia ſiliquis radiatis *BREYN. Cent.* 31. t. 16.

Nota. Planta, quam tab. XCV. depictam dedimus, a BREYNIO iam l. c. ſatis accurate delineata eſt, qui eius exhibet ramum, ſatis magnum, at parum diminoratum, quoad partium proportionem, figuram, ſitum & armaturam fere in totum iconi noſtræ & ipſius deſcriptioni reſpondentem, & præter pedunculos florigeros etiam unum fructiferum producentem, ut hæc BREYNIANA icon bonis idcirco accenſeri iam mereatur; præterea etiam ob id ſit magni facienda, quod ſit prima, &, quantum novi, hactenus unica de hac planta. Nec propemodum noſtram ideo publicaſſemus, niſi, ut hanc plenitudine & accuratione æquat, ſic rurſus partium naturali magnitudine, facie nitidiori & vividiori, quum ſit coloribus ſuis vivis picta, præſtet. Quemadmodum & propriam non addidiſſemus deſcriptionem, propterea, quod BREYNIVS iam eius itidem amplam & plenam, & MILLERVS in *Dictionario hortulanorum* non malam, dedit, niſi illius conciſiorem & genio præſenti magis accommodatam, & huius auctam obſervatis, collatam cum utraque icone, noſtra & ſua, reddere animus fuiſſet. Quare non diſplicituram ſpero.

Planta vero ipſa ex dictorum deſcriptione eſt Frutex, pedem ſeptem l. octo altitudine. Eius Caulis & Rami pallidi, quadrangulares, fragiles, medulla nivea referti, angulis aculeati: aculeis parvis, recurvis, luteis. Folia coniugato-biiugia, ſupra glabra & nitida, infra tomentoſa & glauca: *partialium intimo* minimo, ovali; *reliquis* magnis, oblongis, margine interiore arcuatim cavatis, ſuperius lateſcentibus. *Petioli* magni, protenſi, agitati ſe ſponte demittentes, itidem angulares, aculeati, ſupra bifidi, foliiferi, terminati ſpina, puto, inermi. Flores aggregati & denſati in capitula globoſa, pedunculata: *Pedunculis* ſubhirtis, in baſi utrinque *bracteola* præditis, vel axillaribus vel terminalibus, communi, ſæpius pedali, alternatim inſidentibus, nec ſolitariis, ſed pluribus, tribus, quatuor ut plurimum, iunctis. Flores porro rubicundi, interſtincti *bracteolis* ſ. ſquamulis pallidis, ſpinoſulis; ex obſervatione LINNÆI apetali & pentandri; infra & circa circum *maſculi*, plurimi; ſupra vero & in medio, ut ſuſpicor, *fœminei* l. *hermaphroditi*, pauciores. Fructus *legumina* pluria, in eodem pedunculo octo l. decem, radiorum inſtar expanſa, oblonga, membranacea, compreſſa, nodoſa-articulata, recentia (dum ſicca huiusmodi non eſſe videantur & MILLERVS eorum talium non iniiciat mentionem) hirta, & in ambitu a ſtimulis ſpinoſula, filo vinciente ſuturis nexa, eodem ſoluto dehiſcentia in valvulas duas ut annotat MILLERVS, & hæ iterum transverſim, ut refert BREYNIVS, in 4. l. 5. paralellogramma, intus interſtincta diſſepimentis transverſis, parallelis, in noſtris plurimis, in BREYNII paucioribus. An noſtra ideo a vera planta, an errore ab alia planta? aut differunt forſan legumina huius noſtræ plantæ in *Vera Cruce*, ut ex HOVSTONI imagini originali ab EHRETO adſcripto nomine & MILLERI eidem iconi analoga deſcriptione colligo, ſpontaneæ, ab iisdem plantæ in *Braſilia* domeſticæ? an multiplicantur loculi? *Semina* in his leguminibus iuxta MILLERVM ſæpius unicum, nonnumquam duo & tria: ſecundum BREYNIVM in ſingulo loculo ſingulum; ex huius deſcriptione ovatum, compreſſum, cinctum annulo, olivaceum; ex illius ſubrotundum, compreſſum.

TAB. XCVI.

PIPER (obtuſifolium) foliis ovatis enerviis. *LINN. Syſt.* XII. T. II. p. 68. n. 12.

SAVRVRVS alius humilis, folio carnoſo, ſubrotundo *PLVM. Americ.* 53. t. 70.

Nota. Plantam, cuius iconem Tab. XCVI. ſtetimus in *America calidiori* naſci, ex PLVMIERO ſcimus, qui totius l. c. ſat accuratam dedit figuram, ſed pro more tantum linearem, at primam & unicam de hac planta. Quare noſtram ab EHRETO nitide & accurate delineatam & coloribus ſuis vivis ornatam edere permotus ſum, tantummodo dolens, quod fructificationis character omnino non fuerit adpictus: ſed non mirum quum ſit difficillime depingendus tam ob parvitatem floris, oculo nudo vix conſpiciendi, quam ob id, quod fructus in Anglia plane non, vel rariſſime, matureſcant. Planta vero ipſa ex noſtra icone & PLVMIERI & MILLERI deſcriptione

ptione huiusmodi est: Parasitica, putridis innascens truncis. Radices fibrosae, repentes, parvae. Caules plures primum repentes, post erecti, carnosi, rotundi, pedales, geniculati, e geniculis subinde ramosi & foliiferi, infra radicantes; laeves, maculosi, (quod nec in PLVMIERI delineatione nec in eius descriptione indicatum animadverto:) maculis rubris. Folia alterna, petiolata: *petiolis* crassis, maculatis; ovata, carnosa, glaberrima, fere enervia. Spicae erectae, tenues, vel terminales vel foliis oppositae, pedunculatae: *pedunculis* parvis, incrassatis, constantes *receptaculo styliformi* infra nudo & *flosculis* parvulis, oculo nudo vix conspiciendis, per huius maximam & superiorem partem disseminatis.

TAB. XCVII.

GALEGA (cinerea) leguminibus strictis patentibus pedunculatis, racemis oppositifoliis, foliolis mucronatis subtus villosis. *LINN. Amoen.* 5. p. 403. *Spec.* 1062. n. 2?

GALEGA herbacea, subcinerea, villosa, foliis oblongis pinnatis, spicis laxioribus ad alas. *BROWN. Jam.* 289.?

VICIA foliis pinnatis abruptis. *GRONOV. Virg.* 2. p. 106?

ONOBRYCHIS foliis hirsutis, floribus in spica pendula dense stipatis, vexillo luteo & carina rubra, siliquis compressis erectis hirsutis, seminum unicam seriem continentibus. *CLAYT. Herb.* n. 58.?

Nota. Planta, cuius iconem dedimus, cui cognitae adhuc adnumeranda sit, minus certo mihi constat; unde synonyma, quae supra indicavimus, sub signo interrogationis proponere coacti sumus. Hanc Galegae speciem esse ex facie externa praecipue colligo, cum character floris prorsus non, & fructus non plene & accurate, sit delineatus, nec ab EHRETO, qui imaginem pinxit, sit tale nomen adscriptum, unde in veram plantam concludere liceat; sed hic tantum iconi subdiderit; se hoc specimen ex *Neu-York* obtinuisse, sibique ex seminibus & leguminibus iudicanti videri *Cytisi species* & praecipue notatu dignum, quod in thyrso, ut loqui amat, pedicelli per paria collocentur, praeterea se suspicari plantam non altiorem fieri, quam hic depicta sit ob caulis infimam partem, iam aliam. Sed dum Galegae generi adscribimus, alii eius speciei, quam *Cinereae* LINNAEI adnumerare nequimus; cumqua caule, foliis in totum, nisi quod in nostra plura paria delineentur, ac in descriptione LINNAEANA, in *Amoenitatibus Academ.* l. c. data, indicentur, quod variare potuit, praeterea stipulis, floribus & leguminibus maxima ex parte, excepto, quod parum arcuata depingantur, describantur vero stricta, convenire videtur. Cui sententiae & amicissimus SCHMIDELIVS subscribere non dubitavit. BROWNII synonymum ex auctoritate LINNAEI addidimus. At reliqua synonyma, quae subiecimus, idcirco adposuimus, quod CLAYTONI nomen eamdem quam nostra icon indicare videatur plantam; licet GRONOVII nomen id dissuadere videatur, cum nostra planta nec Viciae generis esse possit, nec sit foliis pinnatis abruptis, sed pinnatis cum impari: unde & his signum quaestionis addidimus. Planta ipsa ex nostra icone est huiusmodi: fruticosa. Caules debiles, subrotundi, ut videtur erecti, supra pubescentes & rosei, quemadmodum *pedunculi* & *pedicelli* hos terminantes. Folia pinnata cum impari, 7 — 11 iuga, lanceolato-linearia, subtus inprimis cinerea & villosa, mucronata, ad angulum acutum striata. Stipulae subulatae rubicundae. Folio supremo Racemus oppositus, rectus, Flores *pedicellatos* per paria colligens. Horum Calyx subquinquefidus, villosus. Vexillum subrotundum, magnum, emarginatum, reflexum, sulphureum. Alae vexillo paulo breviores, roseae. Carina alis brevior, rursus pallide sulphurea. Legumina erecto-patentia, parum arcuata, cinerea, pubescentia, compressa, bivalvia. Semina plura, subrotunda.

TAB. XCVIII.

ITEA Virginica *GRONOV. Virg.* 143. *II. p.* 34. *LINN. Spec. p.* 199 *II. p.* 289. *du HAM. Arb. I. p.* 319. *t.* 126. *du ROI Harbec. I.* 320.

DICONANGIA *MITCH. Gen.* 5.

Nota. Planta, cuius iconem t. XCIII. exhibuimus, est GRONOVII Itea, ab ipso in Flora virginica hoc nomine, tanquam eius regionis, cuius catalogum plantarum sisteret, incola, indicata: charactere eius generico ab *Eodem* in *LINNAEI Generum Plantarum altera editione* dicto sub nomine publicato. Cuius & nomen & characterem genericum dum LINNAEVS l. c. adoptaret, in *priori* & in *altera* sua *Specierum* plantarum editione *pentandris monogynis* accensens & locans post BRVNIAE species, hoc nomine & cognomine virginicae, enumeravit. Quod nomen & cognomen *du ROI* pariter, dum eam inter arbores & frutices, *Harbeccae* solum & coelum ferre suetas, p. c. enumeraret eiusque descriptionem bonam & plenam daret, recepit. Delineationem vero plantae ipsius, quae adhuc exstat, primam & unicam, dedit *du HAMEL* in *Tomo primo Tractatus arborum*, ubi tab. 126. eius sistitur ramulus, sed absque floribus, nec alioqui facie pulcher nec admodum accuratus, dum dictam p. 289. eodem nomine nuncuparet, & in tabella floris characterem, itidem minus accurate & pulchre delineatam, praemitteret. Paulo post GRONOVIVM *MITCHELL* in *Generibus* suis *novis Volumini VIII. Actor. Acad. Nat. Curios.* insertis & seorsim *Norimbergae* 1769. editis, n. 5. huius proprium nomen genericum cum charactere publicavit, nominans Diconangiam, non reprobandum & a quibusdam receptum. Iam vero cum nulla adhuc alia eius exstet icon, ac illa, quam dedit *du HAMEL*, nec haec sit bona, nostram secundum EHRETI imaginem nitide pictam accurate factam publicaturus, actum agere non arbitror; praesertim cum ramulum floridum, nitide & accurate depictum, adblandientem coloribus suis vivis, & characterem floris talem, sed non fructus, (planta in *Anglia*, teste MILLERO, adhuc perrara,) exhibeat.

Hanc cum inspicimus, facile animadvertere est plantam esse e frutescentium l. arborescentium genere. Cuius rei adhuc certiores simus, dum LINNAEVM in brevi descriptione, eius nomini in *Systematis Naturae novissima editione* subnexa, MILLERVM in *Dictionario hortulanorum* & *du ROI* l. c. consulimus, unde porro & ex icone nostra constat fruticem esse altitudinis humanae, vel potius sex aut octo circiter, & in patria iuxta MILLERVM quatuor aut quinque pedum, ramosissimum, erectum; ramos subrotundos, supra subincanos, foliosos; Folia lanceolato-ovata, alterna, serrata, rubro-marginata, acuta, supra glabra, subtus venosa, pallida, petiolata: petiolis parvis rubentibus; Flores coniunctim terminales racemosos: Racemis erectis, longis, subverticillatis, an ut refert GRONOVIVS secundis? singulatim parvos, albos, primum cylindraceos, dein patentes; Calycem monophyllum, fundo ampliatum, parvum, persistentem, quinquedentatum: denticulis acutis, rubicundis; Corollam pentapetalam, albam, primum erectam, dein patentem, calyce multo maiorem: petalis lanceolato-linearibus, acutis, canaliculatis, calyci insertis; Stamina quinque, calyce maiora, corolla minora; Filamenta erecta, subulata; Antheras incumbentes; Pistillum staminibus longius, tamen corolla brevius; Germen ovatum; Stylum cylindraceum, persistentem; Stigma iuxta iconem nostram & LINNAEI characterem genericum obtusum, ex descriptione

du ROI & eadem & delineatione *HAMELII* bifidum: an flori adultiori demum tale? Ex LINNÆO denique & *du ROI* addo fructum ovatum, calyce perſiſtente multo maiorem, ſtylo perſiſtente terminatum, unilocularem, bivalvem, apice dehiſcentem; Semina plura, parva.

TAB. XCIX.

ELLISIA Nyctelea *LINN. Spec. app. p.* 1662. *n.* 271. *Mant. II. p.* 336.

Nota. Plantam, cuius imaginem tab. XCIX. exhibuimus, LINNÆVS primum in *Specierum* plantarum *prima* editione Ipomœæ, cognomine Nycteleæ, adnumeravit, in *altera* earum editione Polemonio cum ſigno interrogationis eodem cognomine adſcripſit & in *appendice* eiusdem editionis p. c. novum inde confecit genus, Elliſiam nuncupans in honorem percelebris Botanici, nomine ELLIS: cuius characterem genericum in *noviſſima Generum* plantarum editione pro more pleniſſime & concinne deſcriptum dedit; totius vero plantæ iam aliquam, ſed quoad florem & fructum minus perfectam, exhibuit in *Speciebus plantarum, ſecundo* editis, p. 231, ubi eius adhuc ſub Polemonii genere fit mentio, deſcriptionem. Hanc pleniorem & perfectiorem ſecundum omnes partes, etiam charactere generico nonnihil immutato & correcto, reddidit in *altera* plantarum *Mantiſſa* p. ſupra c. Qua cum noſtram dum conferimus iconem per ſingula deſcriptioni LINNÆANÆ conformem reperimus. Nam & caulis plantæ, in noſtra icone depictæ, dichotomus, diffuſus, ramoſiſſimus (ramis in noſtra maxima ex parte amputatis) proſtratus, ſubteres, (præterea *pubeſcens*, *circa axillas violaceus.*) Folia Hydrophylli, alterna, petiolata, (*inæqualiter*) pinnatifida: laciniis acutis, *ſubdentatis.* Pedunculi oppoſitifolii, uniflori, patentes, (*ut caulis*) pubeſcentes. Flores cernui. Calyx monophyllus, quinquepartitus, acutus, corolla *fere* maior, (*tempore*) dehiſcens. Corolla monopetala, infundibuliformis, alba: *limbo* quinquefido; *laciniis* ſubrotundis, intus punctulis purpureis. Capſula ſcortiformis, exaſperata, bilocularis, calyci tum maximo, plano, ſtellari, innata. Semina in ſingulo loculo 2, globoſa, punctata: at eadem non iuxta ſe, ſed unum ſupra alterum locata, nec diſtincta diſſepimento transverſali. His addimus ex *Generibus plantarum*, quum in citata *Mantiſſa* fuerint omiſſa, noſtræ vero iconi ſint itidem congrua; nimirum, quod Staminum ſint quinque, tubo adnata eoque breviora; Antheræ ſubrotundæ; Piſtilli Germen ſubrotundum; Stylus brevis; Stigma bifurcum.

Dum Manuſcriptum illuſtrationi Decadis decimæ & ultimæ harum imaginum ſelectarum dicatum typis tradere volebam, en ex inopinato & ægre animadverti, hanc noſtram iconem ab EHRETO iam ipſo per b. TREWIVM in *Actis novis Acad. Nat. Cur.* 1761. T. II. t. VII. f. 1. cum charactere fructificationis f. 2 — 11, nomine *plantæ Lithoſpermo affinis*, accurate & nitide ſculptam & coloratam publicatam & p. 330-332. ab *Eodem* deſcriptionem plantæ totius aliquam, & characteris generici ſecundum propriam delineationem factam, ubi & in ſingulo loculo ſeminum binorum non iuxta ſe, ſed unum ſupra alterum poſitorum, fit mentio, datam eſſe, propriis a b. TREWIO ſubnexis cogitatis, plantæ nomina, & *genericum* & *ſpecificum*, concernentibus. Juxta quæ, dum calycem & fructum negligimus, generi *Lithoſpermi* adnumerari poſſet, dicendi *foliis pinnatifidis pericarpio carnoſo*; dum vero ob calycem fructu increſcentem & lateſcentem & fructum peculiariter conſtitutum novum inde conderetur genus, dici poſſet *Macrocalyx* l. *Colpophyllos.*

TAB. C.

IRIS (ochrolevca) corollis imberbibus, germinibus ſexangularibus, caule ſubteteti, foliis enſiformibus ſtrictis *LINN. Mant. II. p.* 175.

Nota. Planta, quam tab. C. depictam dedimus, a nemine hactenus, quantum novi, præter LINNÆVM, qui nomine ſupra indicato eius in *Mantiſſa altera* p. c. mentionem fecit, ubi & eiusdem concinnam deſcriptionem dedit, memorata eſt; niſi forte illa Iris MILLERI eſt, quam dixit (orientalem) corollis barbatis, germinibus trigonis, foliis enſiformibus, longiſſimis, caule foliis longiore bifloro, & cuius delineationem dedit in *Iconibus* tab. 154, quæ a noſtra parum differt, niſi quod huius floribus ſit barba adpicta, quæ noſtræ non eſt, præterea in differentia ſpecifica germina dicantur trigona non ſexangularia. Anne variat hinc forſan barba, quod modo ipſi ſit, modo deſit? exemplo quidem hactenus nondum obſervato. Et eſtne forſan nota germinum trigonorum, differentiæ ſpecificæ addita, non tam a germinibus, quam a capſulis ſ. fructibus matureſcentibus trigonis, angulis tantum duplici criſta ſ. carina præditis, deſumta? Quam in cogitationem non tantum ob ſimilitudinem figuræ plantæ totius & fructus veni, ſed etiam propterea, quod EHRETVS in margine extimo imaginis ſuæ annotaverit, ſemina huius Iridis, quam cum MILLERO novam putaret ſpeciem, MILLERVM a Doctore POCOCKE obtinuiſſe: quod MILLERVS itidem de hac ſua ſpecie, dum præfatur ipſius deſcriptioni, indicat, addens locum ubi dictus POCOCKE eandem ſponte creſcentem invenerit & unde ſemina ſecum avexerit, ſcilicet *Carniolam.* Iris vero hæc ipſa, quemadmodum ex LINNÆI deſcriptione & planta ipſa, quam per plures iam annos in *horto Academico* noſtro colimus, nobis conſtat, ſequentem in modum ſe habet. Radix horizontalis, craſſa, compreſſa, tortuoſa, annulata, intus compacta & multum fibroſa, perpendiculariter demittens multas *radiculas*, carnoſas, cylindraceas, villoſas. Caulis 1 -- 2. pedalis, fere teres, ſubcompreſſus, parum flexuoſus, undique foliis veſtitus. Folia *radicalia* fere longitudine caulis, erecta, ſecunda, enſiformia, ſtriata, anguſta. *Caulina* fere talia, ſed quo altiora eo minora, baſi caulem ab uno ad alterum vaginantia. Flores terminales, pedicellati, *ſpathis* ſuis bivalvibus incluſi, in quovis caule ut plurimum duo vel tres, tam preſſe ſibi adſtantes, ut alter alterum e loco ſuo emovere videantur, nec ultra corollam e ſpatha ſua eminentes. Corolla luteo-nivea, a venis flavis ſtriata, hexapetala: *petalis* tribus *exterioribus*, infra peranguſtis, medio & baſi flavis, alioqui niveis, reflexis; *interioribus* his parum anguſtioribus, æque longis, erecto patentibus, inferne & in medio pallide flavis, marginibus niveis. Stamina pro more generis tria. *Filamenta* ſubulata. *Antheræ* erectæ, oblongæ, biloculares, ochrolevcæ, introrſum dehiſcentes. Piſtilli *germen* inferum, tubo corollæ longo, e unguibus connato, ſubiectum, ſexangulare. *Stylus* longus. *Stigmata* tria petaliformia, alba, petalis interioribus minora, carinata, ſupra bifida. Pericarpium (quod & integrum, ſed ſpatha ſua denudatum & a duabus partibus ſibi oppoſitis, adhoc & dehiſcens & transverſe diſſectum, ſed & hoc propter maturitatem diſſepimentis iam hians cum aliquot ſeminibus a noſtra planta adpingendum curavimus,) latet intra ſpatham ſuam, & eſt ſexangulari-trigonum: angulis per paria ſibi approximatis, hinc facie tantum tribus, bis carinatis: ſulco profundo intermedio; alioqui ovato-oblongum, triloculare, trivalve, tricorne, a ſtylo ex parte remanente, in lacinias tres, valvulas terminantes, recurvas, fatiscente. *Semina* compreſſa, angulata.

PLANTAE
SELECTAE

QVARVM IMAGINES

AD EXEMPLARIA NATVRALIA

LONDINI IN HORTIS CVRIOSORVM NVTRITA

MANV ARTIFICIOSA DOCTAQVE PINXIT

GEORGIVS DIONYSIVS EHRET

GERMANVS

OCCASIONE HAVD VVLGARI COLLEGIT

NOMINIBVS PROPRIIS NOTISQVE SVBINDE ILLVSTRAVIT

ET PVBLICO VSVI DICAVIT

D. CHRISTOPHORVS IACOBVS TREVV

MEDICVS NORIMBERGENSIS

IN AES INCIDIT

ET VIVIS COLORIBVS REPRÆSENTAVIT

IOANNES IACOBVS HAID

PICTOR ET CHALCOGRAPHVS AVGVSTANVS

* * *

* * *

*

DECVRIA I

A.R.S. MDCCL.

CEDRVS foliis rigidis acuminatis non deciduis, conis subrotundis erectis.

J. Jac. Haid. excud. Aug. Vind.

a. totus flos nondum apertus, b. b. calycis duo folia caduca, c. c. ſtamina, quæ, calyce delapſo, sponte sua deorſum inflectuntur, d. ovarium, e. ſtylus, f. stigma duplex, g. capſula seminalis, quæ, maturo ſemine, in duas valvas ovales concavas h. reſolvitur et annulum ovalem i. relinquit cu stylo perſistente k. continuum, qui continet unicum ſemen nigrum splendens l. subſtantiæ molli ſucculentæ rubræ m. innixum et, ſolutis valvis, ex añulo propendens n.

BOCCONIA *racemoſa sphondylii folio tomentoſo* Plum. N. G. p. 35. tab. 25.

J. Jac. Haid, excud. Aug. V.

Tab. V.

ANONA *fructu luteſcente, lævi, scrotum arietis referente* Cateſb. T. II. tab. 85.

J. Jac. Haid. excud. Aug. Vind.

a. Flos cum calyce nondum apertus, b. flos pentapetalus expanſus a facie anteriori, c. idem a facie posteriori cum calyce, d. pistillum cum ovario; e. fructus imaturus, f. idem maturus ex Cateſby opere mutuatus, g. radix recens effoſſa, h. flos alterius speciei in magnitudine aucta; i. bina ſemina unius baccæ matura, x. unum a latere cum altero contiguo.

1. ARALIASTRUM foliis ternis quinquepartitis, Ginſeng et Ninzin officinarum.
2. ARALIASTRUM foliis ternis tripartitis et quadripartitis

J. Jac. Haid, excudit Aug. Vind.

CORALLODENDRON triphyllum Americanum non spinosum, foliis magis acuminatis, flore pallide rubente. Houstoun Cat. MSSt. Mill. Gard. dict.

J. Jac. Haid. excud. Aug. Vind.

MAGNOLIA Lauri folio subtus albicante, Catesb. T. I. p. 39. Dill. H. Elth. p. 207. Mill. Gard. dict.

J. Jac. Haid, excud. Aug. Vind.

Tab. X.

LIRIODENDRVM *foliis angulatis truncatis.*

J. Jac. Haid, excud. Aug. Vind.

PLANTAE
SELECTAE

QVARVM IMAGINES

AD EXEMPLARIA NATVRALIA

LONDINI IN HORTIS CVRIOSORVM NVTRITA

MANV ARTIFICIOSA DOCTAQVE PINXIT

GEORGIVS DIONYSIVS EHRET

GERMANVS

OCCASIONE HAVD VVLGARI COLLEGIT

NOMINIBVS PROPRIIS NOTISQVE SVBINDE ILLVSTRAVIT

ET PVBLICO VSVI DICAVIT

D. CHRISTOPHORVS IACOBVS TREVV

MEDICVS NORIMBERGENSIS

IN AES INCIDIT

ET VIVIS COLORIBVS REPRÆSENTAVIT

IOANNES IACOBVS HAID

PICTOR ET CHALCOGRAPHVS AVGVSTANVS

* * *
* *
*

DECVRIA II.

A.R.S. MDCCLI.

MEADIA foliis oblongis ſerratis, floribus reflexis purpureis.

a. flos integer, b. unum ſegmentorum, c. tubus, d. locus cui corollæ ſegmenta adhærent, e. stamina conniventia, f. eadem diducta, g. filamentum, h. anthera, i. ovarium, k. ſtylus, l. staminibus longior, m. perſistens, n. calyx perſiſtens, o. capsula, p. transverſe, q. verticaliter diſſecta, r. placenta cum Seminibus adhærentibus, s. ſemina.

J. Jac. Haid, excud. Aug. Vind.

Tab. XIII.

LILIO-NARCISSVS *Africanus scillæ foliis, flore niveo linea purpurea striato* Mill.

C. F. & Jac. Haid, excud: Aug. Vind.

Tab. XIV.

a. Semen maturum, b. in magnitudine aucta.

CEREUS altissimus gracilior, fructu extus luteo intus niveo, seminibus nigris pleno Sloā. Cat. Jam. p. 197. Itinerar. T. II. p. 158. Raii Hist. T. III. dendrol. p. 22. Mill. Gard. dict

J. Jac. Haid, excud. Aug. Vind.

Tab. XV.

PAVIA Boerh. Ind. alt. P. II. p. 260.

J. Jac. Haid. excud. Aug. Vind.

Tab. XVI.

Fig. 1. BLATTARIA flore ferrugineo. H. R. Parif. p. 31.

Fig. 2. BLATTARIA flore obsoleto flavescente colore. H. L. Bat. p. 90.

J. Jac. Haid, excud. Aug. Vind.

MESPILVS Caroliniana, apii folio vulgari similis, maior, fructu luteo Miller.

J. Iac. Haid. excud. Aug. Vind.

MVSA caudice viridi, fructu longiore falcato angulofo

Sloan. Cat. plant. Jamaic. p. 189. Itinerar. T. II. p. 141.

J. Jac. Haid. excud. Aug. Vind.

MVSÆ fructu longiori ſpadicis fructiferi verticillus primus et ex parte secundus tertiusque in naturali magnitudine.

J. Jac. Haid, excud. Aug. Vind.

Tab. XX.

MVSÆ fructu longiori flores et fructus in naturali magnitudine.

a. flos foecundus (1. petalum exterius ab ovario ſeparatum ut ſtamina ad receptaculum usque apareant, 2. petalum interius ſeu nectarium) b. flos ſterilis a facie exteriori, c. idem a facie interiori ſeu ſpadicem verſus, d. flos ſterilis monſtroſus, e. idem explicatus geminatis petalis et nectariis, f. fructus ex verticillis florum sterilium decerptus ad perfectionem non perveniens, g. fructus perfecti et maturi transverſe diſſecti pars inferior, h. pars ſuperior, i. dimidium fructus per longitudinem diſsecti, k. Stylus perſistens.

J. Jac. Haid. excud. Aug. Vind.
C

PLANTAE
SELECTAE

QVARVM IMAGINES

AD EXEMPLARIA NATVRALIA

LONDINI IN HORTIS CVRIOSORVM NVTRITA

MANV ARTIFICIOSA DOCTAQVE PINXIT

GEORGIVS DIONYSIVS EHRET

GERMANVS

OCCASIONE HAVD VVLGARI COLLEGIT

NOMINIBVS PROPRIIS NOTISQVE SVBINDE ILLVSTRAVIT

ET PVBLICO VSVI DICAVIT

D. CHRISTOPHORVS IACOBVS TREVV

MEDICVS NORIMBERGENSIS

IN AES INCIDIT

ET VIVIS COLORIBVS REPRÆSENTAVIT

IOANNES IACOBVS HAID

PICTOR ET CHALCOGRAPHVS AVGVSTANVS

* * *
* *
*

DECVRIA III

A.R.S. MDCCLII.

MUSA caudice maculato, fructu recto rotundo breviore odorato Sloan. Cat. Jam. p. [illegible]. [illegible] p. 147.

J. Jac. Haid, excud. Aug. Vind.

MVSÆ fructu breviore spadix floriger in magnitudine naturali.

a.a. [illegible] folii, b. spadix, c.c involucrum spathas unacum floribus coercens disruptum, d.d.d. spathæ revolutæ a facie interiori, e.e. spathæ flores involventes a facie exteriore, f.f.f. florum verticilli

I. Jac. Haid, excud. Aug. Vindel.

MVSÆ fructu breviori spadicis fructiferi verticilli tres priores in magnitudine naturali, cum fructib. noñullis ex maturitate dehiscentibus.

Fig. 1. **LYCIVM** foliis linearibus, flore fructuque minori.

a. flos integer, b. corallæ particula cum adhærente stamine, c. quinque stamina separata, d. ovarium cum stylo, e. calyx, f. fructus maturus integer, g. a facie superiori h. in magnitudine aucta, i. transverse dissectus, z. semen in magnitudine aucta.

Fig. 2. **LYCIVM** foliis linearibus, flore fructuque majori.

a. corollæ dissectæ et explanatæ interiora cum quinque staminibus, b. stamen separatum, c. ovarium cum stylo, d. fructus, e. idem transverse dissectus, f. idem maturus et exsiccatus, g. placenta cui semina adhærent, h. semen maturum, i. idem in magnitudine aucta

I. Iac. Haid. excud. Aug. Vind.

EHRETIA *foliis alternis oblongis acuminatis, ſpica florum ſparſa, petalis reflexis albis.*

a. flos adhuc clauſus, b. explicatus a facie superiori, c. a tergo, d. explanatus, e. stamina cum piſtillo, f. calyx, g. fructus, h. transverſe diſſectus, i. ſemen.

PALMIFOLIA *fructu clavato polypyreno.*

a. clava seu ſpica feminæ per axis longitudinem diſſecta, b. flos femineus ſeparatus cum semine utrimque adhærente, c. clava seu ſpica maris pari modo diviſa, d. flos maſculinus cum squamis utrimque pluribus adhærentibus in magnitudine naturali, e. aucta, f. ſquama separata.

Tab. XXVII.

PANCRATIVM foliis ensiformibus, spatha multiflora, floribus magnis candidis fragrantibus.

PANCRATIUM *foliis amplis ovatis acuminatis petiolatis, ſpatha multiflora, floribus minoribus candidis fragrantibus.*

Tab. XXIX.

PODOPHYLLUM lobis foliorum truncatis et laciniatis, flore expanso polypetalo.

a. flos integer a facie posteriori, b. fructus integer, c. idem transverse. d. secundum longitudinem dissectus cum placenta, cui adhærent seminum rudiment[illegible] a facie laterali, f. exteriori, g. interiori.

PLANTAE SELECTAE

QVARVM IMAGINES
AD EXEMPLARIA NATVRALIA
LONDINI IN HORTIS CVRIOSORVM NVTRITA
MANV ARTIFICIOSA DOCTAQVE PINXIT

GEORGIVS DIONYSIVS EHRET
GERMANVS

OCCASIONE HAVD VVLGARI COLLEGIT
NOMINIBVS PROPRIIS NOTISQVE SVBINDE ILLVSTRAVIT
ET PVBLICO VSVI DICAVIT

D. CHRISTOPHORVS IACOBVS TREVV
MEDICVS NORIMBERGENSIS

IN AES INCIDIT
ET VIVIS COLORIBVS REPRÆSENTAVIT

IOANNES IACOBVS HAID
PICTOR ET CHALCOGRAPHVS AVGVSTANVS

* * *
* *
*

DECVRIA IV.

A.R.S. MDCCLIV.

CEREUS minimus scandens polygonus spinosissimus, flore purpureo Milleri Ehret Tab. II. fig. 3

a. flos integer, b. [illegible] longitudinaliter [illegible] sectus, c. c. ovarium, d. d. calycis segmenta prima pilosa, e. stylus, f. ejus capitulum in magnitudine [illegible], g. idem alius con-formationis, h. in magnitudine [illegible] stamina, x. staminis apex in magnitudine aucta, l. caulis crassitudo, m. novus caulis, [illegible], n. fructus immaturus. o. idem maturus, p. [illegible] [illegible] in magnitudine aucta.

J. e Jac. e Haid. excud. Aug. Vind.

CEREVS *gracilis ſcandens ramoſus plerumq; sexangularis, flore ingenti atq; fragranti, calyce aureo corolla argentea, fructu e carneo luteſcente.*

Fig. 1. flos penitus expansus a facie anteriori, Fig. 2. idem jam marcescens dissectus, a. ovarium, b.b. receptaculum, c.c. ovarii tubercula, d ejus cavum, e.e e.e. tubi foliola, f.f. calycis segmenta abscissa, g.g. corollæ petala, h h.i i. stamina, k stylus, l. ejus fimbriæ, Fig. 3. eadem expansæ, Fig. 4. fructus maturus integer, Fig 5. idem dissectus, Fig. 6.7. semina matura, Fig. 8. 9. semen jam germinans, Fig. 10.11. germinis plantula, singula in magnitudine naturali et aucta.

CEREUS *gracilis scandentis &c: flos et fructus maturus.*

MAGNOLIA maximo flore, foliis subtus ferrugineis Rand. Hort. Chelf. p. 132.

Tab. XXXIV.

HURA Linn: Hort. Cliff. p. 486. tab. 34

Fig. 1. HVRÆ Tab. XXXIV floris fructusque partes.

a. floris masculini iulus, b. idem adultior, c. idem cum staminum corpusculis, d. idem longitudinaliter dissectus, e. squama separata cum adhærente corpusculo in magnit. naturali, f. aucta, cum tribus antherarum ordinibus, g. squama interius concava; h. exterius visa cum situ antherarum in magnit. aucta, i. naturali, k. eadem interius visa, l. flos femininus integer a facie superiori, m. laterali, n. longitudinaliter dissectus, o. pedunculus et calyx, p. ovarium, q. pedunculus et calyx longitudinaliter dissectus, receptaculum ovarii, r. ovarium transverse, s. longitudinaliter dissectum, t. fructus maturus, u. capsula, 1. una valva a facie interna, 2. altera valva a facie externa, 3. superficies plana, 4. margo elevatus, 5. pars convexa involucro adhuc tecta, 6. foramen, x. eadem valva a facie externa separata, 7. pars convexa nuda, 8. involucrum detractum, 9. incisura, y. eadem valva a facie interna, 10. incisura, 11. margo planus, 12. nucleus in situ, z. utraq; valva transverse dissecta, 13. crassitudo partis convexæ, 14. margo elevatus, 15. latera contingentia, 16. foramen supremum, α. fibræ involucri ad comissuras valvarum, β. fulcrum capsularum, 1. ejus corona superior, 2. axis, 3. corona inferior, 4. pedunculus, γ. nucleus separatus, 5. ejus margo, δ. nucleus transverse dissectus.

Fig. 2. MAGNOLIÆ Tab. XXXIII floris fructusque partes.

1. alabastri gemma, 2. involucrum commune, 3. alabastri adultioris spatha, 4. alabastrus expansioni proximus cum spatha fissa, 5. spatha separata a facie interna, 6. alabastrus denudatus, 7. ovarium cum stylis singulorum loculorum, d. receptaculum staminum, 8. stamen a facie interna, 9. externa, 10. strobilus cum aliquot baccis maturis, 11. loculus separatus cum bacca ex fibra pendente, 12. loculus baccam continens, c. an stylus persistens, f. ejus insertio, g. cavitatis pellicula, 13. bacca semen ab utraq; facie.

J. Jac. Haid, excud. Aug. Vind.

ACACIA *non ſpinosa, flore albo, foliorum pinnis latiusculis glabris, ſiliquis longis planis*

Houſt. Cat. Mſt. Hort. Chelſ. Mill. dict.

I. Jac. Haid, excud. Aug. Vind.

Tab. XXXVII.

YUCCA foliis lanceolatis acuminatis integerrimis margine filamentosis. Gronov. Flor. Virg. P. II. p. 152.

J. Jac. Haid. excud. Aug. Vind.

Fig. 1. LEDVM floribus bullatis confertim in sumis caulibus nascentibus, foliis ex oblongo lanceolatis integerrimis glabris.

a. Corolla a facie posteriore, b. calyx, c. stamina decem duplicis ordinis, d. stylus cum stigmate obtuso, e. idem cum ovario, f. idem et calyx persistens cum ovario jam adaucto, g. pericarpium ex quinq; capsulis compositum a facie superiore, h. inferiore, i. laterali cum calyce, x. transverse sectum, l. capsula separata a facie interiore ubi dehiscit seminibus referta, m. vacua, n. involucrum seminum proprium a facie interiore, o. laterali et exteriore, p. unum ex seminibus perexiguis, q. r. s. eædem partes in magnitudine aucta.

Fig. 2. LEDVM floribus bullatis fasciculatim ex alis foliorum oppositis nascentibus, foliis lanceolatis integerrimis glabris.

F. Jac. Haid, excud. Aug. Vind.

LILIO-GLADIOLVS *bifolius et biflorus, foliis quadrangulis.*

a. Corolla dissecta et explanata a facie interna, b. ejus segmentum supremum maximum, c. c. duo lateralia, d. d. d. tria inferiora, e tria stamina, f. stylus simplex, g. stigmata tria foliacea, h. h. Spatha herbacea duplex, i. pericarpium obscure hexagonum, x. idem maturum in tres valvas solutum, l. semen planum et alatum, m. folii quatuor anguli, n. bulbus valde prolifer.

J. Jac. Haid, excud. Aug. Vind.

MERIANA *flore rubello.*

a. Corolla dissecta ab interna facie, b. b. ejus sex segmenta, c. c. c. tria stamina, d. ovarium, e. stylus, f. ejus extremum trifidum, g. stigma singularum divisionum bifidum et reflexum, h. spatha anduplex, i. x. l. m. n. eadem partes in magnitudine aucta, o. ovarium transverse sectum cum tribus loculis, p. bulbus, q. recens bulbus ex caule propullulans.

I. Jac. Haid, excud. Aug. Vind.

PLANTAE

SELECTAE

QVARVM IMAGINES

AD EXEMPLARIA NATVRALIA

LONDINI IN HORTIS CVRIOSORVM NVTRITA

MANV ARTIFICIOSA DOCTAQVE PINXIT

GEORGIVS DIONYSIVS EHRET

GERMANVS

OCCASIONE HAVD VVLGARI COLLEGIT

NOMINIBVS PROPRIIS NOTISQVE SVBINDE ILLVSTRAVIT

ET PVBLICO VSVI DICAVIT

D. CHRISTOPHORVS IACOBVS TREVV

MEDICVS NORIMBERGENSIS

IN AES INCIDIT

ET VIVIS COLORIBVS REPRÆSENTAVIT

IOANNES IACOBVS HAID

PICTOR ET CHALCOGRAPHVS AVGVSTANVS

* * *

* *

*

DECVRIA I

A.R.S. MDCCL.

PLUMERIA *flore roseo odoratissimo* Tournef. inst. pag. 659.

a. flos adhuc clausus, b. explicatus, c.c. calyx, d. siliqua matura externe in latere dehiscens, e.e. axis seu receptaculum seminis, f.f.f.f. semina. g.g.g.g. eorunde alæ.

J. Jac. Haid. excud. Aug. V.

Tab. XLII.

PVLMONARIA foliis ovatis glabris, ſcapo laxo, calycibus breviſſimis profunde quinqueſfidis, corollæ limbo campaniformi quinquepartito.

a. corollæ tubus a facie laterali, b. idem cum limbo quinquepartito, c.c. calyx, d. corolla diſſecta ab interna facie cum quinque ſtaminibus adcretis, e.e. ſtylus filiformis cum ſtigmate globoſo, f. calyx quinquedentatus g. quatuor ovula, h.i. eadem in magnitudine aucta, k. ſtylus l. calyx perſiſtens cum quatuor ſeminibus, m. ſemina denudata, n. unum in nexu cum ſtylo.

I. Iac. Haid, excud. Aug. Vind.

GVAIABA *foliorum ramis quadrangulis, fructu oblongo, carne rubente.*

Fig. 1. ramus cum flore a facie anteriori, a. flos a tergo.
Fig. 2. ramus adultior cum fructu, b. fructus transverse sectus, c. semina.

I. Iac. Haid. excud. Aug. Vindel.

HÆMANTHVS *Colchici foliis, periantheo herbaceo* Dill. H. Elth. p. 167. t. 140.

a. flos integer, b. ovarium infra florem, c. corolla dissecta et explanata a facie interna cum sex staminibus tubo adcretis, d. ovarium denudatum, e. stylus cum stigmate obtuso, f. bacca integra, g. transverse secta, h. semen, i.–p. idem jam vegetans.

I. Jac. Haid, excud. Aug. Vind.

Tab. XLV.

HELIOCARPVS *Linn. H. Cliff. p. 211. t. XVI.*

a. flos a facie antica, b. postica, c. racemus cum capsulis maturis, d. capsula integra cum radiis suis, e. aperta bilocularis, f. semina, g. h. i. partes eaedem in magnitudine aucta.

I. Iac. Haid. excud. Aug. Vind.

Tab. XLVI.

TACAMAHACA *foliis crenatis*, Sadelhout P. B. P. 379. Pluck. Phytogr. t. 281. f. 2. Almag. 360. Mill. Gard. dict. app.

a. Julus seu amentum maris, b. squama, c. eadem a facie interna in magnitudine aucta.

J. Jac. Haid, excud. Aug. Vind.

Tab. XLVII.

CROTALARIA *foliis ſolitariis lanceolatis lanuginoſis petiolis ſeſſilibus, caule ramoſo ſtriato, flore magno aureo*

a. vexillum, b.b. duæ alæ, c. carina, d. ſtamina et piſtillum in nexu naturali, e. ſtamina decem explanata, f. piſtillum ſeu ovariũ et ſtylus recurvus cum ſtigmate laterali, g. calyx, h. fructus maturus cum calyce perſiſtente.

J. Jac. Haid, excud. Aug. Vind.

Tab. XLVIII.

AZALEA *ſcapo nudo, floribus confertis terminatricibus, ſtaminibus declinatis* Linn. H. Cliff. p. 69.

a. flos integer, b. calyx breviſſimus, c. ſtamina declinata, d. stylus cum ſtigmate globoſo, e. corolla diſſecta et explanata a facie interna, f. ovarium cui ſtylus inſidet et ſtaminæ adſtant, g. ſcapus cum fructu maturo, h. h. gemmæ foliorum florumque, i. fructus quinquelocularis, k. idem maturus dehiſcens, l. calyx perſiſtens, m. loculi tegumentum ſecedens, n. idem ſeparatum, o. transverſe diſſectum, p. fructus transverſe ſectus, q. q. q. ſtyli pars perſiſtens, r. r. axis cum ſtylo continuus, s. s. semen in naturali t. u. in aucta magnitudine.

J. Jac. Haid, excud. Aug. Vind.

Tab. XLIX.

GVANABANVS *Perſeæ folio, flore intus albo, exterius vireſcente, fructu nigricante ſquamato, vulgo Cherimolia* Fevillée Vol. II. p. 24. t. XVII.

a. calyx exiguus triphyllus, b. flos ab anteriori facie cum ſtaminum breviſſimorum faſciculo et piſtilli ſtigmate triquetro, c. petalum transverſe ſectum, ubi apparet eius unguis excavatus et compages craſſa triquetra, d. fructus, e. idem a facie laterali alia, f. a facie poſtica, g. idem transverſe ſectus h. ſemen, i. ejusdem nucleus denudatus, k. folium ab utraque facie ex Fevillee.

I. Jac. Haid, excud. Aug. Vind.

Tab. L.

FICVS *foliis ovatis integerrimis obtusis, caule inferne radicato* Linn. H. Cliff. 471.

a. a. fructus a facie laterali; b. anteriori, c. c. umbilicus, d. facies ima cum eminentia, e. e. e. petioli vices gerente et tribus foliolis cincta, f. compages interna, g. semen cum petiolo suo.

J. Jac. Haid. excud. Aug. V.

PLANTAE
SELECTAE

QVARVM IMAGINES

AD EXEMPLARIA NATVRALIA

LONDINI IN HORTIS CVRIOSORVM NVTRITA

MANV ARTIFICIOSA DOCTAQVE PINXIT

GEORGIVS DIONYSIVS EHRET

GERMANVS

OCCASIONE HAVD VVLGARI COLLEGIT

NOMINIBVS PROPRIIS NOTISQVE SVBINDE ILLVSTRAVIT

ET PVBLICO VSVI DICAVIT

D. CHRISTOPHORVS IACOBVS TREVV

MEDICVS NORIMBERGENSIS

IN AES INCIDIT

ET VIVIS COLORIBVS REPRÆSENTAVIT

IOANNES IACOBVS HAID

PICTOR ET CHALCOGRAPHVS AVGVSTANVS

* * *

* *

*

DECVRIA VI.

A.R.S. MDCCLX.

BROMELIA *foliis aculeatis, caule racemo laxo terminatrici* Linn. H. Cliff. p. 129.

a. flos integer cum foliolo b. ovarium c. involvente, d. calyx trifolius, e. corolla tripetala, f. stamina a corolla et g. a calyce separata, h. calyx separatus, i. petalum, k. stamen, l. stylus cum stigmate trigono, m. stigma transverse sectum, n. fructus maturus siccus, o. idem ex maceratione tumidior, p. eius transverse secti amplitudo cum seminum triplici ordine, q. semina matura, r. in magnitudine aucta.

J. Jac. Haid, excud. A. Vind.

JXIA *foliis enſiformibus, floribus remotis* Linn. H. Upſ. 16. Spec. 36. n. 2.

*a. Spathæ; b. flos a facie interiori ſ. ſuperiori; c. tria petala interiora; d. flos a facie exteriori ſ. inferiori; e. tria petala exteriora; f. ovarium, g. transverſe diſſectum; h. veſtigia petalorum; i. tria ſtamina; k. stamen ſeparatum a facie interiori, l. exteriori, m. n. eadem in magnitudine aucta; o. anthera transverſe secta; p. q. stylus, r. ejus ſtigmata tria; s. eadem in magnitudine aucta; t. stigmata a facie ſuperiori recta; u. pericarpium cum seminibus, x. idem transverſe sectum, y. idem maturum, z. axis seminum, *. ſemen separatum.*

J. Jac. Haid excud. Aug. Vind.

Tab. LIII.

JNDIGOFERA *ſcapo recto, foliorum pinnis oblongis ad apicem obſcure acutis incanis; florum ſpicis erectis, floribus confertis, leguminibus teretibus erectis glabris.*

a. flos in magnitudine naturali a facie anteriori, b. poſteriori, c. d. in magnitudine aucta; e. calyx; f. vexillu; g. alæ; h. carina; i. ſtamen ſolitarium; k. ſtaminum diadelphorum vagina; l. apex ſtyli; m. legumen rectum, n. pendulum incurvum; o. legumen, ablata valva altera, cum ſeminibus in ſitu ſuo; p. ſemen exemtum; q. valva ablata a facie interiori.

J. Jac. Haid. excud. Aug. Vind.

a: flos a facie anteriori; b. vexillum; c. alæ; d. carina; e. stamina diadelphia cum stamine solitario; f. germen cum stylo brevi et stigmate obtuso; g. legumen; h: idem oblata valva altera cum seminibus denudatis; i. valva oblata a facie interiori, k. semina exemta.

JNDIGOFERA *scapo recto, foliorum pinnis ovatis ad apicem obtusis læte virentibus, florum spicis erectis, floribus sparsis, leguminibus teretibus pendulis incurvis, subhirsutis.*

J. Jac. Haid, excud. Aug. Vind.

Tab. LV.

JNDIGOFERA *ſcapo infirmo, foliorum piñis oblongis pallide virentibus glabris, pedunculis ſpicæ longiſsimis, floribus laxe diſpoſitis, leguminib₉ compreſsis brevib₉ gibboſis ſubaſperis diſpermis.*

a. flos à facie anteriori; b. vexillum; c. alæ; d. carina. e. stamina diadelphia et solitarium; g. legumen; h. idē altera valva ablata cum binis seminibus denudatis; i. valva ablata a facie interiori; K. semen.

J. Jac. Haid. excud. Aug. Vind.

ARVM *venis albis italicum maximum H. Reg. Parif. p. 24.*

a. spadix clavatus integer, b. longitudinaliter diffectus, c.c. cirrhi feu filamenta primi ordinis, d.d. fecundi ordinis, e.e. antheræ feffiles, f.f. ovula.

J. Jac. Haid, excud. Aug. Vind.

VERBASCUM foliis lanatis radicalibus, ſcapo nudo Linn. Spec. 179. n. 9.

a. calyx et corolla a facie poſteriori, b. anteriori; c. corolla diſſecta et explanata cum ſtaminibus; d. ſtamen ſeparatum a facie poſteriori, e. laterali, f. in magnitudine aucta; g. calyx cum ovario et ſtylo; h. ovarium transverſe diſſectum; i. idem in magnitudine aucta; k. pericarpium duplex maturum a facie laterali cum calyce perſiſtente; l. idem diductum a facie interiori, m. unum pericarpium a facie interna ubi dehiſcit; n. a facie externa; o. idem transverſe diſſectum, p. in magnitudine aucta; q. r. ſemina in magnitudine naturali et aucta.

J. Jac. Haid, excud. Aug. Vind.

CORALLODENDRON *foliis ternatis, caule simplicissimo inermi, floribus clausis, leguminib₉ nodosis.*

a. Floris calyx, b. corolla clausa, c. eadem infimo in latere dehiscens, d. stamina ex hiatu prominentia, e. leguminis petiolus, f. legumen maturum, g. idem uno in latere dehiscens, h. semen exemtum, i. ejus hilum, k. semen transverse sectum, 1.1. floris alæ, 2.2. 3.3. carina, 4. stamina, 5. staminum vagina, 6. stylus, 7. germen.

J. Jac. Haid. excud. Aug. Vind.

Tab. LIX.

SOPHORA *arborescens, foliis pinnatis, pinnis numerosissimis ovatis villosis, caule simplici, leguminum nodis valde distinctis.*

a. flos integer; b. calyx; c. vexillum; d. ambæ alæ; e. ambo carinæ segmenta; f. stamina et g. germen calyci h. adhuc inclusa; h. decem stamina et i. germen a calyce denudata; k.k. stamen longius breviusque separatum; l. germen cum stylo brevi et stigmate obtuso; m. legumen maturum; n. idem, valva altera ablata, cum seminibus denudatis; o. valva ablata a facie interna; p. semen.

J. Jac. Haid, excud. Aug. Vind.

Tab. LX.

CEDRVS *foliis rigidis acuminatis non deciduis, conis ſubrotundis erectis* Plant. ſel. tab. 1.

a. juli gema; b. julus cum calyce pronaſcens; c. idem per longitudinis medium diſſectus, d. in magnitudine aucta; e. julus perfectus, f. ejus calyx persi-stens; g. calyx ſeparatus a facie interiore; h. julus ſeparatus et per longitudinis medium diſſectus, i. ejus axis; k.k. ſtamina aliquot ſeparata; l. ſtamen in magnitudine aucta cum filamento m per brevi, anthera n. magna et o. ejus extremitatis ſquama; p. anthera transverſe diſſecta; q. julus aridus; r. ſtamē a facie ſuperiore, s. in magnitudine aucta, t. a facie laterali, u. inferiore, x. in magnitudine aucta, y. pars pollinis quem continet; 1. conus junior, 2. ejs calyx; 3. calyx ſeparatus a facie externa, 4. interna; 5. ejusmodi conus per longitudinis medium diſſectus, 6 ejus axis, 7. ejus pars inferior, 8. axis denu-datus; 9. ſquamula ſeparata a facie inferiore, 10. ſuperiore; 11. conus paullo adultior; 12. coni maturi pars inferior, cujus ſquamis ſemina incumbunt; 13. e-jus axis; 14. ſquamarum una ſeparata cum binis ſeminibus; 15. bina unius ſquamæ ſemina ſeparata, 16.16. ſemen, 17.17. eius ala.

J. Jac. Haid, excud. Aug. Vind.

PLANTAE
SELECTAE

QVARVM IMAGINES

AD EXEMPLARIA NATVRALIA

LONDINI IN HORTIS CVRIOSORVM NVTRITA

MANV ARTIFICIOSA DOCTAQVE PINXIT

GEORGIVS DIONYSIVS EHRET

GERMANVS

OCCASIONE HAVD VVLGARI COLLEGIT

NOMINIBVS PROPRIIS NOTISQVE SVBINDE ILLVSTRAVIT

ET PVBLICO VSVI DICAVIT

D. CHRISTOPHORVS IACOBVS TREVV

MEDICVS NORIMBERGENSIS

IN AES INCIDIT

ET VIVIS COLORIBVS REPRÆSENTAVIT

IOANNES IACOBVS HAID

PICTOR ET CHALCOGRAPHVS AVGVSTANVS

* * *

* *

*

DECVRIA VII.

A.R.S. MDCCLXV.

CEDRVS foliis rigidis acutis perennantibus, conis subrotundis erectis.

*a. foliorum fasciculus thecae comuni inclusus. b. folium a theca separatum. c. idem transverse dissectum. d. e. conus ex monte Libano per medium longitudinis divisus a facie externa et interna. f. f. Semina. g. g. Coni pedunculus, h. i. talis conus in Anglia natus, pari modo divisus ab utraque facie. k. k. Semina l. pedunculus. * Baculus vertici alligatus. m. n. o. p. q. squamae cum seminibus coni in Anglia nati.*

J. Jac. Haid, excud. Aug. Vind.

Magnolia

MAGNOLIA foliis ovato oblongis ad basin, et apicem angustis, utrinq; virentib.

a.a.a. tria petala exteriora, b.b.b. petala interiora, c. ovarium.

J. Jac. Haid. excud. Aug. Vind.

MAGNOLIA foliis ovato oblongis ad basin et apicem angustis, utrinque virentib9 .

1.1.2. gemmæ involucrum, 3.3.3.3.3. duo puncta seu glandulæ, 4. gem̄æ involucrum adhærens, 5. idem solutum et delapsum, 6. gemma nondum aperta, 7. alabastrus, 8. spatha, 9.9.ejg adhæsionis vestigium, 10.10. puncta alba pedunculi, 11. alabastrus expansioni proximus, 12.12.12. tria petala exteriora, a. ovarium, b.b.b.b. stamina, c.c.c.c. c.c. pistilla, d. stamen a facie externa, e. interna, f.f. antheræ, g. ovarium verticaliter dissectum, h.h. pistillorū axis, i.i. staminum vestigia, k.k. duo pistilla separata, l.l. eorum styl9 m.m. germina, n. germen transverse. o. verticaliter dissectum, p. seminum rudimenta, q.r.r.s.t.u.x. eadem partes in magnitudine aucta, y. flos, z. strobilus.

Hæc characteris explicatio conferenda est cum illa p. 31. col. a. et secundum hanc emendanda expositio p. 30. b.

I. Iac. Haid, excud. Aug. Vind.

Tab. LXIV.

MONARDA floribus capitatis et verticillatis, caule acute angulato, foliis lanceolatis ſerratis glabris Buttn. enumer. plant. Hort. Cun. 226.

a.a. flos separatus, b.b. ejus calyx, c.c. corollæ tubus, d.d. limbus ringens, e.e. labium ſuperius erectum, f.f.f.f. duo ſtamina, g.g. ſtylus, h.h. ejus ſtigma bifurcatum, i.i. labium inferius reflexum, k.k. labium ſuperius ſeparatum a facie interiore, l.l. labium inferius separatum trifidum a facie interiore, m.m. ambo ſtamina a tubo ſeparata cum antheris in magnitudine naturali, n.n. aucta, o.o. ſtamen cum antheris in magnitudine naturali, p. aucta, q.q.q.q. cum antheris hiantibus, r. calyx ſeparatus cum stylo, s. idem calyx verticaliter diſſectus cum quinque denticulis, t. ovarium, v. ſtylus ſeparatus, x. ovarium ſeparatum, y. quatuor ovarii semina in magnitudine naturali, z. aucta, 1. transverſe diſſecta, 2. semen perfectum a facie exteriore, 3. interiore, 4. verticillus calycum persiſtentium, 5. ejusmodi calyx ſeparatus.

P. Jac. Haid, excud. Aug. Vind.

Tab. **LXV.**

SOPHORA *foliis ternatis sessilibus: foliolis subrotū„ dis glabris Linn. Spec. 373. n. 5.*

a. flos integer cū calyce, b. vexillum, c. c. alæ, d. d. carinæ partes, e. calyx cum germine et stami„ nibus, f. stamen separatum, g. calyx cum germine aucto, h. h. calycis squamula triplex.

J. Jac. Haid. excud. Aug. Vind.

Tab. LXVI.

RHODODENDRVM *foliis nitidis ovalibus, margine acuto re= flexo* Linn. Spec. 392. n. 3.

a. a. a. a. perianthium, b. b. floris corolla, c. c. c. c. c. stamina, d. d. pistilli germen cum stylo, e. e. styli stigma, f. capsula cum stylo et peri= anthio a. persistentibus, g. capsula transverse secta, h. semina.

I. Iac. Haid, excud. Aug. Vind.

PETIVERIA *Linn. H. Cliff.* 141.

a. flos perianthio adhuc inclusus, b. explicatus in magnitudine naturali, c. aucta a facie interiore, d. exteriore et laterali, e. e. perianthi- um, f. f. f. f. f. f. f. f. f. petala persistentia, g. g. g. stamina, h. petalum separatum cum duobus staminibus, i. pistillum, k. fructus immaturus. l. fructus a corolla separatus, m. n. idem paullo maturior in magnitudine naturali, o. aucta cum involucri cornibus hamatis, p. semen denudatum, q. ejus nucleus.

J. Jac. Haid, excud. Aug. Vind.

Tab. LXVIII.

LYCIVM *foliis oblongo-lanceolatis ſine ordine, ramorum spinis rarioribus.*

a. a. corolla explicata, b. calyx bifidus, c. corolla a facie interna diſſecta, d. d. corollæ tubus, e. e. corollæ segmenta, f. f. f. stamina, g. h. germen et ſtylus cum ſtigmate globoſo, i. corolla a facie externa, k. stamen cum anthera didyma in magnitudine aucta, l. idem stamen cum anthera biloculari transverſe secta, m. germen, n. ſtylus et o. stigma in magnitudine aucta, p. germen maturius transverſe. q. longitudinaliter sectum, r. ſeminis rudimentum, singula in magnitudine aucta.

J. Jac. Haid, excud. Aug. Vind.

LAVRVS foliis integris trilobisque Linn. H. Cliff. 154. n. 1.

a. folium integrum; b. bilobatum; c. trilobatum.

J. Jac. Haid, excud. Aug. Vind.

LAVRVS *foliis integris trilo„ bisque Linn: H. Cliff. 154. n. 1.*

*a. a. a. a. folium integrum a facie ſuperiore, b. b. inferiore, c. c. c. folium tri„ fidum a facie superiore, d. d. inferiore, e. e. e. e. squamæ seu ſtipulæ gemmæ forigeræ, f. f. f. foliolum lineare, g. flos maſculinus cum sex segmentis et no„ vem ſtaminibus, h. ejusmodi flos cum ſtylo i. sine germine, k. idem ſtylus a flo„ re ſeparatus, l. novem ſtamina a flore separata, m. m. duo ſtamina separata. n. n. n. o. glandulæ, p. glandula ſeparata, q. alia cum brevi filamento proprio, r. flos femininus a tergo, s. idem a facie anteriore cum quinque ſegmentis, t. cū sex segmentis, v. piſtillum ſeparatum, x. glandula separata cum brevi filamento pro„ prio, y. fructus maturi recentes, z. siccati, 1. 1. bacca recens, 2. 2. ejus cupula. 3. cupula ſiccata, 4. talis ſeparata a facie laterali, 5. a facie interna cava, 6. bacca ſiccata separata, 7. ejus nux, 8. hujus putamen a facie interna cū nucleo. 9. a nucleo liberata, * nucleus ſeparatus.*

J. Jac. Haid, excud. Aug. Vind.

PLANTAE
SELECTAE
QVARVM IMAGINES
AD EXEMPLARIA NATVRALIA
LONDINI IN HORTIS CVRIOSORVM NVTRITA
MANV ARTIFICIOSA DOCTAQVE PINXIT
GEORGIVS DIONYSIVS EHRET
GERMANVS
COLLEGIT
ET PVBLICO VSVI DICAVIT
D. CHRISTOPHORVS IACOBVS TREVV
MEDICVS NORIMBERGENSIS
POST IPSIVS MORTEM
NOMINIBVS ET NOTIS ILLVSTRAVIT
D. BENEDICTVS CHRISTIANVS VOGEL
PROFESSOR MEDICINAE ET BOTANICES
IN ACADEMIA ALTORFINA
IN AES INCIDIT
ET VIVIS COLORIBVS REPRAESENTAVIT
IOANNES IACOBVS HAID
PICTOR ET CHALCOGRAPHVS AVGVSTANVS

* * *
* *
*

DECVRIA VIII

A. R. S. MDCCLXX.

I. PVNICA foliis lineari-lanceolatis, caule arboreſcente, flore majore. Mill. Gard. Dict. n. 1.
II. PVNICA flore pleno majore. Inst. R. Herb. 636.
III. PVNICA foliis linearibus, caule frutescente, flore minore. Mill. Gard. Dict. n. 2.

a. a. flos clauſus, b. b. perianthium semiquinquefidum, c. d. corolla, e. f. calice verticaliter diſſectus, g. g. corollæ petala quatuor calici inſerta, h. i. quintum separatum, k. k. l. l. stamina calyci adnata, m. tale separatum magnitudine naturali, n. aucta. o. ovarium, ſ. germen calyce reconditum, q. idem perpendiculariter diſſectum, p. seminum rudimenta, r. r. operculum germinis, s. stylus cum ſtigmate capitato, t. t. ovaria foecundata diverſæ magnitudinis verticaliter diſſecti. ☿. 10. Punicæ majoris flores pleni integri, ♃. 11. iidem verticaliter diſſecti. ♀. Punicæ nanæ flores in ſitu diverſo et magnitudine naturali.

PVNICÆ n.º I. Tab. LXXI. Poma seu Punica mala.

u. u. Poma maturescentia ramulo insidentia, x. fructus maturus, integer, y. sponte ruptus, z. ⊙. verticaliter dissectus: ubi notantur, 1. calycis segmentum cum staminibus aridis, 2. 2. stylus et stigma, 3. 3. operculum convexum, 4. 4. styli per medium fructus continuatio, 5. membrana pellucida, loculis et seminibus intergerina, 6. eadem remota, loculis et granis denudatis, ☽. Pomum horizontaliter dissectum, 7. 7. loculi seminibus repleti, ♂. ab iisdem evacuati, 8. granum involucro suo ambitum, 9. idem nudum.

FICUS foliis palmatis

β Ficus sativa fructu majori violaceo oblongo: cute lacera Tourn. Linn. Amoen. Acad. Vol. I. p. 215.

I. Ramulꝰ cui insident a. a. a. ficꝰ nondum maturæ, grossi s. grossuli dictæ, et talis b matura, violacea, cuticula hinc inde lacera. A. Fructꝰ imaturꝰ longitudinaliter dissectꝰ: ubi 1 receptaculum fructificationis seu calyx comunis, 2. foramen (vulgo umbilicꝰ) squamis foliaceis obturatum, 3 flores fœminei, qui intꝰ super receptaculum undiqꝫ exstant. a. flos inde exemtꝰ naturali; b. aucta magnitudine. c. d. flores duo pari modo aucti, explicatis perianthii laciniis, et una D reflexa, quo pistilla melius conspici possint: α florum a. b. c. d. pedunculꝰ, β perianthium quadrifidum, γ. pistillum; 1 florum c et d. germen, 2 stylus cum stigmate, 3 semen floris d. in germine 1 reconditum et translucens, f. germen medio circumcissum, relicta inferiori medietate, ablata superiori, ut seminis vertex sub aspectum veniat; g idem magnitudine aucta, h semen plane denudatum et auctum. B. Ficꝰ matura in duas partes verticaliter dissecta, intꝰ calycibus pulposis α α semina continentibus farta, terminataqꝫ in umbilicum β β, foliolis obturatum. i calyx separatꝰ in sinu obliquo α recondens semen maturum, ab antica parte, k idem a laterali facie, semine ablato. l l l semina cum receptaculis suis, uti conspiciuntur in ficubus passis, m. semina seorsim exhibita. C. D. Caricæ s. ficꝰ passæ, flavæ, E massiliensis? n. Caricæ C. vel D dimidiatæ particula, seminibꝰ referta, 1 ejꝰ semen naturali, 2 aucta magnitudine. o Caricæ E longitudinaliter dissectæ dimidium, seminibus itidem prægnans. 3 semen naturali, 4. aucta magnitudine, 5. idem pari modo auctum ab aversa parte, 6 idem dissectum ab interiori facie, 58 idem plane decorticatum et admodum auctum, α a corculi parte, β ab aversa facie. 59 idem in duas cotyledones separatum, quarum altera α corculo gaudet, altera β foveola corculo respondente.

1 Groſſi puſilli inſistens pedunculo a, ſeptusq; ad baſin calyculo ſeu involucro b, ex duplici ſerie ſquamarum ſemiovatarum compoſito. 2. groſſi majus oculi obliq; et inverſe ſiti; 3 idem inſiſtens pedunculo, umbilico a obliq; ad anteriora ſpectante; 4 talis parvuli umbilico a adverſo; 5. idem lente vitrea viſi; 6. umbilici ex foliolis quatuor extrinſeci conflati ſeorſim in magnitudine valde aucta exhibiti; 7. foliolum tale ſingulare mirifice auctum; 8. pedunculi cum involucro duplici ſurſum ſpectans; 9 idem involucro prono; 10 idem magnitudine admodum aucti ſuſpectansq; involucri duplici ſquamarū serie a a. bbb. una clare conſpicua; 11. groſſuli absq; involucro et pedunculo in magnitudine naturali; 12, idem transverſim diſſecti, a ſuperior, b inferior medietas; 13 ejusdem ficuli ſuperior pars lente vitrea viſa, conſpicuis in receptaculi ſubſtantia diſciſſa fibrarū faſciculis a a, a intusq; foliolis viridantib; bb tota fere ejg superficiem internam obtegentib; 14 foliolum ſeparatum magnitudine aucta, 15 groſſuli diſſecti et per microſcopium viſi inferior pars intg flosculis foemineis undiq; referta. 16. 17. 18. 19. 20. flosculi uti ſenſim ſensimq; dehiſcunt, magnitudine et naturali et aucta, 21. 23. perianthia duo ſexpartita in magnitudine naturali; 22. 24 aucta; 25 foliola prope umbilicum exſecta in naturali magnitudine, 26 tale unicum ita adauctum, ut spinæ marginales, costa media utriculiq; conſpiciantur. 27. portiuncula placentæ, cui flosculi foeminei inſiſtunt, 28 eadem lente vitrea, sic aucta, ut ſquamæ lanceolatæ b b b, et ſpinæ inermes c c c, floribus a a a interstratæ, una cum utriculis, qui in flore α, squama β, et receptaculo florum γ γ deſignantur, sub aſpectum veniant. 29. 29 groſſorum duorum adultiorum medietates ab interiori facie. 30 particula secundum longitudinem e ficus umbilicali regione exscisſa, naturali, 31 aucta magnitudine; a ſuperior pars foliolis, b inferior floribus foemineis foeta. 32. 32. 32. 32. foliola umbilicalem regionem occupantia, et flosculis interſerta in figura differunt, et oculo nudo et armato conſpiciuntur. 33. perianthium ſexpartitum magnitudine valde adaucta ut ſic etiā figuræ 34—38, quæ ſequuntur, ſunt magnitudine adauctæ, 34 flos foemineg junior; 35 α β duo adultiores —, 36 piſtillum seorſim exhibitum: a germen, b stylus in spiram contortg et quaſi nodoſg, c stigma bifurcum, d semen in germine reconditum, e vaſculum ad stigma et germen ducens. 37 semen eviſceratum, ambitum involucro mucilaginoſo; 38 idem eo denudatum vaſculo nutriente una leviter deſignato. 39. lac ficus quemadmodum oculo nudo, 40 armata conſpicitur.

Character fructificationis a Hireo |: de la Hire :| juniori ex Actis Gallicis 1712. T. 15. mutuatus.

41. Ficg ūnaturg verticaliter diſſectg, ab interiori facie: ubi regionem A occupant ſquamæ calycinæ, B flores maſculi, C foeminei. 42 flos maſculg nondum expanſus, 43 idem explicatus: a pedunculus, b calyx trifidus, c c c stamina tria, d rudimentum contortum. 44 α β antheræ duæ a postica parte paululum diverſæ, 44 γ talis maresçens, 45 pollen.

Figuræ e Pontederæ Anthologia Tab. XI mutuatæ.

46. Caprifici groſſi longitudinaliter apertg, cujg ſuperiorem partem a a a a flores maſculi, inferiorem b b b b feminei ab inſectis ficariis corrupti occupant 47 ſquamæ duæ calycinæ ad foramē umbilici ficg poſitæ; altera a exterior, 47 altera b interior. 48. staminum quinq; faſciculg, α stamen ſolitarium. 49 flos femineg ab inſecto ficario corruptg. 50 pſen ſeu inſectū ficariū, α a ſuperiori, β ab inferiori, γ a laterali facie.

51 Ficulus ramulo ſupra et infra amputato inſidens – quorſum? unde? an monſtrum, umbilico late patente? 52 an ejusdem ficuli ſuperior pars? 53. flosculi feminei naturali 54–56 aucta magnitudine 54 flosculus ſolitarius 55. duo – 56 tres ſibi agglutinati 57. a semen involucro mucilaginoſo tectum b idem eo denudatum c: idem absq; involucro mucilaginoſo et cortice duriori d idem pari modo utroq; involucro orbatum, ipſa interiori teneriori membrana ex parte remota.

Tab. LXXV.

LAMIUM |: Garganicum :| foliis cordatis pubescentibus, corollis fauce inflata, tubo recto, dente utrinque gemino Linn. Spec. Pl. p. 808. ed. 2.

A. flos integer, a. calyx profunde quinque-dentatus, b. idem secundum longitudinem fissus, c. corolla d. eadem aperta, α. α. tubus, β. β. faux, γ. γ. labium superius, δ. δ. inferius, ε. ε. denticuli ab utraque parte fauci insidentes, e. stamina in situ naturali, f. eadem cum corolla explicata, g. stylus cum h. stigmate, i. germen quadrifidum calyce b. contentum, k. calyx in sinu fovens semina quatuor matura, l. semina seorsim exhibita.

THEABROMA *foliis serratis* Linn. Hort. Cliff. 379.

A. flores duo integri, situ diverſo et magnitudine naturali repræſentati, B. C. iidem magnitudine aucti, petalis remotis; unico in B. relicto. a. a. a. a. pedunculus, b. b. perianthium triphyllum magnitudine naturali, c. c. aucta. d. d. corolla conſtans petalis quinque, e. e. petala duo ſeorſum exhibita diverſo sub ſitu. α. α. petalum ipsum β. β. ejusdem seta bicornis f. idem una cum flore, cui inſidet, magnitudine auctu, g. g. nectaria foliolis quinque constantia. h. h. stamina per paria, uti videtur, coalita i. par unicum separatum magnitudine auctum. k. pistillum, D. pericarpium maturum.

Character fructificationis ab Houstono mutuatus.

I. flos integer absq; pedunculo, a. calyx triphyllus, b. petala corollæ, c. petalum ſeparatum, d. calycis tria foliola, quibus ſtamina e. inſident, f. stamen solitarium. II. Fructus integer, h. secundum longitudinem, i. transverſim diſſectus. α. α. loculi. β. β. semina.

Tab. LXXVII.

VERATRUM *scapo fistuloso et squamoso spica stricta.* Ehret.

a Flos hermaphroditus integer a facie interiori, b laterali; c idem absq3 corolla, d idem pedunculo et corolla remotis, staminibusq3 explicatis: α α α α pedunculi, β β corolla hexapetala, ν ν ν ν stamina; δ δ pistilla; 1 germina tria in unicū coñata, 2. stigmata recurva, 3. germen tale universale transversim dissectum ⟶, seminum rudimentis in vicinio positis, naturali auctα magnitudine. e. flos hermaphroditus, maturescente pericarpio: α pedunculus, β petala persistentia, ν stamina pari modo persistentia, δ pericarpium maturescens, maturum discedens 4 in tres capsulas; 1 talis capsula introrsum longitudinaliter dehiscens 2. semina conjunctim exhibita, 3 duo separata.

Character fructificationis Veratri flore subviridi Tourn.

A masculus flos, constans corolla hexapetala a, et staminibus sex b; B hermaphroditus compositus itidem ex corolla hexapetala a, et staminibus sex b, præterea vero pistillis tribus c, germinibus α coalitis. C. idem aliquantulum adultior 1 pericarpium im̃aturum inde exemtum transversim, 2 longitudinaliter dissectum, 3 semina im̃atura.

VRTICA foliis alternis, cordato-ovatis, serratis; floribus dichotomo-cymosis: masculis inferioribus, nudis.

A. Cyma masculina. a flores masculi, unus α ab inferiori et exteriori, alter β ab interiori et superiori facie: 1. 1. perianthium tetraphyllum extus villosum, intus glabrum, 2. 2. stamina quatuor, 3. nectarium.
B. Cyma foeminea. b. fasciculus florum foemineorum naturali, c talis singularis aucta magnitudine: α calix bivalvis pericarpium mentiens, β. stigma villosum. d. pericarpium spurium transversim dissectum, in cujus medio continetur semen e.

CROTALARIA *foliis ternatis lanceolato ovatis, caule lævi herbaceo, racemo terminali* Linn. Hort. Cliff. p. 499.

A. flos integer. a. pedunculus b. calix persistens c. vexillum d. alæ e. e. carina f. stamina ab origine distincta g. pistillum h. ejusdem pedicellus B. legumen trigonum transversim ad suturam usque dissectum, insidens pedicello α et desinens in acumen β, i. semina suturæ k. mediantibus receptaculis, cohærentia.

Tab. LXXX.

BYTTNERIA *scabra* Linn. syst. 2. p. 181.

a Florũ umbellula, b flos integer, c idem, germine d cũ nectario et filamentis coronantibus excſecto et ab inferiori et interiori parte apposito, e stamina nectarium et germen in nexu et explicata per microſcopiũ viſa, f stamen solitarium pari modo auctum, g germen naturali magnitudine, ambitum nectario quinq; radiis sagittatis conſtante, h ejusdem nectarii radius sagittatus per lentem vitream auctus, i pistillum itidem magnitudine auctum.

PLANTAE
SELECTAE
QVARVM IMAGINES
AD EXEMPLARIA NATVRALIA
LONDINI IN HORTIS CVRIOSORVM NVTRITA
MANV ARTIFICIOSA DOCTAQVE PINXIT
GEORGIVS DIONYSIVS EHRET
GERMANVS
COLLEGIT
ET PVBLICO VSVI DICAVIT
D. CHRISTOPHORVS IACOBVS TREVV
MEDICVS NORIMBERGENSIS
POST IPSIVS MORTEM
NOMINIBVS ET NOTIS ILLVSTRAVIT
D. BENEDICTVS CHRISTIANVS VOGEL
PROFESSOR MEDICINAE ET BOTANICES
IN ACADEMIA ALTORFINA
IN AES INCIDIT
ET VIVIS COLORIBVS REPRAESENTAVIT
IOANNES IACOBVS HAID
PICTOR ET CHALCOGRAPHVS AVGVSTANVS

* * *
* * *
*

DECVRIA VIIII.

A. R. S. MDCCLXXII.

MELANTHIUM petalis unguiculatis Linn. spec. 483.

1. Flos solitarius ab anteriori et interiori facie. 2. Pistillum cum petalo unico, stamine et nectario: a. petalum unguiculatum; b. stamen ipsi supra unguem insertum; c. nectarium a tergo staminis situm, humorem luteum fundens; d. pistillum germine trigono et stylis tribus recurvis in stigmata simplicia terminatis, constans.

J. Jac. Haid. excud. Aug. (Vind.)

PERIPLOCA *foliis cordato-oblongis glabris.*

1. Flos integer a latere conspiciendus: 2. idem explicatꝰ facie interna obversa: a. corolla dissecta et explicata, b. eadem una cum nectario dissecta et explanata: c. nectarium cum genitalibus in magnitudine, naturali aliquantum majori 3. flos absq; corolla per microscopium conspectus: d. ejus nectarium dissectum et evolutum, ut conspiciantur denticuli illi minores, majoribus utrinq; appositi, et illi interiores crassuli, cuspidati, iisdem majoribus situ respondentes. 4. flos magnitudine admodum auctꝰ, corolla et nectario, quantū fieri potuit, explanatis, quo staminum ortꝰ et sitꝰ sub oculos cadat. 5. pistilla cum staminibꝰ, stellæ instar resupinatis, per lentem vitream valde augentem conspecta.: 6. pistilla mirum in modum aucta, germinibꝰ oblongulis e, studio diductis, desinentibus in stigma f capitatum, in medio apiculis duobus α supereminentibꝰ, et in ambitu corpusculis quinq; oblongulis β, didymis; antheras æmulantibꝰ, notatum.

J. Jac. Haid. excud. A.V.

PONTEDERIA *foliis cordatis, floribus spicatis* Linn. Cliff. 133. Spec. 412.

A. spatha lateraliter et longitudinaliter hians. 1–4. flores magnitudine naturali, I–IV. aucta: 1. I. flos tenellus nondum expansus, 2. II. adultus jam explicatus, a latere exhibitus, 3. III. talis a facie anteriori, 4. IV. idem dissectus et explanatus: α β γ. corolla: α tubus, β labium superius trifidum, γ inferius tripartitum; a. b. stamina: a. tria superiora ad apicem tubi posita et laciniis labii inferioris situ respondentia, b. tria inferiora basi tubi inaequaliter inserta; c. pistillum.

J. Jac. Haid. excud. Aug. Vind.

PHYLLANTHUS *caule arboreo, foliis ovatis obtusis integerrimis* Linn. Cliff. 440.

1. Flos solitarius in magnitudine naturali. 2 foemineus explicatus et per microscopium conspectus: a. calycis foliola; b. nectarium polygonum germen marginans; c germen subrotundum, coronatum stylis trib. recurvis d. in summitate bifidis. 3 capsula matura, subrotunda, trigona. 4. valvulæ duæ, in quas dehiscit unusquisq. loculus. 5. semina duo in situ contrario, altero apice, altero basi obtusa adverso.

Tab. LXXXV.

ACER *foliis quinquelobis, ſubdentatis, ſubtus glaucis; floribus pedunculatis ſimplicibus, rare aggreatis, dioicis.*

a. Flos hermaphroditus integer. b. idem absq; calyce et petalis corollæ, ut conſpiciantur stamina sex pistillum circumstantia et pistillum ipsum, germine compreſso et stigmatibus duobus erectopatentibus conſtans.

Tab. LXXXVI.

ACER *foliis trilobis, ſerratis, ſubtus glaucis; floribus pedunculatis ſimplicibus, confertim aggregatis.*

1. Flos maſculus expanſus. 2. hermaphroditus? 3. fructus e duabus capſulis coalitus, ſingula in alā membranaceam deſinente. 4. capſula ſolitaria, ab altera gemella ſeparata, loculamento, ſemen includente, aperto. 5. ſemen.

Tab. LXXXVII.

VIBVRNVM foliis cordato-orbiculatis glabris ſerratis plicatis Gronov. Virg. 46.

1. Flos ſolitarius a fasie anteriori et interiori. 2 idem a tergo. 3. talis in partes ſeparatq, ut ſolitarie conſpiciantur a. corolla cum staminibus et b. perianthium cum pistillo. 4 bacca matura, ſubrotunda, calyce perſistente coronata, inſistens pedicello pedunculo ſuffulto. 5. bacca transverſim diſſecta, ſemine unico foetu. 6. semen seorſim exhibitum.

CHELONE *foliis lanceolatis ſerratis: ſumis oppoſitis* Linn. spec. 849.

1 Flos ſolitarius deorſum ſpectans. 2 perianthium cum pistillo. 3. floris stamina quatuor situ, nexu, magnitudine et proportione naturali.

J. Jac. Haid, excud. Aug. Vind.

Tab. LXXXIX.

SIDA *foliis subrotundo-cordatis sublobatis, pedunculis subumbellatis, capsulis multilocularibus.*

1. Flos solitarius in situ inverso. 2. petalum unicum cum staminibus, inferne in cylindrum connatis. 3 tubus staminum seorsim exhibitus. 4. idem dissectus et explicatus, ut sub oculos cadat pistillum a, intra latens. 5. pistillum germine subrotundo; stylo multifido et stigmatibus capitatis constans. 6. pericarpium ĩmaturum transverse dissectum: x ejus ovula. 7. pericarpium maturum, e pluribus loculis coalitum, in eosdemq; solubile, a latere exhibitum. 8. idem faciem superiorem obvertens. 9. ejus loculus integer. 10 talis longitudinaliter dissectus, seminibus pluribus, suturæ interiori adnatis, foetus. 11. semina duo cum receptaculis: α magnitudine naturali, β aucta. 12. pedunculus fructifer.

ABVTILON fruticosum, aquaticum, folio cordato, flore pallide luteo Houston.

I Racemus supra floribus, infra fructibus ornatus. 1 flos: a perianthium exterius, b interius, c corolla. 2. fructus intra calycem duplicem persistentem. 3. fructus absq; calyce et seorsim exhibitus: 4. eius loculus, 5. semen

J. Jac. Haid. excud. Aug. Vind.

PLANTAE
SELECTAE
QVARVM IMAGINES
AD EXEMPLARIA NATVRALIA
LONDINI IN HORTIS CVRIOSORVM NVTRITA
MANV ARTIFICIOSA DOCTAQVE PINXIT
GEORGIVS DIONYSIVS EHRET
GERMANVS
COLLEGIT
ET PVBLICO VSVI DICAVIT
D. CHRISTOPHORVS IACOBVS TREVV
MEDICVS NORIMBERGENSIS
POST IPSIVS MORTEM
NOMINIBVS ET NOTIS ILLVSTRAVIT
D. BENEDICTVS CHRISTIANVS VOGEL
PROFESSOR MEDICINAE ET BOTANICES
IN ACADEMIA ALTORFINA
IN AES INCIDIT
ET VIVIS COLORIBVS REPRAESENTAVIT
IOANNES IACOBVS HAID
PICTOR ET CHALCOGRAPHVS AVGVSTANVS

* * *
* * *
*

DECVRIA X.

A. R. S. MDCCLXXIII.

ACER (Platanoides) foliis quinquelobis acuminatis acute dentatis glabris, floribus corymbosis. Linn. Spec. 1496.

I Ramulus cui adnatus racemus floridus A, insistens gemmae explicatae B. II Fructus dipterus.

Joh. Jac. Haid, excud. Aug. V.

HELICTERES |: Iſora :| decandra, foliis cordatis ſerratis, fructu toto contorto. Linn. Syſt. 2. p. 601.

A Fructus cum pediolo b, cui innitur, et calyce perſiſtente a, an a varietate α fructu graciliori, an ab H. b[illegible]enſi ? c. capſulæ duæ ſolitariæ ab utraqȝ parte : α interna, β externa. d. d. Semina, ut videntur, naturali et aucta magnitudine. B Fructus cum ſuo prælongo et incurvato pediolo 1, ab altera varietate fructu craſsiori et villoſo. 2 Eius capſula ſolitaria.

Ioh. Iac. Haid. excud. Aug.!.

Tab. XCIII.

ARCTOTIS (: acaulis :) pedunculis radicalibus, foliis lyratis.
Linn. Spec. 1306.

Joh. Jac. Haid, excud. Aug. V.

Tab. XCIV.

CEANOTHUS [: americanus :] foliis trinerviis.

Linn. Spec. 284.

a Flos nondum explicatus in magnitudine naturali. b Alius iam expansus, petalis cum staminibus, intra calycem conniventem antea arctatis, nunc exertis. c Idem lente vitrea auctus. ∂ Lacinia calycis s. perianthii fornicato-conica. e Petalum α cum stamine β hujus ungui in basi inserto. f Pedicellus cum pistillo, cuius stylus β trifidus, stigmata γ simplicia, g Fructus s. bacca sicca tricocca. h Talis transverse dissecta, ut conspiciantur semina tria, suis totidem loculis inclusa. i Semen solitarium. A Ramulus fructifer.

Joh. Jac. Haid, excud. Aug. V.

MIMOSA [: sensitiva :] aculeata, foliis coniugatis pinnatis: partialibus biiugis: intimis minimis. Linn. Spec. 1501.

A Legumen solitarium integrum. B Tale verticaliter dissectum, ut dissepimenta transversa, seminibus intergerina, conspici possint. C Semen solitarium.

Ioh. Iac. Haid. excud. Aug. Vind.

Tab. XCVI.

PIPER /: obtusifolium :/ foliis obovatis enerviis.
Linn. Spec. 42.

Joh. Jac. Haid, excud. Aug. Vind.

Tab. XCVII.

GALEGA *(: cinerea :) leguminibus strictis patentibus pedunculatis, racemis oppositifoliis, foliolis mucronatis subtus villosis. Linn. Spec. 1062?*

A Ramulus fructifer. a Legumen hians.

Ioh. Iacob Haid, excud: Aug. V.

Tab. XCVIII.

ITEA virginica. Linn. Spec. 289.

a Flos integer. b Petalum unicum lanceolato-lineare. c Flos absq; petalis. d Stamen solitarium. e Pistillum. f Calyx parvus, quinquedentatus.

Joh. Jacob Haid. excud. Aug. Vind.

ELLISIA Nyctelea Linn. Spec. 1662

a Flos integer iunior, laciniis calycis adhuc angustioribus et magis erectis. b Talis adultior, iisdem iam latioribus magisq; patulis. c Calyx quinquepartitus α cum pistillo β. d Corolla integra, per microscopium conspecta. e Eadem per longitudinem fissa et explanata, ut stamina quinq;, ipsius fundo adnata, incurrant in oculos. f Stamen separatum. g Pistillum germine subrotundo muricato α, stylo parvo β et stigmate bifurco γ constans. h Calyx persistens cum pericarpio scortiformi, in stylum et stygma, hic itidem persistentia, terminato. i Pericarpium transverse dissectum, ut loculi duo, dissepimento verticali interstincti, semina α continentes, conspiciantur. k Calyx cum pericarpio, cuius posterioris dimidia pars sectione verticali, secundum longitudinem facta, idcirco ablata est, quo Semina in utroq; loculo bina, uti alterum alteri superimpositum est, in conspectum veniant. l Semen solitarium.

Joh. Jac. Haid, excud. Aug. V.

Tab. C.

1. Fructus integer maturescens, insistens portioni pedunculi, a stigmate ex parte persistente, indu-
rato, trifariam fatiscente, tricornis: a. b. ab utraq; parte. 2. Alius maturus dehiscens cum iisdem
cornibus, valvulas terminantibus, et pedunculi portione. 3. Alius transverse dissectus, cuius valvulae adhuc
leviter sibi sunt nexae, sed dissepimenta iam ex parte soluta. 4. Semina.

IRIS |: ochroleuca :| corollis imberbibus, germinibus sexangularibus, caule subtereti, foliis ensiformibus striatis.

Linn. Mant. 175.

Joh. Jacob Haid, excud. Aug. Vind.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

BI

PLANTAE
SELECTAE

QVARVM IMAGINES
AD EXEMPLARIA NATVRALIA
LONDINI IN HORTIS CVRIOSORVM NVTRITA
MANV ARTIFICIOSA DOCTAQVE PINXIT

GEORGIVS DIONYSIVS EHRET
GERMANVS

COLLEGIT
ET PVBLICO VSVI DICAVIT

D. CHRISTOPHORVS IACOBVS TREVV
MEDICVS NORIMBERGENSIS

POST IPSIVS MORTEM
NOMINIBVS ET NOTIS ILLVSTRAVIT

D. BENEDICTVS CHRISTIANVS VOGEL
PROFESSOR MEDICINAE ET BOTANICES
IN ACADEMIA ALTORFINA

IN AES INCIDIT
ET VIVIS COLORIBVS REPRAESENTAVIT

IOANNES IACOBVS HAID
PICTOR ET CHALCOGRAPHVS AVGVSTANVS

* * *
* *
*

A. R. S. MDCCLXXI.

KODAK Color Control Patches © The Tiffen Company, 2000
Kodak LICENSED PRODUCT
Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black